

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VII kadencja

Odpowiedzi
na oświadczenia złożone przez senatorów
na 11. i 12. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2009 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 11. posiedzeniu Senatu:

senator Małgorzata Adamczak	7
senator Przemysław Blaszczyk	10
senator Janina Fetlińska	16
senator Stanisław Gogacz	27
senator Stanisław Gorczyca	29
senator Maciej Grubski	31
senator Tadeusz Gruszka	35
senator Andrzej Grzyb	37
senator Kazimierz Jaworski	43
senator Stanisław Karczewski	45
senator Maciej Klima	51
senator Paweł Klimowicz	53
senator Norbert Krajczy	55
senator Waldemar Kraska	58
senator Roman Ludwiczuk	62
senator Ireneusz Niewiarowski	72
senator Bohdan Paszkowski	77
senator Andrzej Person	82
senator Janusz Rachoń	87
senator Zbigniew Romaszewski	89
senator Jan Rulewski	94
senator Tadeusz Skorupa	100
senator Wojciech Skurkiewicz	107
senator Eryk Smulewicz	108
senator Henryk Woźniak	116
senator Piotr Zientarski	118

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 12. posiedzeniu Senatu:

senator Małgorzata Adamczyk	123
senator Grzegorz Banaś	
wspólnie z innymi senatorami	125
senator Ryszard Bender	127
senator Barbara Borys-Damięcka	129
senator Jerzy Chróścikowski	132
senator Władysław Dajczak	137
senator Ryszard Górecki	143
senator Maciej Grubski	
oraz senator Krzysztof Kwiatkowski	145
senator Tadeusz Gruszka	149
senator Stanisław Iwan	152

senator Kazimierz Jaworski	154
senator Stanisław Jurcewicz	157
senator Maciej Klima	160
senator Maciej Klima	
oraz senator Witold Idczak	161
senator Paweł Klimowicz	166
senator Stanisław Kogut	169
senator Marek Konopka	
oraz senator Stanisław Gorczyca	173
senator Norbert Krajczy	178
senator Norbert Krajczy	
wspólnie z innymi senatorami	182
senator Krzysztof Kwiatkowski	
oraz senator Maciej Grubski	186
senator Roman Ludwiczuk	189
senator Antoni Motyczka	193
senator Bohdan Paszkowski	197
senator Andrzej Person	201
senator Zbigniew Romaszewski	205
senator Władysław Sidorowicz	210
senator Tadeusz Skorupa	211
senator Eryk Smulewicz	222
senator Grzegorz Wojciechowski	226
senator Jan Wyrowiński	243
senator Piotr Zientarski	272

11. POSIEDZENIE SENATU

(8 maja 2008 r.)

Oświadczenie senator Małgorzaty Adamczak

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

Ostatnio dużo mówi się w mediach o wprowadzeniu armii zawodowej w Polsce. Problem ten dotyczy rzeszy młodych mężczyzn, którzy są żywo zainteresowani pracami ministerstwa w tym kierunku.

Bardzo wielu ludzi zgłasza się do mojego biura z pytaniem, kiedy i na jakich zasadach zostanie stworzona armia zawodowa. Pytają też, czy rzeczywiście nie będzie przymusowego odbywania służby wojskowej przez młodych mężczyzn. Problem ten w dużej mierze dotyczy studentów, którzy mogą odbyć szkolenie wojskowe w trakcie studiów i w ten sposób zapewnić sobie odrobienie zasadniczej służby wojskowej. Wielu z nich zastanawia się, czy jest to konieczne, gdyż w mediach mówi się o armii zawodowej, która ma być od 2009 r.

W związku z tym proszę uprzejmie o odpowiedź na moje pytanie. Kiedy i na jakich zasadach będzie wprowadzona armia zawodowa? Czy wprowadzenie armii zawodowej będzie oznaczało brak obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej dla młodych ludzi?

Z wyrazami szacunku
Małgorzata Adamczak

Odpowiedź

Warszawa, 10 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Panią Senator Małgorzatę Adamczak podczas 11. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 8 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-443/08), dotyczące terminu i zasad wprowadzenia armii zawodowej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W obliczu współczesnych zagrożeń bezpieczeństwa państwa, a także w sytuacji wzrostu wykorzystania nowoczesnej techniki na polu walki, oczywistym stała się potrzeba funkcjonowania nowoczesnej i sprawnej armii zawodowej.

Profesjonalizacja armii oznacza w istocie oparcie zasadniczego uzupełnienia sił zbrojnych w czasie pokoju o dobrowolne (ochotnicze) rodzaje czynnej służby wojskowej, którymi będą: zawodowa stała i kontraktowa służba wojskowa, służba kandydacka oraz służba wojskowa żołnierzy rezerwy pełniona w ramach Narodowych Sił Rezerwowych. Zakłada się, że wszystkie formy służby wojskowej przeznaczone będą wyłącznie dla ochotników.

Zawodowa stała służba wojskowa pełniona będzie bezterminowo na najbardziej odpowiedzialnych stanowiskach. Przyjęcie do tej służby będzie uzależnione od posiadania wysokich kwalifikacji oraz predyspozycji. Jednocześnie pozostawi się dotychczasową służbę kandydacką, jako odrębny rodzaj czynnej służby wojskowej, zapewniającej przygotowanie kandydatów na żołnierzy zawodowych.

Zawodowa kontraktowa służba wojskowa stanowić będzie nowy rodzaj czynnej służby wojskowej. W momencie jej utworzenia główny zasób tej formy służby wojskowej stanowić będzie obecna nadterminowa zasadnicza służba wojskowa. Zawodowa kontraktowa służba wojskowa będzie służbą terminową, pełnioną w jednym lub w kilku okresach. Maksymalny czas jej pełnienia wynosić będzie do dwunastu lat. Służbę tę będą mogli rozpocząć żołnierze posiadający odpowiednie kwalifikacje i umiejętności, stan zdrowia oraz nieprzekroczony trzydziesty piąty rok życia. Przewiduje się, że służba kontraktowa będzie pełniona we wszystkich korpusach osobowych (szeregowych, podoficerów i oficerów), a po jej zakończeniu żołnierze spełniający określone warunki będą mogli być przyjęci do zawodowej stałej służby wojskowej.

Nowy rodzaj służby ochotniczej stanowić będzie służba żołnierzy rezerwy pełniona w ramach Narodowych Sił Rezerwowych. W czasie pokoju w etatowej strukturze Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wyodrębnione zostaną stanowiska przeznaczone dla Ochotniczej Rezerwy Dyspozycyjnej wchodzącej w skład Narodowych Sił Rezerwowych, których obsadę stanowić będą żołnierze rezerwy (ochotnicy), na podstawie zawartych kontraktów w oparciu o nadane przydziały kryzysowe.

Ochotnicza służba w rezerwie utrzymywana byłaby na potrzeby reagowania kryzysowego, jak również wzmocnienia jednostek wojskowych w sytuacjach potrzeby ich użycia do działań poza granicami państwa. Służba ta odbywałaby się na podstawie przydziałów kryzysowych nadawanych w wyniku zawartych kontraktów.

Nowe rodzaje ochotniczej służby wojskowej adresowane będą również do kobiet, które mogłyby pełnić ją na ogólnych zasadach.

Oparcie zasadniczego uzupełnienia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w czasie pokoju o dobrowolne rodzaje czynnej służby wojskowej, oznacza zarazem konieczność zawieszenia obowiązku odbywania przez poborowych zasadniczej służby wojskowej i przeszkolenia wojskowego. Jednak w przypadku wystąpienia potrzeby uzupełnienia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, szczególnie w sytuacjach kryzysowych lub braku zainteresowania ochotników służbą wojskową, byłaby możliwość odwieszenia dotychczasowych obowiązkowych rodzajów czynnej służby wojskowej. Z tego względu pozostawione zostaną regulacje prawne dotyczące tych obszarów.

Również nie bez znaczenia byłoby ograniczenie zakresu odbywania ćwiczeń wojskowych przez żołnierzy rezerwy posiadających przydziały mobilizacyjne.

Wprowadzenie pełnej profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej nastąpi od dnia 1 stycznia 2010 r. i zostanie poprzedzone: w 2008 r. – ograniczeniem liczby poborowych powoływanych do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, a w 2009 r. – przygotowaniem zasobów osobowych na potrzeby służby kontraktowej oraz zawieszeniem obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej.

Istota profesjonalizacji w 2008 r. i 2009 r. sprowadzać się będzie do „wypierania” żołnierzy zasadniczej służby wojskowej przez ochotników powoływanych do korpusu szeregowych zawodowych oraz do nadterminowej zasadniczej służby wojskowej, jako jedynej – w obecnych unormowaniach prawnych – długotrwałej niezawodowej ochotniczej służby wojskowej. Zatem, w miarę rozwoju korpusu szeregowych zawodowych oraz służby nadterminowej ulegać będzie zmniejszaniu liczba żołnierzy z tzw. obowiązkowej służby wojskowej.

Przewiduje się, że ostatnie wcielenie do zasadniczej służby wojskowej nastąpi w grudniu 2008 r. Oznacza to zarazem, że od września 2009 r. nie będzie odbywana zasadnicza służba wojskowa.

Wprowadzenie pełnej profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z zachowaniem wyżej wymienionych terminów jest możliwe wyłącznie przy zapewnieniu określonych warunków finansowych, organizacyjnych i prawnych. Pozyskiwanie ochotniczych zasobów na potrzeby służby wojskowej wymaga stworzenia odpowiednich warunków motywacyjnych w postaci świadczeń socjalnych, przywilejów, wyróżnień, działań rekonwersyjnych, które łącznie stanowić powinny atrakcyjną ofertę dla potencjalnych kandydatów, zwłaszcza w warunkach gospodarki rynkowej i otwartego rynku pracy. Również istotne byłyby materialne rekompensaty i zachęty dla pracodaw-

ców zatrudniających żołnierzy rezerwy posiadających przydziały do Narodowych Sił Rezerwowych i będących w dyspozycji do pełnienia służby wojskowej.

Na nowy kształt przyszłej armii zawodowej istotna byłaby zmiana charakteru zadań wykonywanych przez terenowe organy administracji wojskowej (udział w zarządzaniu obronnym i reagowaniu kryzysowym, funkcja organów werbunkowych w zakresie zaciągu ochotniczego).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że nie wyklucza się prawnych możliwości odwieśnięcia obowiązkowych rodzajów czynnej służby wojskowej dla poborowych, tj. zasadniczej służby wojskowej oraz przeszkolenia wojskowego studentów i absolwentów szkół wyższych, a także prowadzenia ćwiczeń wojskowych związanych z przeszkoleniem zasobów osobowych na potrzeby przydziałów mobilizacyjnych. Obecnie prowadzone są w tym zakresie szczegółowe analizy w ramach prac nad opracowywaniem kolejnego programu rozwoju sił zbrojnych.

Pragnę wskazać, że Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej po sprofesjonalizowaniu będą armią typu ochotniczego. Zasadniczy trzon wojska stanowić będą żołnierze zawodowi w służbie stałej, ale służbę wojskową pełnić będą również żołnierze ochotnicy, o różnym stopniu dyspozycyjności. W profesjonalnych Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w wyniku zawieszenia obowiązkowej służby wojskowej, odmienna będzie struktura zasobów żołnierzy służby czynnej, ich wewnętrzna organizacja i procesy zarządzania.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważaniem
Bogdan Klich

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Zaniepokojony sygnałami od osób niepełnosprawnych oraz ich rodzin, przede wszystkim osób głuchoniemych, pragnę zapytać, czy osoby, które od urodzenia są głuchonieme, całe życie posługują się językiem migowym, umożliwiającym im kontaktowanie się z innymi osobami, uczą się i kształcą w specjalnych ośrodkach szkolno-wychowawczych, a badania i ekspertyzy lekarskie nie dają szans na poprawę ich stanu zdrowia, mają prawo otrzymywać rentę socjalną? Czy takie osoby głuchonieme nie powinny być zakwalifikowane bezwarunkowo jako osoby całkowicie niezdolne do pracy? Czy przepisy prawa, na podstawie których lekarze orzecznicy podejmują decyzje o zdolności danej osoby do pracy, nie powinny być bardziej jednoznaczne i sprawiedliwe?

Osoby głuchonieme nie mają szans konkurować na rynku pracy z osobami pełnosprawnymi. Każdy pracodawca wybierze na dane stanowisko osobę pełnosprawną. Nawet zakłady pracy chronionej, które przede wszystkim zatrudniają osoby niepełnosprawne, nie będą chciały zatrudnić osoby głuchoniemej ze względu na barierę językową i brak kontaktu z taką osobą.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.
Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia senatora Przemysława Błaszczyka, złożonego na 11. posiedzeniu Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r. dotyczącego zasad przyznawania renty socjalnej dla osób głuchoniemych, ich kwalifikacji jako osób całkowicie niezdolnych do pracy oraz potrzeby nowelizacji w tym zakresie, wyjaśniam, co następuje.

Zasady przyznawania renty socjalnej reguluje ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.), która weszła w życie dnia 1 października 2003 r.

Zgodnie z art. 4 ww. ustawy, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) ukończeniem 18. roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia,
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Renta socjalna przysługuje więc osobom, które z powodu wcześniej powstałej niepełnosprawności, jeszcze przed ich wejściem na rynek pracy, nie miały szansy na wykonywanie pracy zawodowej i nabycie własnych uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, a często nawet na zdobycie jakichkolwiek kwalifikacji zawodowych. Świadczenie to jest wyrazem szczególnej troski państwa o takie osoby. Warto zauważyć, że osoby takie w większości nigdy nie osiągają samodzielności życiowej, mimo ukończenia 18 roku życia nadal zamieszkują z rodzicami lub też przebywają wiele lat w instytucjonalnych formach opieki, najczęściej w domach pomocy społecznej. Renta

socjalna jest dla wielu osób jedynym źródłem dochodu, a w przypadku osób zamieszkujących wspólnie z rodziną jest postrzegana jako wkład osoby niepełnosprawnej w budżet domowy. Własna renta daje tym osobom poczucie godności, a do pewnego stopnia także niezależności. Z powyższych względów renta socjalna została skierowana do grupy osób niepełnosprawnych, o których mowa w art. 4 ustawy.

Osoby niepełnosprawne, które nie mają prawa do renty socjalnej ani do renty z tytułu niezdolności do pracy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i które nie mają dochodu bądź ich dochód nie przekracza odpowiednich kryteriów dochodowych, mogą otrzymywać pomoc z ośrodka pomocy społecznej. Jedną z form takiej pomocy jest zasiłek stały, który przysługuje:

- 1) pełnoletniej osobie samotnie gospodarującej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu wieku lub niepełnosprawności, jeżeli jej dochód jest niższy od kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej (477 zł);
- 2) pełnoletniej osobie pozostającej w rodzinie, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu wieku lub niepełnosprawności, jeżeli jej dochód, jak również dochód na osobę w rodzinie są niższe od kryterium dochodowego na osobę w rodzinie (351 zł).

Zasiłek stały jest świadczeniem uzależnionym od dochodu, w związku z czym jego kwota przyznawana różnym osobom jest różna. Zależy ona od zamożności rodziny i dochodu osoby niepełnosprawnej. Natomiast renta socjalna co do zasady przyznawana jest w jednakowej wysokości i wynosi 84% kwoty najniższej renty z tytułu niezdolności do pracy. Zmniejszenie tego świadczenia przewidziano jedynie dla osób otrzymujących jednocześnie rentę rodzinną, natomiast zawieszenie – w stosunku do osób osiągających własne dochody (art. 9 i 10 ustawy o rencie socjalnej).

Przyznanie osobom niezdolnym do pracy, u których naruszenie organizmu powstało po upływie okresów wskazanych w art. 4 ustawy o rencie socjalnej, prawa do zasiłku stałego, a nie do renty socjalnej, podyktowane jest specyficzną rolą świadczeń z pomocy społecznej w systemie zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z art. 2 i 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.) pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Pomoc społeczna wspiera osoby i rodziny w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb i umożliwia im życie w warunkach odpowiadających godności człowieka. Ww. przepisy wskazują na subsydiarny charakter pomocy społecznej jako systemu wspierającego osoby i rodziny w celu przezwyciężenia ich trudnej sytuacji. Ma to więc odniesienie do tej grupy osób, która z różnych powodów nie jest aktywna zawodowo i jednocześnie nie posiada prawa do świadczeń z innych rodzajów systemu zabezpieczenia społecznego (zasiłki dla bezrobotnych, świadczenia przedemerytalne, renty, emerytury).

Należy również zauważyć, że ustawa o rencie socjalnej poszerzyła krąg osób uprawnionych do renty z tytułu niezdolności do pracy poprzez dokonanie zmiany art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dodany do tego artykułu ust. 2 złagodził warunki wymagane do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie od osoby całkowicie niezdolnej do pracy, która posiada okres ubezpieczenia co najmniej 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn, nie wymaga się, aby niezdolność do pracy powstała w czasie lub przed upływem 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Dotyczy to zatem osób, które legitymują się stosunkowo długim stażem ubezpieczeniowym i które z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego będą miały prawo do emerytury. W poprzednim stanie prawnym osoby takie mogły jedynie ubiegać się o rentę wyjątkową.

Ocena, czy pobierający rentę jest nadal niezdolny do pracy (art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, Dz. U. Nr 40, poz. 267 z późn. zm.) powinna, poza aspektem medycznym, uwzględniać także obiektywną możliwość podjęcia przez niego dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem jego kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych.

O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Nie ma podstaw do przyznania renty socjalnej osobie, która z medycznego punktu widzenia nie jest całkowicie niezdolna do pracy, choćby nie miała możliwości jej podjęcia z innych przyczyn (orz. SN z 9 marca 2006 r. II UK 98/05).

Podsumowując należy stwierdzić, że w chwili obecnej przepisy ustawy o rencie socjalnej w sposób jednoznaczny i obiektywny określają zakres osób uprawnionych do renty socjalnej oraz zasady jej przyznawania.

W zakresie pozostałych przepisów mających na celu pomoc osobom niepełnosprawnym w odnalezieniu się na rynku pracy wyjaśniam, co następuje.

W latach dziewięćdziesiątych XX wieku rozpoczęto reformę funkcjonującego systemu ubezpieczeń społecznych. Jedną z przesłanek uzasadniających reformę systemu ubezpieczeń społecznych w 1996 r. było uwolnienie tego systemu od orzecznictwa dla celów innych niż rentowe. W związku z tym, na mocy art. 8 ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. z 1996 r., Nr 100, poz. 461), z dniem 1 września 1997 r. powstał pozaubezpieczeniowy i pozarentowy system orzecznictwa o niepełnosprawności, ustalający prawny status niepełnosprawności dla celów korzystania z ulg i uprawnień oraz korzystania z form rehabilitacji zawodowej i społecznej zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92).

Ponieważ orzekanie o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności nie łączy się w żaden sposób z uzyskaniem prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych, dlatego określane jest mianem systemu pozarentowego.

Różnice w funkcjonowaniu orzecznictwa o niezdolności do pracy i o niepełnosprawności wynikają z celów, do jakich systemy zostały powołane. Najważniejszą z różnic jest to, że niepełnosprawność nie oznacza braku zdolności do pracy.

System rentowy w postępowaniu orzeczniczym kieruje się kryteriami pozwalającymi ustalić niezdolność do pracy i na tej podstawie ustala prawo do świadczenia rentowego – jako rekompensaty za utraconą zdolność do zarobkowania – jedynie w stosunku do osób spełniających warunki przepisów o ubezpieczeniu społecznym. Stopień naruszenia sprawności organizmu, będący podstawą diagnozy orzeczniczej w systemie rentowym, służy do określenia rozmiaru i zakresu ograniczeń, jakich doznaje osoba w realizacji aktywności zawodowej, możliwości zarobkowania i uzyskania samodzielności ekonomicznej.

Natomiast naruszenie sprawności organizmu służące diagnozie orzeczniczej ustalającej niepełnosprawność jest podstawą do określenia ograniczeń, jakich doznaje osoba w samodzielnej egzystencji lub pełnieniu ról społecznych. Orzecznictwo o niepełnosprawności uwzględnia zarówno fizyczne, psychiczne jak i społeczne aspekty funkcjonowania człowieka. Naruszenie sprawności organizmu powodujące niepełnosprawność nie zawsze uniemożliwia lub ogranicza zdolność do zarobkowania, może natomiast powodować ograniczenia w życiu pozazawodowym, w pełnieniu ról społecznych, w samodzielnej egzystencji. Lekarz przewodniczący składu orzekającego ustala stopień niepełnosprawności lub jego brak w oparciu o przepisy ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, standardy postępowania orzeczniczego zawarte w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328) oraz w oparciu o standardy postępowania dla lekarzy członków zespołów orzekających o stopniu niepełnosprawności określające związek przyczynowy pomiędzy jednostką chorobową, a zakresem ograniczeń funkcjonalnych osoby orzekanej – opracowane przez zespół specjalistów z poszczególnych dziedzin medycyny w oparciu o ww. rozporządzenie (przeznaczone do użytku wewnętrznego lekarzy orzeczników – członków składów).

Zgodnie z ww. kryteriami osoby głuchonieme zaliczane są do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim lub umiarkowanym.

Osoby zaliczone do lekkiego stopnia niepełnosprawności to osoby o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne, zaś osoby zaliczone do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności to osoby z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolne do pracy albo zdolne do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagające czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Decyzja o zaliczeniu osoby do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności nie tylko potwierdza samą niepełnosprawność, wskazuje również formy rehabilitacji zawodowej i społecznej, z jakich osoba orzeczona może korzystać oraz warunkuje prawo do korzystania z wielu ulg i uprawnień przyznanych na podstawie odrębnych przepisów (m.in. z zakresu pomocy społecznej, świadczeń rodzinnych, dodatków mieszkaniowych). Orzeczenie o niepełnosprawności, poza ustaleniem stopnia niepełnosprawności zawiera wskazania dotyczące m.in. odpowiedniego zatrudnienia, szkolenia, w tym specjalistycznego, zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej, które nie mają jednak charakteru bezwzględnie wiążącego, tj. nie uniemożliwiają osobie niepełnosprawnej realizację konstytucyjnego prawa do pracy.

Potwierdzeniem tego jest przepis art. 4 ust. 5 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zgodnie z którym zaliczenie do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (czyli takich, w których występuje ograniczenie w zdolności do pracy) nie wyklucza możliwości zatrudnienia osoby u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej. Jednakże warunkiem jej zatrudnienia jest uzyskanie pozytywnej opinii Państwowej Inspekcji Pracy o przystosowaniu przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej lub zatrudnienie w formie telepracy.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie ogranicza się tylko do stwierdzenia niepełnosprawności, ale przewiduje różne formy pomocy dla pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne – w tym osoby głuchonieme – zarówno na otwartym, jak i chronionym rynku pracy.

Pracodawca, który zatrudnia osobę niepełnosprawną może otrzymać ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych:

1. miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego, który nie ma ustalonego prawa do emerytury, o ile pracownik ten został ujęty w ewidencji zatrudnionych osób niepełnosprawnych, prowadzonej przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Wysokość tego dofinansowania została zróżnicowana w zależności od stopnia, a także rodzaju niepełnosprawności pracowników. Istnieją także różnice w wysokości dofinansowania pomiędzy pracodawcami posiadającymi status zakładu pracy chronionej, a innymi pracodawcami. Dofinansowanie przysługuje wyłącznie pracodawcom, którzy nie posiadają zaległości w zobowiązaniach wobec Funduszu.

Pomoc ta w przypadku pracodawców będących przedsiębiorcami stanowi pomoc publiczną udzielaną w ramach pomocy na zatrudnianie;

2. refundację składek na ubezpieczenie społeczne zatrudnionych osób niepełnosprawnych, która jest także uzależniona od miejsca zatrudnienia tych osób. Pracodawca, który zatrudnia co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, osiągający wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych ogółem w wysokości co najmniej 6% może otrzymać w ramach refundacji w stosunku do zatrudnionych osób niepełnosprawnych:

zaliczonych do znacznego i umiarkowanego stopnia niepełnosprawności – część wynagrodzenia odpowiadającą składce należnej od pracownika na ubezpieczenie emerytalne oraz część kosztów osobowych pracodawcy odpowiadającą składce należnej od pracodawcy na ubezpieczenie emerytalne,

zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności – część kosztów osobowych pracodawcy odpowiadającą składce należnej od pracodawcy na ubezpieczenie wypadkowe – pod warunkiem terminowego opłacenia przez pracodawcę tych składek w całości.

Pracodawca, który zatrudnia mniej niż 25 osób w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, w stosunku do zatrudnionych osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego lub do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności może otrzymać w ramach refundacji:

- a) część wynagrodzenia odpowiadającą składce należnej od zatrudnionego na ubezpieczenie emerytalne,
- b) część kosztów osobowych pracodawcy odpowiadającą składce należnej od pracodawcy na ubezpieczenie emerytalne – pod warunkiem terminowego opłacenia przez pracodawcę tych składek w całości.

Natomiast zakład pracy chronionej, może otrzymać ze środków Funduszu refundację w stosunku do zatrudnionych osób niepełnosprawnych:

- a) części wynagrodzenia odpowiadającą składce należnej od pracownika na ubezpieczenia emerytalne i chorobowe,
- b) części kosztów osobowych pracodawcy odpowiadającą składce należnej od pracodawcy na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe – pod warunkiem terminowego opłacenia przez pracodawcę tych składek w całości.

Refundacja składek w przypadku pracodawców będących przedsiębiorcami stanowi pomoc publiczną udzielaną w ramach pomocy na zatrudnianie jako część rekompensaty z tytułu poniesionych podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych;

- 3. w przypadku zatrudnienia przez okres co najmniej 36 miesięcy osoby niepełnosprawnej zarejestrowanej jako bezrobotna lub poszukująca pracy i niepozostająca w zatrudnieniu, skierowanej do pracy przez powiatowy urząd pracy bądź pozostającej w zatrudnieniu u pracodawcy występującego o zwrot kosztów, jeżeli niepełnosprawność tych osób powstała w okresie zatrudnienia u tego pracodawcy, z wyjątkiem przypadków, gdy przyczyną powstania niepełnosprawności było zawnione przez pracodawcę lub przez pracownika naruszenie przepisów, w tym przepisów prawa pracy, zwrot kosztów:

w związku z przystosowaniem tworzonych lub istniejących stanowisk pracy dla tych osób, stosownie do potrzeb wynikających z ich niepełnosprawności, adaptacji pomieszczeń zakładu pracy do potrzeb osób niepełnosprawnych, lub nabycia urządzeń ułatwiających osobie niepełnosprawnej funkcjonowanie w zakładzie pracy;

- 4. zwrot miesięcznych kosztów zatrudnienia pracowników pomagających pracownikowi niepełnosprawnemu w pracy w zakresie czynności ułatwiających komunikowanie się z otoczeniem, a także czynności niemożliwych lub trudnych do samodzielnego wykonania przez pracownika niepełnosprawnego na stanowisku pracy;
- 5. zwrot kosztów wyposażenia stanowiska pracy do wysokości piętnastokrotnego przeciętnego wynagrodzenia, w przypadku zatrudnienia przez okres co najmniej 36 miesięcy osoby niepełnosprawnej zarejestrowanej w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotna albo poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu;
- 6. zwrot 60% wynagrodzenia przed opodatkowaniem podatkiem dochodowym oraz obowiązkowych składek na ubezpieczenia społeczne od tego wynagrodzenia – za okres jednego roku w przypadku zatrudnienia osoby niepełnosprawnej zarejestrowanej w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotna albo poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu;
- 7. refundację kosztów szkolenia zatrudnionych osób niepełnosprawnych do wysokości 90% tych kosztów, nie więcej jednak niż do wysokości dwukrotnego przeciętnego wynagrodzenia na jedną osobę.

Ww. pomoc jest pomocą publiczną udzielaną w ramach pomocy na zatrudnianie (pkt 1–3), pomocy na szkolenia (pkt 6) bądź pomocy de minimis (pkt 4,5), których pułapy udzielania zostały określone w odrębnych rozporządzeniach Komisji Europejskiej.

W 2007 r. zaobserwowano tendencję rosnącą w ramach realizacji przez samorządy powiatowe zadania dotyczącego zwrotu kosztów zatrudnienia pracowników pomagających pracownikom niepełnosprawnym. Starostowie podpisali 18 umów, w ramach których wypłacili dofinansowanie z tytułu zwrotu kosztów zatrudnienia 298 pracowników pomagających (w 2006 r. – tylko 148 osób) pracownikom niepełnosprawnym. Pomoc w tym zakresie uzyskało 338 pracowników niepełnosprawnych (w roku 2006 – 224 osoby), przy czym 250 osób, którym udzielono pomocy, było pracownikami zakładów pracy chronionej.

Warto zaznaczyć, że rolę uzupełniającą do instytucji pracownika pomagającego pracownikowi niepełnosprawnemu i asystenta osobistego osoby niepełnosprawnej może pełnić trener pracy. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych realizuje obecnie pilotażowy program *„Trener Pracy – zatrudnienie wspomagane osób niepełnosprawnych”*, którego celem jest wspieranie zatrudnienia wspomaganych osób niepełnosprawnych. Program zakłada zatrudnienie na podstawie umowy o pracę osoby niepełnosprawnej, wymagającej podczas wykonywania pracy pomocy innych osób. Kluczową rolę w zatrudnieniu wspomaganych pełni trener pracy (może to być asystent osoby niepełnosprawnej), który we współpracy z doradcą zawodowym i psychologiem wspiera osobę niepełnosprawną w procesie zdobywania i utrzymywania zatrudnienia. Wymiar i rodzaj udzielanego wsparcia jest ściśle powiązany z indywidualnymi potrzebami osoby niepełnosprawnej i jest nakierowany na zapewnienie jej maksymalnej niezależności.

Podstawowym zadaniem trenera pracy jest przygotowanie niepełnosprawnego pracownika do wykonywania zadań i obowiązków zawodowych, poszukiwanie dla osoby niepełnosprawnej odpowiedniego stanowiska pracy oraz pomoc w początkowym okresie zatrudnienia. Wsparciem objęty jest również pracodawca oraz pracownicy, wobec których trener pracy pełni funkcje doradcze i konsultacyjne.

Pilotażowy program *„Trener pracy – zatrudnienie wspomagane osób niepełnosprawnych”*, będzie realizowany przez PFRON do dnia 31 grudnia 2010 r.

Z poważaniem
MINISTER
z up. Agnieszka Chłoń-Domińczak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

Moje oświadczenie dotyczy sprawy uproszczenia produkcji biopaliw na użytek własny rolników.

Do mojego biura senatorskiego przekazana została uchwała Rady Powiatu w Płocku, w której radni wnoszą do władz centralnych, w szczególności do ministra gospodarki, ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra finansów, o podjęcie działań w sprawie uproszczenia procedur związanych z produkcją biopaliw na użytek własny rolników.

W myśl podjętych przez Polskę zobowiązań wobec Unii Europejskiej kraj nasz do roku 2020 powinien pozyskiwać 1/5 zużywanej energii ze źródeł odnawialnych, takich jak: biopaliwa, biomasa, wody geotermalne, energia słoneczna, energia wiatru. Obecnie ze źródeł odnawialnych pozyskuje się jedynie 1,5% energii.

Produkcja biopaliw przez rolników na własny użytek wymaga spełnienia różnych rygorystycznych warunków określonych w ustawach, co znacznie utrudnia podjęcie takiego przedsięwzięcia.

Rada Powiatu w Płocku proponuje wprowadzenie kilku ustawowych zmian, które przyczynią się do uproszczenia procedur związanych z produkcją biopaliw na użytek własny rolników. Propozycje te przytoczę poniżej.

W ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym Rada Powiatu w Płocku proponuje wprowadzić następujące zmiany.

1. Określenie uproszczonego sposobu wymiaru akcyzy według wagi i bez przeliczania do temperatury odniesienia. W świetle istniejących przepisów wytwórnia biopaliw na użytek własny rolnika musi posiadać własne laboratorium do pomiaru gęstości i przeliczania jej na gęstość w temperaturze 15 C. Zakup wyposażenia jest kosztowny, a prowadzenie pomiarów wymaga odpowiednich kwalifikacji. Wprowadzenie do ustawy alternatywnej stawki akcyzy obliczonej dla 1000 kg, a nie 1000 l biopaliwa oraz zapisu, że na wniosek zainteresowanego rolnika może on tę uproszczoną stawkę stosować, bardzo uprościłoby działanie.

2. Pilne zwolnienie z obowiązku obliczania i zapłaty wstępnych opłat akcyzy za okresyienne. Ustawa powinna dopuszczać, w przypadku małych należności, możliwość wpłaty miesięcznej zaliczki bez deklaracji i rozliczenie deklaracji rocznej.

3. Pilne wprowadzenie nowej, niższej stawki akcyzy z UE – 10 zł od 1000 l biopaliwa.

W rozporządzeniu ministra finansów z dnia 1 marca 2004 r. w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz niezarejestrowany handlowiec, a także na wykonywanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego proponowane są następujące zmiany.

1. Zniesienie obowiązku zawiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zamiarze wyprowadzenia ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych.

2. Wpisanie możliwości objęcia takich składów tylko doraźnym nadzorem podatkowym.

3. Zniesienie obowiązku comiesięcznego pisemnego uzgadniania ewidencji prowadzonej w składzie z urzędem celnym. Ewidencja powinna być kontrolowana w przypadku kontroli doraźnej, wyczerpania się kartek ewidencji lub raz w roku.

W ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników podstawową barierą jest konieczność rejestrowania pozarolniczej działalności gospodarczej przez rolnika wytwarzającego biopaliwa. Wiąże się to z obowiązkiem opłacania podatku dochodowego, a także składek na ubezpieczenie społeczne. W przypadku przekroczenia rocznej kwoty granicznej, która jest kwotą należnego podatku dochodowego za poprzedni rok podatkowy od przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej, rolnik traci prawo do ubezpieczenia w KRUS.

Rada Powiatu w Płocku podkreśla również konieczność opracowania i wydania rozporządzenia w sprawie wymagań, jakie powinny spełniać przydomowe wytwórnie biopaliw w świetle przepisów sanitarnych, ochrony środowiska i przeciwpożarowych. Rada uważa za konieczne wydanie rozporządzenia, a być może i opracowanie polskich norm w sprawie obliczania gęstości przeliczeniowej dla temperatury 15 C wytwarzanych czystych olejów roślinnych, używanych jako paliwa samoistne. Rozporządzenie i normy w sprawie biodiesla zostały wydane w 2007 r., ale problematyka czystego oleju jako paliwa została pominięta.

W związku z przedstawionymi przez Radę Powiatu w Płocku propozycjami zmian w przepisach zwracam się do Pana Premiera z zapytaniem, jakie działania zamierza Pan podjąć, żeby uprościć procedury związane z wytwarzaniem przez rolników biopaliw na użytek własny.

*Z poważaniem
Janina Fetlińska*

**Stanowisko
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 26 maja 2008 r.

Pan
Marek Sawicki
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

W załączeniu przesyłam, według właściwości, tekst oświadczenia, przesłanego przez Pana Sławomira Nowaka Sekretarza Stanu Szefa Gabinetu Politycznego Prezesa Rady Ministrów, pismem nr DSPA 4404-39/08 z dnia 19 maja br., złożonego przez Panią Senator Janinę Fetlińską podczas 11. posiedzenia Senatu RP.

Kwestie podnoszone w oświadczeniu dotyczą uproszczenia procedur związanych z produkcją biopaliw na użytek własny rolników.

Z poważaniem
Jolanta Fedak

**Stanowisko
PODSEKRE TARZA STANU
W MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2008.05.30

Pan
Adam Szejnfeld
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki

Szanowny Panie Ministrze,
w związku z pismem Szefa Gabinetu Politycznego Prezesa Rady Ministrów znak DSPA 4404-39/08, przesyłającym oświadczenie pani senator Janiny Fetlińskiej, złożone podczas 11. posiedzenia Senatu RP, przekazuję Panu Ministrowi w załączeniu, zgodnie z właściwością, dokumenty dotyczące wyżej wymienionego oświadczenia.

Z poważaniem
Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

**Odpowiedź
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW
MINISTRA GOSPODARKI**

Warszawa, 9 lipca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma z dnia 15 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-428/08, poniżej przedstawiam, przygotowane przy udziale Ministra Finansów oraz Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, stanowisko do zagadnień podniesionych w oświadczeniu Pani Senator Janiny Fetlińskiej w sprawie wytwarzania biopaliw przez rolników na własny użytek.

Na wstępie, odnosząc się do propozycji wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.) i rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 1 marca 2004 r. *w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego, działalności jako zarejestrowany handlowiec oraz nie zarejestrowany handlowiec, a także na wykonanie czynności w charakterze przedstawiciela podatkowego* (Dz. U. Nr 35, poz. 312, z późn. zm.), należy zaznaczyć, że uchwalenie ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.) przyznającej rolnikom prawo do wytwarzania biopaliw na własny użytek, poprzedziły gruntowne analizy przepisów podatkowych. Ich konsekwencją były zmiany dokonane w obu wyżej wymienionych aktach prawnych. Rolnicy zamierzający produkować na własny użytek ester lub czysty olej roślinny stali się grupą podmiotów, która uzyskała

najdalej idący zakres uproszczeń i ułatwień w uzyskaniu zezwoleń na prowadzenie składów podatkowych.

W związku z postulowanym przyspieszeniem prac nad wprowadzeniem obniżonej stawki akcyzy w wysokości 10 zł/ 1000 litrów dla biokomponentów stanowiących samoistne paliwo, zauważyć należy, że została ona określona w przepisach ustawy z dnia 11 maja 2007 r. *o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 99, poz. 666), z których wynika jednoznacznie, że możliwość jej zastosowania uzależniona jest od ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem. Program pomocowy dla biopaliw, którego jednym z mechanizmów jest ww. obniżona stawka akcyzy, został notyfikowany Komisji Europejskiej przez właściwy organ, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Termin wydania decyzji w przedmiotowej sprawie leży w gestii Komisji Europejskiej.

Ustosunkowując się do propozycji uproszczenia sposobu wymiaru akcyzy od biopaliw wytwarzanych przez rolników tylko na podstawie wagi i bez przeliczania do temperatury odniesienia 15°C, wskazać należy na brak jej zgodności z art. 64 ustawy *o podatku akcyzowym* oraz przepisami prawa Unii Europejskiej, które wymagają, aby w odniesieniu do wyrobów energetycznych (także biopaliw) przy obliczaniu akcyzy zastosować pomiar ilości wyrobu w temperaturze 15°C i nie przewidują w tym zakresie możliwości zastosowania jakiegokolwiek odstępstwa. Ponadto z punktu widzenia konieczności zachowania spójności systemu podatku akcyzowego i stosowania jednokowych konstrukcji stawek akcyzy dla określonych wyrobów akcyzowych brak jest możliwości zrealizowania postulatu wprowadzenia dla rolników innej stawki akcyzy, od tej, którą mieliby stosować pozostali podatnicy.

W sprawie kwestii dotyczącej wprowadzania uproszczeń w rozliczeniach akcyzy przez rolników, wobec stosunkowo niewielkich ilości biopaliw wytwarzanych na własny użytek przez poszczególnych rolników, pragnę poinformować, iż w resorcie finansów prowadzone są obecnie prace nad projektem nowej ustawy *o podatku akcyzowym* oraz aktami wykonawczymi do tej ustawy i możliwość wprowadzenia uproszczeń w zakresie rozliczenia akcyzy przez rolników będzie przedmiotem analizy.

W przedmiotowym oświadczeniu Pani Senator wskazano na przepisy rozporządzenia *w sprawie zezwoleń na prowadzenie składu podatkowego* (...), w kontekście proponowanych zmian związanych z uproszczeniem procedur w zakresie sprawowania szczególnego nadzoru podatkowego i kontroli w składach podatkowych. Wyjaśnić należy, że przywołane rozporządzenie wydane zostało na podstawie art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 3 ustawy *o podatku akcyzowym*, tj. przepisów uprawniających Ministra Finansów do określania szczegółowego sposobu wydawania oraz cofania zezwoleń, wzorów wniosków o wydawanie zezwoleń, czy rodzajów dokumentów dołączanych do wniosków. Minister Finansów nie ma prawa regulowania w tym rozporządzeniu zagadnień, wykraczających poza przedmiot delegacji ustawowej, a takimi są zagadnienia dotyczące szczególnego nadzoru podatkowego.

Wykonywanie szczególnego nadzoru podatkowego w stosunku do biokomponentów następuje na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. *o Służbie Celnej* (Dz. U. Nr 156, poz. 1641, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 kwietnia 2004 r. *w sprawie wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego* (Dz. U. Nr 65, poz. 5498, z późn. zm.). Przedmiotowe przepisy szczegółowo regulują obowiązki producenta biokomponentów, w tym rolników wytwarzających na własny użytek biokomponenty stanowiące samoistne paliwa, a także określają zakres i sposób ich kontroli.

Odnosząc się do postulatu zniesienia obowiązku zawiadamiania właściwego naczelnika urzędu celnego o zamiarze wyprowadzenia ze składu podatkowego wyrobów podlegających akcyzie, uprzejmie informuję, że z uwagi na brzmienie przepisów art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, z których wynika, że zabrania się sprzedawania lub zbywania w innej formie biopaliw wytwarzanych na własny użytek przez rolników, nie zachodzi konieczność zgłaszania właściwemu naczelnikowi urzędu celnego zamiaru odprawiania przesyłki biopaliw ciekłych.

W przypadku rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek występuje natomiast, wynikający z przepisów rozdziałów 11 i 12 rozporządzenia *w sprawie wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego*, obowiązek przesłania właściwemu naczelnikowi urzędu celnego, co najmniej na 3 dni przed zamierzonym rozpoczęciem procesu wytwarzania, tzw. zgłoszenia czynności wytwarzania. Przedmiotowe zgłoszenie, zawierające rodzaj wyrobów, datę i godzinę rozpoczęcia procesu wytwarzania, ilość i rodzaj surowców oraz przewidywaną wielkość wyrobów, które miałyby zostać wyprodukowane, stanowi podstawę do kontroli, o której mowa w art. 6a ust. 3 pkt 2 ustawy *o Służbie Celnej* i nie może być zniesione. Zauważyć jednak należy, że obowiązek składania ww. zgłoszenia nie dotyczy czystego oleju roślinnego a taki, zgodnie z przepisami, mogą wytwarzać rolnicy na własny użytek, korzystając z uproszczeń w przepisach akcyzowych.

W kwestii wprowadzenia do przepisów możliwości objęcia składów podatkowych, prowadzonych przez rolników wytwarzających biopaliwa na własny użytek tylko doraźnym nadzorem podatkowym wyjaśnić należy, że obecnie kontrola w formie stałego nadzoru podatkowego w takich składach nie ma zastosowania. Szczególny nadzór podatkowy w stosunku do biokomponentów - stosownie do art. 6a ust. 3 pkt 2 ustawy *o Służbie Celnej* polega na kontroli ilości i jakości wyrobów, przebiegu procesów technologicznych oraz ich wydajności, ubytków i zużycia. Zgodnie z art. 52 ust. 1 rozporządzenia *w sprawie wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego* kontrola ta wykonywana jest przez:

- uczestniczenie pracowników szczególnego nadzoru podatkowego w czynnościach związanych z działalnością objętą szczególnym nadzorem podatkowym,
- dokonywanie okresowo lub doraźnie kontroli obrachunkowych stanu zapasów i obrotu wyrobami.

Przedmiotowe kontrole mają wyłącznie charakter kontroli doraźnych. W przypadku wytwarzania biokomponentów, przepisy nie przewidują bowiem obligatoryjnej obecności pracownika szczególnego nadzoru podatkowego.

Odnosząc się do postulatu zniesienia obowiązku comiesięcznego uzgadniania ewidencji prowadzonej w składzie podatkowym z urzędem celnym oraz zmniejszenia częstotliwości jej kontrolowania, należy podkreślić, że ani przepisy rozporządzenia *w sprawie wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego*, ani też przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2004 r. *w sprawie dokumentacji związanej z przemieszczaniem wyrobów akcyzowych zharmonizowanych* (Dz. U. Nr 81, poz. 744, z późn. zm.) nie nakładają na podmiot obowiązku comiesięcznego uzgadniania ewidencji z naczelnikiem urzędu celnego. Przepisy te wymagają jedynie comiesięcznego podsumowania ewidencji. W myśl obowiązujących regulacji, prowadzący skład podatkowy powinien udostępnić ją na każde żądanie właściwego naczelnika urzędu celnego. Tym samym pozostawiono w gestii organów sprawujących kontrolę nad składami podatkowymi ocenę, jak często dokonywać sprawdzeń prowadzonych w nich ewidencji. Zwykle kontrola taka ma charakter doraźny. Z punktu widzenia konieczności zapewnienia właściwego nadzoru nad wyrobami produkowanymi w składzie podatkowym, jak i nad bieżącą zapłatą należności podatkowych, za niecelowe należałoby uznać wprowadzenie zapisów ograniczających częstotliwość kontrolowania ewidencji. Sytuacja, w której ewidencja sprawdzana byłaby np. tylko raz w roku, mogłaby działać także na niekorzyść podatnika, który w przypadku popełnienia błędu rachunkowego, ujawnionego dopiero przy okazji sprawdzania ewidencji, byłby zobligowany do zapłaty wyższych odsetek od zaległości podatkowych.

W odniesieniu do zagadnień dotyczących ubezpieczenia społecznego rolników KRUS należy stwierdzić, że ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. *o ubezpieczeniu społecznym rolników* (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) określa zakres przedmiotowy ubezpieczenia społecznego rolników, zasady opłacania składek na te ubezpieczenia, zasady ustalania prawa, wysokości i wypłaty świadczeń z tego ubezpieczenia oraz organizację i sposób finansowania tego ubezpieczenia. Obowiązek rejestrowania wykonywania działalności gospodarczej przez rolnika wytwarzającego

biopaliwa, ani wykonywania działalności gospodarczej w żadnym innym zakresie nie jest, ani też wytwarzanie przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek, nie jest regulowany przepisami ww. ustawy.

Roczna kwota graniczna, o której wspomina Pani Senator w swoim oświadczeniu, w myśl ww. przepisów ustawy (art. 5a), określa rozmiar pozarolniczej działalności gospodarczej, której prowadzenie równoległe z działalnością rolniczą w gospodarstwie rolnym, po spełnieniu określonych warunków, umożliwia kontynuowanie ubezpieczenia społecznego rolników w KRUS, mimo iż dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą właściwym jest powszechny system ubezpieczeń społecznych (ZUS). Zgodnie z art. 5a ust. 10 ww. ustawy za pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się pozarolniczą działalność gospodarczą prowadzoną na terytorium RP przez osoby fizyczne na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.), z wyłączeniem wspólników spółek prawa handlowego oraz osób prowadzących działalność w zakresie wolnego zawodu:

- w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,
- z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W odniesieniu do wskazanej w przedmiotowym oświadczeniu kwestii dotyczącej opracowania i wydania rozporządzenia w sprawie wymagań, jakie powinny spełniać przydomowe wytwórnie biopaliw w świetle przepisów sanitarnych, ochrony środowiska i przeciwpożarowych uprzejmie informuję, że ustawa *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* nie zawiera upoważnienia do wydania takiego rozporządzenia. Należy jednak podkreślić, że w mojej opinii brak jest uzasadnienia dla opracowania takiego aktu prawnego. Działalność, którą prowadzą rolnicy wytwarzający biopaliwa na własny użytek, nie różni się bowiem w swej istocie od działalności prowadzonej przez innych producentów biopaliw. Mając na uwadze, że potencjalne zagrożenia, zarówno dla ludzi, jak i dla środowiska, wynikające z prowadzenia takiej działalności są w obu przypadkach takie same, rolnicy, produkujący biopaliwa na własny użytek, winni stosować się do właściwych przepisów sanitarnych, ochrony środowiska i przeciwpożarowych, obowiązujących wszystkie podmioty prowadzące działalność w zakresie produkcji biopaliw.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Gospodarki rozważana jest obecnie podniesiona w przedmiotowej interpelacji kwestia dotycząca sposobu określania w przepisach prawnych gęstości przeliczeniowej w temperaturze 15°C dla czystych olejów roślinnych. Następnie podjęte zostaną działania związane z przygotowaniem odpowiedniego projektu aktu prawnego.

Łączę wyrazy szacunku
Waldemar Pawlak

Oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

28 października 1998 r. Sejm przyjął uchwałę w sprawie budowy w Warszawie Świątyni Opatrzności Bożej (MP 1998 nr 38 poz. 519) następującej treści:
„Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyraża uznanie dla inicjatywy Prymasa Polski Kardynała Józefa Glempa wzniesienia w Warszawie Świątyni Opatrzności Bożej.

Budowę Świątyni uchwalili Sejm Czteroletni jako Wotum Narodu za Konstytucję 3 Maja 1791 r.

17 marca 1921 r. Sejm Ustawodawczy odnowił to zobowiązanie. Niestety, przyjętej wówczas ustawy nie zdołano wykonać.

Sejm III Rzeczypospolitej uważa, że śluby złożone przed dwustu laty Naród powinien pilnie wypełnić.

Świątynia Opatrzności Bożej będzie symbolem wdzięczności Narodu za odzyskanie wolności w 1989 r., 20 lat pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II, Jubileusz 2000 lat Chrześcijaństwa.”

Wkrótce upłynie dziesięć lat od podjęcia tej uchwały, a budowa świątyni znajduje się w powijakach. Jedną z przyczyn tego stanu rzeczy jest brak wystarczających środków na jej szybką realizację.

Zdaniem moich wyborców i moim wotum narodu powinno być realizowane nie tylko z dobrowolnych wpłat, ale także z budżetu państwa, tym bardziej że:

— budowę świątyni uchwalili Sejm Czteroletni jako wotum narodu za Konstytucję 3 Maja 1791 r.;

— Sejm Ustawodawczy odnowił to zobowiązanie 17 marca 1921 r.;

— 23 października 1998 r. Sejm uznał, że Świątynia Opatrzności Bożej będzie symbolem wdzięczności narodu za odzyskanie wolności w 1989 r., dwadzieścia lat pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II, jubileusz dwóch tysięcy lat chrześcijaństwa.

Zwracam się z wnioskiem o podjęcie inicjatywy uchwalenia ustaw umożliwiających finansowanie budowy Świątyni Opatrzności Bożej z budżetu państwa.

Z wyrazami szacunku
Janina Fetlińska

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 18.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senator Janiny Fetlińskiej złożonym podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r. dot. finansowania budowy Świątyni Opatrzności Bożej z budżetu państwa, prezentuję następujące stanowisko:

Podzielając uzasadnienie i przywołane w oświadczeniu akty historyczne związane z decyzjami o wzniesieniu Świątyni Świętej Opatrzności Bożej, chciałbym przede wszystkim zapewnić o życzliwości dla realizacji Świątyni w możliwe najszybszym czasie. Przy tej okazji zwracam jednak uwagę na uwarunkowania prawne mające zastosowa-

nie i w tej sprawie związane z uchwalaniem budżetu państwa oraz przyznawaniem i wydawaniem funduszy publicznych przez administrację publiczną.

Pozwalam sobie niniejszym poinformować, że w budżecie państwa na 2008 r. została stworzona rezerwa celowa (część 83 – rezerwy celowe, poz. 63) z następującym zapisem jej przeznaczenia: *„Dofinansowanie przedsięwzięć w sferze kultury i dziedzictwa narodowego, w tym budowę muzeum prezentującego wkład kościoła katolickiego w dzieje Polski w Kompleksie Świątynnym Opatrzności Bożej”*.

Podjęte zostały już działania przekazujące te środki na tworzone w budowanym Kompleksie Świątynnym Opatrzności Bożej muzeum przedstawiające niezwykle wkład Kościoła Katolickiego w dzieje Polski.

Z poważaniem
Bogdan Zdrojewski

Oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Zwróciła się do mnie osoba oszukana przez firmę ortopedyczną. W 2006 r. zleciła ona pracowni ortopedycznej wykonanie protezy nogi. Pieniądze na wykonanie protezy pochodziły od sponsorów, było to 40 tysięcy zł. Proteza została wykonana i odebrana w 2007 r. Niestety, podczas jej używania okazało się, że lej protezy został źle wykonany i powodował rany, odparzenia, pęknięcia naskórka i bolesne stany zapalne kikuta. Z tego powodu osoba ta trafiła do szpitala, gdzie lekarze zabronili jej posługiwania się wadliwie wykonaną protezą w obawie, że utrzymujące się stany zapalne kikuta spowodują jego deformacyjne zmiany, a nawet doprowadzą do reamputacji. Okazało się też, że stopa protezy jest o dwa numery za mała, co nie tylko uniemożliwia dobranie obuwia, ale powoduje też trudności w chodzeniu. Poza tym w protezie zostało zamontowane stare kolano zamiast nowego, jak było wcześniej umówione.

W związku z zaistniałą sytuacją została złożona reklamacja do firmy ortopedycznej, która wykonała tę protezę. Ale reklamacja ta nie została rozpatrzona, pracownia ortopedyczna odmówiła też rozmowy z zainteresowaną. Pokrzywdzona nie mogła się odwołać do żadnej innej instancji, gdyż firmy ortopedyczne nie mają nad sobą organów nadrzędnych.

Kobieta zwróciła się z prośbą o pomoc do rzecznika praw pacjenta. Ale stamtąd otrzymała odpowiedź, że rzecznik praw pacjenta zajmuje się jedynie pacjentami – świadczeniobiorcami NFZ, a ona nie jest pacjentem w rozumieniu NFZ, ponieważ była finansowana przez sponsorów.

Jedyną drogą, jaka pozostała poszkodowanej do dochodzenia swoich uprawnień, jest droga sądowa.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z wnioskiem o podjęcie niezbędnych działań w celu objęcia kontrolą przez NFZ firm ortopedycznych, co będzie miało wpływ na uniknięcie w przyszłości analogicznych jak przedstawiona sytuacja.

Wnoszę też o podjęcie prac w celu wprowadzenia przepisów o sponsoringu usług medycznych, ponieważ sponsor, który bezpośrednio przekazuje pieniądze na konto na przykład wykonawcy usługi nie zabezpiecza wystarczająco ani swoich interesów, ani interesów osoby sponsorowanej.

Z poważaniem
Janina Fetlińska

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senator – Panią Janinę Fetlińską, dotyczące osoby oszukanej przez firmę ortopedyczną, przekazane przy piśmie Wicemarszałka Senatu, Panią Krystynę Bochenek, znak: BPS/DSK-043-458/08, uprzejmie proszę o przyjęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Zasady udzielania świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 z późn. zm.), która stanowi, iż świadczeniem zdrowotnym są działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania. Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa świadczenia zdrowotne mogą być udzielane przez zakłady opieki zdrowotnej oraz przez osoby fizyczne wykonujące zawód medyczny lub przez grupową praktykę lekarską, grupową praktykę pielęgniarek, położnych na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Art. 18d wyżej wymienionej ustawy stanowi, iż przez osobę wykonującą zawód medyczny, należy rozumieć osobę, która na podstawie odrębnych przepisów uprawniona jest do udzielania świadczeń zdrowotnych, oraz osobę legitymującą się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny.

Zgodnie z artykułem 40 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135 z późn. zm.) – zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz w środki pomocnicze przysługuje świadczeniobiorcom na zlecenie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego lub felczera ubezpieczenia zdrowotnego, na zasadach określonych w ustawie. Rodzaj refundowanych wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środków pomocniczych, wysokość refundacji, udział ubezpieczonego, częstotliwość refundacji określa:

— zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2004 roku w sprawie limitu cen dla wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środków pomocniczych, o takim samym zastosowaniu, ale różnych cenach oraz limitu cen dla napraw przedmiotów ortopedycznych (Dz. U. Nr 275, poz. 2732 z późn. zm.),

— zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2004 roku w sprawie szczegółowego wykazu wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środków pomocniczych, wysokości udziału własnego świadczeniobiorcy w cenie ich nabycia, kryteriów ich przyznawania, okresów użytkowania, a także wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi podlegającymi naprawie w zależności od wskazań medycznych oraz wzoru zlecenia na zaopatrzenie w te wyroby i środki (Dz. U. Nr 276, poz. 2739 z późn. zm.). Natomiast postępowanie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi, a także warunki wymagane od świadczeniodawców zainteresowanych zawarciem umowy w tym rodzaju określa zarządzenie Nr 62/2007 z dnia 20 września 2007 r. Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Rozdział 4 przedmiotowego zarządzenia określa zasady udzielania świadczeń, które stanowią, iż świadczeniodawca zobowiązany jest do zapewnienia, w każdym miejscu realizacji świadczeń, dostępu do asortymentu wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi wymienionych w wykazie dołączonym do oferty. Zgodnie ze wskazanym wyżej zarządzeniem przedmioty ortopedyczne lub środki pomocnicze określone w wykazie muszą spełniać wymogi określone w przepisach odrębnych. Świadczeniodawca jest zobowiązany do udzielenia świadczeniobiorcy minimum rocznej gwarancji na wydane przedmioty ortopedyczne lub środki pomocnicze, dla których okres użytkowania jest dłuższy niż rok. Świadczeniodawca jest zobowiązany do udzielenia świadczeniobiorcy minimum 6-miesięcznej gwarancji na wydane przedmioty ortopedyczne lub środki pomocnicze, dla których okres użytkowania określony jest na 1 rok. Świadczeniodawca zobowiązany jest do przekazania świadczeniobiorcy gwarancji na przedmioty ortopedyczne lub środki pomocnicze, z wyłączeniem środków pomocniczych wydawanych w ramach karty zaopatrzenia comiesięcznego. W ramach gwarancji dotyczącej użytkowania przedmiotu ortopedycznego bądź środka pomocniczego świadczeniodawca zobowiązany jest do bezpłatnej naprawy lub wymiany wadliwego na sprzęt wolny od wad, zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie wskazuję, iż w Ministerstwie Zdrowia podjęte zostały prace obejmujące kompleksową analizę i szerokie konsultacje w zakresie zasad zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i w środki pomocnicze. Wskazany przez Panią Senator problem, dotyczący kontroli firm ortopedycznych oraz podjęcia prac w celu wprowadzenia przepisów o sponsoringu usług medycznych zostanie szczegółowo przeanalizowany i rozważony. Konieczne będą także uzgodnienia w tym zakresie z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Stanisława Gogacza

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

W dniu 29 kwietnia 2008 r. pod Lubelskim Urzędem Wojewódzkim i Urzędem Marszałkowskim Województwa Lubelskiego w Lublinie miała miejsce pikietą, w której wzięło udział kilkuset pedagogów z województwa lubelskiego. Na tę pikietę zostałem jako parlamentarzysta zaproszony. Protest zorganizowała oświatowa „Solidarność”, ale uczestniczyli w nim również przedstawiciele innych nauczycielskich związków zawodowych. Wśród postulatów, realizacji których domagali się protestujący, należy wymienić oczekiwanie pedagogów na większe pensje, jak również zachowanie Karty Nauczyciela i uprawnienią pedagogów do przechodzenia na wcześniejszą emeryturę.

Na 27 maja nauczyciele zapowiedzieli kolejną akcję, jeżeli rząd nie podejmie rozmów, gdyż, jak twierdzą protestujący, właśnie teraz, czyli 29 kwietnia, mijają dwa miesiące, odkąd oświatowe związki zawodowe wręczyły minister edukacji swoje postulaty, a rząd nawet nie zareagował. Wydaje się czymś oczywistym, że rząd prowadzi rozmowy ze środowiskami zawodowymi. A mowa tu o tak ważnym środowisku zawodowym, jakim są nauczyciele.

Stąd moje pytanie: dlaczego rząd do tej pory tych rozmów nie podjął? Dziękuję bardzo.

Stanisław Gogacz

Odpowiedź

Warszawa, 2008.05.21

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone 8 maja 2008 r. przez Senatora RP – Pana Stanisława Gogacza podczas 11. posiedzenia Senatu RP (BPS/DSK-043-446/08) skierowane do minister edukacji narodowej – Pani Katarzyny Hall, uprzejmie wyjaśniam.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie uchyla się od merytorycznych rozmów i dokonuje wszelkich starań proceduralnych, aby proces dialogu społecznego był realizowany w sposób optymalny, z uwzględnieniem dobra uczniów i nauczycieli.

Obecnie trwają intensywne prace nad systemowymi rozwiązaniami w zakresie sposobu ustalania i wysokości corocznego stanowienia wzrostu płac nauczycielskich. Za kluczowe w tym obszarze, należy uznać podejmowanie przez Ministra Edukacji Narodowej inicjatyw na rzecz wypracowania porozumienia z pozostałymi członkami Rady Ministrów w kwestii jak najwyższego wzrostu płac nauczycielskich. Nie ulega jednak wątpliwości, iż decyzje w tym względzie nie mogą abstrahować od terminów stanowienia ustawy budżetowej oraz bilansu dochodów i wydatków.

Nauczyciele stanowią najliczniejszą grupę zawodową sektora finansów publicznych, która wykonuje pracę o szczególnej roli związanej z kształceniem i wychowywaniem kolejnych pokoleń, poprzez co determinuje proces rozwoju kraju i stanowi o obecnym oraz przyszłym obliczu Polski w świecie. Istota wykonywania zawodu nauczyciela wymaga, aby status prawny tej grupy zawodowej określała odrębna pragmatyka zawodowa. Obecnie rolę tę spełnia ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.).

Powyższe nie zmienia jednak faktu, iż istnieje potrzeba doskonalenia rozwiązań systemowych. Rozwiązania prawa oświatowego podlegają zatem stałej ocenie i analizie pod kątem spełnienia celów reform zapoczątkowanych w 2000 r. Kluczowe kierunki działania oraz podstawowe zamierzenia w tym zakresie zostały ogłoszone przez Ministra Edukacji Narodowej na początku pełnienia swojej misji. Działania te zmierzać mają w dwóch kierunkach:

- dokończeniu reformy systemu edukacji,
- dążeniu do unowocześnienia polskiej szkoły sprzyjając jej otwartości na świat, dzięki m. in. uproszczeniu prawa oświatowego, w tym ustawy – Karta Nauczyciela.

W ramach tak zakreślonych obszarów Minister Edukacji Narodowej podjął prace nad opracowaniem rozwiązań mających na celu zmiany w zakresie organizacji i realizacji zadań oświatowych, których konsekwencją ma być wzmocnienie jakości kształcenia i wychowania. Jednym z elementów powyższego programu działania było rozpoczęcie debaty społecznej, m.in. w kwestii reformy programowej oraz zasad finansowania oświaty. Ponadto, w resorcie edukacji powołany został zespół skupiający byłych ministrów edukacji, zapewniając w ten sposób możliwość swobodnego wyrażenia niejednorodnych poglądów na kwestie związane z szeroko rozumianą oświatą i edukacją oraz tym samym ustanawiając stałe ciało doradcze. W ocenie Ministra Edukacji Narodowej tylko takie działanie pozwoli – oprócz wskazania najistotniejszych kierunków reform – zapewnić proces ciągłości w zakresie wprowadzanych rozwiązań oraz zobiektywizować podejmowane inicjatywy. Efekty pracy zespołu pozwolą na zapoczątkowanie procesu szerokich konsultacji z partnerami społecznymi, związkowymi, rodzicami oraz innymi podmiotami zainteresowanymi wzmocnieniem jakości edukacji. Minister Edukacji Narodowej z głęboką troską podejmuje działania na rzecz rozwoju polskiego systemu oświaty, wzmocnienia jego jakości i efektywności. Z tego względu kwestia statusu nauczycieli i działania na rzecz wzmocnienia jego rangi pozostaje istotnym przedmiotem zainteresowania resortu.

W kwestiach dotyczących rozstrzygnięć emerytalnych należy wyjaśnić, iż pozostają one w gestii Ministra Pracy i Polityki Społecznej, który koordynuje ponadbranżowe rozwiązania w systemie emerytalno-rentowym państwa. Dzieje się tak, aby proponowane rozstrzygnięcia w tym zakresie miały charakter systemowo jednolity i spójny w skali państwa oparty na zasadzie równości poszczególnych grup zawodowych, w tym grupy nauczycieli. Rząd pracuje nad dokończeniem budowy systemu emerytalnego, dlatego przedstawił partnerom społecznym projekt programu „Solidarność pokoleń”. Działania na rzecz aktywizacji zawodowej osób w wieku powyżej 50. roku życia. Projekt obejmuje przede wszystkim działania związane ze zwiększeniem możliwości aktywnego uczestnictwa w rynku pracy osób po 50. roku życia poprzez różnego rodzaju projekty kształcenia osób dorosłych, zachęcania pracodawców do zatrudniania tych osób, a oprócz tego zawiera założenia i zasady do systemu emerytur pomostowych. Proponowane zmiany zawierają wnioski sformułowane przez zespół ekspertów powołany przy Ministrze Pracy i Polityki Społecznej, którego zadaniem było dokonanie analizy specyfiki pracy poszczególnych grup zawodowych i zawodów oraz wypracowanie zobiektywizowanych kryteriów kwalifikowania do grupy uprawnionej do korzystania z emerytur pomostowych. Obecnie trwa debata nad ostatecznym kształtem tego programu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

w z. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Krystyna Szumilas

Oświadczenie senatora Stanisława Gorczycy

skierowane do minister pracy i polityki społecznej, pani Jolanty Fedak

Proszę o rozważenie zmiany zapisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Całość zapisów ustawy wchodzi w życie z dniem 1 października 2008 r.

Prace nad ustawą prowadzone w Komisji Finansów Publicznych, Komisji Polityki Społecznej, Komisji Rodziny i Praw Kobiet oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej w Sejmie piątej kadencji trwały od 2006 r. Ustawa, ze względu na delikatną materię, od początku wzbudzała dużo kontrowersji, ale jedna z kontrowersji pojawiła się w trakcie późniejszych prac. Dotyczy ona zapisu art. 12 ust. 2, zgodnie z którym do załatwienia indywidualnych spraw z zakresu świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego rada gminy nie może upoważnić ośrodka pomocy społecznej. Ani w projekcie obywatelskim, ani w poselskim projekcie ustawy zapisu takiego nie było, pojawił się on w trakcie prac wspomnianych komisji, na posiedzeniu 5 września 2007 r., po drugim czytaniu projektu ustawy. Zgłaszając poprawkę wprowadzającą przywołany zapis, posłowie Prawa i Sprawiedliwości uzasadniali, że – uwaga – wypłaty z Funduszu Alimentacyjnego nie mogą być kojarzone z pomocą społeczną! Na nic się nie zdały argumenty Platformy Obywatelskiej, że ośrodki pomocy społecznej są instytucją wyspecjalizowaną do wykonywania właśnie takich zadań. W strukturach gminy to właśnie ośrodki pomocy społecznej mają uprawnienia do badania wysokości dochodów rodziny oraz dysponują kadrą przygotowaną do takich prac. Niestety, w dniu 7 września 2007 r. Sejm przyjął zgłoszoną poprawkę głosami ówczesnej koalicji rządzącej.

panią minister o rozważenie możliwości zmiany zapisu art. 12 omawianej ustawy. Od czasu przejęcia przez gminy spraw związanych z wypłatą zasiłków rodzinnych i zaliczek alimentacyjnych w ośrodkach pomocy społecznej utworzono nowe stanowiska pracy, zakupiono sprzęt i oprogramowanie, przeszkolono pracowników. Tworzenie teraz od nowa dodatkowych instytucji, które zajmą się tymi zadaniami, wydaje się całkowicie bezcelowe, wręcz szkodliwe. Dziękuję bardzo.

Stanisław Gorczyca

Odpowiedź

Warszawa, 28 maja 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 15 maja 2008 r. dotyczące oświadczenia senatora Stanisława Gorczycy złożonego podczas 11. posiedzenia Senatu RP w sprawie zmiany zapisów ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, uprzejmie informuję:

Poselski projekt ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów w pierwotnej wersji nie przewidywał realizacji tej ustawy wyłącznie przez urząd gminy. Rozwiązanie takie wprowadzone zostało podczas prac parlamentarnych, w ramach poprawki poselskiej. Jako uzasadnienie tych zmian posłowie podnosili, że ze względu na charakter pomocy, świadczenie z funduszu alimentacyjnego nie może być świad-

zeniem z obszaru pomocy społecznej. Odmienność tego świadczenia od świadczeń realizowanych przez pomoc społeczną bardzo mocno akcentowali przedstawiciele Obywatelskiego Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej na rzecz Ustawy Fundusz Alimentacyjny. Posłowie i senatorowie podnosili ponadto, opierając się na opiniach pracowników ośrodków pomocy społecznej, że nałożony na ośrodki pomocy społecznej obowiązek realizacji świadczeń rodzinnych, zaliczki alimentacyjnej, a w przyszłości świadczeń z funduszu alimentacyjnego, uniemożliwia prawidłową realizację zadań przypisanych pomocy społecznej, w szczególności pracy z rodzinami, osobami wykluczonymi ze społeczeństwa, bądź tym wykluczeniem zagrożonymi.

Wobec tak zdecydowanego stanowiska wyrażonego zarówno w Sejmie jak i Senacie oraz brakiem, do niedawna, zastrzeżeń do tego rozwiązania ze strony samorządów, wystąpienie z inicjatywą mającą na celu zmianę zapisu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2007 r., Nr 192, poz. 1378), zgodnie z którym do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu świadczeń z funduszu alimentacyjnego rada gminy nie może upoważnić ośrodka pomocy społecznej, nie znajdowało uzasadnienia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej zakończone zostały prace nad nowelizacją ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (projekt ustawy został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 18 marca 2008 r. i skierowany do Sejmu RP), jednak celem nowelizacji jest jedynie dokonanie koniecznych zmian o charakterze merytorycznym i redakcyjnym. Dotyczy to doprecyzowania niektórych przepisów oraz usunięcia oczywistych błędów, które znajdują się w uchwalonej ustawie.

Tak wąski zakres nowelizacji ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, przygotowanej przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, jest również konsekwencją opinii Rady Legislacyjnej, która wyraziła negatywne stanowisko co do nowelizacji przepisów w okresie ich *vacatio legis*, gdyż prowadzi to do obniżenia zaufania do stanowienia prawa – nowelizacja ta ogranicza się więc do poprawek niezbędnych ze względu na prawidłowe wdrożenie ustawy w życie.

W związku z powyższym, ewentualne dalsze zmiany ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów mogą zostać wprowadzone jedynie w trakcie prac parlamentarnych nad ww. nowelizacją.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

Wraz z niniejszym pismem przesyłam projekt filmu dokumentalnego pod tytułem „W pułapce współpracy”, którego pomysłodawcami są panowie Andrzej B. Czulda, znany łódzki dokumentalista, i Robert A. Czulda.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o zapoznanie się z przedłożonym projektem filmu oraz udzielenie odpowiedzi, czy Ministerstwo Obrony Narodowej mogłoby pomóc w realizacji tego przedsięwzięcia. Chodzi przede wszystkim o umożliwienie uczestnictwa w nagraniu żołnierzy Wojska Polskiego.

*Z poważaniem
Maciej Grubski*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.16

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Macieja Grubskiego podczas 11. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 8 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-444/08), dotyczące pomocy Ministerstwa Obrony Narodowej w realizacji filmu dokumentalnego pod tytułem „W pułapce współpracy”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zamiarem pomysłodawców projektu jest przedstawienie sytuacji bezpieczeństwa tłumaczy irackich w kontekście wycofania wojsk koalicyjnych (w tym polskich) z Iraku, a tym samym upublicznienie problemu. Autorzy oczekują pomocy wojska przy realizacji zdjęć w Iraku oraz zajęcia przed kamerą stanowiska w tej sprawie przez żołnierzy służących w Polskim Kontyngencie Wojskowym i Ministerstwie Obrony Narodowej. W mojej ocenie żołnierze wykonujący zadania operacyjne nie powinni wypowiadać się na tematy leżące w gestii Rządu. Autorzy wskazują, iż „trudno jest w tym przypadku napisać typowy scenariusz, gdyż jego zawartość w dużej mierze zależeć będzie od tego, co powiedzą przed kamerą tłumacze służący naszemu kontyngentowi w Iraku”. Dlatego przy realizacji projektu wskazana jest daleko idąca ostrożność ze względu na wrażliwość podjętego tematu oraz bezpieczeństwo samych tłumaczy.

Uprzejmie informuję, że w dniu 28 maja 2008 r. podpisane zostało zarządzenie nr 56 Prezesa Rady Ministrów w sprawie Międzyresortowego Zespołu do Opracowania Rządowego Programu Pomocy Cudzoziemcom i Innym Osobom Współpracującym z Polskimi Kontyngentami Wojskowymi oraz Kontyngentami Policijnymi i Straży Granicznej Wydzielonymi do Realizacji Zadań poza Granicami Państwa. Zadaniem Zespołu jest opracowanie rządowego kompleksowego programu pomocy, którym zostaną objęci między innymi tłumacze. Zgodnie z harmonogramem realizacja programu powinna rozpocząć się przed zakończeniem polskiej misji w Iraku.

W związku z powyższym, należy rozważyć czy główne przesłanie filmu, jakim jest bezpieczeństwo tłumaczy po wycofaniu polskich wojsk z Iraku, nie zdezaktualizuje się,

a wykonanie przedstawionego projektu filmowego nie przyniesie negatywnych, chociaż niezamierzonych przez autorów skutków. Należy również podkreślić, że realizacja rządowego programu będzie złożonym zadaniem operacyjnym wymagającym działań mających w większości niejawną charakter. Obecność ekipy filmowej w Polskim Kontyngencie Wojskowym w tym okresie może mieć istotny wpływ na obniżenie parametrów ochrony oraz na proces jego wycofywania z Iraku.

W związku z tym uznałem, że resort obrony narodowej nie będzie angażował się w realizację tego przedsięwzięcia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z wyrazami szacunku i poważaniem
Bogdan Klich

Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego

skierowane do ministra sportu i turystyki Mirosława Drzewieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Po zapoznaniu się z dokumentacją przedstawioną przez Zarząd Polskiego Związku Wu Shu oraz z decyzjami Pana Ministra z dnia 7 kwietnia 2008 r., znak DPK/1294/2008/AZ, i z dnia 9 kwietnia 2008 r., znak DPK/1343/2008/AZ, oznaczonymi jako wystąpienia pokontrolne, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o uchylenie niniejszych postanowień i ponowne rozpatrzenie sprawy.

Przedmiotowe decyzje są moim zdaniem niesprawiedliwe i krzywdzące Polski Związek Wu Shu. Proszę Pana Ministra o zapoznanie się z treścią odwołań złożonych przez Zarząd Polskiego Związku Wu Shu w pismach z dnia 15 kwietnia 2008 r. i 28 kwietnia 2008 r. oraz o ponowne odniesienie się do sprawy.

*Z poważaniem
Maciej Grubski*

Odpowiedź

Warszawa, 11 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Macieja Grubskiego podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku, przekazane pismem z dnia 15 maja br. (sygn. BPS/DSK-043-448/08), uprzejmie informuję, co następuje.

W wyniku odwołań od wystąpień pokontrolnych Ministra Sportu i Turystyki złożonych przez Polski Związek Wu Shu w dniu 28 kwietnia 2008 r. oraz Polskie Zrzeszenie Wu Shu w dniu 15 kwietnia 2008 r., dokonano ponownego rozpatrzenia sprawy i analizy dokumentacji zgromadzonej w czasie kontroli ww. podmiotów. W ich wyniku dokonano zmiany treści wystąpień pokontrolnych z dnia 5 i 7 kwietnia 2008 roku w zakresie korekty kwot dotacji wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem lub pobranych w nadmiernej wysokości przypisanych do zwrotu Polskiemu Związkowi Wu Shu oraz Polskiemu Zrzeszeniu Wu Shu. Korekta ta została dokonana na podstawie dodatkowych dokumentów księgowych nieokazanych w toku kontroli i skutkuje zmniejszeniem zobowiązań Polskiego Związku Wu Shu o kwotę 5 795,54 zł oraz Polskiemu Zrzeszeniu Wu Shu o kwotę 1 000 zł.

Do dnia 2 czerwca br. Polski Związek Wu Shu nie przedstawił pełnej i udokumentowanej informacji na temat realizacji pozostałych zaleceń pokontrolnych dotyczących zmian Statutu Związku oraz przedstawienia uchwał Zarządu Związku zatwierdzających regulaminy sportowe Związku.

W dniu 21 maja 2008 roku Polskie Zrzeszenie Wu Shu, a następnie w dniu 29 maja 2008 roku Polski Związek Wu Shu złożyły kolejne wnioski o ponowne rozpoznanie sprawy. W wyniku analizy powoływanych powyżej wniosków i materiałów kontroli nie stwierdzono podstaw faktycznych i prawnych do zmiany stanowisk wyrażonych w pis-

mach z dnia 5 i 7 maja 2008 roku skierowanych odpowiednio do Związku i do Zrzeszenia. Przytaczane w pismach argumenty mają bowiem charakter sporu prawnego i nie wnoszą do spraw nowych argumentów merytorycznych.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI
Zbigniew Pacelt
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tadeusza Gruszki

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Ministrze!

Moje oświadczenie związane jest z rozbojami, jakie mają miejsce w Katowicach.

Ostatnio w centrum miasta został pobity ze skutkiem śmiertelnym mężczyzna, który grupie młodych przestępców odmówił papierosa („Gazeta Wyborcza”, <http://miasta.gazeta.pl/katowice>). Był to fatalny w skutkach, jeden z wielu napadów dokonanych przez ludzi, którzy szukają „łatwych pieniędzy”. Dzieje się tak głównie w okolicach dworca kolejowego. Przejście przez Katowice, często nawet w biały dzień, może skończyć się fatalnie. Znam przypadki, w których osoba pokrzywdzona nie zgłaszała policji, z różnych przyczyn, takiego zdarzenia. Bywa tak, że odpowiedzialne za bezpieczeństwo służby przechodzą obok problemu obojętnie. Wiem to od osób, które osobiście spotkały się z takimi sytuacjami.

Potwierdzeniem sytuacji, o której mówię, jest zajęcie przez Katowice pierwszego miejsca w rankingu najniebezpieczniejszych miast w Polsce (vide ranking „Dziennika”, <http://www.dziennik.pl/wydarzenia>). W związku z tym pragnę zainteresować Pana Ministra patronatem nad działaniami policji i władz samorządowych Katowic, zmierzającymi do zacieśniania współpracy na polu likwidacji patologii poprzez rozwój monitoringu oraz zwiększenie liczby patroli w szczególnie niebezpiecznych miejscach w centrum miasta.

Z uwagą obserwuję też rozwój serwisu www.crimi.pl. Wiem, że Pan Minister był obecny na jego inauguracji w Katowicach. Uważam, że zawarte w tym serwisie informacje powinny być aktualizowane, zbierane z terenu całej Polski, a nie, jak dotychczas, tylko z województwa śląskiego.

Z wyrazami szacunku
Tadeusz Gruszka

Odpowiedź

Warszawa, 16 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 15 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-429/08), przekazującego oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Tadeusza Gruszkę podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku w sprawie rozbojów, jakie mają miejsce w Katowicach, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wskazane w wystąpieniu zdarzenie miało miejsce w dniu 22 kwietnia 2008 roku w godzinach wieczornych. Dzięki natychmiastowej reakcji Policji, zeznaniom świadków oraz wykorzystaniu systemu monitoringu wizyjnego ustalono sprawców rozboju. Dwie osoby spośród podejrzewanych o dokonanie czynu zatrzymano następnego dnia w godzinach porannych, natomiast trzeci sprawca jest nadal poszukiwany. Wobec zatrzymanych, którzy przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, sąd zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Należy podkreślić, że po-

stępowanie przygotowawcze prowadzone przez Policję było nadzorowane przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Centrum–Zachód w Katowicach.

Odnosząc się do skali popełnianych przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu odnotowywanych na terenie Katowic należy zauważyć, że sukcesywnie maleje w ciągu ostatnich kilku lat zagrożenie tego rodzaju przestępczością, przy jednoczesnym wzroście poziomu wykrywalności sprawców.

Komenda Miejska Policji w Katowicach podejmuje stałe działania mające na celu eliminację czynów zabronionych, jak również niewyczerpujących znamion czynów zabronionych – innych zachowań nieakceptowanych społecznie. W 2007 roku utworzono wyspecjalizowaną komórkę ds. nieletnich i patologii na szczeblu Komendy oraz zespoły w strukturach poszczególnych komisariatów.

Wskazać należy, iż praca funkcjonariuszy Policji przyczynia się do uzyskiwania coraz lepszych rezultatów w zakresie ujawniania nieletnich sprawców czynów zabronionych. Katowicka Policja prowadzi również aktywną współpracę z samorządem terytorialnym, finansującym dodatkowe patrole policyjne kierowane w miejsca zidentyfikowane przez samorząd.

Należy również dodać, że aktualnie prowadzone są dwa – szczególnie istotne z punktu widzenia poprawy bezpieczeństwa publicznego – programy profilaktyczno-edukacyjne: „Bezpieczne Dziecko – Przyjaciel Sznupka” – skierowany do dzieci i młodzieży oraz „Bezpieczna Przystań” – skierowany do osób starszych. W obu tych programach celem nadrzędnym jest potrzeba poprawy komunikacji społecznej, kreowania i utrwalania w środowisku lokalnym bezpiecznych postaw oraz minimalizacji zagrożeń.

Bardzo istotną inicjatywą w kontekście podejmowanych działań jest porozumienie zawarte pomiędzy Komendą Miejską Policji w Katowicach, Urzędem Miejskim w Katowicach a Szkołą Policji w Katowicach, na podstawie którego od dnia 26 maja 2008 roku corocznie – w czterech cyklach trzytygodniowych w ramach praktyk szkolnych – na ulicach Katowic służbę pełnić będzie dodatkowo około 50 funkcjonariuszy – słuchaczy szkoleń i kursów ze Szkoły Policji w Katowicach.

Realizując zadania na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego, katowiccy funkcjonariusze współpracują między innymi z Urzędem Miejskim, Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej, Radą Pedagogów Szkolnych Placówek Oświatowych, Komunalnym Związkiem Komunikacyjnym GOP, katowickim hufcem ZHP.

W rejonie centrum Katowic funkcjonuje również System Monitoringu Wizyjnego (SMW), będący wspólnym przedsięwzięciem władz miasta i Policji. Ewentualne problemy związane z funkcjonowaniem, czy też obsługą SMW są na bieżąco przedstawiane i omawiane. Jeden ze zgłoszonych pomysłów dotyczy całodobowej obsługi SMW przez osoby cywilne, w celu wykorzystania obsługujących dotychczas system funkcjonariuszy Policji do realizacji zadań bezpośrednio w miejscach zagrożonych, a tym samym do skutecznej reakcji na zaistniałe zdarzenia.

Wychodząc naprzeciw zgłaszanym oczekiwaniom mieszkańców Katowic, w 2007 roku uruchomiono kolejny komisariat Policji. Aktualnie na terenie miasta działa oprócz Komendy Miejskiej siedem podległych komisariatów.

Należy również podkreślić, że według Polskiego Badania Przestępczości, przeprowadzonego na zlecenie Komendy Głównej Policji, poczucie bezpieczeństwa mieszkańców województwa śląskiego w roku 2008 (68,2%) wzrosło o 6 punktów procentowych w porównaniu z rokiem 2007 (62,2%).

Z poważaniem
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Grzyba

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny oraz do minister zdrowia Ewy Kopacz

Zwracam się z prośbą o uregulowanie właściwości służbowej i funkcjonalnej podległości pracowników Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w Starogardzie Gdańskim i w pozostałych ośrodkach tego typu.

Według rozporządzenia ministra zdrowia stróż będący pracownikiem ośrodka psychiatrii sądowej teoretycznie nie ma kontaktu z pacjentami, co zupełnie nie przekłada się na jego obowiązki pracownicze. Strażnik ochrony przyjmuje pacjentów, przyprowadza ich na terapię, wyprowadza na dziedzińiec, przewozi do szpitala, itd. Kontakt z niebezpiecznymi pacjentami ośrodka jest zatem bezsprzeczny, co jednak w żaden sposób nie jest uwzględnione w obowiązujących normach prawnych, przez co pracownicy straży ochrony znajdują się w znacznie gorszym położeniu niż reszta personelu. Warto byłoby się zastanowić, czy regionalne ośrodki psychiatrii sądowej nie powinny leżeć w gestii ministra sprawiedliwości lub ministra spraw wewnętrznych i administracji. Przedmiotowi pracownicy pracują w niebezpiecznych warunkach, jednak nie ma to zupełnie przełożenia na ich wynagrodzenia, które od przeszło sześciu lat nie były zmieniane, poza podwyżką inflacyjną.

W związku z tym zwracam się z prośbą o uregulowanie zaistniałego problemu, który jest może mało widoczny, lecz bardzo istotny.

Z poważaniem
Andrzej Grzyb

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 13 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma z dnia 15 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-430/08), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Andrzeja Grzyba podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku w sprawie regionalnych ośrodków psychiatrii sądowej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Regionalne Ośrodki Psychiatrii Sądowej w Branicach, Gostyninie-Zalesiu i Starogardzie Gdańskim są publicznymi zakładami opieki zdrowotnej (jednostkami budżetowymi) utworzonymi i nadzorowanymi przez Ministra Zdrowia.

Do podstawowych zadań Regionalnych Ośrodków Psychiatrii Sądowej należy:

- wykonywanie środka zabezpieczającego w warunkach maksymalnego zabezpieczenia, orzeczanego przez sąd na podstawie art. 94 Kodeksu karnego;
- wykonywanie obserwacji sądowo-psychiatrycznych i ambulatoryjnych badań sądowo-psychiatrycznych na polecenie sądu lub prokuratury;
- realizowanie innych zadań wynikających z przepisów prawa dotyczących współpracy Ministerstwa Zdrowia z Ministerstwem Sprawiedliwości w realizacji zadań określonych w Kodeksie karnym.

W ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, przedstawiony wyżej zakres zadań realizowanych przez Regionalne Ośrodki Psychiatrii Sądowej nie uzasadnia przejęcia tych ośrodków przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Odnosząc się do kwestii wynagradzania osób zatrudnionych w Regionalnych Ośrodkach Psychiatrii Sądowej wskazać należy, iż zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku *o zakładach opieki zdrowotnej* (t.j.: Dz. U. z 2007 roku Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) zasady wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej, prowadzonych w formie jednostki budżetowej lub zakładu budżetowego uregulowane zostały rozporządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 8 czerwca 1999 roku *w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej* (Dz. U. Nr 52, poz. 543 z późn. zm.). Dokonywanie zatem ewentualnych zmian w powyższym zakresie należy do kompetencji Ministra Zdrowia.

Z wyrazami szacunku
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2008.06.05 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Andrzeja Grzyba, Senatora RP, załączone do pisma Pani Krystyny Bochenek, Wicemarszałka Senatu RP, z dnia 15 maja 2008 roku (znak pisma BPS/DSK-043-459/08), dotyczące pracowników Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w Starogardzie Gdańskim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny* (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) przewiduje, że wobec osób które popełniły czyn zabroniony znajdując się w stanie nie-poczytalności stosuje się środki zabezpieczające w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym (szpitalu psychiatrycznym). Przesłanką umieszczenia sprawcy w zakładzie psychiatrycznym jest wysoka społeczna szkodliwość czynu oraz konieczność zapobieżenia ponownemu popełnieniu takiego czynu w przyszłości.

Obecnie, w zależności od charakteru popełnionego czynu oraz stopnia zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego, w tym prawdopodobieństwa ponownego popełnienia czynu zabronionego, sprawcy umieszczani są w placówkach dysponujących zróżnicowanymi warunkami zabezpieczenia (podstawowe, wzmocnione i maksymalne warunki zabezpieczenia).

Regionalne Ośrodki Psychiatrii Sądowej (w Branicach, Gostyninie i Starogardzie Gdańskim) są publicznymi zakładami opieki zdrowotnej dysponującymi maksymalnymi warunkami zabezpieczenia. Jednostki te prowadzone są w formie państwowych jednostek budżetowych, których organem założycielskim jest Minister Zdrowia. W oś-

rodkach tych przebywają osoby, które dopuściły się najcięższych czynów zabronionych, skierowanych przeciwko życiu i zdrowiu. W związku ze stwierdzoną chorobą psychiczną, niedorozwojem umysłowym lub innym zakłóceniem czynności psychicznych osoby te zostały uznane za niepoczytalne – tym samym nie mogły ponieść odpowiedzialności za popełnione czyny i zostać skazane na karę pozbawienia wolności. Z powodu wysokiego prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przez te osoby czynu zabronionego, został wobec nich orzeczony środek zabezpieczający, w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Zgodnie z § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 r. *w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających* (Dz. U. Nr 179, poz. 1854, z późn. zm.), liczba osób zatrudnionych w Regionalnych Ośrodkach Psychiatrii Sądowej wynosi co najmniej dwuipółkrotność pojemności tych zakładów, w tym personel ochrony w liczbie nie mniejszej niż jedna trzecia pojemności zakładów.

Odnosząc się do poruszonej przez Pana Senatora kwestii wysokości wynagrodzeń pracowników Regionalnych Ośrodków Psychiatrii Sądowej, w tym w szczególności pracowników ochrony, należy podkreślić, iż zgodnie z zobowiązaniami przyjętymi przez stronę rządową, podczas spotkań ze stroną związkową w Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog” w czasie protestu środowisk medycznych w lipcu 2007 r., wynagrodzenia w przedmiotowych ośrodkach, w tym wynagrodzenia pracowników Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w Starogardzie Gdańskim wzrosły o 30% w stosunku do 2006 r.

W ustawach budżetowych na 2007 i 2008 r. przewidziano wzrost środków na wynagrodzenia w Regionalnym Ośrodku Psychiatrii Sądowej w Starogardzie Gdańskim odpowiednio o 24,1% i 5,9%.

Jednocześnie wskazać należy, iż w Ministerstwie Zdrowia został przygotowany projekt nowelizacji rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 8 czerwca 1999 r. *w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej* (Dz. U. Nr 52, poz. 543, z późn. zm.). Nowelizacja zakłada podwyższenie stawek wynagrodzeń zasadniczych w poszczególnych grupach zaseregowania o około 30% w stosunku do 2006 r., co umożliwi zmniejszenie dysproporcji pomiędzy wysokością wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w zakładach finansowanych z kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia i osób wykonujących prace w zakładach pozyskujących środki na wynagrodzenia z innych źródeł. Podkreślić należy, iż przewidziany 30% wzrost dotyczył będzie wynagrodzeń zasadniczych, od których są następnie naliczane, wynikające z uprawnień poszczególnych pracowników, dodatki.

Odnosząc się do postulatu podporządkowania przedmiotowych ośrodków Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, należy wskazać, iż podstawowym celem stosowania środka zabezpieczającego jest poddanie niepoczytalnego sprawcy czynu zabronionego stosownej terapii, przy czym w zależności od osobistych warunków sprawcy jest on umieszczany w zakładzie dysponującym odpowiednimi warunkami zabezpieczenia. Placówki, w których umieszczani są niepoczytalni sprawcy czynów zabronionych, są w pierwszej kolejności zakładami opieki zdrowotnej, zatem za organ właściwy do ich tworzenia i prowadzenia należy uznać Ministra Zdrowia. Podporządkowanie przedmiotowych ośrodków Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji lub Ministrowi Sprawiedliwości (analogicznie do jednostek organizacyjnych Służby Więziennej) nie przyczyniłoby się do usprawnienia ich pracy, a co więcej mogłoby doprowadzić do utrudnienia współpracy jednostek poszczególnych szczebli.

Dostrzegając potrzebę uregulowania statusu personelu Regionalnych Ośrodków Psychiatrii Sądowej, w tym w szczególności obowiązków i uprawnień pracowników ochrony, w Ministerstwie Zdrowia rozpoczęte zostały prace nad projektem nowelizacji rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 r. *w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji*

psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających, zgodnie z którym w przedmiotowym rozporządzeniu zostaną określone szczegółowe wymagania jakie spełniać będą musiały poszczególne grupy personelu zakładów przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Adam Fronczak

Oświadczenie senatora Andrzeja Grzyba

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Zwracam się z prośbą do Pana Ministra o pomoc w przywróceniu dawnej świetności 150-letniego Mostu Tczewskiego.

Most Tczewski, będący w gestii Starostwa Powiatowego w Tczewie, jest niewątpliwie jednym z najcenniejszych w naszym kraju zabytków dziedzictwa kultury technicznej. Jego bogata historia oraz oryginalne rozwiązania techniczne zastosowane podczas budowy stwarzają niepowtarzalny klimat architektoniczny. Niestety, koszt renowacji mostu znacznie przekracza możliwości finansowe jednostki samorządowej, sprawującej nad nim pieczę.

Ponieważ Most Tczewski jest nie tylko perełką regionalną, ale można powiedzieć, że krajową i europejską, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o pomoc w jego renowacji.

*Z wyrazami szacunku
Andrzej Grzyb*

Odpowiedź

Warszawa, 2 lipca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Grzyba złożone podczas 11. posiedzenia Senatu RP, przesłane przy piśmie Nr BPS/DSK-043-449/08 z dnia 15 maja 2008 r., w sprawie renowacji Mostu Tczewskiego przez rzekę Wisłę, uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującym prawem resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe zarządzane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad. W myśl art. 3 ustawy o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego drogi powiatowe wraz obiektami inżynierskimi finansowane są przez samorząd powiatowy. Istotnym wsparciem finansowym dla realizacji renowacji Mostu Tczewskiego mogłyby stanowić środki rezerwy subwencji ogólnej, tworzonej w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, przeznaczonej na dofinansowanie inwestycji na drogach wojewódzkich, powiatowych oraz krajowych, wojewódzkich i powiatowych w miastach na prawach powiatu. W dotychczasowej praktyce środki powołanej rezerwy były „uzupełnieniem” środków pochodzących z budżetów samorządowych.

W sytuacji Powiatu Tczewskiego, będącego ustawowym zarządcą dróg powiatowych, a tym samym również Mostu Tczewskiego, udział własny w realizacji tego zadania powinien kształtować się na poziomie 50% kosztów jego realizacji, co stanowi ok. 24 mln zł. Kondycja finansowa powiatu może nie pozwolić na zaangażowanie finansowe w tak kosztowne zadanie.

We wcześniejszej korespondencji skierowanej do Starosty Tczewskiego zaproponowałem, aby wystąpił do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, która corocznie ustala dodatkowe kryteria służące do oceny i weryfikacji wniosków składanych przez samorządy o dofinansowanie zadań drogowych z tej rezerwy o ustanowienie wyjątku dla realizacji tego zadania i odstąpienie od wymogu 50% udziału środków własnych powiatu.

Z uwagi na zabytkowy charakter obiektu oraz jego znaczenie dla właściwego funkcjonowania sieci dróg powiatowych, resort infrastruktury deklaruje poparcie dla wniosku Starosty Tczewskiego.

Równocześnie zwracam się z uprzejmą prośbą, aby w toku prac nad ustawą budżetową na 2009 r. pula omawianej rezerwy subwencji ogólnej została określona na wyższym niż dotychczas poziomie – 316 332 tys. zł w 2008 r. Można będzie wówczas wygenerować znacznie wyższe środki na realizację zadań na drogach powiatowych, w tym również na tak trudną inwestycję jak renowacja Mostu Tczewskiego.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Zbigniew Rapciak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Jaworskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego

Szanowny Panie Ministrze!

2 kwietnia Polska obchodziła rocznicę śmierci Ojca Świętego Jana Pawła II. W jednej z najważniejszych swych encyklik, *Evangelium vitae*, Ojciec Święty Jan Paweł II napisał: „Dokonuje się tragiczny w skutkach zwrot w długim procesie historycznym, który doprowadziwszy do odkrycia idei praw człowieka – jako wrodzonych praw każdej osoby, uprzednich wobec konstytucji i prawodawstwa jakiegokolwiek państwa – popada dziś w zaskakującą sprzeczność: właśnie w epoce, w której uroczyste proklamuje się nienaruszalne prawa osoby i publicznie deklaruje wartość życia, samo prawo do życia jest w praktyce łamane i deptane, zwłaszcza w najbardziej znaczących dla człowieka momentach jego istnienia, jakimi są narodziny i śmierć”. Słowa te znajdują zastosowanie niestety i dziś, gdy Rada Europy, instytucja powołana właśnie do tego, by troszczyć się o prawa człowieka, chce narzucać naszemu krajowi „cywilizację śmierci”, której objawem jest zabijanie najbardziej niewinnych – dzieci nienarodzonych.

Raport Komitetu do spraw Równego Statusu Kobiet i Mężczyzn Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy zaleca legalizację aborcji na Malcie, w Andorze, Irlandii oraz Polsce. Oprócz legalizacji aborcji raport sugeruje prowadzenie edukacji seksualnej i bardziej prorodzinnej polityki oraz promowanie środków antykoncepcyjnych. Nie pierwszy to przypadek, gdy struktury organizacji międzynarodowych wywierają na Polskę presję, mającą na celu zmiany w naszym systemie prawnym, który gwarantuje ochronę życia od poczęcia do naturalnej śmierci. Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy niestety podzieliło argumenty komitetu.

Rada Europy została powołana przede wszystkim w celu ochrony praw człowieka. W jej statucie możemy przeczytać: „Codzienne poszukiwanie skuteczniejszych sposobów zapewnienia ochrony praw człowieka jest jednym z podstawowych zadań Rady Europy”. Z żalem należy stwierdzić, że Rada Europy przyjmuje wizję praw, która nijak ma się do klasycznej koncepcji praw człowieka, wyrażonej zarówno w społecznym nauczaniu Kościoła, jak i w przepisach Konstytucji RP z 1997 r.

Wobec krytyki Rady Europy skierowanej do niektórych europejskich państw, które stosują ustawodawstwo zgodne ze społecznym nauczaniem Kościoła, nie można po raz kolejny pozostać biernym. Pragnę zwrócić się do pana ministra spraw zagranicznych z zapytaniem, czy Rada Ministrów lub minister spraw zagranicznych zamierzają zająć oficjalne stanowisko wobec nacisków Rady Europy, które mają na celu wymuszenie zmian w polskim porządku prawnym, w szczególności zmierzających do podważenia konstytucyjnej zasady ochrony życia ludzkiego.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź.

Z poważaniem
Kazimierz Jaworski

Odpowiedź

Warszawa, 17 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Kazimierza Jaworskiego (pismo nr BPS/DSK-043-439/08 z dnia 15 maja br.) w sprawie rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy dot. dostępu do bezpiecznej i legalnej aborcji w Europie, przyjętej 16 kwietnia br., uprzejmie informuję:

Państwa członkowskie Rady Europy nie są ograniczone żadnymi dokumentami prawnomiędzynarodowymi w zakresie dotyczącym przyjmowania regulacji zezwalających na legalne przerywanie ciąży. Problematyka ta traktowana jest jako wchodząca w zakres marginesu swobody działania pozostawionego państwom. Dlatego też, do tychczas obowiązujące w Polsce w tym zakresie prawo, nie zostało podważone przez żaden organ międzynarodowy o charakterze prawnym. Zastrzeżenia wyrażone przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku wydanym w 2007 r. w sprawie *Alicja Tysiąc p. Polsce* nie dotyczą kwestii zakresu dopuszczalności aborcji, a jedynie rozwiązań proceduralnych umożliwiających przeprowadzenie dopuszczalnego zgodnie z prawem zabiegu.

Wskazana przez Pana Senatora K. Jaworskiego rezolucja Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy uchwalona została przez organ polityczny i dlatego też nie ma mocy wiążącej. Tak długo, jak Polska nie stanie się stroną umowy międzynarodowej odnoszącej się w sposób szczegółowy do kwestii dopuszczalności aborcji, nie zaistnieje konieczność wprowadzenia jakichkolwiek zmian w ustawodawstwie krajowym.

Z wyrazami szacunku
z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Jan Borkowski

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

W związku z projektowaniem nowej obwodnicy południowej miasta Radomia powstało zapotrzebowanie na dofinansowanie inwestycji w wysokości 5 milionów zł.

Przedsięwzięcie to ma ogromne znaczenie komunikacyjne dla całego sub-regionu radomskiego. Łączy wewnętrzny układ dróg gminnych obsługujących największe osiedla mieszkaniowe miasta Radomia. Sfinalizowanie projektu zdecydowanie zwiększy bezpieczeństwo i dostępność komunikacyjną miasta i okolic. Co najistotniejsze, inwestycja ta w zasadniczy sposób wpłynie na atrakcyjność inwestycyjną Radomia i całego regionu.

Chciałbym zaznaczyć, że gmina Radom w większej części zrealizowała na swoim terenie wykup nieruchomości i planuje kontynuację tych działań. Radom realizuje również prace projektowe dotyczące budowy obwodnicy na swoim terenie. Problem stanowi wykup gruntów pod projektowaną drogę oraz koszt dokumentacji dla około 2,7 km odcinka obwodnicy na terenie gminy Kowala. Gmina Radom nie dysponuje możliwościami finansowymi oraz brak jest podstaw prawnych, by udzielić wsparcia gminie Kowala w przedmiotowej sprawie. Dlatego jedynym gwarantem realizacji inwestycji jest otrzymanie środków finansowych z Ministerstwa Infrastruktury. Należy zaznaczyć, że realizacja projektu budowy obwodnicy południowej Radomia została ujęta na liście projektów kluczowych – w Indykatoryjnym Planie Inwestycyjnym w ramach RPO WM 2007–2013. Oznacza to, że przewidziano dofinansowanie inwestycji ze środków unijnych.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności ogromne znaczenie inwestycji dla miasta i całego regionu, a także wielkie zaangażowanie władz Radomia w pomyślne zakończenie prac nad projektem i w doprowadzenie do rozpoczęcia inwestycji, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o pomoc w przedstawionej sprawie. Jej pomyślne rozstrzygnięcie będzie miało kolosalne znaczenie nie tylko dla regionu radomskiego, ale także dla całego województwa mazowieckiego.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 11 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Stanisława Karczewskiego podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r., przesłane przy piśmie nr BPS/DSK-043-450/08 z dnia 15 maja 2008 r., w sprawie dofinansowania inwestycji związanej z realizacją budowy południowej obwodnicy miasta Radomia zainicjowanej przez władze samorządowe, uprzejmie informuję, że na podstawie art. 3 ust. 1–3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. Nr 267, poz. 2251 z późn. zm.) zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz zarządzania nimi finansowane są przez:

- ministra właściwego do spraw transportu za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w odniesieniu do dróg krajowych,
- samorząd województwa w odniesieniu do dróg wojewódzkich,
- samorząd powiatowy w odniesieniu do dróg powiatowych.

Zadania w zakresie finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg gminnych oraz zarządzania nimi finansowane są z budżetów gmin.

W granicach miast na prawach powiatu zadania w zakresie finansowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami publicznymi, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, finansowane są z budżetów tych miast.

· źródłem dofinansowania dla samorządów na zadania drogowe jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 pkt 1 *ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego* (Dz. U. Nr 203, poz. 1966 z późn. zm.). Zarządcy dróg samorządowych (prezydenci miast na prawach powiatu, zarządy województw oraz zarządy powiatów) zostali poinformowani o możliwości ubiegania się o dofinansowanie inwestycji oraz dodatkowych kryteriach podziału środków z rezerwy. Jednakże w bieżącym roku rezerwa subwencji ogólnej została już w pełni rozdysponowana.

Przedstawiając powyższe oraz mając na uwadze fakt, że budowa południowej obwodnicy Radomia jest inwestycją lokalną, uprzejmie informuję, że resort infrastruktury, poza ww. rezerwą subwencji ogólnej, nie ma innych możliwości dofinansowania zadań inwestycyjnych na drogach samorządowych.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Zbigniew Rapciak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Docierają do mnie niepokojące informacje od Krajowej Sekcji Służby Krwi NSZZ „Solidarność” dotyczące sytuacji w polskiej służbie krwi oraz problemów pracowników. Zostałem poinformowany o braku zainteresowania pracami powołanej Komisji Trójstronnej, w związku z czym dyskusja oraz jakiegokolwiek uzgodnienia dotyczące problemów służby krwi okazały się bezcelowe i bezowocne.

Mając to na uwadze, proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do wymienionych postulatów.

1. Pełne pokrycie środków na wynagrodzenia pracowników w ramach rocznych kontraktów zawieranych z ministrem zdrowia.

2. Utrzymanie dotychczasowej wysokości środków na wynagrodzenia, takiej samej, jak wysokość wynagrodzeń wypłacanych w 2007 r.

3. Podwyżka wynagrodzenia w wysokości 30% pod warunkiem pełnego pokrycia funduszu wynagrodzenia (jak w pktcie 1).

4. Refundacja przez NFZ kosztów przekazanej szpitalom krwi i jej składników.

5. Ostateczne rozwiązanie kwestii realizacji ustaw „203” i „110” ze względu na podjęte zobowiązania niektórych RCKiK.

6. Ustalenie stałej lub rosnącej wartości punktu i uniezależnienie jej od liczby donacji; wartość punktowa większa niż w roku poprzednim.

7. Przywrócenie utraconych przywilejów krwiodawcom.

8. Przyznanie dodatkowych środków RCKiK na promocję honorowego krwiodawstwa.

9. Prawne zagwarantowanie uczestnictwa w pracach legislacyjnych dotyczących krwiodawstwa przedstawicieli Zespołu Problemowego Służby Krwi Krajowej Sekcji Służby Zdrowia NSZZ „Solidarność”.

10. Uruchomienie w trybie pilnym krajowego laboratorium frakcjonowania osocza; z kapitałem wyłącznie polskim, na podstawie przepisów polskiego prawa.

11. Wydanie przez Ministerstwo Zdrowia rozporządzenia regulującego ostatecznie kwestie płatności za szkolenie pielęgniarek i położnych.

12. Rozliczenie Instytutu Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie ze sprzedaży osocza odbiorcom zagranicznym.

13. Wprowadzenie w ustawie o publicznej służbie krwi zmiany w art. 26, umożliwiającej włączenie w skład Krajowej Rady do spraw Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa przedstawicieli Zespołu Problemowego Służby Krwi Krajowej Sekcji Służby Zdrowia NSZZ „Solidarność”.

Pojawiają się także informacje odnośnie do planowanych przez ministerstwo przekształceń, w wyniku których utworzone zostaną cztery regionalne centra krwiodawstwa. Czy to oznacza likwidację pozostałych i idące za tym zwolnienia znacznej liczby pracowników?

Zwracam się do Pani Minister z prośbą o rozpatrzenie w pracach resortowych postulatów pracowników służby krwi. Uważam, że ze względu na wagę niektórych postulatów wymagają one trybu pilnego i zasługują na uwzględnienie.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.19

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Stanisława Karczewskiego złożonego w dniu 8 maja 2008 roku podczas 11. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazanego przy piśmie znak: BPS/DSK/043-460/08, z dnia 15 maja 2008 roku, proszę o przyjęcie następujących informacji.

W odniesieniu do postulatu mówiącego o pełnym pokryciu środków na wynagrodzenia pracowników w ramach rocznych kontraktów zawieranych z Ministrem Zdrowia, zgodnie z art. 27, ust. 3–7 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o publicznej służbie krwi (Dz. U. Nr 106, poz. 681 z późn. zm.) na dofinansowanie w formie dotacji zadań określonych w cytowanym artykule, w ustawie budżetowej na 2008 rok na dotacje dla regionalnych centrów krwiodawstwa zaplanowana została kwota w wysokości 96.730,00 zł. Należy jednak mieć na względzie fakt, że Regionalne Centra Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa są samodzielnymi, publicznymi zakładami opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 z późn. zm.), tworzonymi przez ministra właściwego do spraw zdrowia i są one dofinansowywane w formie dotacji z budżetu państwa. Regionalne Centra Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa nie są jednostkami budżetowymi, a zatem ich działalność podstawowa nie może być w pełni finansowana z dotacji celowej budżetu państwa. Jednostki te, mogą być częściowo finansowane ze środków budżetowych państwa, jednakże jako samodzielne, publiczne zakłady nie mogą opierać swojej działalności wyłącznie na dotacji celowej. Forma dofinansowywania RCKiK ma charakter celowy i nie obejmuje ona finansowania działalności podstawowej.

Nawiązując do postulatów o utrzymanie dotychczasowej wysokości środków na wynagrodzenia, takiej samej, jak wysokość wynagrodzeń wypłacanych w 2007 roku oraz podwyżki wynagrodzenia w wysokości 30% pod warunkiem pełnego pokrycia funduszu wynagrodzenia oraz refundacji przez NFZ kosztów przekazanej szpitalom krwi i jej składników, uprzejmie informuję, że Minister Zdrowia będzie w najbliższym czasie rozważać powyższe kwestie wraz z innymi podmiotami zainteresowanymi ww. obszarami. Odnosząc się do postulatu o ustalenie stałej lub rosnącej wartości punktu i uzależnienie jej od liczby donacji informuję, że wydana została decyzja wprowadzająca od 2009 roku ujednoliconą wartość punktu. Jej wysokość zależna będzie od ilości środków finansowych w budżecie państwa na rok następny.

W nawiązaniu do zagadnienia utraconych przywilejów przez krwiodawców, uprzejmie informuję, że na mocy art. 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 roku o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 166, poz. 1172) został uchylony przepis uprawniający zasłużonego dawcę krwi do korzystania poza kolejnością z ambulatoryjnej opieki zdrowotnej w ramach ubezpieczenia zdrowotnego i usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach. Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o publicznej służbie krwi (Dz. U. Nr 106, poz. 681 z późn. zm.) honorowemu dawcy krwi i zasłużonym honorowym dawcom krwi przyznane są następujące przywileje:

1. zwolnienie od pracy w dniu, w którym oddaje krew i na czas okresowego badania lekarskiego dawców krwi,
2. zwrot utraconego zarobku,
3. zwrot kosztów przejazdu do jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi,
4. posiłek regeneracyjny.

Ponadto na mocy art. 43 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych osobie posiadającej tytuł „Zasłużonego Honorowego Dawcy

Krwi” przysługuje prawo do bezpłatnego otrzymania leków objętych wykazami leków podstawowych i uzupełniających do wysokości limitu, o którym mowa w art. 38 ust. 1 cytowanej ustawy, na podstawie recepty wystawionej przez lekarza lub felczera ubezpieczenia zdrowotnego. Z dniem 1 stycznia 2007 roku przywrócono honorowym dawcom krwi możliwość odliczenia darowizny w formie ekwiwalentu pieniężnego za oddaną krew od podstawy opodatkowania, zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.).

Odnosząc się do postulatu o przyznanie dodatkowych środków RCKiK na promocję honorowego krwiodawstwa uprzejmie informuję, że w resorcie zdrowia trwają obecnie prace nad projektem programu zdrowotnego pn.: „Zapewnienie samowystarczalności Rzeczypospolitej Polskiej w krew, jej składniki i produkty krwiopochodne na lata 2008–2013”, w którym planowane jest wprowadzenie zapisu o corocznym przygotowywaniu oraz przeprowadzaniu akcji promujących honorowe krwiodawstwo zarówno na szczeblu centralnym jak i lokalnym, na terenach działania poszczególnych Regionalnych Centrów Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa. Środki finansowe, jakie mają być przeznaczane na realizację powyższych celów będą corocznie rozdysponowywane na poszczególne zadania. Prawne zagwarantowanie uczestnictwa w pracach legislacyjnych dotyczących krwiodawstwa przedstawicieli Zespołu Problemowego Służby Krwi Krajowej Sekcji Służby Zdrowia NSZZ „Solidarność” – odnosząc się do powyższego postulatu należy zauważyć, że zgodnie z art. 20 obowiązującej obecnie ustawy o związkach zawodowych (Dz. U. 2001 Nr 79, poz. 854 z późn. zm.) organizacje związkowe mają prawo do występowania z wnioskami o zmianę ustawy lub innego aktu prawnego w zakresie spraw objętych zadaniami związku zawodowego. Powyższe wnioski kieruje się do posłów lub organów mających prawo inicjatywy ustawodawczej. Natomiast w myśl art. 19 cytowanej powyżej ustawy, organizacja związkowa ma prawo opiniowania założeń i projektów aktów prawnych w zakresie objętym zadaniami związków zawodowych.

Nawiązując do postulatu uruchomienia w trybie pilnym krajowego laboratorium frakcjonowania osocza; z kapitałem wyłącznie polskim, na podstawie polskiego prawa uprzejmie informuję, że głównym założeniem wspomnianego powyżej projektu programu pn.: „Zapewnienie samowystarczalności Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie krwi, jej składników i produktów krwiopochodnych” jest osiągnięcie przez Polskę samowystarczalności zaopatrzenia w krew, jej składniki i produkty krwiopochodne poprzez optymalne wykorzystanie potencjału polskich jednostek produkcyjnych publicznej służby krwi i honorowych dawców krwi oraz w zakresie możliwości finansowych państwa. Postulat ostatecznego uregulowania kwestii płatności za szkolenie pielęgniarek i położnych został uwzględniony w projekcie nowelizacji ustawy o publicznej służbie krwi, nad którą trwają prace legislacyjne.

Zakresy działania Krajowej Rady do Spraw Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa zostały uregulowane ustawą z dnia 22 sierpnia 1997 roku o publicznej służbie krwi (Dz. U. Nr 106, poz. 681 z późn. zm.). Rada jest organem doradczym i opiniodawczym, jej członkami, zgodnie z założeniami ustawy, są wybitni specjaliści w zakresie różnych gałęzi medycyny i innych dziedzin nauki, przedstawiciele Rady Lekarskiej, Wojskowej Izby Lekarskiej, Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, regionalnych centrów, Wojskowego Centrum, Centrum MSWiA, Polskiego Czerwonego Krzyża oraz organizacji pozarządowych. Rada ma charakter wyłącznie merytoryczny. Natomiast uprawnienia związków zawodowych w zakresie kreowania polityki w obszarze ochrony Zdrowia określa cytowana powyżej ustawa o związkach zawodowych (Dz. U. 2001 Nr 79, poz. 854 z późn. zm.). Odnosząc się do postulatu rozliczenia Instytutu Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie ze sprzedaży osocza odbiorcom zagranicznym, uprzejmie informuję, że do zadań ww. instytucji (będącej jednostką badawczo-rozwojową) zgodnie z § 25 cytowanej powyżej ustawy o publicznej służbie krwi, należy m.in.: przeprowadzanie kontroli w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi, propagowanie honorowego krwiodawstwa, ocenianie potrzeb w zakresie zaopatrzenia w krew oraz programowanie związanych z tym zadań i sposobów ich realizacji, przekazywanie ministrowi

właściwemu do spraw zdrowia danych i informacji niezbędnych do dokonywania ogólnokrajowych ocen zaopatrzenia w krew oraz opracowywania bieżących oraz perspektywicznych programów w tym zakresie, organizowanie pomocy w sytuacjach wymagających dodatkowego zaopatrzenia w krew, prowadzenie krajowego rejestru dawców krwi, opracowywanie programów szkolenia w dziedzinach krwiodawstwa i krwiolecznictwa, udzielanie konsultacji związanych z leczeniem krwią i produktami krwiopochodnym, prowadzenie rejestru powikłań poprzetoczeniowych, określanie medycznych zasad pobierania krwi, oddzielania jej składników i wydawania obowiązujących w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi. Według wyjaśnień Instytutu Hematologii i Transfuzjologii, złożonych w przedmiotowej kwestii, uprzejmie informuję, że ww. jednostka nie zajmowała się sprzedażą osocza odbiorcom zagranicznym.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Macieja Klimy

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Moje oświadczenie dotyczy sprawy obwodnicy Koszyc.

Przez centrum Koszyc w powiecie proszowickim przebiegają droga krajowa nr 79, zwana popularnie nadwiślanką, oraz droga wojewódzka nr 768. Taki układ komunikacyjny oraz uciążliwy ruch pojazdów są dużym zagrożeniem dla życia i zdrowia mieszkańców.

W celu poprawy tej sytuacji gmina Koszyce we współpracy z województwem małopolskim oraz Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania mające na celu utworzenie obwodnicy Koszyc. Miała ona powstać w 2008 r. przy współudziale wszystkich wymienionych podmiotów.

We wrześniu 2007 r. GDDKiA niespodziewanie wycofała się z przedsięwzięcia, argumentując to niemożnością realizacji zadania przed 2012 r.

Zwracam się do Pana z prośbą o wyjaśnienie powodów odstąpienia GDDKiA od planowanego zadania oraz o podjęcie działań mających na celu utworzenie obwodnicy Koszyc.

*Z wyrazami szacunku
Maciej Klima*

Odpowiedź

Warszawa, 13 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Macieja Klimę podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r., przekazanego przy piśmie z dnia 15 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-451/08, w sprawie budowy obwodnicy Koszyc, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W latach 2008–2012 nie przewiduje się uzupełnienia sieci dróg o nowy element jakim jest obwodnica miejscowości Koszyce. W związku z faktem, iż potrzeby w zakresie budowy i modernizacji infrastruktury transportowej wielokrotnie przewyższają wielkość dostępnych środków, nie wszystkie inwestycje drogowe mogły zostać ujęte w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 września 2007 r. *Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012*. W tej sytuacji w pierwszej kolejności do realizacji zostały przewidziane najpilniejsze zadania. Klasyfikacja zadań odbyła się m.in. na podstawie wskaźników obciążenia ruchem. Według Generalnego Pomiaru Ruchu z 2005 r. średni dobowy ruch na drodze krajowej nr 79 na odcinku przejścia przez miejscowość Koszyce wynosi:

odcinek granica województwa – Koszyce – 4 171 pojazdów/dobę,

odcinek Koszyce – Nowe Brzesko – 4 364 pojazdów/dobę.

Natomiast wskaźniki obciążenia ruchem dla przygotowywanych obecnie bądź zrealizowanych zadań wynoszą dla porównania:

droga krajowa nr 4, miejscowość Wojnicz – 21 768 pojazdów/dobę,
droga krajowa nr 4, miejscowość Łapczyca – 23 908 pojazdów/dobę,
droga krajowa nr 52, miejscowość Andrychów – 16 279 pojazdów/dobę.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Zbigniew Rapciak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Pawła Klimowicza

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

Narodowa Strategia Integracji Społecznej zakłada, że do 2010 r. odsetek dzieci objętych edukacją przedszkolną zwiększy się do 60%. Odsetek dzieci w wieku między trzecim a piątym rokiem życia zapisanych do przedszkoli w Polsce jest najniższy wśród krajów Unii Europejskiej. Wynosi tylko około 30%, podczas gdy wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego na przykład na Węgrzech, w Belgii czy Irlandii wynosi 100%, a w Czechach, we Włoszech i Szwajcarii – ponad 90%.

Na marginesie chciałbym dodać, iż uważam, że wychowaniem przedszkolnym powinny być objęte tylko te dzieci, których rodzice sobie tego życzą. Nie może mieć tutaj miejsca jakiś przymus.

Jedno z propagowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązań, które te dysproporcje mają zmniejszyć, stanowią alternatywy dla formy wychowania przedszkolnego, zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 10 stycznia 2008 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania z art. 14a ust. 7 ustawy o systemie oświaty. Nowe regulacje stanowią, iż zarówno zajęcia w zespole wychowania przedszkolnego, jak i w punkcie przedszkolnym, mogą być organizowane w grupach liczących od trojga do dwadzieściorga pięciorga dzieci. Minimalny dzienny wymiar zajęć wynosi trzy godziny, a tygodniowy – dwanaście godzin. Tym wymogom, zgodnie z zapewnieniami MEN, towarzyszyć miała także łatwość tworzenia punktów oraz zespołów przedszkolnych, jeśli chodzi o warunki lokalowe. § 4 przywołanego rozporządzenia mówi, iż zajęcia w ramach zespołu lub punktu mogą być prowadzone w lokalu zapewniającym: bezpieczne i higieniczne warunki pobytu dzieci, wyposażenie w sprzęt i pomoce dydaktyczne niezbędne do realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego lub wybranych części tej podstawy. Jednak wymogi określone przez Państwową Straż Pożarną oraz sanepid skutecznie blokują rozwój przedszkoli alternatywnych. Służby te zwracają uwagę na brak szczegółowych rozstrzygnięć w tym zakresie.

Zgodnie z zapewnieniami ministerstwa wymogi lokalowe wobec przedszkoli alternatywnych miały być mniej rygorystyczne niż w przypadku tradycyjnych przedszkoli. Jest to warunek, który determinuje tworzenie małych placówek. Dlatego wnoszę do pani minister o uszczegółowienie zapisów rozporządzenia oraz ustalenie wymogów lokalowych dla alternatywnych przedszkoli na takim poziomie, by umożliwić tworzenie tych przedszkoli.

Paweł Klimowicz

Odpowiedź

Warszawa, 2008.05.21

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Pawła Klimowicza złożone podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku dotyczące uszczegółowienia zapisu § 4 w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 stycznia 2008 r.

w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania (Dz. U. Nr 7, poz. 38), uprzejmie wyjaśniam:

Powyższe rozporządzenie jest odpowiedzią na potrzeby środowisk, w których dzieci nie mają dostępu do edukacji przedszkolnej. Funkcjonowanie innych form wychowania przedszkolnego ma na celu wyrównywanie szans edukacyjnych dzieci w wieku 3–5 lat, zarówno z terenów wiejskich jak i wielkomiejskich.

Z praktyki wynika jednak, że dotychczasowe regulacje dotyczące funkcjonowania innych form wychowania przedszkolnego okazały się niewystarczające. Zgodnie z § 4 powyższego rozporządzenia, zajęcia w ramach zespołu lub punktu mogą być prowadzone w lokalu zapewniającym bezpieczne i higieniczne warunki pobytu dzieci, co oznacza, że pomieszczenie przeznaczone na działalność innych form wychowania przedszkolnego musi spełniać aktualne wymogi w tym zakresie wskazane przez uprawnione jednostki (Komenda Straży Pożarnej, Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny).

Ministerstwo Edukacji Narodowej, dostrzegając potrzebę wspierania tworzenia i organizowania przez jednostki samorządu terytorialnego, osoby prawne i fizyczne innych form wychowania przedszkolnego (punkty, zespoły) podjęło prace nad przygotowaniem przepisów uszczegóławiających i doprecyzowujących w tym zakresie dotychczasowe rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej, o którym mowa na wstępie. Działania dotyczą dostosowania obowiązujących przepisów – w zakresie określenia warunków lokalowych i sanitarnych – do nowych rozwiązań organizacyjnych. Były one efektem wielokrotnych spotkań i konsultacji przedstawicieli Ministerstwa Edukacji Narodowej z przedstawicielami Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej oraz Głównego Inspektora Sanitarnego. Należy przy tym podkreślić, iż obniżenie wymagań lokalowo-sanitarnych wobec innych form wychowania przedszkolnego, nie może w żadnym wypadku powodować obniżenia standardów bezpieczeństwa przebywających w pomieszczeniu dzieci.

Projekt nowelizacji rozporządzenia *w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania* został skierowany w dniu 30 kwietnia 2008 r. do uzgodnień międzyresortowych oraz przekazany do partnerów społecznych. Również od dnia 30 kwietnia br. powyższy projekt jest dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej pod adresem http://bip.men.gov.pl/akty_projekty/projekt_rozporzadzenia_20080430.pdf.

Z poważaniem
w z. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Krystyna Szumilas

Oświadczenie senatora Norberta Krajczego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Szanowny Panie Premierze!

Występuję w imieniu mieszkańców województwa opolskiego w sprawie pogarszającej się jakości gazu ziemnego dostarczanego przez Zakład Gazowniczy w Opolu w okresie od grudnia 2007 r. do lutego 2008 r.

Według moich wyborców, jakość gazu ziemnego w tym okresie znacznie się pogorszyła, nastąpiło obniżenie kaloryczności gazu poprzez rozcieńczanie go azotem. Moi wyborcy interweniowali u dostawcy gazu i otrzymali odpowiedź, że gaz spełnia wszelkie wymagane parametry. Trudno było ustalić, kto i kiedy dokonywał analizy jakości gazu ziemnego.

Wśród interweniujących jest pan Adam Maciejowski, zamieszkały w Nysie przy ulicy Konopnickiej 12/2. Przedstawił on wyliczenia zużycia gazu za ten okres wraz z kosztami, które były sześciokrotnie wyższe. Obecnie, po licznych interwencjach medialnych, okazało się, że wskutek zmniejszenia ilości azotu gaz stał się bardziej kaloryczny, co ma bezpośredni wpływ na wysokość rachunków za jego zużycie.

Pan Adam Maciejowski interweniował w tej sprawie w Prokuraturze Krajowej oraz w prokuraturach rejonowych w Opolu i w Nysie – w tej ostatniej sprawa nadal jest wyjaśniana – gdyż uważa, jak wszyscy pokrzywdzeni, że PGNiG dopuściło się manipulacji jakością dostarczanego gazu.

Zgodnie z przedstawionymi fakturami za okres od 8 lutego 2008 r. do 8 kwietnia 2008 r. – na podstawie prognozowanej ilości zużycia, dokonanej według zużycia gazu za grudzień 2007 r. i styczeń 2008 r., kiedy jakość gazu była gorsza – miałby zapłacić 471 zł. A w związku z poprawą jakości gazu, związaną z nierozcieńczaniem go azotem, za ten okres zapłacił 86 zł. Takich przypadków jest więcej i świadczą one jednoznacznie, że jakość gazu w grudniu 2007 r. i styczniu 2008 r. była gorsza.

Zwracam się do Pana Premiera o poinformowanie mnie, do kogo mieszkańcy województwa opolskiego powinni kierować skargi i zażalenia w związku z jakością gazu przesyłanego do nich w grudniu 2007 r. i styczniu 2008 r. Jest to ważne, ponieważ sytuacja może się powtórzyć, a odbiorcy gazu, którzy interweniują w zakładach gazowniczych, otrzymują lapidarne odpowiedzi, że jakość gazu jest monitorowana i dane są prawdziwe, chociaż według moich respondentów, dane są fałszowane przez zakład gazowniczy.

Dlatego zwracam się do Pana Premiera również z zapytaniem, jakie są możliwości uregulowań prawnych związanych z roszczeniami w związku z nieuzasadnionymi dużymi rachunkami za krótkie okresy zużycia gazu.

Z poważaniem
Norbert Krajczy

Odpowiedź

Warszawa, 10.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 maja 2008 r. (znak: BPS/DSK-043-435/08), przy którym przesłane zostało oświadczenie Pana Senatora Norberta Krajczego, przedstawiam poniższe informacje w sprawie poruszonej przez Pana Senatora.

Zgodnie z art. 9c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. *Prawo energetyczne* (Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 z późn. zm.), operator systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego odpowiedzialny jest między innymi za prowadzenie ruchu sieciowego w sposób skoordynowany i efektywny z zachowaniem wymaganej niezawodności dostarczania paliw gazowych i ich jakości.

Parametry jakościowe, jakie powinien spełniać gaz ziemny zostały określone w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 6 kwietnia 2004 r. *w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci gazowych, ruchu i eksploatacji tych sieci* (Dz. U. Nr 105, poz. 1113).

Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia, w przypadku zastrzeżeń dotyczących jakości dostarczanych paliw gazowych, odbiorca może zażądać wykonania badania ich jakości w laboratorium badawczym posiadającym akredytację jednostki certyfikującej.

W przypadku, gdy uzyskano potwierdzenie, że dostarczane paliwa gazowe nie spełniają wymagań określonych w ww. rozporządzeniu, to zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. *w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi* (Dz. U. Nr 28, poz. 165) odbiorcy przysługują bonifikaty z tego tytułu. Przedsiębiorstwo energetyczne udziela lub odmawia udzielenia bonifikaty w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez odbiorcę, a wysokość bonifikaty określa taryfa.

Należy także zaznaczyć, iż zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 6 kwietnia 2004 r. *w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci gazowych, ruchu i eksploatacji tych sieci* (Dz. U. Nr 105, poz. 1113), gdy wielkość zużycia gazu ziemnego budzi wątpliwości odbiorcy, to na jego żądanie przedsiębiorstwo energetyczne dokonuje sprawdzenia poprawności działania gazomierza – nie później niż w ciągu 14 dni od dnia zgłoszenia żądania. W przypadku, gdy po sprawdzeniu poprawności działania gazomierza przez przedsiębiorstwo energetyczne odbiorca gazu ziemnego podtrzymuje swoje wątpliwości co do poprawności działania gazomierza, może on żądać laboratoryjnego sprawdzenia prawidłowości działania gazomierza. W przypadku, gdy laboratoryjne badanie gazomierza nie stwierdza nieprawidłowości w jego działaniu, odbiorca pokrywa koszty badania laboratoryjnego oraz koszty sprawdzenia poprawności działania wykonane przez przedsiębiorstwo energetyczne. Natomiast, gdy zostanie stwierdzona nieprawidłowość działania gazomierza przedsiębiorstwo energetyczne dokonuje korekty wystawionych faktur na zasadach określonych w taryfie.

W , gdy wysokość rachunków budzi wątpliwości odbiorców mogą oni składać pisemne reklamacje do dostawcy gazu. Dla odbiorców gazu ziemnego z województwa opolskiego instytucją właściwą do składania reklamacji jest Gazownia Opolska ul. Rodziewiczówny 4, 45-348 Opole. Odbiorcy mogą także składać reklamacje w Biurze Obsługi Klienta właściwym ze względu na miejsce zamieszkania. Wykaz Biur Obsługi Klienta na terenie województwa opolskiego jest zamieszczony na stronie internetowej: www.gaz.zabrze.pl/obsl_3.htm.

Waldemar Pawlak

Oświadczenie senatora Norberta Krajczego

skierowane do minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej

W bieżącym roku na kierunku fizjoterapia ma podjąć naukę piętnaście tysięcy studentów w stu pięćdziesięciu szkołach, które kształcą w tym kierunku. Akredytację Państwowej Komisji Akredytacyjnej, działającej przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, upoważniającą do kształcenia w kierunku fizjoterapia, ma tylko sześćdziesiąt osiem szkół wyższych.

Proszę o podanie informacji, czy ministerstwo ma możliwość oddziaływania prawnego i czy oddziałuje na uczelnie, które nie mają akredytacji, a pomimo to kształcą studentów w tej dziedzinie. Czy ci absolwenci mają powiększyć liczbę ponad osiemdziesięciu tysięcy pseudomedyków, leczących masażami czy ustawianiem kręgow na przykład pacjentów z chorobami nowotworowymi, którym na pewno nie pomogą? A jest to, według konsultanta krajowego w dziedzinie fizjoterapii, profesora doktora habilitowanego Zbigniewa Śliwińskiego, zjawisko nierzadkie.

*Z poważaniem
Norbert Krajczy*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Norberta Krajczego w dniu 8 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-441/08) uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.) minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego sprawuje nadzór nad zgodnością działań uczelni z przepisami prawa i statutem oraz z treścią udzielonego pozwolenia na utworzenie uczelni niepublicznej, a także nad prawidłowością wydatkowania środków publicznych. Może on żądać informacji i wyjaśnień od organów uczelni oraz założyciela uczelni niepublicznej, a także dokonywać kontroli działalności uczelni.

W przypadku powzięcia przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wiadomości o prowadzeniu przez osobę fizyczną lub osobę prawną studiów wyższych bez wymaganego prawem pozwolenia, jest ona wzywana do zaprzestania, we wskazanym terminie, prowadzenia studiów. Wobec niezastosowania się do tego nakazu kierowane jest stosowne zawiadomienie do prokuratury.

Łączę wyrazy szacunku
w z. MINISTRA
Sekretarz Stanu
prof. Maria E. Orłowska

Oświadczenie senatora Waldemara Kraski

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Ministrze!

W oświadczeniu złożonym na piątym posiedzeniu Senatu w dniu 7 lutego 2008 r. zwróciłem się z prośbą o wyjaśnienie problemu związanego z uregulowaniem kwestii sprostowania świadectwa pracy pracownika samorządowego w przypadku, gdy następuje zatarcie kary dyscyplinarnej będącej przyczyną rozwiązania stosunku pracy. Moje oświadczenie zostało przesłane do minister pracy i polityki społecznej, pani Jolanty Fedak, która w swej odpowiedzi napisała, iż podziela moje stanowisko, jednak zmiany w tej sprawie nie leżą w gestii jej ministerstwa.

Zwracam się więc do Pana Ministra o ponowne szczegółowe przeanalizowanie tych kwestii. Jeżeli w ministerstwie nie są prowadzone prace zmierzające do usunięcia luki prawnej dotyczącej tego przypadku, wnoszę o zainteresowanie się tą sprawą. Bardzo proszę o udzielenie konkretnej odpowiedzi.

Z poważaniem
Waldemar Kraska

Stanowisko

Warszawa, 13 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie proszę o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Waldemara Kraski złożone podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku w sprawie *uregulowania kwestii sprostowania świadectwa pracy pracownika samorządowego w przypadku, gdy następuje zatarcie kary dyscyplinarnej będącej przyczyną rozwiązania stosunku pracy*, z uwagi na niezbędne i wymagające czasu uzgodnienia w przedmiotowej sprawie.

Jednocześnie pragnę zapewnić Pana Marszałka, iż odpowiedź na wystąpienie zostanie udzielona niezwłocznie po zgromadzeniu wszelkich niezbędnych informacji.

Z wyrazami szacunku
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 5 września 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 15 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-431/08) przekazującego oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Waldemara Krasę podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku w sprawie uregulowania kwestii sprostowania świadectwa pracy pracownika samorządowego w przypadku, gdy następuje zatarcie kary dyscyplinarnej będącej przyczyną rozwiązania stosunku pracy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Regulacją prawną normującą status prawny pracowników samorządowych jest ustawa z dnia 22 marca 1990 roku *o pracownikach samorządowych* (t.j.: Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1593 z późn. zm.). Rozdział 2 powyższej regulacji zawiera postanowienia dotyczące spraw związanych z nawiązaniem, zmianą oraz rozwiązaniem stosunku pracy z pracownikiem samorządowym. Kwestię odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej pracowników samorządowych mianowanych normuje rozdział 4 wskazanej ustawy. Zgodnie z brzmieniem art. 25 ww. ustawy, w sprawach odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej pracowników samorządowych, w kwestiach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy art. 34 ust. 1 i 3, art. 36 ust. 6 i art. 37 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Powyższe odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 roku *o pracownikach urzędów państwowych* (t.j.: Dz. U. z 2001 roku Nr 86, poz. 953 z późn. zm.) sprowadza się do określenia: podstaw odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej (art. 34 ust. 1); katalogu kar dyscyplinarnych (art. 34 ust. 4); niezawisłości członków komisji dyscyplinarnej (art. 36 ust. 6); przedawnienia odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej oraz zatarcia skazania (art. 37). Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych właściwe są komisje dyscyplinarne I i II instancji (art. 27 ust. 1 ustawy *o pracownikach samorządowych*). Szczegółowy tryb postępowania przed komisjami dyscyplinarnymi określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1990 roku *w sprawie powoływania komisji dyscyplinarnych orzekających za naruszenie obowiązków przez mianowanych pracowników samorządowych i postępowania przed tymi komisjami* (Dz. U. Nr 57, poz. 336). Od orzeczeń komisji dyscyplinarnych II instancji stronom służy odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (art. 27a ust. 1 ustawy *o pracownikach samorządowych*). Jedną z kar dyscyplinarnych orzekanych wobec mianowanych pracowników samorządowych w ww. postępowaniu dyscyplinarnym jest wydalenie z pracy w urzędzie. Skutkiem prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnego wydalenia z pracy w urzędzie jest rozwiązanie bez wypowiedzenia stosunku pracy z objętym tym orzeczeniem mianowanym pracownikiem samorządowym (art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy *o pracownikach samorządowych*). Po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się orzeczenia komisji dyscyplinarnej ukarany może wystąpić o uznanie za niebyłą kary wydalenia z pracy w urzędzie (art. 37 ust. 3 ustawy *o pracownikach urzędów państwowych* w zw. z art. 25 ustawy *o pracownikach samorządowych*).

Dokonując analizy przepisów ustawy o pracownikach samorządowych zauważyć należy, iż ustawa ta w żadnym ze swych postanowień nie zawiera przepisów dotyczących świadectwa pracy. Jednakże brak regulacji normujących wprost materię spraw związanych ze świadectwem pracy nie oznacza występowania luki w prawie. Należy mieć bowiem na względzie zapis art. 31 ust. 1 ustawy, zgodnie z brzmieniem którego, w kwestiach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy *Kodeksu pracy*. Przepis powyższy określa źródła prawa regulujące sytuację prawną pracowników samorządowych oraz zakres ich stosowania. Oznacza to, iż

w sprawach nieuregulowanych w ww. ustawie zastosowanie znajdują przepisy *Kodeksu pracy*. Tym samym, wobec braku w ustawie o pracownikach samorządowych unormowań dotyczących świadectwa pracy, koniecznym jest odwołanie się do odpowiednich przepisów *Kodeksu pracy*.

Jak wynika z art. 97 § 1 *Kodeksu pracy*, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Elementy konieczne treści świadectwa pracy określa art. 97 § 2 *Kodeksu pracy*, wśród których wymienia się „informacje dotyczące trybu rozwiązania stosunku pracy”. Określenie trybu rozwiązania stosunku pracy oznacza wskazanie w następstwie jakich oświadczeń woli nastąpiło rozwiązanie tego stosunku. Informacje zamieszczone w świadectwie pracy winny być zgodne z rzeczywistością. Możliwość prostowania świadectwa pracy przewiduje art. 97 § 2¹ *Kodeksu pracy*. Szczegółowy tryb prostowania świadectwa pracy określa, wydane na podstawie art. 97 § 4 *Kodeksu pracy*, rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282 z późn. zm.). Powyższe zapisy, z uwagi na treść art. 31 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych, znajdują odpowiednie zastosowanie do pracowników samorządowych. W tym miejscu istotnym jest wskazanie, iż obowiązujące przepisy *Kodeksu pracy* nie przewidują możliwości zmiany kwalifikacji prawnej faktów i zdarzeń objętych treścią świadectwa pracy, np. zmiany trybu rozwiązania stosunku pracy. Żądanie sprostowania świadectwa pracy w takim zakresie jest zasadne dopiero wtedy, gdy we właściwym dla tego typu spraw trybie zostaną uwzględnione przez sąd roszczenia pracownika w związku z bezprawnym rozwiązaniem stosunku pracy (§ 5 ust. 3 i 4 ww. rozporządzenia). W świetle powyższego, prostowanie treści świadectwa pracy dotyczy wyłącznie przypadków błędnego (tj. niezgodnego z rzeczywistością) wskazania w nim danych, o których mowa w art. 97 § 2 *Kodeksu pracy*. A zatem, pracownik, któremu wydano świadectwo pracy z podaniem informacji niezgodnej z rzeczywistością, np. dotyczącej sposobu rozwiązania stosunku pracy, ma prawo wystąpić z wnioskiem o sprostowanie wadliwego w tym zakresie świadectwa pracy.

Zważenia wymaga, iż pracownik samorządowy mianowany, w stosunku do którego orzeczono karę dyscyplinarnego wydalenia z pracy w urzędzie może kwestionować ww. orzeczenie w trybie art. 27a ustawy o pracownikach samorządowych. Orzeczenie ww. kary, z chwilą uprawomocnienia się, skutkuje niezwłocznym rozwiązaniem z pracownikiem objętym tym orzeczeniem stosunku pracy. Informacja o rozwiązaniu stosunku pracy w ww. trybie znajduje odzwierciedlenie w treści świadectwa pracy.

Podkreślić należy, iż świadectwo pracy jest oświadczeniem wiedzy o stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2006 r., I PK 250/05). A zatem, prostowanie treści świadectwa pracy, wydanego w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, polegające na zmianie zgodnego z rzeczywistością trybu rozwiązania stosunku pracy, byłoby sprzeczne z istotą świadectwa pracy. Tym samym okoliczność uznania kary za niebyłą, co jest możliwe po upływie 5 lat od uprawomocnienia się orzeczenia komisji dyscyplinarnej o wydaleniu z pracy w urzędzie, nie może stanowić podstawy do zmiany treści świadectwa pracy w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy. Nadmienić można, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego prezentowanym w uzasadnieniu do wyroku z dnia 2 czerwca 2006 roku, I PK 250/05 „świadectwo pracy nie jest dokumentem prawotwórczym i mającym znaczenie prejudycjalne dla ustalenia ewentualnych przyszłych uprawnień”.

Na marginesie zauważyć należy, iż stosownie do postanowień art. 52 § 1 pkt 2 *Kodeksu pracy*, pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem. A zatem, popełnienie przez pracownika przestępstwa stwierdzonego prawomocnym wyrokiem sądu stanowi podstawę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. W tym miejscu istotnym jest wskazanie, iż *Kodeks karny* przewiduje instytucję zatarcia skazania. Jak stanowi art. 106 *Kodeksu karnego*, z chwilą zatarcia skazania uważa

sieje za niebyłe. Mając na względzie powyższe podkreślić należy, iż *Kodeks pracy* w żadnym ze swych postanowień nie stanowi o możliwości prostowania świadectwa pracy w zakresie trybu rozwiązania umowy o pracę w związku z uznaniem za niebyłe przestępstwa, o którym mowa w art. 52 § 1 pkt 2 *Kodeksu pracy*.

Z wyrazami szacunku
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Romana Ludwiczuka

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Niepokoją mnie ostatnie przekazy medialne dotyczące sytuacji, jaka ma miejsce w domach pomocy społecznej w Polsce. Brak opieki nad pensjonariuszami, niedostateczna liczba wykwalifikowanych pracowników, fatalne warunki higieniczne, dręczenie pensjonariuszy, niedożywienie, brak opieki medycznej – taki obraz DPS widzimy ostatnio w mediach.

Zmasowane kontrole urzędów wojewódzkich ujawniły, że podopieczni tych placówek byli maltretowani i poniżani. Stwierdzono również problemy techniczne, brak wind dla niepełnosprawnych, zbyt małą liczbę toalet, przepiętnione pokoje, brak świetlic itp. Wieloma sprawami zajmuje się prokuratura, sprawy dotyczyły między innymi kradzieży mienia pacjentów. W dokumentacjach DPS jest bałagan. Brakuje pracowników socjalnych i terapeutów, a ci, którzy pracują, nie mają możliwości odbywania obowiązkowych szkoleń. Często jest brak dostępu do codziennej prasy i bibliotek. Mieszkańcy nie mają szans na indywidualną pracę z opiekunem.

W zeszłym roku wojewodowie przeprowadzili ogółem trzysta siedemdziesiąt trzy kontrole w podległych im DPS. To prawie o połowę mniej niż dwa lata wcześniej, wtedy było ich sześćset czterdzieści osiem. Ten spadek wynika z niewystarczającej liczby inspektorów uprawnionych do przeprowadzania takich kontroli. Jest ich niewiele ponad dwustu na terenie całego kraju, w tym sześćdziesięciu ośmiu nie ma pełnych uprawnień i obecnie uzupełnia kwalifikacje.

W ocenie wszystkich wojewodów do realizacji zadań związanych z kontrolą i nadzorem potrzebne są dodatkowe etaty. Resort pracy szacuje, że potrzeba prawie dwa razy tylu inspektorów co obecnie. Bariery w ich pozyskiwaniu są niskie wynagrodzenia i wysokie wymagania dotyczące wykształcenia i stażu pracy.

Ponieważ problem jest w moim mniemaniu bardzo poważny, proszę o wyjaśnienie, jakie działania zmierzające do uzdrowienia sytuacji panującej w DPS prowadzi ministerstwo oraz czy planowane jest zwiększenie jakości i liczby kontroli w DPS.

Z poważaniem
Roman Ludwiczuk

Odpowiedź

Warszawa, 11 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na przekazane za pośrednictwem Pana Marszałka przy piśmie z dnia 15 maja 2008 r. znak BPS/DSK-043-464/08, oświadczenie Pana Senatora Romana Ludwiczuka w sprawie sytuacji w domach pomocy społecznej, uprzejmie informuję, że:

Faktycznie, w ostatnim okresie, w mediach pojawiają się informacje wskazujące na występujące nieprawidłowości w sprawowaniu opieki wobec osób starszych czy niepełnosprawnych, jednak ujawnione fakty dotyczyły placówek całodobowego wsparcia prowadzonych w ramach działalności gospodarczej, a nie domów pomocy społecznej. Ujawnianie takich faktów jest niezwykle ważne i cenne ale należy pamiętać, że obok pojedynczych negatywnych przypadków nagłośnień przez media,

większość placówek działa zgodnie z prawem i realizuje swoje zadania w sposób prawidłowy. Stosowanie w tym wypadku uogólnień jest dalece szkodliwe, gdyż wytwarza atmosferę leku szczególnie wśród osób, które wymagają całodobowego wsparcia.

W obecnym stanie prawnym, rozróżniamy dwie kategorie placówek całodobowego wsparcia dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji:

— **domy pomocy społecznej, funkcjonujące w systemie pomocy społecznej** prowadzone przez samorządy terytorialne lub na ich zlecenie przez inne podmioty niepubliczne. Wszystkie funkcjonujące domy pomocy społecznej (811 domów, w których przebywa 82 tysiące osób) legitymują się wydanym przez właściwego wojewodę zezwoleniem na prowadzenie domu (stałym lub warunkowym wydanym do momentu zakończenia programu naprawczego w zakresie osiągania wymaganych standardów);

— **placówki całodobowego wsparcia** działające w oparciu o przepisy o działalności gospodarczej, które funkcjonują poza systemem pomocy społecznej. Placówki te prowadzone przez osoby prywatne, funkcjonują na zasadach wolnorynkowych, a więc osoba lub rodzina zawiera z podmiotem prowadzącym dwustronną umowę cywilno-prawną na zapewnienie określonych usług.

Ponieważ w tych placówkach już wcześniej dochodziło do łamania praw osób w nich przebywających, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wystąpiło w 2003 roku z inicjatywą ustawodawczą, która wprowadziła przepisy (ustawą z dnia 12 marca 2004 r.) nakładające na nie obowiązek ubiegania się o zezwolenie na prowadzenie wydawane przez wojewodę, a w konsekwencji wpis do rejestru placówek funkcjonujących zgodnie ze standardami. Niestety w dalszym ciągu wiele z nich funkcjonuje bez zezwolenia, a nieświadome obowiązujących procedur rodziny umieszczają w funkcjonujących nielegalnie placówkach swoich bliskich, nie zdając sobie sprawy, iż mogą narazić swoich bliskich na niepożądane zdarzenia. Służby wojewody w przypadku powzięcia informacji o działającej nielegalnie placówce podejmują działania zmierzające do ukarania właściciela karą pieniężną w wysokości 10 tys. złotych jeśli nie posiada wymaganego zezwolenia i zobligują go do natychmiastowego przystąpienia do procesu rejestracji. Występowały również przypadki, w których służby wojewody zmuszone zostały do powiadomienia prokuratury, gdy ujawniano przypadki łamania praw osób przebywających w placówce.

W chwili obecnej jedynie 85 prywatnych placówek legitymuje się wydanym przez właściwego wojewodę zezwoleniem na prowadzenie takiej działalności. Wojewoda wydaje zezwolenie jedynie po spełnieniu przez podmiot prowadzący określonych w ustawie warunków, a więc – standardów i przedłożeniu w tym wniosku wymaganych dokumentów o prowadzenie placówki. Placówki te analogicznie jak domy pomocy społecznej są kontrolowane przez inspektorów zajmujących się w imieniu wojewody kontrolą i nadzorem nad jakością usług w pomocy społecznej.

Ujawnione przypadki łamania praw osób przebywających w prywatnych placówkach skłoniła mnie do wystosowania apelu do wojewodów o wzmożenie kontroli i nadzoru zarówno w domach pomocy społecznej jak i placówkach całodobowego wsparcia.

Działania podjęte przez wojewodów mają przeciwdziałać podobnym sytuacjom w przyszłości. Z uzyskanych ze strony Wojewodów informacji wynika, że nie tylko w konsekwencji tych nieprzyjemnych zdarzeń, ale również wcześniej podejmowali oni kroki, które miały na celu eliminowanie przypadków nielegalnej działalności placówek całodobowego wsparcia dla osób starszych czy niepełnosprawnych działających na podstawie przepisów o prowadzeniu działalności gospodarczej i prowadzili systematyczne działania nadzorczo-kontrolne.

Jednak w efekcie ujawnianych faktów występujących w prywatnych placówkach zintensyfikowane zostały działania kontrolne. W celu zapobieżenia takim sytuacjom w przyszłości, organizowano spotkania z udziałem m.in. przedstawicieli Wydziałów Polityki Społecznej, Policji, Prokuratury, poświęcone szczegółowemu omówieniu przedmiotowej problematyki. Ich efektem było ustalenie kierunku działań oraz zasad współpracy pomiędzy poszczególnymi służbami, strażami i inspekcjami, szczególnie w zakresie wymiany informacji dotyczących prywatnych placówek. Wydziały na bie-

żąc kontaktują się z urzędami gmin i ośrodkami pomocy społecznej w celu aktualizowania informacji o całodobowych placówkach.

W ramach tych działań wzmocnienie kontroli i nadzoru rozszerzono również w odniesieniu do domów pomocy społecznej prowadzonych przez samorządy terytorialne, aby wyeliminować ewentualne zagrożenia niepożądanych zdarzeń w przyszłości. W mojej opinii służby w sposób prawidłowy realizują nałożone na nie obowiązki nadzoru i kontroli, jednak z życia społecznego nie da się całkowicie wyeliminować nieuczciwości i zwykłej podłości. Niemniej temat ten jest niezwykle ważny i jest przedmiotem troski organizatorów systemu pomocy społecznej, aby skutecznie eliminować występowanie ich w przyszłości.

Nie mniej istotne jest dalsze zwiększenie skuteczności i efektywności nadzoru i kontroli sprawowanego przez wojewodę. Występujące obecnie braki kadrowe, o których wspomina Pan Senator wynikają z bardzo niskiego poziomu wynagradzania administracji rządowej i wysokiej fluktuacji kadry. Z uwagi na braki kadrowe, zasadnym jest wprowadzenie ilościowych standardów zatrudnienia służb nadzorczych. Ze statystyk wynika, że następuje sukcesywny wzrost ilości jednostek podlegających kontroli i nadzorowi, co w efekcie powoduje pogorszenie i tak trudnej sytuacji kadrowej. Inspektorzy kontrolujący domy pomocy społecznej, placówki opieki całodobowej oraz całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze, wykonują również kontrole w innych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej (regionalny ośrodek polityki społecznej, powiatowe centra pomocy rodzinie, ośrodki pomocy społecznej, ośrodki wsparcia, ośrodki interwencji kryzysowej) oraz realizują szereg innych, pozakontrolnych zadań, wynikających z działalności wydziału polityki społecznej. Z wyżej wymienionych względów, zasadnym byłoby, aby inspektorzy ds. nadzoru byli wyspecjalizowani do kontroli poszczególnych rodzajów jednostek (oddzielne zespoły) oraz by nie realizowali innych zadań, które w dużej mierze ograniczają ich efektywność kontrolno-nadzorczą. Na sformułowanie takiego wniosku pozwala nie tylko praktyka kontrolna, ale także zapisy dot. kwalifikacji osób zatrudnianych do wykonywania zadań z zakresu pomocy społecznej, zawarte w przepisach rozporządzenia w sprawie nadzoru i kontroli w pomocy społecznej.

Ponadto w resorcie podjęte zostały prace nad nowelizacją ustawy o pomocy społecznej, w której planuje się zawrzeć bardziej restrykcyjne rozwiązania prawne dla osób prowadzących nielegalnie tego typu działalność, uszczelniające system, mające eliminować przypadki prowadzenia takiej nielegalnej działalności do poziomu zerowego.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Romana Ludwiczuka

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

W ubiegłym roku bardzo dużo mówiło się o emeryturach dla nauczycieli. Dzięki nowelizacji ustawy mają oni prawo do przechodzenia na wcześniejsze emerytury po przepracowaniu dwudziestu lat. Niewątpliwie jest to zasłużona grupa zawodowa, a ich praca wymagała takich rozwiązań ustawowych.

Jednakże pragnę zwrócić uwagę na grupę ludzi, których całkowicie pominęto, a ich obowiązki, praca, jaką wykonują, nie mniej, a sądzę, że nawet dużo bardziej naraża ich na poważny uszczerbek na zdrowiu psychicznym i fizycznym. Wymaga to jak najszybszego wprowadzenia rozwiązań legislacyjnych. Mam na myśli pedagogów i terapeutów pracujących bezpośrednio z osobami upośledzonymi i z zaburzeniami psychicznymi, szczególnie w ośrodkach półstacjonarnych i stacjonarnych, niebędących placówkami edukacyjnymi.

W wielu krajach Unii Europejskiej ta grupa ludzi jest traktowana szczególnie. Mają oni wysokie zarobki, prawo, w niektórych krajach jest to nawet przymus, do tak zwanego wolnego roku, czyli płatnej rocznej przerwy w pracy w przypadku przemęczenia fizycznego lub psychicznego, skrócony czas pracy, przymusowe spotkania z psychologiem i superwizorem, i oczywiście przechodzą na wcześniejsze emerytury.

Z moich obserwacji tego środowiska wynika, że pracują oni często w bardzo trudnych warunkach. Mają skończone studia pedagogiczne, nierzadko z kilkoma specjalizacjami, pracują po osiem godzin dziennie, mając ustawowe prawo do urlopu jak każdy inny pracownik, prawie nigdy nie otrzymują pomocy w postaci konsultacji z psychologiem czy superwizorem; często brakuje tych specjalistów nawet dla podopiecznych.

Nie muszę chyba nikogo przekonywać, jak trudna jest praca z osobami z głębokim upośledzeniem, szczególnie gdy jest wykonywana w wymiarze pełnego etatu, czyli przez osiem godzin dziennie. Są to nie tylko zajęcia wychowawcze, edukacyjne czy uspołeczniające, ale też pielęgnacyjne. Dodatkowo często obciążeni są oni wspieraniem rodzin tych niepełnosprawnych, uczestniczą w rozwiązywaniu ich problemów, często po godzinach pracy, co niewątpliwie jest dodatkowym obciążeniem psychicznym. Większa część tych pracowników już po trzech, pięciu latach pracy ma poważne problemy z kręgosłupem, wynikające z dźwigania czy noszenia na rękach swoich często dorosłych podopiecznych.

Zarobki tych osób w placówkach są oczywiście bardzo różne, ale w moim mieście są to kwoty maksymalnie rzędu 1 tysiąca 200 zł, taka jest średnia płaca pracowników ze środowiskowych domów samopomocy.

Wypalenie zawodowe oraz odchodzenie z pracy zdarza się w tej grupie coraz częściej. Często prowadzi to niestety do sytuacji, w której zatrudnia się osoby bez kwalifikacji, zapożyczając w ten sposób wakaty.

Moje obawy poparte są dodatkowo doświadczeniami innych krajów, takich jak Anglia, Irlandia, Dania, Niemcy, gdzie przedstawiciele tych grup zawodowych są najbardziej poszukiwani i pracowników zdobywa się, robiąc nabory w innych krajach, między innymi w Polsce.

W Polsce w ostatnim dziesięcioleciu powstało bardzo dużo placówek opiekuńczo-wychowawczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi. Jest to tendencja rosnąca ze względu na potrzeby. Należałoby więc zawczasu zadbać o losy wykwalifikowanej kadry, a co za tym idzie, wysokich standardów placówek.

Zwracam się więc z prośbą o udzielenie mi informacji, co rząd i ministerstwo zamierzają zrobić dla tych pedagogów i terapeutów w sprawie prawa do wcześniejszej emerytury oraz w sprawie ewentualnego przygotowania dla tej grupy ustawy o przywilejach w postaci na przykład tak zwanego wolnego roku, skróconego czasu pracy, przymusowych, cyklicznych spotkań z psychologiem.

Z poważaniem
Roman Ludwiczuk

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatora Romana Ludwiczaka, złożonym podczas 11. posiedzenia Senatu RP, przekazany przy piśmie z dnia 15 maja 2008 r. br. (znak: BPS/DSK-043-464/08, BM-I-0702-36-BB/08) w „sprawie do wcześniejszej emerytury dla pedagogów i terapeutów z placówek opiekuńczo-wychowawczych oraz w sprawie przygotowania ustawy o przywilejach dla tej grupy pracowników”, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W wyniku reformy systemu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z regulacjami zawartymi w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.), ulega stopniowej likwidacji możliwość wcześniejszego przejścia na emeryturę. W powszechnym systemie emerytalnym przyjęto założenie, iż uprawnienia emerytalne wszystkich ubezpieczonych, którzy płacili taką samą składkę, będą takie same. Prawo do emerytury zaś będzie przysługiwać jedynie po ukończeniu podstawowego wieku emerytalnego, który dla kobiet wynosi 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat.

Ograniczenie możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę jest uzasadnione zarówno ze względów demograficznych jak i ekonomicznych. Wzrastające od wielu lat średnie trwanie życia powoduje, że wydłuża się okres pobierania emerytur. Powoduje to stałe zwiększanie się wydatków na emerytury i renty przy zachowaniu takiego samego, wymaganego do otrzymania świadczenia, stażu ubezpieczeniowego oraz takiej samej wysokości składki. W wyniku tego proporcja płaconych składek do otrzymywanych świadczeń stale zmniejsza się.

Od siedmiu lat w Polsce występuje ubytek rzeczywisty ludności. Wskutek niskiego przyrostu naturalnego oraz ujemnego salda migracji zagranicznych liczba ludności Polski zmniejsza się. Zjawisku temu towarzyszy niekorzystna zmiana struktury demograficznej naszego społeczeństwa. Trwającemu od kilkunastu lat spadkowi dzietności towarzyszy wydłużanie się trwania życia Polaków. Malejąca dzietność i wzrastająca długość życia powodują starzenie się naszej ludności. Następuje pogorszenie się relacji pomiędzy liczbą osób w wieku poprodukcyjnym i liczbą osób w wieku produkcyjnym. Wskaźnik ten, zwany współczynnikiem obciążenia demograficznego, wzrośnie z 24 osób w wieku poprodukcyjnym przypadających na 100 osób w wieku produkcyjnym w 2004 r. do 51 osób w 2050 r.

W obecnej sytuacji demograficznej konieczne jest więc zwiększenie liczby osób pracujących w wieku starszym. Służyć ma temu przygotowany przez resort pracy i polityki społecznej i przedstawiony do publicznej dyskusji program „*Solidarność pokoleń – działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób po 50-tym roku życia*”, ale również konsekwentne zrealizowanie celu reformy emerytalnej, tj. likwidacja obowiązujących do tej pory przywilejów emerytalnych.

Likwidacja możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę przez niektóre grupy zawodowe uzasadniona jest także faktem, że wprowadzone w 1983 r. przepisy regulujące te kwestie (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) po upływie ponad dwudziestu pięciu lat, wobec szybkiego rozwoju technologii, w wielu przypadkach stały się nieaktualne i anachroniczne. Rozwój cywilizacyjny i gospodarczy w wielu dziedzinach zmienił w sposób zasadniczy warunki pracy, powodując w konsekwencji, że utworzone przed ponad dwudziestu pięciu laty wykazy prac w szczególnych warun-

kach lub szczególnym charakterze w wielu przypadkach są nieadekwatne do obecnych warunków i charakteru prac.

Należy zaznaczyć, że zmiany w możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej wprowadzane są stopniowo i są uzależnione od wieku ubezpieczonego oraz stażu pracy. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r. mogą przechodzić na wcześniejsze emerytury według zasad obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r. określonych przepisami rozdziału 2 w dziale II ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ubezpieczeni urodzeni natomiast po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., mogą skorzystać z prawa do wcześniejszej emerytury, jeśli do końca 2008 r. spełnią określone warunki dotyczące wieku i stażu pracy oraz nie podpisali umowy z otwartym funduszem emerytalnym (OFE) lub złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa za pośrednictwem ZUS. Po tej dacie wcześniejsze zakończenie aktywności zawodowej będzie możliwe jedynie zgodnie z zasadami określonymi w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz w przypadku górników.

Jeśli chodzi o nauczycieli, to dodatkową możliwość przejścia na wcześniejszą emeryturę daje im art. 88 ust. 2a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 9, poz. 674 z późn. zm.). Zgodnie z tą regulacją nauczyciele urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. będą mogli przejść na emeryturę, bez względu na wiek, jeżeli:

- 1) spełnili warunki do uzyskania prawa do emerytury, określone w ust. 1 art. 88 Karty Nauczyciela (dotyczące stażu ogólnego i stażu pracy w szczególnym charakterze) w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (tj. do dnia 31 grudnia 2008 r.), z wyjątkiem rozwiązania stosunku pracy, oraz
- 2) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Należy jednak podkreślić, że tej grupie zawodowej, zgodnie z przygotowanym przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej projektem ustawy o emeryturach pomostowych, nie będzie przysługiwało prawo do emerytury pomostowej – świadczenia emerytalnego przewidzianego dla osób urodzonych w latach 1949-1968, wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Praca wykonywana przez nauczycieli nie została bowiem uznana za pracę, która spełniałaby przyjęte w projekcie ustawy kryteria pracy w szczególnych warunkach, ani też pracy o szczególnym charakterze. Należy przy tym zaznaczyć, że wykazy prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze stanowiących załączniki do projektowanej ustawy zostały opracowane nie przez urzędników, lecz przez ekspertów medycyny pracy. W swoich pracach eksperci ci kierowali się wyłącznie kryteriami medycznymi oraz kryteriami wchodzącymi w zakres ochrony pracy. Komisja Ekspertów Medycyny Pracy nie stworzyła wykazu stanowisk pracy, ponieważ pracownicy wykonujący taki sam zawód w różnych zakładach pracy mogą wykonywać prace o różnej intensywności i w różnych warunkach środowiska. Z tego powodu dotychczasowa metodologia określania zawodu lub stanowiska pracy nie stanowiła podstawy zaliczenia określonego rodzaju pracy do prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Stworzone zostały wykazy rodzajów prac wraz z opisem warunków pracy. Określone zostały kryteria kwalifikacji rodzajów prac jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Zgodnie z opracowanymi według powyższych zasad wykazami, prace wykonywane przez nauczycieli (w tym również te wykonywane w ramach szkolnictwa specjalnego) nie zostały uznane za prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Za taki rodzaj prac nie została uznana również jakakolwiek inna praca związana z opieką lub wychowaniem, w tym w szczególności, podejmowana w stosunku do osób upośledzonych i z zaburzeniami psychicznymi.

Biorąc pod uwagę wyżej opisane względy, należy uznać za nieuzasadnione wprowadzanie nowego rozwiązania legislacyjnego, które dawałoby możliwość nabycia prawa

do wcześniejszej emerytury dla pedagogów i terapeutów placówek opiekuńczo-wychowawczych pracujących z osobami upośledzonymi i z zaburzeniami psychicznymi, których praca nie jest objęta przepisami Karty Nauczyciela.

Osoby, które wykonują tego rodzaju pracę mogą więc nabyć prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie obowiązujących przepisów, tj. na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli są urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r., albo też na podstawie art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeśli urodziły się w latach 1949–1968.

Przechodząc z kolei do drugiej kwestii, tj. potrzeby przygotowania ustawy o przywilejach dla pedagogów i terapeutów placówek opiekuńczo-wychowawczych, niebędących placówkami edukacyjnymi, pragnę wskazać, że obowiązujące przepisy Kodeksu pracy przewidują rozwiązania zapewniające elastyczność w zatrudnieniu pracowników. Dlatego też tworzenie szczególnego aktu prawnego skierowanego do tej grupy osób jest niecelowe. Dzięki tym przepisom strony umowy o pracę mogą ukształtować stosunek pracy w sposób, który będzie odpowiadał rodzajowi pracy. Do takich rozwiązań należy m.in. możliwość zatrudnienia pracownika w niepełnym wymiarze czasu pracy, gdzie strony mogą decydować, że praca będzie wykonywana na część etatu. Nie musi to oznaczać obniżenia wynagrodzenia, gdyż przy zastrzeżeniu realizacji przepisów określających minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę, strony mogą samodzielnie uzgodnić otrzymywaną przez pracownika wysokość wynagrodzenia.

Natomiast na podstawie art. 151¹ Kodeksu pracy, praca w godzinach nadliczbowych powoduje konieczność wypłacania pracownikowi, oprócz normalnego wynagrodzenia, dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych. Należy zaznaczyć, że nie stosując powyższych regulacji dotyczących pracy nadliczbowej pracodawca naraża się na karę grzywny z tytułu wykroczenia przeciwko prawom pracownika.

Z poważaniem

MINISTER

z up. Agnieszka Chłoń-Domińczak

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Romana Ludwiczuka

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Walka z rakiem we wszystkich krajach świata zaczyna stanowić priorytet. Dane epidemiologiczne mówią wyraźnie, że za 20 lat nastąpi podwojenie liczby nowych zachorowań na nowotwory. Dziś co roku stwierdza się na świecie ponad 11 milionów nowych zachorowań na raka i 6 milionów zgonów z jego powodu. W Polsce każdego roku stwierdza się ponad 130 tysięcy nowych zachorowań, przy czym umiera ponad 85 tysięcy chorych.

W Polsce sytuacja wygląda bardzo źle. Brakuje lekarzy, sprzętu i nowoczesnych leków. Do tego mamy jeden z najwyższych wskaźników zachorowalności w Europie. Jeszcze do niedawna na nowotwory zapadało u nas rocznie 100 tysięcy ludzi, teraz jest ich o około 20 tysięcy więcej.

W całym kraju brakuje aparatów do radioterapii. Standardy Światowej Organizacji Zdrowia mówią, że jedno urządzenie powinno obsługiwać nie więcej niż 300 tysięcy mieszkańców, a w Polsce pracuje dla około pół miliona ludzi. Zdecydowanie za mało jest w Polsce wykwalifikowanych onkologów, szczególnie profesorów onkologii.

NFZ przeznacza za mało środków finansowych na onkologię, a szczególnie na jej profilaktykę oraz nowoczesne metody leczenia. Według lekarzy wyliczenia procedur diagnostyczno-leczniczych jest wyraźnie zaniżona.

Proszę więc Panią Minister o odpowiedź, jakie kroki są czynione lub planowane w celu uzdrowienia sytuacji onkologii w Polsce, zmniejszenia liczby zachorowalności, zwiększenia środków na leczenie i profilaktykę oraz zwiększenia liczby lekarzy specjalistów.

Z poważaniem
Roman Ludwiczuk

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Romana Ludwiczuka, przesłane przy piśmie Pana Marszałka znak: BPS/DSK-043-461/08, na temat planowanych działań, mających na celu uzdrowienie sytuacji w onkologii w Polsce, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zagadnienia związane z funkcjonowaniem onkologicznej opieki są obszarem szczególnego zainteresowania Ministerstwa Zdrowia. Mając powyższe na uwadze, 1 stycznia 2006 r. Ministerstwo Zdrowia rozpoczęło wdrażanie Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych, którego realizacja przebiega w oparciu o regulacje prawne, zawarte w przyjętej przez Sejm w roku 2005 ustawie z dnia 1 lipca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych (Dz. U. nr 143, poz. 1200 z późn. zm.).

Wejście w życie ustawy daje gwarancję stabilnego finansowania Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych przez najbliższe lata. Każdego roku Mini-

sterstwo Zdrowia planować będzie w swoim budżecie na realizację powyższego kwotę nie mniejszą niż 250 mln zł.

Dodatkowe środki finansowe z przeznaczeniem na działania w obszarze onkologii, powinny doprowadzić do stopniowego rozwiązywania nagromadzonych problemów w onkologicznej opiece zdrowotnej.

Wyznaczone cele do osiągnięcia w ramach realizacji programu to zahamowanie wzrostu zachorowań na nowotwory, osiągnięcie średnich europejskich wskaźników w zakresie wczesnego wykrywania nowotworów i skuteczności leczenia, utworzenie systemu ciągłego monitorowania skuteczności zwalczania nowotworów w skali kraju i poszczególnych regionach kraju.

Aby powyższe osiągnąć przez najbliższe lata od roku 2006 podejmowane są działania dotyczące w szczególności: rozwoju profilaktyki pierwotnej nowotworów złośliwych, wdrożenia populacyjnych programów wczesnego wykrywania nowotworów, a w szczególności raka szyjki macicy, piersi, jelita grubego oraz wybranych nowotworów u dzieci, standaryzacji procedur leczenia napromienianiem, uzupełnienia oraz wymiany wyeksploatowanych urządzeń do radioterapii i diagnostyki nowotworów, upowszechnienia nauczania onkologii w kształceniu przeddyplomowym i podyplomowym lekarzy, lekarzy dentystów, pielęgniarek, położnych i przedstawicieli innych zawodów medycznych, poprawy działania systemu zbierania i rejestrowania danych o nowotworach oraz upowszechniania wiedzy w społeczeństwie na temat profilaktyki, wczesnego rozpoznawania i leczenia nowotworów.

Racjonalne i przemyślane wydatkowanie wskazanych środków finansowych, daje możliwość stopniowego doposażenia niedoinwestowanych jednostek onkologicznych w specjalistyczny sprzęt medyczny i diagnostyczny. Ponadto stabilne finansowanie realizacji programów profilaktycznych w zakresie wczesnego wykrywania nowotworów złośliwych, na które Minister Zdrowia od 2006 r. zobligowany jest przeznaczać każdego roku nie mniej niż 25 mln zł, doprowadzi do upowszechnienia wczesnej diagnostyki onkologicznej i spowoduje zmniejszenie wskaźników zachorowalności i umieralności z powodu nowotworów złośliwych w Polsce.

Gwarantem prawidłowej realizacji Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych i racjonalnego wydatkowania środków finansowych przeznaczonych na powyższe jest powołana przez Ministra Zdrowia na podstawie art. 6 przedmiotowej ustawy Rada ds. Zwalczania Chorób Nowotworowych, jako organ opiniotawczo-doradczy dla Ministra Zdrowia w sprawach Programu.

W uzupełnieniu przedkładaam, w oparciu o dane uzyskane z NFZ, informację na temat środków finansowych, wydatkowanych na lecnictwo onkologiczne w roku 2007 i zaplanowanych na rok bieżący.

Na realizację świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2007 przeznaczono kwotę w wysokości 40 123 000,- zł. Na rok bieżący w planie pierwotnym uwzględniono kwotę w wysokości 45 295 000,- zł. Jednak już w aktualnym planie finansowym na powyższe przeznaczono kwotę 46 622 000,- zł.

Na leczenie szpitalne wydatkowano w roku 2007 18 623 000,- zł. W pierwotnym planie zarezerwowano kwotę 18 477 000,- zł, aktualnie kwota wzrosła do 20 788 000,- zł.

W zakresie programów terapeutycznych w roku 2007 przeznaczono na powyższe kwotę 735 000,- zł, w pierwotnym planie na 2008 r. zarezerwowano kwotę w wysokości 1 009 000,- zł, natomiast w chwili obecnej kwota została zwiększona do wysokości 1 052 000,- zł.

Powyższe obrazuje, 2,93% wzrostu w zakresie zakupu dodatkowych świadczeń zdrowotnych, w odniesieniu do pierwotnego planu finansowego Funduszu.

Zgodnie z informacją uzyskaną z Narodowego Funduszu Zdrowia przewiduje się także dalsze stopniowe zwiększanie planowanych nakładów na realizację świadczeń zdrowotnych w 2008 r., które następować będzie równolegle we wszystkich oddziałach wojewódzkich Funduszu. Źródłem dodatkowych środków finansowych będą fundusze pochodzące w szczególności z ponadplanowych przychodów ze składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz odnotowanego na koniec 2007 roku wyniku finansowego NFZ. Na-

leży też wspomnieć o wspólnych działaniach Funduszu z Polską Unią Onkologii w rozwiązywaniu problemów, związanych w szczególności z realizacją programów terapeutycznych, w tym dotyczących:

- wymagań wobec świadczeniodawców udzielających świadczenia z zakresu programów onkologicznych (między innymi hematologicznych),
- dostępności pacjentów w poszczególnych województwach do przedmiotowych programów,
- dostępności do leków w ramach procedury chemioterapii niestandardowa,
- katalogu chemioterapii i problemów związanych z istniejącymi schematami łączenia substancji czynnych.

W nawiązaniu do wspólnych uzgodnień dokonanych pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a Polską Unią Onkologii zmieni się kształt obecnie funkcjonującego katalogu świadczeń onkologicznych i usunięte zostaną schematy podawania chemioterapii. Wykaz substancji czynnych, stosowanych w terapii nowotworów zostanie zmodyfikowany i na liście pozostaną wyłącznie cytostatyki wraz z określeniem maksymalnej dawki. Wprowadzony zostanie również katalog świadczeń dodatkowych, realizowanych w zakresie chemioterapii. Projekt ww. katalogu zostanie przekazany do zaopiniowania konsultantom krajowym w dziedzinie ginekologii onkologicznej, onkologii klinicznej, hematologii oraz onkologii dziecięcej w kwietniu br.

Jednocześnie, korzystając z danych uzyskanych z NFZ, informuję, że w latach 2005–2007 widoczny jest stopniowy wzrost wydatków ponoszonych przez Fundusz na programy terapeutyczne, w tym w zakresie leczenia onkologicznego. W kolejnych latach wydatki poniesione na realizację programów terapeutycznych wzrosły od 573 mln zł w roku 2005 do 736 mln zł w roku 2007. Również wydatki Funduszu na realizację programów onkologicznych wrosły w latach 2005–2007 o prawie 70 mln zł. Natomiast wzrost wydatków ponoszonych na finansowanie świadczeń z zakresu chemioterapii w latach 2005–2007 osiągnął kwotę blisko 100 mln zł. Należy zwrócić również uwagę na fakt, że w roku 2008 Narodowy Fundusz Zdrowia na leczenie onkologiczne, w tym na realizację chemioterapii i programów terapeutycznych zaplanował środki w łącznej wysokości bliskiej 1,3 mld zł tj. o 300 mln zł więcej niż w roku 2007.

Konkludując, realizacja Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych, jak również wykazany, stopniowy wzrost środków finansowych na leczenie onkologiczne, z pewnością przyczynią się do poprawy dostępności pacjentów do korzystania ze specjalistycznych świadczeń onkologicznych.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Ireneusza Niewiarowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnim czasie podczas dyżurów senatorskich kilka razy interweniowali właściciele tartaków, a po wyrażeniu zainteresowania problemem także przedstawiciele izb ich zrzeszających. Otrzymane informacje powodują mój niepokój o przyszłość polskiego przemysłu drzewnego.

Powodem zaniepokojenia przedstawicieli przemysłu drzewnego, szczególnie tartaczego, jest przygotowywane rozporządzenie ministra gospodarki w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczania opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytwarzanej w odnawialnym źródle energii. Zwracają się oni o pilne podjęcie działań w celu zmiany wskazanych dalej zapisów znajdujących się w projekcie powyższego rozporządzenia.

Kwestionowane zapisy dotyczą następujących słów zawartych w §4 ust. 4 i 5 oraz w §17 ust. 3: „z wyłączeniem odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także przemysłu przetwarzającego jej produkty”.

Ich pozostawienie oznaczałoby bowiem, że powyższe rozporządzenie wprowadza praktycznie zakaz wykorzystywania jako źródła energii odnawialnej wszelkiego rodzaju „odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także przemysłu przetwarzającego jej produkty”. Równocześnie nie tworzy się żadnych barier w wykorzystywaniu na te cele dowolnych sortymentów drewna okrągłego pozyskiwanego w polskich lasach.

Oznacza to, że ten sam z biologicznego punktu widzenia materiał, w wypadku gdy stanowi go drewno okrągłe, będące pełnowartościowym surowcem dla wielu gałęzi przemysłu drzewnego, będzie mógł być przeznaczany na cele energetyczne jako źródło energii odnawialnej, a gdy stanowią go odpady o ograniczonych możliwościach wykorzystania powstające w tych przemysłach – nie, choć ich zastosowanie sprowadza się tylko do trzech kierunków: do produkcji energii, jako jeden z surowców do produkcji płyt drewnopochodnych i do produkcji celulozy.

Należy tu zaznaczyć, że przemysł tartaczny, reprezentowany przez Polską Izbę Gospodarczą Przemysłu Drzewnego z Poznania, mimo że już w dniu 27 marca 2008 r. skierował do pana ministra pismo wyrażające protest przeciw tym rozwiązaniom, nawet nie został poproszony przez Ministerstwo Gospodarki o konsultacje.

Można mieć obawy o to, czy rozporządzenie dobrze służy interesom gospodarczym Polski, ponieważ:

- producenci produkujący wyroby z drewna litego, a więc tarcicę, palety, materiały podłogowe, okna i drzwi, część mebli, stracą około 1/3 rynku na pozostałości produkcyjne w postaci trocin, zrębków i odpadów kawałkowych, stanowiące na przykład w tartakach produkt uboczny, którego sprzedaż daje producentom drzewnym około 4–6% całości przychodów,

- już przeprowadzone inwestycje o znacznej skali, nastawione na produkcję granulatów, tak zwanych peletów, i brykietów z trocin i wiórów zaczęły przynosić straty,

- stworzony zostanie monopol dwóch branż przemysłowych – producentów płyt drewnopochodnych i producentów celulozy, a ważny rynek drzewnych pozostałości poprodukcyjnych o obrotach rzędu 1 miliarda zł zostanie zdominowany przez zaledwie kilku odbiorców, w tym głównie przez dwie grupy producenckie przemysłu płytowego, zarejestrowaną na Cyprze grupę Krono i grupę Pfleiderer, i dwie największe celulozownie – International Paper Kwidzyn oraz Monty Świecie, które będą mogły dyktować dostawcom dowolne ceny i warunki odbioru,

- producenci energii stracą jedno z najistotniejszych dla nich źródeł biomasy, bez którego niezwykle trudno będzie Polsce osiągnąć wymagany

udział energii wytwarzanej z biomasy, wynoszący 10,4% w 2010 r., a w 2014 – aż 12,9%,

– zwiększy się presja na polskie lasy, aby pozyskiwać i dostarczać energetyce odpowiednio zwiększone ilości drewna okrągłego. Jak wiadomo, poziom eksploatacji lasów podlega ścisłym ograniczeniom, więc wzrost pozyskania drewna okrągłego konkretnie na ten cel nie jest możliwy, a gdyby jednak nastąpił, może się spotkać z protestami na przykład organizacji ekologicznych. Wzrost sprzedaży drewna okrągłego na cele energetyczne nie może się też odbyć przez przeznaczenie na to sortymentów innych niż drewno opałowe, np. papierówki, gdyż cała dostępna ilość takiego drewna jest już zaspodarovana, a popyt na nie przekracza podaż. Przeciwno temu od kilku już lat protestuje cały przemysł drzewny, łącznie z producentami celulozy i płyt.

Należy postawić pytanie: czemu ma służyć ograniczenie energetycznego wykorzystania odpadów drzewnych, zawarte w powyższym projekcie zarządzenia, skoro nie przemawiają za tym ani argumenty ekologiczne, ani gospodarcze?

Proszę o wstrzymanie wydania rozporządzenia i przyjęcie rozwiązań służących firmom różnej wielkości, całej gospodarce, a także ekologii.

Z wyrazami szacunku
Ireneusz Niewiarowski

Odpowiedź

Warszawa, 9 lipca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Ireneusza Niewiarowskiego na posiedzeniu Senatu w dniu 8 maja 2008 r., dotyczące zmiany projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 10 marca 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczania opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytwarzanej w odnawialnym źródle energii uprzejmie informuję, co następuje.

W wyżej wymienionym oświadczeniu wskazano, że przemysł tartaczny, reprezentowany przez Polską Izbę Gospodarczą Przemysłu Drzewnego z Poznania, nie został poproszony przez Ministerstwo Gospodarki o konsultacje w zakresie przedmiotowego projektu. Otóż należy podkreślić, że projekt ten był, zgodnie z ustawą o działalności lobbującej w procesie stanowienia prawa, przedmiotem uzgodnień międzyresortowych, jak i konsultacji społecznych. Wraz z rozpoczęciem etapu uzgodnień na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki został udostępniony tekst projektu rozporządzenia, do którego swoje uwagi mógł zgłaszać każdy zainteresowany. W trakcie prac nad rozporządzeniem analizowane były wszelkie uwagi i wnioski zgłaszane przez zainteresowane podmioty, jak również nanoszone były stosowne zmiany w stosunku do pierwotnej wersji projektu.

W swoim oświadczeniu Pan Senator Ireneusz Niewiarowski podniósł także, iż „rozporządzenie wprowadza praktycznie zakaz wykorzystywania jako źródła energii odnawialnej wszelkiego rodzaju odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także

przemysłu przetwarzającego jej produkty. Równocześnie nie tworzy się żadnych barier w wykorzystaniu na te cele dowolnych sortymentów drewna okrągłego pozyskiwanego w polskich lasach”.

Należy stwierdzić, iż powyższe rozumienie przepisów zawartych w projekcie rozporządzenia nie jest prawidłowe. Wykorzystywanie w procesie spalania drewna, jak również odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także przemysłu przetwarzającego jej produkty jest możliwe, jednak z pewnymi ograniczeniami. Ograniczenia te dotyczą zarówno odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, jak również drewna pełnowartościowego (okrągłego). Odnoszą się przy tym zarówno do współspalania, jak i układów hybrydowych oraz jednostek wytwórczych, w których spalana jest wyłącznie biomasa. Na poparcie powyższego należy przywołać § 4 ust. 4 projektu rozporządzenia dotyczący procesu współspalania:

W przypadku jednostki wytwórczej, o której mowa w § 6 ust. 1, w której spalana jest biomasa, w źródłach o mocy elektrycznej wyższej niż 5 MW, do energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii zalicza się energię elektryczną lub ciepło w ilości obliczonej według wzoru, o którym mowa w § 6 ust. 1, o ile udział wagowy biomasy pochodzącej z upraw energetycznych lub odpadów i pozostałości z produkcji rolnej oraz przemysłu przetwarzającego jej produkty, a także części pozostałych odpadów, które ulegają biodegradacji, z wyłączeniem odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także przemysłu przetwarzającego jej produkty, w łącznej masie biomasy w ilości określonej we wniosku, o którym mowa w art. 9e ust. 3 ustawy, dostarczonej do procesu spalania, z zastrzeżeniem ust. 8, wynosi nie mniej niż [...].

Należy zaznaczyć, że w projekcie rozporządzenia, w zakresie dotyczącym procesu spalania biomasy, w sposób procentowy określony został wymagany udział wagowy biomasy pochodzącej z upraw energetycznych lub odpadów i pozostałości z produkcji rolnej oraz przemysłu przetwarzającego jej produkty, a także części pozostałych odpadów, które ulegają biodegradacji, z wyłączeniem odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także przemysłu przetwarzającego jej produkty. Procentowy udział biomasy, o której mowa wyżej, został określony w ramach uzgodnień międzyresortowych, jak i konsultacji społecznych, odrębnie dla procesu współspalania, układów hybrydowych oraz jednostek wytwórczych, w których spalana jest wyłącznie biomasa.

Jednocześnie należy podkreślić, że zapisy projektu rozporządzenia bazują na zasadniczym założeniu, że biomasa na cele energetyczne powinna być wykorzystywana przede wszystkim lokalnie w ramach tzw. generacji rozproszonej, w wysokosprawnych jednostkach kogeneracyjnych. W takich instalacjach systemowi wsparcia podlega wykorzystanie każdego rodzaju biomasy, w tym pochodzenia leśnego.

W przypadku jednostek wytwórczych wykorzystujących proces współspalania, została dopuszczona możliwość wykorzystywania bez ograniczeń drewna oraz odpadów i pozostałości z produkcji leśnej, a także przemysłu przetwarzającego jej produkty, jedynie dla jednostek o mocy elektrycznej wynoszącej nie więcej niż 5 MW. Natomiast w przypadku układów hybrydowych oraz jednostek wytwórczych, w których spalana jest wyłącznie biomasa, moc elektryczna nie może wynosić więcej niż 20 MW.

Należy przy tym podkreślić, że niezwykle ważną przesłanką do umieszczenia w przedmiotowym akcie prawnym rozwiązania ograniczającego wykorzystywanie surowca drzewnego na cele energetyczne są kwestie związane z ochroną środowiska. Niezbędne jest bowiem wzmacnianie gospodarki leśnej ze względu na możliwość wykorzystania funkcji lasów jako instrumentu ochrony klimatu. Dodatkowo, aktualnie obserwowana sytuacja wskazuje, iż drewno jest surowcem deficytowym, tak więc jego wykorzystywanie do celów energetycznych na większą skalę nie jest uzasadnione.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że aktualnie projekt rozporządzenia znajduje się na etapie uzgodnień z Rządowym Centrum Legislacji, podczas którego ustalane jest ostateczne brzmienie projektu.

Waldemar Pawlak

Oświadczenie senatora Ireneusza Niewiarowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji związanej z planowaną budową komisariatu policji w Kłodawie. Inwestycja jest bardzo potrzebna i z dużą radością była przyjęta wiadomość o jej podjęciu.

Na prośbę miejscowej policji oraz samorządu gminnego próbowałem interweniować w sprawie przyspieszenia przelania odpowiednich środków. I wówczas poinformowano mnie, że decyzję o budowie cofnięto w sierpniu 2007 roku!

Do dziś trwają działania przygotowawcze pod inwestycję, między innymi w najbliższych dniach ma pojawić się długo oczekiwana decyzja o pozwoleniu na budowę obiektu w starostwie w Kole.

Pytam, jak jest możliwe takie postępowanie? Czy można tak lekceważyć środowisko lokalne i podejmować decyzję, nie informując o tym zainteresowanych?

Rozumiem, że całe wydarzenie miało miejsce w czasie poprzedniej kadencji, niemniej jednak proszę o wyjaśnienia, a także podtrzymanie decyzji o budowie posterunku policji w Kłodawie.

Dotychczas ze strony samorządu Kłodawy podjęto następujące działania.

Po pierwsze, Rada Miejska w Kłodawie podjęła uchwałę w sprawie wyrażenia zgody dla burmistrza Kłodawy na zbycie działki w formie darowizny na rzecz Skarbu Państwa (załącznik nr 1 wraz z uzasadnieniem).

Po drugie, burmistrz Kłodawy 2 września 2004 r. wydał zarządzenie w sprawie zbycia w formie darowizny nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa.

Po trzecie, wydano pismo Komendanta Wojewódzkiego Policji 8 września 2004 r. (nr L.dz. W-KK-0168-40/04) o zawarciu klauzuli w akcie notarialnym o rozpoczęciu budowy siedziby komisariatu policji w Kłodawie do końca 2008 r.

Po czwarte, wydane zostało Zarządzenie nr 175/04 Wojewody Wielkopolskiego z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie wyrażenia zgody na nabycie przez Skarb Państwa w drodze darowizny nieruchomości położonej w Kłodawie przy ulicy Sportowej.

Po piąte, sporządzona została umowa darowizny z dnia 14 grudnia 2004 r., zawarta między gminą Kłodawa a Komendą Wojewódzką Policji w Poznaniu.

Po szóste, sporządzono protokół uzgodnień z dnia 10 grudnia 2004 r. między gminą Kłodawa a starostą kolskim.

Po siódme, sporządzono akt notarialny, nr Rep. A 5572/2004.

Po ósme, nastąpiło zawiadomienie o wpisie do księgi wieczystej nr 50734.

Po dziewiąte, wykonano projekt techniczny obiektu komisariatu.

Po dziesiąte, dokonano zapłaty za wykonany projekt w kwocie 80 tysięcy zł.

Pojedenaste wreszcie, złożono komplet dokumentów o wydanie pozwolenia na budowę obiektu.

Samorząd Kłodawy i społeczność lokalna trwają w przekonaniu, że zaplanowana inwestycja zostanie rozpoczęta w roku 2008 i w niezbyt odległym terminie będzie zrealizowana.

W kwietniu bieżącego roku w związku z moim zainteresowaniem sprawą i próbą ustalenia terminu rozpoczęcia robót budowlanych stwierdziłem, że stan faktyczny jest taki, jak już opisałem.

Wobec bardzo złego stanu technicznego budynku ratusza miejskiego, w którym mieści się siedziba Policji, i braku niezbędnych środków na drogie remonty wraz z mieszkańcami Kłodawy oczekujemy dotrzymania zobowiązań podjętych w imieniu Policji przez Komendę Wojewódzką w Poznaniu w latach poprzednich.

Z wyrazami szacunku
Ireneusz Niewiarowski

Odpowiedź

Warszawa, 16.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 15 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-432/08), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Ireneusza Nie-wiarowskiego podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku *w sprawie planowanej budowy komisariatu Policji w Kłodawie* uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Budowa Komisariatu Policji w Kłodawie stanowi jedno z priorytetowych zadań inwestycyjnych Policji w województwie wielkopolskim. Starosta Kolski decyzją z dnia 16 maja 2005 roku przekazał w trwały zarząd Komendzie Wojewódzkiej Policji w Poznaniu działkę z przeznaczeniem na budowę nowej siedziby Komisariatu Policji w Kłodawie. W treści decyzji Starosta zobowiązał Komendę Wojewódzką Policji w Poznaniu do ostatecznego zagospodarowania nieruchomości w terminie do końca 2010 roku. W 2007 roku wykonano dokumentację projektową planowanego przedsięwzięcia.

W 2007 roku weszła w życie ustawa z dnia 12 stycznia 2007 roku w sprawie ustanowienia „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2009” (Dz. U. Nr 35, poz. 213). Przyznane środki finansowe na budowę nowych i modernizację istniejących obiektów pozwoliły na znaczne rozszerzenie ilości realizowanych zamierzeń. Należy jednak stwierdzić, iż w świetle ogromnych potrzeb w tym zakresie, przyznane limity na lata 2007–2009 nie są w stanie zabezpieczyć wszystkich przewidywanych zadań jednostek terenowych.

W 2006 roku Komenda Wojewódzka Policji w Poznaniu opracowała program funkcjonalno-użytkowy zagospodarowania nieruchomości przeznaczonej na budowę nowej siedziby Komisariatu Policji w Kłodawie. Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało umieszczone w planie inwestycyjnym, z założeniem realizacji w latach 2007–2009. Jednakże wskazać należy, że projekt planu inwestycyjnego na rok 2009 przewiduje limit środków w wysokości 17.694.000 zł, co może stanowić kwotę niewystarczającą na budowę nowego Komisariatu Policji w Kłodawie.

Przyznane środki umożliwiają jednostce jedynie kontynuację robót oraz wcześniej podjętych zobowiązań finansowych. Tymczasem ustawa o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji...” zakłada, że wszystkie przedsięwzięcia finansowane z jej funduszy powinny zostać zaplanowane w sposób kompleksowy dla wytypowanych obiektów i zrealizowane do końca 2009 roku.

Mając powyższe na uwadze pragnę zapewnić, iż budowa nowej siedziby Komendy Policji w Kłodawie pozostaje dla Komendy Wojewódzkiej Policji w Poznaniu przedsięwzięciem priorytetowym, jednakże obecna sytuacja finansowa, spowodowana decyzją Sejmowej Komisji Finansów Publicznych o ograniczeniu w 2008 roku środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie zadań inwestycyjnych Policji, nie pozwala na realizację wymienionego wyżej przedsięwzięcia w latach 2008–2009. W związku z tym przedmiotowe zadanie będzie mogło zostać zrealizowane w miarę przyznania dodatkowych środków finansowych w późniejszym terminie.

Z wyrazami szacunku
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ireneusza Niewiarowskiego

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

We współczesnej Polsce nie sposób pominąć i przecenić wkładu w realizację zadań na rzecz osób niepełnosprawnych, jaki ma PFRON. We wszystkich akcjach i programach stara się docierać do zainteresowanych. W latach 2005–2007 realizowany był program „Edukacja – program pomocy w dostępie do nauki dzieci i młodzieży niepełnosprawnych”. Jego celem było wyrównanie szans dzieci i młodzieży niepełnosprawnych w dostępie do nauki oraz poprawa warunków pobytu dzieci i młodzieży w placówkach zapewniających edukację i całodobową opiekę. Beneficjentami pomocy były jednostki samorządu gminnego i powiatowego prowadzące specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz ośrodki rewalidacyjno-wychowawcze dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych albo inne podmioty prowadzące placówki specjalne.

Pominięto w nim niestety możliwość ubiegania się o środki na wyposażenie bazy dydaktycznej i rehabilitacyjnej przez szkoły prowadzące klasy integracyjne. Należy pamiętać, że w takich szkołach uczy się od kilku do kilkudziesięciu uczniów niepełnosprawnych. Pominięcie tych placówek w programie pozbawiło je niepowtarzalnej możliwości bardzo specjalistycznych oddziaływań.

Korzyść z wyposażenia szkół z klasami integracyjnymi w specjalistyczny sprzęt może odnieść cała społeczność uczniowska danej szkoły, również uczniowie sprawni. Należy pamiętać o tym, że brak takiego sprzętu w tych placówkach ogranicza możliwości poznawcze uczniów niepełnosprawnych i często jest to powód, dla którego są oni umieszczani w szkołach specjalnych, a więc skazani na formy separacyjne.

Szanowna Pani Minister, znając systematyczność i cykliczność w działaniu PFRON, chciałem zwrócić uwagę na powyższy problem.

Proszę o uwzględnienie w podobnych programach klas integracyjnych, co poprawi edukację uczniów tam uczęszczających, a także przyczyni się do większej atrakcyjności nauki.

Z wyrazami szacunku
Ireneusz Niewiarowski

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 15 maja 2008 r., znak BPS/DSK-043-465/08, oświadczenie Pana Senatora Ireneusza Niewiarowskiego, złożone podczas 11. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie wyposażenia szkół z klasami integracyjnymi, dotyczące programu celowego, który był realizowany przez PFRON pn. *Edukacja – program pomocy w dostępie do nauki dzieci i młodzieży niepełnosprawnych*, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień:

Specyfiką programów PFRON jest uzupełniający, w stosunku do ustawowych zadań PFRON, charakter pomocy. Formuła programu polega na wyodrębnieniu najważniejszych w danym czasie problemów oraz precyzyjnym wskazaniu adresatów pomocy. Pozwala to na zachowanie kontroli nad właściwym wykorzystaniem środków Funduszu oraz na dostosowanie wielkości i formy pomocy do wagi problemu, którego rozwiązaniu poświęcony jest dany program, a także do aktualnych możliwości finansowych Funduszu. Celem nierealizowanego już programu *Edukacja* była poprawa warunków umożliwiających prowadzenie procesu edukacji dzieci i młodzieży niepełnosprawnych na poziomie porównywalnym ze szkolnictwem ogólnodostępnym oraz poprawa infrastruktury socjalno-bytowej w placówkach specjalnych zapewniających całodobową opiekę nad wychowankami niepełnosprawnymi. Rozszerzenie jego adresatów na inne niż wymienione w programie placówki, nie tylko nie gwarantowałoby udzielenia pomocy wszystkim placówkom edukacyjnym, ale spowodowałoby również konieczność znacznego ograniczenia kwoty dofinansowania przypadającego na jedną taką placówkę. Ponadto, zawężenie beneficjentów pomocy w ramach przedmiotowego programu wynikało z ograniczonej puli środków przewidzianych na jego realizację. Pomimo świadomości istnienia wielu ważnych i społecznie uzasadnionych potrzeb, wysokość środków finansowych przeznaczanych na pomoc oferowaną w ramach programów celowych realizowanych przez PFRON nie pozwala na wyznaczenie i realizację szerszych celów.

Ponadto wyjaśniam, że możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawną a także opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi przez umożliwienie realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych zapewnia przede wszystkim system oświaty (art. 1 ustawy o systemie oświaty). Programy PFRON mają jedynie charakter wspierający te działania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że możliwość uzyskania wsparcia dla tego typu inicjatyw istnieje w ramach niektórych programów operacyjnych, współfinansowanych z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej w okresie programowania 2007–2013, np. Regionalnego Programu Operacyjnego lub Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki (PO KL) „Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach”, w ramach którego realizowane są działania kierowane do osób i placówek realizujących proces kształcenia, mające na celu wyrównywanie szans edukacyjnych w trakcie procesu kształcenia. Natomiast Regionalny Program Operacyjny jest odpowiedzią na lokalne potrzeby oraz dostosowany do indywidualnej specyfiki danego województwa w toku konsultacji społecznych. Przykładowe obszary wsparcia zawarte w RPO to między innymi inwestycje w kształcenie i inwestycje w infrastrukturę społeczną.

Z poważaniem
MINISTER
z up. Agnieszka Chłoń-Domińczak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego

Moje oświadczenie dotyczy przestrzegania przez Republikę Litewską praw społeczności polskiej na Litwie oraz spraw wnoszonych przez mniejszość litewską w Polsce.

Stosunki Rzeczypospolitej Polskiej z Republiką Litewską w ciągu ostatnich lat zostały w istotny sposób wzmocnione i przez władze obu krajów uznawane są za jeden z priorytetów polityki zagranicznej. Państwa te łączą nie tylko sprawy związane ze wspólną historią i sąsiedztwem, ale też wspólne zamiary i dążenia w ramach uczestnictwa w Unii Europejskiej, NATO oraz wspólne interesy gospodarcze i polityczne.

W postrzeganiu relacji między państwowych istotną rolę odgrywa sytuacja społeczności litewskiej w Polsce oraz społeczności polskiej na Litwie. W ostatnim okresie społeczność polska na Litwie podnosi kwestie możliwości używania języka polskiego w życiu publicznym na terenach, na których Polacy dominują liczebnie, to jest w rejonach wileńskim i solecznickim, oraz możliwości rozwijania i umacniania szkolnictwa polskiego. Związane jest to z działaniami administracji litewskiej wobec samorządów lokalnych, które podjęły stosowne decyzje dotyczące na przykład używania nazewnictwa ulic w języku polskim, a także z propozycjami zmian w przepisach regulujących sprawy oświatowe. Społeczność polska na Litwie formułuje zarzuty, iż Litwa nie przestrzega zapisów konwencji ramowej Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych. W związku z tym proszę o wyjaśnienie, jak sytuacja Polaków na Litwie postrzegana jest przez polski rząd i kierowane przez Pana ministerstwo, a także jakie działania są podejmowane, aby zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie uregulowaniami Unii Europejskiej oraz dwustronnymi umowami międzynarodowymi społeczność polska miała zagwarantowane możliwości rozwoju oraz używania języka polskiego w życiu publicznym i w szkolnictwie.

Jednocześnie proszę o wyjaśnienie, jak rozwiązywane są przez stronę polską zgłaszane od dawna przez mniejszość litewską w Polsce problemy związane z przekazywaniem w odpowiedniej wysokości środków subwencji oświatowej na funkcjonowanie zespołu szkół z litewskim językiem nauczania „Ziburis” w Sejnach oraz środków na budowę pomieszczeń dla liceum z litewskim językiem nauczania w Puńsku, by sprawy te nie kładły się cieniem na wzajemnych relacjach.

Z poważaniem
Bohdan Paszkowski

Odpowiedź

Warszawa, 4 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Bohdana Paszkowskiego (pismo nr BPS/DSK-043-440/08 z dnia 15 maja 2008 r.) złożone na 11. posiedzeniu Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r. w sprawie mniejszości polskiej na Litwie, uprzejmie informuję:

Na wstępie pragnę zapewnić, iż najważniejsze problemy mniejszości polskiej na Litwie, w tym podnoszone w oświadczeniu Pana Senatora kwestie oświaty polskiej, ustawy o pisowni imion i nazwisk oraz sprawa dwujęzycznych nazw ulic w miejscowościach zamieszkałych przez mniejszość polską, są od wielu lat przedmiotem zainteresowania oraz działań podejmowanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Ochrona praw mniejszości polskiej na Litwie znalazła także miejsce w tegorocznym exposé Ministra Radosława Sikorskiego na temat polskiej polityki zagranicznej.

W odniesieniu do ustawy o pisowni imion i nazwisk należy przypomnieć, iż w *Traktacie polsko-litewskim* z 1994 r. zawarty został zapis gwarantujący osobom należącym do polskiej mniejszości możliwość używania imion i nazwisk w brzmieniu języka mniejszości. Nie jest on jednak przestrzegany. W trakcie wieloletnich negocjacji, przewidywanych często przez stronę litewską, strona polska forsowała projekt, którego postanowienia umożliwiały zapisywanie w litewskich dokumentach urzędowych nazwisk osób należących do polskiej mniejszości wg reguł polskiej pisowni. W 2007 r. opracowano nowy projekt ustawy pt. „*Ustawa Republiki Litewskiej o imionach i nazwiskach*”, który został zatwierdzony przez rząd G. Kirkilasa. Projekt określa m.in. podstawowe wymagania nadawania, zmiany, korekty i używania imion i nazwisk w osobistych i innych dokumentach, sporządzonych i wydawanych przez litewskie państwowe i samorządowe instytucje i urzędy. Strona litewska podkreśla, iż w projekcie zostały zawarte najważniejsze postulaty mniejszości narodowych.

Wydaje się, iż debata publiczna, która aktualnie toczy się na ten temat na Litwie, może być istotnym elementem przekonującym przedstawicieli litewskiego Parlamentu do przyjęcia tak długo oczekiwanej ustawy. Pragnę zapewnić, iż sprawa ustawy o pisowni imion i nazwisk jest przedmiotem rozmów i intensywnych negocjacji prowadzonych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Minister Spraw Zagranicznych Republiki Litewskiej P. Vaitiekunas w trakcie ostatnich rozmów z Ministrem R. Sikorskim zapewnił, iż będzie zabiegał o to, aby jeszcze przed tegorocznymi wyborami na Litwie została uchwalona ustawa regulująca kwestię pisowni imion i nazwisk w języku mniejszości.

W kwestii dwujęzycznych nazw ulic w miejscowościach zamieszkałych przez mniejszość polską należy podkreślić, iż od wielu lat mniejszość polska na Litwie wnioskuje o wprowadzenie nazw ulic w dwóch językach. Z uwagi na uznawane przez władze litewskie za faktycznie stojące ponad innymi przepisami postanowienia *Ustawy o języku państwowym*, nie jest w przekonaniu strony litewskiej możliwe realizowanie postanowienia art. 14, tiret 1 o prawie do swobodnego posługiwania się językiem mniejszości.

Chciałbym zapewnić, iż Ministerstwo Spraw Zagranicznych uważnie monitoruje sytuację w rejonie wileńskim, w którym Wileński Okręgowy Sąd Administracyjny nakazał usunąć tablice z nazwami ulic w języku polskim i pozostawić jedynie tablice w języku litewskim. Polskie MSZ intensywnie zabiega na wszelkich możliwych forach o respektowanie przez stronę litewską przepisów litewskiej *Ustawy o Mniejszościach Narodowych*, jak też art. 11 *Konwencji Ramowej Rady Europy o Ochronie Mniejszości Narodowych*. Strona polska przyjęła też z zadowoleniem wystosowanie przez Ministra Spraw Zagranicznych RL P. Vaitiekunasa listów do przewodniczącego Sejmu RL C. Juršenasa, nawołujących do szybkiego rozwiązania problemu z pisownią nazw ulic po polsku

w miejscowościach zamieszkałych przez Polaków. Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP konsekwentnie domaga się harmonizacji prawa litewskiego z przepisami unijnymi i respektowania przez stronę litewską obowiązujących przepisów, umożliwiających pisownię nazw ulic w języku polskim.

Także sytuacja oświaty polskiej na Litwie jest przedmiotem intensywnych działań polskiego rządu. Należy podkreślić, iż konsekwentne działania na rzecz oświaty polskiej na Litwie oraz pomoc finansowa, udzielana przez władze polskie, pozwoliły na utrzymanie w minionych latach mniej więcej tej samej liczby szkół polskich, co na początku lat 90. Na Litwie działają 123 szkoły, w których są klasy z polskim językiem nauczania. Porównując to do sytuacji szkół innych mniejszości należy pamiętać, że w 1996 r. na Litwie było ponad 80 szkół z rosyjskim językiem nauczania, w 2006 r. już tylko ponad 40. Fakt, iż liczba polskich szkół praktycznie nie zmienia się od początku lat 90. należy więc uznać za sukces. Pragnę także zapewnić, iż Ministerstwo Spraw Zagranicznych ma pełną świadomość najnowszego zagrożenia, jakim jest nowelizacja ustawy o oświacie przygotowana przez Ministerstwo Oświaty i Nauki RL. W związku z powyższym MSZ, wspólnie z Ministerstwem Edukacji Narodowej, planuje podjąć stosowane działania w tej sprawie.

Należy zarazem przypomnieć, iż w 2007 r. uruchomiono filię Uniwersytetu Białostockiego w Wilnie, co było zwieńczeniem wieloletnich zabiegów różnych środowisk i władz polskich pracujących na rzecz oświaty polskiej na Litwie. Ministerstwo Spraw Zagranicznych stoi na stanowisku, iż tworzenie uniwersyteckich placówek edukacyjnych ma ogromny walor i jest inwestycją długofalową. Poza edukacją młodzieży, jest to cenny ośrodek opiniotwórczy, a także znakomite forum wymiany poglądów.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż Ministerstwo Spraw Zagranicznych tak jak dotychczas, nadal będzie inicjować oraz wspierać wszelkie działania mające na celu uzyskanie zadowalających rozwiązań problemów Polaków na Litwie, w tym także najtrudniejszej kwestii – reprivatyzacji ziemi. Zainteresowanie Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Hansa G. Poetteringa problemami Polaków na Litwie oraz zapewnienie o gotowości udzielenia pomocy na forum Unii Europejskiej, jest ważnym sygnałem dla strony litewskiej, iż sprawy przestrzegania praw mniejszości narodowych są jednym z priorytetów polityki unijnej.

Z wyrazami szacunku
w z. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Andrzej Kremer

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Ministrze!

W ramach opracowywania nowej koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju stworzony został projekt ustawy metropolitalnej. Nad projektem pracował zespół prawników i ekspertów pod kierownictwem wojewody śląskiego, pana Zygmunta Łukaszczyka. Śląski pomysł na metropole przewiduje powstanie w Polsce aglomeracji: górnośląskiej, łódzkiej, pomorskiej, krakowskiej, wrocławskiej i poznańskiej.

W przedstawionym projekcie ustawy na liście metropolii nie znalazła się aglomeracja bydgosko-toruńska. W środowiskach gospodarczych, władz miejskich oraz wszystkich jednostkach samorządu terytorialnego regionu kujawsko-pomorskiego projekt ten przyjęty został z dużym zaniepokojeniem i niezadowoleniem. Utworzenie ustawowej metropolii pomogłoby istniejącej integracji i powstaniu dużego zurbanizowanego obszaru, który mógłby konkurować z pozostałymi w pozyskiwaniu środków unijnych. Tylko w taki sposób oba największe miasta regionu kujawsko-pomorskiego będą mogły się rozwijać na równi z innymi dużymi ośrodkami miejskimi.

Wspólne działania Torunia i Bydgoszczy na rzecz utworzenia bydgosko-toruńskiego obszaru metropolitalnego sięgają lat siedemdziesiątych. Obszar ten, jako potencjalne centrum rozwoju społeczno-gospodarczego o znaczeniu europejskim, został zapisany w „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” w lipcu 2001 r. i delimitowany w „Planie zagospodarowania przestrzennego województwa kujawsko-pomorskiego” uchwalonym w czerwcu 2003 r. Z inicjatywy prezydentów Bydgoszczy i Torunia w 2005 r. podpisano porozumienie partnerskie w sprawie bydgosko-toruńskiego obszaru metropolitalnego, sygnowane przez marszałka województwa kujawsko-pomorskiego oraz starostów bydgoskiego i toruńskiego. Podjęto także deklarację intencyjną o współpracy partnerskiej w sprawie realizacji projektów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej.

Te unikatowe doświadczenia związane z budowaniem bipolarnej metropolii, utworzonej w oparciu o dwa równorzędne organizmy miejskie, powinny zostać wykorzystane podczas tworzenia zapisów ustawy. Wspólny potencjał, jaki posiadają oba miasta, oraz wspólnie podjęte i zrealizowane przedsięwzięcia uprawniają do zabiegania o to, by na liście obszarów metropolitalnych znalazła się także aglomeracja bydgosko-toruńska. Jest to ważne nie tylko z punktu widzenia gmin, które do niej wejdą, ale także ze względu na rozwój całego województwa kujawsko-pomorskiego.

Związek metropolitalny, jako federacja gmin, będzie wspólnie kształtować politykę przestrzenną, komunikacyjną, drogową, ochrony środowiska i gospodarki odpadami. Podkreślić należy także potencjały obu miast jako znaczących na mapie kraju ośrodków akademickich i kulturalnych.

Szanowny Panie Ministrze! Zasady tworzenia metropolii powinny sprzyjać równomiernemu rozwojowi kraju. Dlatego proszę o uwzględnienie istniejących wielkich możliwości, ambicji i wizji rozwoju społeczności obu głównych miast regionu: Bydgoszczy i Torunia. Utworzenie aglomeracji bydgosko-toruńskiej będzie istotnym czynnikiem rozwoju całego regionu kujawsko-pomorskiego i pozwoli korzystać z jego niepowtarzalnych walorów wszystkim tym, którzy poszukują wspaniałych widoków i odpoczynku, a także tym, którzy tutaj chcą realizować swoje ambicje i marzenia.

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 20 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-433/08), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Andrzeja Perso-
na podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku *w sprawie projektu ustawy metropolitalnej*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że problematyka rozwoju aglomeracji i metropolii pozostaje w zakresie zainteresowania Rządu. Ważnym założeniem podejmowanych działań jest uporządkowanie podziału kompetencji między administracją rządową i samorządową oraz wdrożenie instrumentów wspierających rozwój tych obszarów. Powyższy cel Rząd pragnie realizować we współpracy z organizacjami samorządu terytorialnego oraz innymi podmiotami bezpośrednio zainteresowanymi poszczególnymi aspektami materii administracji publicznej.

Obowiązujące przepisy prawa umożliwiają różne formy współpracy jednostek samorządu terytorialnego. Niemniej praktyczne doświadczenia dotyczące obszarów metropolitalnych, tj. układów przestrzennych składających się z dużego miasta oraz otaczających go terenów ściśle z nim funkcjonalnie powiązanych wskazują, iż uregulowania te mogą okazać się niewystarczające i nie w pełni wykorzystane. Dlatego też celowym pozostaje wypracowanie rozwiązań w przedmiocie funkcjonowania obszarów metropolitalnych. Preferowanym rozwiązaniem systemowym jest ustawa, jako generalny akt prawny dla wszystkich obszarów metropolitalnych, z ewentualną możliwością doprecyzowania kwestii ustrojowych przez same metropolie.

W ramach prowadzonych prac przygotowano diagnozę problemów rozwoju obszarów metropolitalnych i rekomendacji delimitacji obszarów metropolitalnych w Polsce, która objęła m.in.: zarys procesów metropolizacji w Polsce, klasyfikację ośrodków metropolitalnych, ośrodki metropolitarne w systemie osadniczym Polski, kryteria i wskaźniki delimitacji obszarów metropolitalnych w ujęciu wariantowym, potencjalne obszary metropolitarne w Polsce (podstawowa charakterystyka) oraz ograniczenia rozwoju obszarów metropolitalnych i możliwości wykorzystania ich potencjału społeczno-gospodarczego.

Podkreślenia wymaga, że w dniu 28 maja 2008 roku na posiedzeniu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego został zaprezentowany wstępny projekt ustawy *o rozwoju miast i obszarach metropolitalnych* (tekst dokumentu dostępny na stronach internetowych MSWiA – www.mswia.gov.pl zakładka aktualności: 28.05.2008 – „Trzeci, decydujący krok na rzecz samorządu terytorialnego” – uroczyste posiedzenie KWRiST).

Przedmiotowy projekt zakłada aktywne wspieranie rozwoju miast, wobec których można stwierdzić, że wsparcie to wpłynie szczególnie korzystnie na rozwój gospodarczy kraju i na zmniejszenie dystansu rozwojowego dzielącego Polskę od innych państw Unii Europejskiej.

W szczególności zaś wsparcie to prowadzić ma do wzrostu konkurencyjności i innowacyjności gospodarki oraz rozwoju opartego na wiedzy, a także poprawy stanu infrastruktury technicznej i społecznej (w tym przyspieszenia rozbudowy infrastruktury komunikacyjnej o znaczeniu ogólnokrajowym i regionalnym). Istotną kwestią jest również podniesienie spójności terytorialnej danego obszaru, a także wpływ wskazanego wyżej wsparcia na istotny wzrost roli Polski w relacjach transgranicznych, międzynarodowych lub europejskich.

Powyższe odnosi się w szczególności do metropolii o znaczeniu europejskim i krajowym: m.st. Warszawa, czternaście miast na prawach powiatu wspólnie tworzących metropolię górnośląską (katowicką) „Silesia”, Łódź, Kraków, trzy miasta na prawach

powiatu wspólnie tworzące metropolię trójmiejską (gdańską), Wrocław i Poznań, a także rozwiniętych metropolii o znaczeniu regionalnym: Bydgoszcz i Toruń (metropolia bydgosko-toruńska) oraz Szczecin, a także Lublin, Białystok i Rzeszów.

Z wyrazami szacunku
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W dniu 21 kwietnia bieżącego roku burmistrz miasta Aleksandrowa Kujawskiego uczestniczył w VIII Ogólnopolskim Forum Dyskusyjnym w Warszawie poświęconym współpracy PKP z samorządami lokalnymi w zakresie zagospodarowania zbędnego majątku, linii kolejowych i dworców. Podczas forum poruszono kwestię nieodpłatnego przekazania budynku dworca PKP wraz z działką na rzecz samorządu miasta Aleksandrowa Kujawskiego.

Mimo podpisanego w lutym bieżącego roku protokołu uzgodnień między Oddziałem Gospodarowania Nieruchomościami PKP w Bydgoszczy a gminą miejską Aleksandrów Kujawski, w którym określono wzajemne zobowiązania, Zarząd PKP SA nie podjął pozytywnej dla samorządu decyzji. Według obecnych na forum przedstawicieli PKP, dyrektora Biura Nieruchomości Strategicznych Centrali PKP SA i dyrektora pełnomocnika Zarządu PKP SA do spraw nieruchomości, przekazanie dworca PKP byłoby możliwe pod warunkiem umorzenia przez miasto części długu (około 100–150 tysięcy zł) z tytułu podatku od nieruchomości o wysokości około 300 tysięcy zł. Umorzona kwota mogłaby być ewentualnie zainwestowana przez PKP w obiekt dworca lub jego otoczenie przy wsparciu z budżetu miasta.

Samorząd miasta nie jest w stanie zaakceptować nowych propozycji PKP SA. Rada miejska w wydanej uchwale akceptuje nabycie nieruchomości wyłącznie nieodpłatnie, jest to stanowisko zdecydowane. Umorzenie zobowiązań podatkowych przez miasto skutkuje brakiem wpływów do budżetu miasta, a co gorsze pomniejsza wysokość subwencji z budżetu państwa w następnych latach. PKP SA dysponuje w Aleksandrowie Kujawskim innymi gruntami, działkami, które nie są wykorzystywane dla potrzeb merytorycznej działalności, a stanowią źródło intratnych dochodów spółki. Działki te mogłyby być przedmiotem ewentualnych rokowań w sprawie umorzenia długu. Obiekty zabytkowego dworca PKP wymagają podjęcia jednoznacznych i pilnych decyzji ze względu na ich stan techniczny, bezpieczeństwo podróżnych i innych osób oraz estetykę miasta.

Na trzydziestym siódmym posiedzeniu Senatu szóstej kadencji, w dniu 26 lipca 2007 r., złożyłem oświadczenie skierowane do ministra transportu w sprawie zabytkowego budynku dworca kolejowego wraz z przyległym parkiem w Aleksandrowie Kujawskim. Przedstawione w odpowiedzi stanowisko ministerstwa było zgodne z oczekiwaniami władz miasta i gminy, uznano w nim, że „przekazanie nieruchomości wydaje się rozwiązaniem korzystnym dla PKP SA”. Obecne stanowisko Zarządu PKP jest sprzeczne z odpowiedzią udzieloną przez ministra.

Nasuwają się zatem pytania: dlaczego PKP SA, remontując inne obiekty dworcowe, do dziś nie zaplanowało odnowienia dworca w Aleksandrowie Kujawskim? Dlaczego, nie przewidując remontu zabytkowego dworca i jego otoczenia, zwleka się z decyzją o jego przekazaniu? Przecież samorząd miejski złożył pisemną deklarację o zapewnieniu utrzymania wszystkich funkcji i urządzeń związanych z obsługą transportu osób, towarów, łączności, energetyki itp.

Szanowny Panie Ministrze, wzniesiony w 1865 r. aleksandrowski dworzec kolejowy to obiekt zbudowany w stylu eklektycznym z przewagą elementów klasycystycznych. Składa się z kilku budynków o bogatej dekoracji architektonicznej elewacji. Dla mieszkańców miasta i przyjezdnych stanowi główną, obok gmachu dawnego kolegium Salezjanów, atrakcję miasta.

W imieniu mieszkańców Aleksandrowa Kujawskiego jeszcze raz proszę o wydanie pozytywnej decyzji umożliwiającej podjęcie prac konserwatorskich w obiektach dworcowych, a tym samym poprawę wizerunku miasta, o co od wielu lat zabiegają jego gospodarze.

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Andrzeja Persona Senatora RP dotyczącym przekazania zabytkowego budynku dworca PKP w Aleksandrowie Kujawskim na rzecz lokalnego samorządu, uprzejmie przedkładam wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Wartość zabytkowego dworca PKP w Aleksandrowie Kujawskim, wzniesionego w latach sześćdziesiątych dziewiętnastego wieku, została wyceniona przez rzeczoznawcę majątkowego na kwotę 1 727 tys. zł, w tym prawo użytkowania wieczystego gruntu, działki ewidencyjnej nr 16/10, na 301 tys. zł.

Budynek dworca PKP wymaga remontu i modernizacji polegającej między innymi na przebudowie pomieszczeń użytkowanych w związku z utrzymaniem funkcji i urządzeń służących transportowi kolejowemu.

Prowadząc negocjacje z władzami Gminy Miejskiej Aleksandrów Kujawski, Zarząd PKP S.A. wychodził z założenia, że przekazanie nieruchomości mogłoby odbyć się w dwóch trybach. Nieodpłatnie w trybie art. 39 ust. 4 ustawy z dnia 8 września 2000 r. *o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa Państwowego „Polskie Koleje Państwowe”* (Dz. U. Nr 84, poz. 948 ze zm.) zostałby przekazany budynek wartości 1 426 zł, natomiast prawo użytkowania wieczystego gruntu wartości 301 tys. zł byłoby przekazane w trybie art. 66 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) za wygaszenie zobowiązań podatkowych wobec Gminy. Istniejące zadłużenie PKP S.A. wobec Gminy Aleksandrów Kujawski wynosiło na dzień 31 maja 2008 r. 349 tys. zł.

Proponowane rozwiązanie, satysfakcjonujące PKP S.A., pozwoliłoby skierować fundusze przeznaczone na spłatę długu podatkowego, na remont pomieszczeń dworca pozostających w dyspozycji Spółki, a jednocześnie prawie całkowicie zaspokoiłoby żądania Gminy dotyczące uregulowania zaległych zobowiązań podatkowych.

Propozycja powyższa została przedstawiona Burmistrzowi Miasta Aleksandrów Kujawski w dniu 21 maja 2008 r., jednak pismem z dnia 3 czerwca 2008 r. (S.0717-112/08) Burmistrz nie zaakceptował przedmiotowego rozwiązania.

Biorąc powyższe pod uwagę, a przede wszystkim mając na względzie pilną potrzebę podjęcia prac konserwatorskich w zabytkowych obiektach dworcowych, Zarząd PKP S.A. zobowiązał się do niezwłocznego rozpatrzenia możliwości nieodpłatnego przekazania praw do przedmiotowej nieruchomości w trybie art. 39 ust. 4 powołanej ustawy o komercjalizacji (...) PKP.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Juliusz Engelhardt
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Janusza Rachonia

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Premierze!

Jako jedna z barier rozwoju gospodarczego naszego kraju jawi się brak rąk do pracy. Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się pracodawcy z informacjami o braku chętnych do pracy w budownictwie, rolnictwie czy też w usługach, w tym do opieki nad ludźmi chorymi lub w podeszłym wieku.

Minister pracy i polityki społecznej, pani Jolanta Fedak, 29 stycznia 2008 r. podpisała rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonywania pracy przez cudzoziemców bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę. Rozporządzenie zostało opublikowane w Dz.U. nr 17 z 31 stycznia 2008 r., poz. 106, i obowiązuje od 1 lutego 2008 r. Informacja o tym nowym akcie prawnym podana była do publicznej wiadomości przez środki masowego przekazu na przełomie stycznia i lutego bieżącego roku.

Nowy akt daje cudzoziemcom pochodzącym z państw graniczących z Polską, to jest z Ukrainy, Białorusi i Federacji Rosyjskiej, możliwość wykonywania pracy krótkoterminowej bez obowiązku uzyskiwania zezwolenia na pracę w okresie do sześciu miesięcy w ciągu kolejnych dwunastu miesięcy, licząc od pierwszego wjazdu do Polski.

Od kilku dni otrzymuję od pracodawców informacje, że obywatele Ukrainy, którzy byli zatrudnieni na terytorium Polski na podstawie wymienionego rozporządzenia, w momencie przekraczania granicy w drodze do domów na Ukrainie są zatrzymywani przez Straż Graniczną i informowani, że przebywają na terytorium Polski nielegalnie. Wydawana im jest decyzja o zobowiązaniu do natychmiastowego opuszczenia terytorium RP – z odpowiednim wpisem do paszportu wraz z wszelkimi tego konsekwencjami – pomimo przedstawienia wszystkich dokumentów potwierdzających oficjalne zatrudnienie, jak zgłoszenie do Powiatowego Urzędu Pracy, wystąpienie o NIP oraz poświadczenie zameldowania.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o informację, ile tego typu decyzji wydała Straż Graniczna na przejściu granicznym w Hrebennem w okresie od 1 lutego 2008 r. do 30 maja 2008 r.

Z wyrazami szacunku
Janusz Rachon

Odpowiedź

Warszawa, 19 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 15 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-434/08) przekazującego tekst oświadczenia Senatora RP Pana Janusza Rachonia złożonego podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 roku w sprawie decyzji wydawanych przez Straż Graniczną na przejściu granicznym w Hrebennem w okresie od 1 lutego 2008 roku do 30 maja 2008 roku, zobowiązujących cudzoziemców do natychmiastowego opuszczenia terytorium RP uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 97 ustawy

z dnia 13 czerwca 2003 roku *o cudzoziemcach* (t.j.: Dz. U. z 2006 roku Nr 234, poz. 1694 z późn. zm.) – cudzoziemiec może być zobowiązany do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 7 dni, w przypadkach o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1-3 ww. ustawy, tj.:

- 1) przebywa na terytorium bez wymaganej wizy, zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE,
- 2) wykonywał pracę niezgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 roku *o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy* (t.j.: Dz. U. z 2008 roku Nr 69, poz. 415 z późn. zm.) albo podjął działalność gospodarczą niezgodnie z przepisami obowiązującymi w tym zakresie w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) nie posiada środków finansowych niezbędnych do pokrycia kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie może wskazać wiarygodnych źródeł ich uzyskania.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, iż w sytuacji przedstawionej Przez Pana Senatora brak jest podstaw prawnych do wydawania przez Straż Graniczną decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, za wyjątkiem przypadków przedłużenia przez cudzoziemca pobytu ponad termin określony w wizie.

Z poważaniem
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Piotr Stachańczyk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Zbigniewa Romaszewskiego

skierowane do ministra skarbu państwa Aleksandra Grada
oraz do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Panowie Ministrowie!

Moje oświadczenia w sprawie operatora systemu przesyłowego mają już swoją historię – poprzednie składałem w dniach: 15 listopada 2005 r., 18 października 2006 r. oraz 17 czerwca 2007 r.

Pragnę przypomnieć, że w 2005 r. w trakcie prac nad nowelizacją ustawy – Prawo energetyczne udało mi się, wbrew stanowisku sejmowej Komisji Gospodarki, wprowadzić do tej ustawy art. 9k, dzięki któremu nasze państwo zapewniło sobie trwałą, ustawową kontrolę nad systemami przesyłowymi energii elektrycznej, gazu i ropy naftowej.

Dlatego z ogromnym niepokojem po raz czwarty stwierdzam, że do dnia dzisiejszego, czyli po trzech latach od wprowadzenia art. 9k, sprawa operatora systemu przesyłowego w elektroenergetyce nie jest załatwiona do końca. Wprawdzie w dniu 31 grudnia 2006 r. spełniono minimalne wymogi art. 9k, przekazując do Skarbu Państwa 100% akcji spółki PSE Operator SA, a 30 grudnia 2007 r. obecny rząd, za co mu chwała, zgodnie z zapisami programu dla elektroenergetyki poprzedniego rządu przekazał operatorowi większość majątku sieciowego, to jednak do dnia dzisiejszego operator systemu przesyłowego nie otrzymał istotnych dla jego funkcjonowania składników majątkowych, czyli spółek eksploatacyjnych oraz sieci przesyłowych transgranicznych na kierunku wschodnim. Dotychczasowy właściciel tego majątku – spółka Skarbu Państwa Polska Grupa Energetyczna SA bez żadnego uzasadnienia ustawowego czy też formalnego i – o ile mi wiadomo – wbrew stanowisku ministra skarbu państwa blokuje przekazanie operatorowi omawianego majątku.

Opóźnianie prac nad ostatecznym ukształtowaniem operatora zachodzi w sytuacji, gdy Krajowy System Elektroenergetyczny znajduje się na granicy wydolności, maleją rezerwy operacyjne mocy, a w perspektywie najbliższych lat należy się liczyć z koniecznością okresowego wprowadzenia ograniczeń poboru energii.

Dlatego zapytuję pana ministra skarbu państwa:

1. Kiedy wymieniony powyżej majątek zostanie przekazany przez PGE do PSE Operator i pozwoli operatorowi wypełniać przypisane mu zadania i dla czego minister skarbu państwa toleruje działania zarządu PGE SA opóźniające ostateczne ukształtowanie majątku operatora systemu przesyłowego?

2. W związku z szerokimi planami prywatyzacyjnymi resortu istnieje obawa, że majątek ustawowo przynależny operatorowi może zostać sprywatyzowany, a doprowadzenie do zgodności z dyrektywą europejską może pociągnąć dodatkowe koszty. Byłby to chichot historii, bowiem akurat w tej dziedzinie jesteśmy w Europie liderem.

Kieruję też pytania do ministra gospodarki.

Sądzę, że pan minister, odpowiedzialny za stanowienie reguł gry gospodarczej, widzi konieczność zdecydowanego wsparcia zarządu operatora, reprezentującego ustawowo interes państwa i jego obywateli, i zgadza się pan z moim stanowiskiem, że operator winien mieć stosowne do jego roli środki prawne, materialne i techniczne, zapewniające bezpieczną pracę całego Krajowego Systemu Elektroenergetycznego.

Tak więc pytam:

1. Czy pan minister zamierza wesprzeć skuteczność działań operatora poprzez wprowadzenie regulacji ułatwiających i skracających pozyskiwanie prawa drogi oraz pozwoleń na budowę istotnych elementów sieci przesyłowej?

2. Czy pan minister rozważa postulowaną od lat możliwość zaliczenia inwestycji liniowych celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym do zadań rządowych?

3. Czy rozważane jest utworzenie zgodnych z ustawą i dyrektywami UE operatorów systemów dystrybucyjnych i przyjęcie jasnych zasad ich udziału w zapewnieniu bezpiecznej pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego? Ostatnia awaria w Szczecinie jasno pokazuje, jak ważne jest zajęcie się tym problemem.

Problemy, jakie wyłoniły się w czasie opadów śniegu na Pomorzu Zachodnim, nie stanowią o słabości systemu energetycznego właśnie w tym regionie, są one zagrożeniem dla całego systemu. Wyłączenia pojawiają się coraz częściej również w innych regionach kraju, ostatnio na przykład we Wrocławiu. W związku z tym mam nadzieję, że problem zostanie rozwiązany do końca, zostaną przełamane partykularne interesy PGE SA i zrealizowane to, co jest zapisane w konstytucji, a więc zasady państwa prawa.

Ponadto, jeśli moje kolejne oświadczenia mogą przyspieszyć rozwiązanie problemu, na co wskazuje dotychczasowa historia, to gotów jestem je sformułować nawet co miesiąc.

Zbigniew Romaszewski

**Odpowiedź
MINISTRA
SKARBU PAŃSTWA**

Warszawa, 6.06. 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka znak BPS/DSK-043-442/08 z dnia 15.05.2008 r., za pośrednictwem którego zostało przesłane oświadczenie pana senatora Zbigniewa Romaszewskiego z dnia 08.05.2008 r., w sprawie przekazania transgranicznych linii elektroenergetycznych do spółki PSE-Operator S.A., przedstawiam stanowisko Ministerstwa Skarbu Państwa w przedmiotowej kwestii.

Uprzejmie informuję, iż realizując postanowienia rządowego *Programu dla elektroenergetyki* oraz ustawy *Prawo energetyczne* w obszarze wydzielenia operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego razem z majątkiem sieciowym z PGE Polskiej Grupy Energetycznej S.A. w pierwszej kolejności zostało zrealizowane tzw. uskarbowienie Operatora Systemu Przesyłowego tj. ze struktur Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. została wydzielona spółka PSE-Operator S.A. Uchwała Walnego Zgromadzenia w przedmiotowej sprawie została powzięta w dniu 27.12.2006 r. Od tego momentu Skarb Państwa jest właścicielem 100% akcji PSE-Operator S.A.

Kolejnym krokiem do realizacji wydzielenia operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego razem z majątkiem sieciowym, było przeniesienie własności ww. majątku z PGE Polskiej Grupy Energetycznej S.A. na rzecz PSE-Operator S.A. Walne Zgromadzenie ww. Spółki w dniu 05.12.2007 r. wyraziło zgodę na podział PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. W wyniku tego podziału został wydzielony majątek sieci przesyłowych, który wniesiono na podwyższenie kapitału zakładowego Operatora Systemu Przesyłowego tj. spółki PSE-Operator S.A. Uchwała Walnego Zgromadzenia PSE-Operator S.A. o podwyższeniu kapitału zakładowego tej Spółki została zarejestrowana w dniu 31.12.2007 r., tym samym realizacja założeń zawartych w Programie dla elektroenergetyki została zakończona.

„Linie Wschodnie” czyli linie transgraniczne łączące system elektroenergetyczny Polski z systemami Białorusi i Ukrainy, w skład których wchodzi: linia 220 kV Roś-Białystok, linia 220 kV Dobrotwór-Zamość, linia 750 kV Chmielnicka-Rzeszów są własnością spółki PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.

Zgodnie z ustaleniami Zespołu ds. realizacji „Programu dla elektroenergetyki” pod przewodnictwem Ministra Gospodarki majątek w postaci „linii wschodnich” nie wszedł

w skład majątku sieci przesyłowych, który został przekazany na rzecz PSE-Operator S.A. w ramach dokonanego w końcu 2007 roku podziału spółki PGE S.A. i podwyższenia kapitału zakładowego PSE-Operator S.A.

W ocenie Urzędu Regulacji Energetyki „Linie wschodnie”, są składnikami Krajowego Systemu Energetycznego i są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju. Gwarantuje to również zapewnienie równego dostępu dla wszystkich operatorów chcących korzystać z tych linii zgodnie z obowiązującą zasadą third party access (TPA).

Wobec powyższego Zarządy spółek PSE-Operator S.A. i PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. prowadziły negocjacje celem ustalenia trybu i warunków przeniesienia własności „linii wschodnich” na rzecz Operatora Systemu Przesyłowego. Aktualnie stanowiska stron pozostają rozbieżne. PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. prezentuje stanowisko o możliwości odstąpienia dla ww. linii od stosowania zasady TPA i możliwości biznesowego wykorzystania tego majątku wspólnie przez PGE i PSE-Operator S.A. oraz stopniowego przekazywania własności linii transgranicznych na rzecz Operatora Systemu Przesyłowego. PSE-Operator S.A. odrzuca taką możliwość i dąży do jak najszybszego przekazania własności ww. majątku na rzecz Operatora Systemu Przesyłowego.

Uprzejmie informuję, iż prace związane z ustaleniem trybu i warunków przekazania własności przedmiotowego majątku są kontynuowane i w najbliższym czasie zostaną zakończone.

MINISTER SKARBU PAŃSTWA
z up. Sekretarz Stanu
Jan Bury

**Odpowiedź
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW
MINISTRA GOSPODARKI**

Warszawa, 10.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Zbigniewa Romaszewskiego na 11. posiedzeniu Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r. (wystąpienie Marszałka Senatu RP z dnia 15 maja 2008 r. znak BPS/DSK-043-437/08), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do trzech pytań skierowanych do Ministra Gospodarki.

Na wstępie pragnę z dużym zadowoleniem stwierdzić, że Pan Senator Zbigniew Romaszewski od szeregu lat z niezwykle dużą troską i głęboką wnikliwością odnosi się do trudnych i złożonych spraw dotyczących sektora elektroenergetyki, w tym w szczególności bezpieczeństwa pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego z punktu widzenia ogromnego wpływu i pierwszorzędnej roli dla zapewnienia właściwego funkcjonowaniu gospodarki narodowej i możliwości jej rozwoju.

Podzielając w pełni stanowisko Pana Senatora co do tego, że Operator Systemu Przesyłowego (OSP) „winien mieć stosowne do jego roli środki prawne, materialne i techniczne, zapewniające bezpieczną pracę całego Krajowego Systemu Elektroenergetycznego”, uprzejmie informuję, że podjąłem starania o przejęcie nadzoru właścicielskiego nad OSP w elektroenergetyce przez Ministra Gospodarki, mając na uwadze względy skutecznej

i efektywnej realizacji zadań w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, spoczywających na tym resorcie zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy *o działach administracji rządowej* (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437). Skoncentrowanie tych zadań wraz z nadzorem właścicielskim w ramach jednego resortu jest tym bardziej uzasadnione, że pełniąc funkcję OSP spółka PSE-Operator S.A. nie będzie prywatyzowana.

Formalna realizacja ww. zmiany wymaga wprowadzenia odrębnej regulacji ustawowej, dlatego też zostanie przygotowane odpowiednie rozwiązanie prawne w postaci:

- projektu ustawy o zmianie ww. ustawy *o działach administracji rządowej i ustawy o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego* (Dz. U. z 2005 r. Nr 132, poz. 1108),
- lub projektu nowelizacji ustawy – *Prawo energetyczne* (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm.) w postaci zapisu podobnego do istniejącego już rozwiązania w ustawie *o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008–2015* (Dz. U. z 2007 r. Nr 192, poz. 1379) w zakresie sprawowanego nadzoru właścicielskiego przez MG nad śląskimi spółkami węglowymi.

Jednocześnie chcę dodać, że w moim przekonaniu tzw. „linie wschodnie” powinny zostać w możliwie najkrótszym terminie przekazane bezkosztowo ze spółki PGE S.A. do spółki PSE-Operator S.A. jako konieczne dopełnienie całego procesu umajatkowania OSP, wynikającego z zapisów „Programu dla elektroenergetyki”.

Ad 1. *Czy pan minister zamierza wesprzeć skuteczność działań operatora poprzez wprowadzenie regulacji ułatwiających i skracających pozyskiwanie prawa drogi oraz pozwoleń na budowę istotnych elementów sieci przesyłowej?*

Ad 2. *Czy pan minister rozważa postulowaną od lat możliwość zaliczenia inwestycji liniowych celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym do zadań rządowych?*

Odnosząc się do tych dwóch pytań wyrażam ogólne przekonanie, że problem wyeliminowania barier dla realizacji inwestycji infrastrukturalnych o charakterze inwestycji celu publicznego (drogi lądowe, kolejowe, wodne, sieci energetyczne i telekomunikacyjne) powinien być rozwiązany w sposób jednolity dla wszystkich rodzajów tego typu inwestycji o znaczeniu państwowym, regionalnym oraz lokalnym.

W tym rozumieniu problematyka planowania i realizacji elektroenergetycznych inwestycji liniowych, a w szczególności o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa energetycznego państwa i łączących systemy elektroenergetyczne krajów, wymaga szczególnych rozwiązań systemowych. Mając na względzie powyższe, uprzejmie informuję, że z udziałem Ministra Gospodarki zostanie przygotowane odpowiednie rozwiązanie prawne w postaci:

- 1) projektu specjalnej ustawy o realizacji inwestycji liniowych w zakresie infrastruktury sieciowej o znaczeniu państwowym – przedmiotem tej ustawy będą objęte inwestycje dotyczące infrastruktury przesyłowej (sieci przesyłowe i tranzytowe), niezwiązanej z bezpośrednim zaopatrzeniem odbiorców końcowych,
- 2) projektu ustawy o zmianie ustaw: o gospodarce nieruchomościami, o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz prawo budowlane w zakresie dotyczącym:
 - ułatwienia stosowania służebności gruntowej oraz dostępu do infrastruktury w czasie jej użytkowania,
 - określenia słusznego odszkodowania za ograniczenie praw własności,
 - ograniczenia możliwości odwoływania się od decyzji lokalizacyjnych i pozwoleń na budowę.

Ad 3. *Czy rozważane jest utworzenie zgodnych z ustawą i dyrektywami UE operatorów systemów dystrybucyjnych i przyjęcie jasnych zasad ich udziału w zapewnieniu bezpiecznej pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego? Ostatnia awaria w Szczecinie jasno pokazuje, jak ważne jest zajęcie się tym problemem.*

Realizując postanowieniami dyrektywy 2003/54/EC w sprawie wspólnych zasad wewnętrznego rynku energii elektrycznej i uchylenia Dyrektywy 96/92/EC oraz zapisy art. 9d ustawy *Prawo energetyczne*, mówiące o tym, że OSD będący w strukturze przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, powinni pozostawać pod względem formy

prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależni od innych działalności niezwiązanych z dystrybucją energii elektrycznej, z dniem 1 lipca 2007 r. nastąpiło w naszym kraju tzw. wydzielenie operatorów systemów dystrybucyjnych (OSD), czyli prawne rozdzielenie działalności dystrybucji energii elektrycznej od działalności sprzedaży i obrotu tą energią we wszystkich spółkach energetycznych prowadzących te działalności łącznie przed tą datą. Tym samym, łącznie z wcześniejszym wydzieleniem OSP pod bezpośredni nadzór Skarbu Państwa zgodnie z art. 9k ustawy *Prawo energetyczne*, wszyscy operatorzy w elektroenergetyce w naszym kraju działają w pełnej zgodzie z prawem unijnym i krajowym.

Pragnę również dodać, że zapisy ustawy *Prawo energetyczne* w art. 9c ust. 2 i ust. 3 określają w sposób jednoznaczny zakres odpowiedzialności OSP i OSD z punktu widzenia bezpieczeństwa pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego. Natomiast niedawna awaria w Szczecinie jasno udowadnia, że przed przedsiębiorstwami energetycznymi w naszym kraju, w tym powstałymi w wyniku realizacji rządowego „Programu dla elektroenergetyki”, stoją zasadnicze wyzwania w zakresie szybkiego podjęcia działań na rzecz głębokiej modernizacji i niezbędnego rozwoju sieci elektroenergetycznych, celem między innymi uniknięcia w przyszłości tego typu wyłączeń sieciowych. Awaria ta potwierdza również, że dotychczasowe starania Pana Senatora o właściwy ład organizacyjny i majątkowy w elektroenergetyce były i są w pełni słuszne.

Przedkładając powyższe stanowisko pragnę wyrazić przekonanie, że stanowi ono w pełni wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w oświadczeniu Pana Senatora Zbigniewa Romaszewskiego.

Waldemar Pawlak

Oświadczenie senatora Jana Rulewskiego

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Jak wiadomo, 1 stycznia 2008 r. weszły w życie przepisy ustawy, które gwarantują osobom niepełnosprawnym, zarówno prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą, jak i rolniczą działalność gospodarczą, prawo do refundacji z tytułu opłacanych przez nich składek na różne rodzaje ubezpieczeń. Pragnę podkreślić, że ta ustawa jest bardzo korzystna, bo dotychczas ustawą były objęte osoby niepełnosprawne, które po raz pierwszy podjęły działalność gospodarczą. Na mocy tej ustawy objęto nią pozostałych niepełnosprawnych. Zatem możemy mówić o liczbie przynajmniej dwudziestu pięciu tysięcy osób, bo tyle jest zgłoszonych do dzisiaj, oraz kolejnych pięciu tysiącach osób, które prawdopodobnie będą objęte tą ustawą.

Niestety, z doniesień prasowych oraz skarg obywateli wynika, że realizacja tego zadania napotyka spore trudności. Beneficjenci ustawy – a przypomnijmy, że są to osoby niepełnosprawne o bardzo niskich dochodach, nawet jeśli prowadzą ograniczoną działalność gospodarczą – od momentu wprowadzenia w życie ustawy, to jest od stycznia, nie otrzymali żadnego świadczenia, a jest to kwota w granicach – łatwo to policzyć: cztery miesiące razy około 600 zł – 2 tysięcy 400 zł. Dotyczy to również osób, które w ustawowym terminie złożyły wnioski i spełniają wszelkie wymagania dotyczące ich poprawności. Pragnę zauważyć, że zgodnie z przepisami kwota refundacji powinna trafić na rachunek bankowy wnioskodawcy w terminie siedmiu dni od złożenia wniosku.

Proszę panią minister o udzielenie informacji, dlaczego powstały zatory w realizacji tego zadania, mimo zabezpieczenia środków na ten cel w budżecie PFRON i obietnic, jakie składali przedstawiciele PFRON w momencie analizowania realności budżetu. Czy stało się tak na skutek tego, że zadanie to samodzielnie realizuje zarząd PFRON w Warszawie? I czy na powstanie takiego stanu rzeczy mogły mieć również wpływ skomplikowane procedury zgłoszeniowe? Jeśli tak, to czy nie można tego zmienić?

W mojej ocenie można i dlatego apeluję do pani minister o rozważenie następujących kwestii:

Po pierwsze, czy możliwa jest zmiana przepisów rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z 13 grudnia 2007 r. w sprawie refundacji składek na ubezpieczenia społeczne osób niepełnosprawnych zmierzająca do zmniejszenia uciążliwości związanych z comiesięcznym składaniem wniosków, na przykład przez comiesięczną refundację składek ze środków funduszu w kwotach odpowiadających składkom, oczywiście przy założeniu, że pierwszy wniosek i stosowna informacja zostały przekazane do PFRON, wnioskodawca został zarejestrowany oraz zostanie wprowadzona skuteczna kontrola terminowości opłacania składek.

Po drugie, pytam, czy nie należałoby w celu sprawniejszego dokonywania refundacji przekazać zarówno rejestrację wniosków, jak i wypłacanie kwot refundacji składek do oddziałów terenowych funduszu, które są przecież właściwe dla wnioskodawców ze względu na miejsce zamieszkania, podobnie jak jest w przypadku dokonywania zgłoszeń i składania deklaracji do ZUS.

Proszę panią minister o podjęcie działań w celu dokonania zmian systemowych dotyczących przepływu informacji między takimi instytucjami, jak ZUS, KRUS i PFRON. Właściwe uregulowania prawne w tym zakresie pozwolą w przyszłości zmniejszyć owe uciążliwości, o których wspominałem.

Proszę pana marszałka o to, żeby z uwagi na jednak czteromiesięczne zaległości sprawa była potraktowana jako pilna.

Jan Rulewski

Odpowiedź

Warszawa, 11.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Ustosunkowując się do tekstu oświadczenia Senatora Jana Rulewskiego z dnia 15 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-466/08, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, na opóźnienia z wypłacaniem refundacji składek na ubezpieczenia społeczne osobom niepełnosprawnym prowadzącym działalność gospodarczą miały wpływ następujące przesłanki:

- 1) ok. 80% beneficjentów zdecydowała się na składanie formularzy w formie papierowej, w związku z czym powstała konieczność ręcznego wprowadzania dokumentów do systemu,
- 2) ok. 40% beneficjentów po zarejestrowaniu się nie złożyła wniosków o wypłatę refundacji,
- 3) od 30 do 90% wniosków (w zależności od okresu sprawozdawczego i rodzaju dokumentów) jest błędna lub niekompletna, co powoduje konieczność wzywania beneficjentów do korekt lub uzupełnień, a w konsekwencji wydłuża czas wypłaty refundacji.

W celu przeciwdziałania negatywnym skutkom spowodowanym opóźnieniami w rejestracji beneficjentów oraz we wprowadzaniu wniosków do systemu, Fundusz podjął nadzwyczajne działania, polegające na zatrudnieniu dodatkowych 80 osób, których jedynym zadaniem jest wprowadzanie do systemu dokumentów przesyłanych w formie papierowej. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych uruchomił także specjalny numer telefonu dla osób niepełnosprawnych prowadzących działalność gospodarczą, ubiegających się o refundację składek na ubezpieczenia społeczne, pod którym można uzyskać pomoc w zakresie rejestracji osób niepełnosprawnych, prawidłowego wypełniania dokumentów niezbędnych do uzyskania refundacji oraz aktualnego stanu spraw dotyczących wypłaty refundacji. Powyższe działania pozwolą, w ocenie Funduszu, na likwidację powstałych zaległości.

W związku ze zgłaszanymi innymi trudnościami w poprawnym wypełnianiu formularzy i korzystaniu z systemu informatycznego Systemu Obsługi Dofinansowań i Refundacji (SODiR) został powołany Zespół ekspertów, którego zadaniem jest praca nad poprawą jego funkcjonowania. Zespół rozpoczął także prace nad zmianą rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie refundacji składek na ubezpieczenia społeczne osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 240, poz. 1754, z późn. zm.), na podstawie którego beneficjenci otrzymują pomoc w postaci refundacji składek. Powyższy projekt ma na celu uproszczenie formularzy (stanowiących załączniki do rozporządzenia), składanych przez osoby niepełnosprawne prowadzące działalność gospodarczą. Polegają one na: zastąpieniu składanych co miesiąc dwóch formularzy – jednym, rezygnacji z wypełniania przez wnioskodawcę większości pozycji w formularzu (pozycje te za wnioskodawcę będzie wypełniał ZUS korzystając z informacji zawartych w swoich bazach danych, podawanych przez podatników przy składaniu deklaracji), zmianie objaśnień do formularzy, aby stały się bardziej czytelne oraz szczegółowo wyjaśniały poszczególne pozycje. Równocześnie podjęto konsultacje z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych dotyczących uproszczenia formularzy oraz możliwości wypełniania przez ZUS poszczególnych ich pozycji.

Nadrzędnym celem podjętych działań jest idea usprawnienia i uproszczenia systemu prawnego oraz uczynienia go bardziej czytelnym i przyjaznym dla korzystających z niego osób niepełnosprawnych. Zakres proponowanych zmian ograniczony jest jednak przepisami regulującymi zagadnienia związane z udzielaniem pomocy publicznej. Mu-

si ono spełniać określone wymogi formalne, zgodnie z szczegółowymi przepisami wspólnotowymi oraz z zasadą gospodarnego wydatkowania środków publicznych, ograniczając przypadki nadużyć. Wiązać się to będzie z zachowaniem określonej procedury weryfikacyjnej dotyczącej prawidłowego rozliczania się podmiotów z otrzymanych środków publicznych oraz z wymaganą formalizacją działań, co można w pewnym zakresie uprościć, ale nie wyeliminować. Dlatego na dzień dzisiejszy nie jest możliwa rezygnacja z comiesięcznego składania wniosków o refundację składek, chociażby z powodu dokładnego monitorowania wysokości udzielonej pomocy publicznej (nie mogącej przekroczyć, określonego w przepisach wspólnotowych, pułapu wysokości).

Zadania Funduszu związane z refundacją składek na ubezpieczenia społeczne osób niepełnosprawnych, w tym osób niepełnosprawnych prowadzących działalność gospodarczą, nie są obsługiwane wyłącznie przez Biuro Funduszu w Warszawie. Biuro Funduszu samodzielnie realizuje zadania związane z wprowadzaniem dokumentów dotyczących refundacji do systemu informatycznego Funduszu oraz naliczaniem i przekazywaniem refundacji na rachunki bankowe beneficjentów. Natomiast znaczna część zadań związanych z refundacją składek realizowanych jest zarówno przez Biuro, jak i Oddziały Funduszu. W szczególności, Biuro wspólnie z oddziałami Funduszu realizuje zadania w zakresie udzielania informacji i wyjaśnień dotyczących przepisów regulujących uzyskiwanie refundacji przez osoby niepełnosprawne prowadzące działalność gospodarczą, prawidłowego wypełniania dokumentów niezbędnych do ubiegania się o refundację oraz dokumentacji koniecznej dla skutecznego zarejestrowania się w Funduszu. Realizacja powyższego zadania następuje poprzez obsługę przez pracowników Biura oraz Oddziałów Funduszu infolinii uruchomionej w styczniu 2008 r. oraz dyżury pracowników Oddziałów, którzy udzielają informacji i wyjaśnień osobom niepełnosprawnym prowadzącym działalność gospodarczą. Zakres zadań związanych z refundacją składek na ubezpieczenia społeczne realizowany przez Biuro oraz Oddziały Funduszu określony został na podstawie możliwości organizacyjno-technicznych Biura oraz Oddziałów (warunki lokalowe, zasoby ludzkie, sprzęt komputerowy), a także z uwzględnieniem ekonomiki wykorzystania systemu informatycznego użytkowanego przez Fundusz. Ponadto, biorąc pod uwagę obciążenie pracowników Oddziałów wykonywaniem zadań związanych z realizacją programów Funduszu, kierownictwo Funduszu uznało za zasadne, aby nie zwiększać znacząco zakresu zadań Oddziałów, w celu prawidłowej realizacji obowiązków wynikających z realizacji programów. Podczas konsultacji prowadzonych w siedzibach Oddziałów oraz podczas dyżurów telefonicznych pracownicy Oddziałów aktywnie włączają się w realizację zadań związanych z refundacją składek na ubezpieczenia społeczne osób niepełnosprawnych. Ponadto kierownictwo Funduszu, w celu skuteczniejszego dotarcia do beneficjentów, zlecił Oddziałom zamieszczenie ogłoszeń w prasie lokalnej o przedmiotowych dyżurach oraz zakresie prowadzonych konsultacji. W przyszłości planowana jest decentralizacja tego zadania na poziom regionalny. Na dziś dzień nie można jednak wyznaczyć dokładnej daty realizacji tego zamierzenia.

Przepływ informacji między Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, a Kasą Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego regulują przepisy: art. 25d ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...), umożliwiający korzystanie przez Fundusz z danych zgromadzonych przez ZUS i KRUS, w przypadku konieczności przeprowadzenia kontroli, oraz w art. 49c ustawy o rehabilitacji (...) nadającym uprawnienie Funduszu do nieodpłatnego korzystania z danych zgromadzonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym nie ma konieczności wprowadzania dodatkowych przepisów regulujących powyższą materię.

Podjęte dotychczas działania powinny rozwiązać problemy związane ze składaniem wniosków o refundację składek na ubezpieczenia społeczne przez osoby niepełnosprawne prowadzące działalność gospodarczą.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W wyroku z dnia 18 października 2006 r., sygn. P. 27/05, wydanym przez Trybunał Konstytucyjny po zbadaniu sprawy konstytucyjności przepisów regulujących tak zwane opłaty legalizacyjne – co w moim okręgu wyborczym w sposób szczególny dotyka rolników, spółki wodne i generalnie mieszkańców wsi – za niezgodne z konstytucją uznane zostały przepisy dotyczące nakładania opłat legalizacyjnych na osoby, które przed 11 lipca 2003 r. spełniały przesłanki uzyskania pozwolenia na użytkowanie nielegalnie wybudowanego obiektu budowlanego.

Pragnę dodać, że w tym właśnie czasie w większości inspektoratów nadzoru budowlanego nastąpił całkowity paraliż postępowań, oczekiwano bowiem na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Załatwianie spraw od roku 2005 przeciągane było nawet do roku 2008.

Panie Ministrze, jak rozumiem, w nowelizacji ustawy – Prawo budowlane z dnia 10 maja 2007 r. (DzU z dnia 5 czerwca 2007 r.) ustawodawca miał wyeliminować wszystkie przepisy niezgodne z konstytucją i w ich miejsce wprowadzić nowe przepisy uwzględniające trzy orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. W nowelizacji rzeczywiście zmieniono kwestionowane przepisy, ale jakież było moje zdziwienie, kiedy po zapoznaniu się z nowelizacją, w wyniku interwencji mieszkańców, zrozumiałem, że równocześnie całkowicie pominięto tak zwane sprawy w toku postępowania administracyjnego. Zgodnie z wprowadzonym bowiem przepisem art. 3 przywołanej ustawy, do obiektu budowlanego, lub jego części, wybudowanego bez wymaganego pozwolenia na budowę albo zgłoszenia, bądź też pomimo wniesienia sprzeciwu przez właściwy organ administracji publicznej, jeżeli budowa została zakończona po dniu 31 grudnia 1994 r. a przed dniem 11 lipca 1998 r. oraz jeżeli przed dniem 11 lipca 2003 r. nie zostało wszczęte postępowanie administracyjne przez właściwy organ nadzoru budowlanego, nie stosuje się do dnia 1 stycznia 2008 r. nowych przepisów art. 48–49b tej ustawy (nakładających opłaty legalizacyjne). W przypadku, o którym była już mowa, to na właścicielu spoczywa obowiązek uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego. W razie nieuzyskania pozwolenia na użytkowanie właściwy organ nadzoru budowlanego nakazuje rozbiorę obiektu budowlanego lub jego części.

Tak więc pominięto całkowicie sytuację związaną z będącymi w toku w momencie ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego i uchwalenia ustawy z dnia 10 maja 2007 r. postępowaniami w inspektoratach nadzoru budowlanego, w takim znaczeniu, że tak naprawdę przerzucono po prostu na strony tych postępowań wszelkie negatywne konsekwencje niezakończenia postępowań administracyjnych do 31 grudnia 2007 r. A przecież, o czym nie muszę nikogo przekonywać, to na organach, a nie na stronach postępowań spoczywa, zgodnie z art. 6, 7, 8, 9, 12 czy 35 kodeksu postępowania administracyjnego, odpowiedzialność za terminowe i prawidłowe załatwienie spraw.

Panie Ministrze, uważam za celowe zajęcie się wyjaśnieniem tego problemu, albowiem istnieje prawdopodobieństwo pozwów sądowych o odszkodowania od Skarbu Państwa za opieszale załatwianie spraw, co jest o tyle uzasadnione, że tak naprawdę tylko od aktywności prowadzącego postępowanie organu zależało to, czy sprawa opłat legalizacyjnych zostanie zakończona przed, czy też po 31 grudnia 2007 r., z pełnymi konsekwencjami finansowymi takich zaniechań.

Tadeusz Skorupa

**Stanowisko
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 3.06.2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma z dnia 15.05.2008 r. znak: BPS/DSK-043-453/08, przy którym nadesłano, oświadczenie złożone przez senatora Pana Tadeusza Skorupę podczas 11. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r., dotyczące zakresu stosowania przepisów nowelizowanej ustawy – Prawo budowlane z dnia 10.05.2007 r., zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Marszałka o przesunięcie terminu do udzielenia odpowiedzi.

Przedstawienie merytorycznego stanowiska w zakresie kwestii podnoszonych w oświadczeniu, wymaga uzyskania aktualnych informacji z organów nadzoru budowlanego.

Niezwłocznie po otrzymaniu stosownych wyjaśnień udzielę odpowiedzi na powyższe wystąpienie.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 24.06.2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo z dnia 15.05.2008 r. znak: BPS/DSK-043-453/08, w sprawie oświadczenia złożonego w dniu 08.05.2008 r. przez Pana Senatora RP Tadeusza Skorupę podczas 11 posiedzenia Senatu RP, przedstawiam następujące stanowisko dotyczące stosowania przepisów ustawy z dnia 10 maja 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 99, poz. 665), w sprawie legalizacji samowoli budowlanych bez konieczności wnoszenia opłat legalizacyjnych.

Przesłanki warunkujące zastosowanie przepisów ustawy nowelizacyjnej w sprawach samowoli budowlanych zostały określone w art. 3 ust. 1 powołanej wyżej ustawy. Zgodnie z tym przepisem do obiektu budowlanego lub jego części wybudowanego bez wymaganego pozwolenia na budowę albo zgłoszenia, bądź też pomimo wniesienia sprzeciwu przez właściwy organ administracji publicznej, jeżeli budowa została zakończona po dniu 31 grudnia 1994 r., a przed dniem 11 lipca 1998 r., i przed dniem 11 lipca 2003 r. nie zostało wszczęte postępowanie administracyjne przez właściwy organ nadzoru budowlanego, nie stosuje się do dnia 1 stycznia 2008 r. przepisów art. 48–49b ustawy – Prawo budowlane.

Zgodnie z ww. przepisem warunkiem zastosowania nowych regulacji jest zakończenie budowy po dniu 31 grudnia 1994 r., a przed dniem 11 lipca 1998 r. Dodatkowo przed dniem 11 lipca 2003 r. nie mogło być wszczęte postępowanie administracyjne przez właściwy organ nadzoru budowlanego. W konsekwencji przepisy te nie zmieniają sytuacji prawnych samowoli budowlanych w stosunku do których organ nadzoru dokonał wszczęcia postępowania przed dniem 11 lipca 2003 r. Natomiast w stosunku do postępowań administracyjnych wszczynanych po tej dacie, będących w toku w momencie wejścia w życie przedmiotowych przepisów, zastosowanie mogły mieć (oczywiście po spełnieniu pozostałych warunków określonych w art. 3), przepisy ustawy nowelizacyjnej. Zgodnie bowiem z art. 4 ustawy nowelizacyjnej do spraw wszczętych a niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy. Taka redakcja omawianych przepisów oznacza, że ustawodawca nie pominął kwestii postępowań będących w toku.

Zatem w świetle powyższego, należy stwierdzić, że nie wystąpią negatywne konsekwencje niezakończonych postępowań administracyjnych do dnia 31 grudnia 2007 r., jeżeli osoby zainteresowane skorzystaniem z nowych przepisów, w okresie od 20 czerwca 2007 r. do dnia 1 stycznia 2008 r. złożyły w powiatowych inspektoratach nadzoru budowlanego odpowiednie wnioski o pozwolenie na użytkowanie nielegalnych obiektów wraz z wymaganą dokumentacją. Oznacza to, że do dnia 1 stycznia 2008 r. powinien być złożony taki wniosek o pozwolenie na użytkowanie obiektu, a nie zakończone postępowanie w sprawie legalizacji samowoli budowlanej. Tym samym nie można przyjąć, że inwestor po dniu 1 stycznia 2008 r. został pozbawiony możliwości uzyskania pozwolenia na użytkowanie na podstawie znowelizowanych przepisów.

Zastosowanie nowych regulacji oznacza, że inwestor nie musi uiszczać opłaty legalizacyjnej, a postępowanie legalizacyjne toczy się na podstawie przepisów ustawy nowelizowanej. W takim przypadku, zgodnie z art. 3 ust. 2 powołanej ustawy, na właścicielu spoczywa obowiązek uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Wielu rolników z terenów górskich Podhala, Orawy, Spisza, Limanowszczyzny czy nawet Żywiecczyny interweniuje u mnie w związku z niesprawiedliwym ich zdaniem rozdziałem środków unijnych w kolejnych tworzonych programach operacyjnych na poszczególne obszary naszego kraju.

Wymagania stawiane rolnikom mającym zamiar ubiegać się o fundusze unijne w programach pomocowych są nie do zrealizowania przez większość posiadaczy gospodarstw górskich.

Po pierwsze, wprowadzenie zasad ekonomiczności gospodarstwa rolnego automatycznie wyklucza prawie 100% naszych rolników, gdyż aby osiągnąć wymagane wskaźniki należałoby gospodarować na kilkudziesięciu hektarach, co przy rozbiciu gospodarstw (kilka hektarów, maksymalnie kilkanaście hektarów) jest niemożliwe.

Po drugie, uzależnienie pomocy tylko od tego, czy rolnik otrzymuje dopłaty bezpośrednie, też nie jest zasadne, gdyż z tego powodu wyklucza się z ubiegania o pomoc unijną co najmniej 50% posiadaczy gospodarstw rolnych, którzy z tej pomocy nie korzystają. Efekt jest taki, że bez pomocy państwa coraz więcej ziemi jest odłogowane, a zatem kółko się zamyka. Rolnictwo na terenach górskich po prostu umiera, a o rolnikach można co najwyżej powiedzieć, że są posiadaczami gospodarstw rolnych.

Ponieważ nie widzę u kolejnych rządów jakichkolwiek programów służących poprawie tej sytuacji, chciałbym przynajmniej podzielić się refleksją dotyczącą pomocy państwa dla rolników gospodarujących w bardzo podobnych warunkach w Austrii. Są to informacje pochodzące z bezpośrednich obserwacji bądź z austriackiej prasy fachowej.

W całej Austrii 36% gospodarstw rolnych i leśnych, obejmujących 44% użytkowej powierzchni rolnej oraz ponad połowę powierzchni lasów, zakwalifikowano jako gospodarstwa górskie! Utrzymanie takiego rolnictwa kosztuje państwo rocznie miliardy euro, a państwo uznaje to za zasadne. Subwencje i dopłaty dla gospodarstw rolnych i leśnych obciążają budżet państwa w podobnym stopniu co utrzymanie armii. Oczywiście nie zdołano by zapewnić swym rolnikom odpowiedniego poziomu życia bez wsparcia Unii Europejskiej. W Austrii rozumiano, że gospodarstwa górskie odgrywają również bardzo ważną rolę w zagospodarowaniu łąk górskich, ochronie różnorodności roślin i zabezpieczeniu terenu przed lawinami. Dyplomaci z Wiednia, w przeciwieństwie do polskich, wytargowali w Brukseli godziwe dotacje strukturalne z brukselskiej kasy. Subwencje unijne dla gospodarstw górskich, które istniały przed przystąpieniem Austrii do UE, zostały utrzymane bezterminowo. Austria otrzymała pełny dostęp do rynku Wspólnoty, bez żadnych barier. Unia Europejska zobowiązała się współfinansować austriacki program ochrony środowiska. Gdy 1 stycznia 1995 r. Austria stała się członkiem UE, austriaccy rolnicy produkowali drożej niż w innych krajach Unii – o 35-45% droższe było zboże chlebowe, o 15-25% warzywa, o 23% mleko. Po przystąpieniu Austrii do UE ceny miejscowych produktów rolnych spadły do przeciętnego poziomu w Unii. Zyskali na tym konsumenci, a rolnicy bynajmniej nie stracili, gdyż przyznano im z brukselskiej kasy godziwe rekompensaty. Zaczęli też otrzymywać hojne dopłaty bezpośrednie i subwencje wyrównawcze, na przykład w 1999 r. austriackie gospodarstwa dostały dotacje w wysokości 17,5 mld szylingów. Dotacje i otwarcie rynków sprawiły, że mimo trudności z przystosowaniem się do warunków unijnych, choroby szalonych krów, zawirowań na rynkach walutowych i gwałtownego załamania cen wieprzowiny zahamowany został proces odpływu ludności z rolnictwa – z 5% rocznie w pierwszej połowie lat dziewięćdziesiątych do 2,6% pod koniec dekady.

Dzięki funduszom z Brukseli w Austrii przyjęto i w znacznej części zrealizowano ambitny program rozwoju rolnictwa przyjaznego dla środowiska naturalnego. Objęto nim 70% powierzchni gospodarstw. W innych krajach UE

podobne programy obejmują cztery razy mniej gospodarstw. Austria zajmuje w UE czołowe miejsce, jeśli chodzi o ekologiczną uprawę roli i hodowlę zwierząt. Liczba rolników ekologicznych wzrosła z niespełna dwóch tysięcy w 1990 r. do prawie dwudziestu tysięcy dziesięć lat później. Biobauerzy, tak się ich tam nazywa, zmniejszają zużycie nawozów sztucznych i chemicznych środków ochrony roślin. Jest to bardziej skomplikowane niż chemia, ale opłacalne – 1/3 produkcji tych gospodarstw to korzystny eksport. Austriaccy rolnicy nadal są w ofensywie eksportowej, promują szlachetne specjalności regionalne i tworzą rozległe regiony wolne od produktów mutowanych genetycznie. Nowe możliwości zarobku stworzy zwiększenie ilości energii produkowanej z biomasy nawet o 75%.

Panie Ministrze, czy naprawdę przekreśliście gospodarowanie górskie jako mało wydajne i mało efektywne? Czy nie można, biorąc za przykład Austrię, tworzyć celowych programów skierowanych tylko do polskich posiadaczy gospodarstw górskich, których przecież nie jest tak jak tam 44%, a ledwie parę procent? Jeżeli zaś nie ma pomysłu na rolnictwo w górach, to odrolnijcie wszystkie bez wyjątku tereny górskie i pozwólcie posiadaczom gospodarstw rolnych przekształcić je w tereny budowlane, a następnie zabudować. Ale przy okazji powiedzcie ludziom, że zrobiliście tak tylko dlatego, że nie mieliście żadnego pomysłu dla rolników prowadzących gospodarstwa na terenach górskich.

Tadeusz Skorupa

Odpowiedź

Warszawa, 12 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Skorupę BPS/DSK-043-456/08 z dnia 15 maja br., w sprawie pomocy dla obszarów górskich, pragnę przekazać następujące informacje.

Zachowanie i dobry stan środowiska obszarów rolnych, w tym osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu gleb wiąże się między innymi z utrzymaniem rolniczego, tradycyjnego użytkowania. Dotyczy to również obszarów, gdzie ze względu na utrudnienia wynikające z obecności gruntów słabszej jakości oraz położeniu na stokach oraz w paśmie podgórskim i górskim, działalność rolnicza jest mało opłacalna. W rejonach tych istnieje ryzyko zaprzestania działalności rolniczej na gruntach rolnych o słabszej jakości.

W ramach osi II Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 – „Poprawa środowiska naturalnego i terenów wiejskich” wdrażane są m.in. działania „Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW)” oraz „Program rolnośrodowiskowy”. Zasadniczym ich celem jest stworzenie warunków dla wsparcia dochodów gospodarstw rolnych, w szczególności położonych na obszarach ONW oraz stymulowanie metod produkcji rolnej zgodnej z wymogami ochrony środowiska.

Zarówno działania ONW jak i program rolnośrodowiskowy, finansowane są ze środków unijnych (80%) jak i państwowych (20%). Na powyższe działania w całym okresie programowania na lata 2007–2013, zarezerwowane są środki w wysokości 4 752 500 000 euro. Ogólne zasady wdrażania ww. działań opierają się na przepisach wspólnotowych – rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia

rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. U. L 277 z 21.10.2005, str. I). Program rolnośrodowiskowy wdrażany jest w Polsce od daty akcesji do Unii Europejskiej, nie tylko dlatego, że jest to jedyny obowiązkowy dla wszystkich krajów członkowskich instrument wsparcia rozwoju obszarów wiejskich, ale pełni również istotną rolę w zachowaniu krajobrazu i walorów środowiska naturalnego.

Powyższe działania dostępne są dla rolników na terenie całego kraju, którzy dobrowolnie przyjmują na siebie zobowiązania wynikające ze specyfiki tego instrumentu wsparcia. Beneficjenci, którzy przystąpili do realizacji działania ONW lub rolnośrodowiskowego, są zobowiązani do prowadzenia działalności rolniczej zgodnie z minimalnymi wymaganiami utrzymywania gruntów rolnych w dobrej kulturze rolnej. Ponadto pomoc w ramach programu rolnośrodowiskowego przyznawana jest w zamian za podjęcie zobowiązań wykraczających ponad istniejące ustawodawstwo i dotyczące prowadzenia gospodarstwa w sposób szczególnie sprzyjający utrzymaniu stanu cennych siedlisk użytkowanych rolniczo, zachowaniu różnorodności biologicznej na obszarach wiejskich jak również promowaniu zrównoważonego systemu gospodarowania. Należy również zauważyć, iż omawiane działania osi II PROW 2007–2013, adresowane są do gospodarstw o powierzchni co najmniej 1 ha. Minimalna powierzchnia gruntów użytkowanych rolniczo, do których przyznawana jest płatność rolnośrodowiskowa wynosi 0,1 ha.

O płatność ONW jak i wsparcie finansowe w ramach programu rolnośrodowiskowego mogą ubiegać się rolnicy bez względu na to czy korzystają z płatności w ramach systemu wsparcia bezpośredniego czy też nie. Nie można więc zgodzić się ze stwierdzeniem odnośnie istnienia ograniczeń, które powodowałyby wyeliminowanie ze wsparcia gospodarstw o niskiej rentowności, niskotowarowych lub położonych na obszarach górskich.

Działanie „Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW)” stanowi instrument wsparcia dla obszarów zagrożonych wyludnieniem. Głównym celem działania jest zapobieganie degradacji krajobrazu w wyniku odłogowania gruntów rolnych oraz stwarzanie rolnikom możliwości pełnego wykorzystania potencjału, jakim dysponują bez naruszania istniejącej równowagi środowiskowej. Tak więc płatności ONW rekompensują naturalne utrudnienia i sprzyjają utrzymaniu produkcji rolniczej na obszarach z naturalnymi ograniczeniami siedliskowymi.

W Polsce istnieją trzy typy obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania: nizinne, ze specyficznymi utrudnieniami oraz górskie. Do każdego z wymienionych typów, obszary kwalifikowane są na podstawie różnych kryteriów.

Do ONW typu górskiego zalicza się te gminy i obręby ewidencyjne, w których ponad połowa użytków rolnych znajduje się na wysokości powyżej 500 m n.p.m. Do obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania typu ze specyficznymi utrudnieniami, zakwalifikowano gminy i obręby ewidencyjne, w których co najmniej 50% użytków rolnych położonych jest powyżej 350 m n.p.m. Są one wymienione w rozporządzeniach wojewodów *w sprawie ustalenia wykazu miejscowości położonych na terenach górskich i podgórskich*, uprawniających je do ulgi podatkowej zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1993 r. Nr 94, poz. 431).

Ponadto należy zaznaczyć, iż wysokość stawki płatności dla ONW typu górskiego jest najwyższa i wynosi 320 zł na 1 ha gruntu rolnego.

Obok programu rolnośrodowiskowego i ONW, wdrażanych w ramach PROW 2007–2013, są uruchamiane działania, w których przewiduje się bezpośrednie wsparcie dla podmiotów wytwarzających żywność w ramach systemów jakości. W ramach osi pierwszej PROW 2007–2013 producenci wysokojakościowych produktów mogą otrzymać bezpośrednie wsparcie w ramach dwóch działań: „*Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności*” oraz „*Działania informacyjne i promocyjne*”. W ramach tych działań wspiera się i promuje produkty m.in. w rolnictwie ekologicznym, funkcjonującym w oparciu o rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych, a także produkty wytworzone w ramach integrowa-

nej produkcji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.

Ponadto należy zauważyć, iż zarejestrowane we wspólnym systemie rejestracji i ochrony nazw produktów tradycyjnych i regionalnych dwa pierwsze polskie produkty oscypek oraz bryndza podhalańska (Chronione Nazwy Pochodzenia) pochodzą z obszarów górskich. Kolejnym produktem pochodzącym z terenów górskich i jednocześnie ubiegającym się o rejestrację w ww. systemie jest redykołka. Aktualnie trwają prace nad przygotowaniem wniosku o rejestrację jagnięciny z Podhala – kolejnego produktu pochodzącego z terenów górskich. Producenci tych wyrobów mogą starać się o wsparcie z ww. działań.

Wspomniane przez Pana senatora programy wdrażane w Austrii, istotnie w większym stopniu niż polskie, są nastawione na działania na rzecz obszarów górskich, co wynika z warunków naturalnych Austrii. Program realizowany w Polsce, choć uwzględnia wsparcie terenów górskich, w większym stopniu nastawiony jest na cele związane z rozwojem funkcji pozarolniczych na wsi i inwestycjami w bazę sektora rolnego.

MINISTER
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
Marek Sawicki

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej

Szanowna Pani Minister!

Kiedy czytam na stronach internetowych Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, że jednym z jego priorytetowych zadań jest doprowadzenie do jak najlepszego i jak najsprawniejszego wykorzystania środków przyznanych Polsce przez Unię Europejską oraz podejmowanie wysiłków, aby uczynić system przyznawania tych środków jak najbardziej przyjaznym i jak najprostszym, to zastanawiam się, czy to, co przekazujecie obywatelom, jest prawdą.

Do niedawna zwłaszcza mieszkańcy terenów górskich ekscytowali się projektem „Milion słonecznych dachów dla Polski”. Wydawało się, że wszystko jest dograne, samorządy przygotowywały się już do wdrażania odpowiednich projektów. Bardzo ambitny i zarazem bardzo trafiony, według mnie, projekt przewidywał możliwość dofinansowania ze środków unijnych zakupu i montażu kolektorów słonecznych między innymi dla indywidualnych mieszkańców oraz jednostek samorządu terytorialnego. Przekazywane jesienią ubiegłego roku w mediach i w licznych publikacjach informacje pochodzące z Ministerstwa Rozwoju Regionalnego mówiły o możliwości uzyskania w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” dofinansowania do montażu baterii słonecznych w gospodarstwach domowych nawet w wysokości 50-80%. Wszystkich zatem bardzo zdziwiło ostateczne stanowisko Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w tej sprawie, które ukazało się bodaj w dniu 25 stycznia 2008 r. Niestety, ministerstwo me podtrzymało wcześniejszych zapowiedzi o dofinansowaniu. Ostatecznie zdecydowano, że dofinansowanie nie może przekroczyć 20% kosztów inwestycyjnych. Każdy, kto choć trochę się interesuje problemem energii odnawialnej, wie, że biorąc pod uwagę koszt dokumentacji, którą musiałyby przygotować samorządy, aby złożyć odpowiedni projekt, przygotowanie takiego przedsięwzięcia wydaje się mało efektywne pod względem ekonomicznym. Samorządom pozostają zatem preferencyjne kredyty, jakich ponoć udzielają na ten cel wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej lub Bank Ochrony Środowiska. Jeszcze jednym dostępnym rozwiązaniem są prawdopodobnie regionalne programy operacyjne, w których zakresie działań często znajduje się finansowanie odnawialnych źródeł energii, I to chyba jest teraz dla samorządów jedyną szansą na przygotowanie projektów dotyczących dofinansowania ze środków UE kolektorów słonecznych dla swoich mieszkańców.

Szanowna Pani Minister! Jakimi przesłankami kierowało się Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, wykluczając jedno z najważniejszych źródeł funduszy Unii Europejskiej na ten cel? Jakie są gwarancje, że nie potraktujecie państwo w ten sam sposób innych funduszy na programy w zakresie energii odnawialnej? I wreszcie: jak to wszystko ma się do zobowiązań Polski w tym zakresie wobec Unii Europejskiej? Przecież jest oczywiste, że budowa nowych źródeł energii odnawialnej to milionowe Inwestycje. Kto zatem tak naprawdę będzie mógł być wspomagany odpowiednimi funduszami i jakie szansę na pozyskanie środków unijnych mają w tym wszystkim przeciętny polski samorząd i przeciętny polski przedsiębiorca?

Tadeusz Skorupa

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na złożone oświadczenie Pana Senatora Tadeusza Skorupy dołączone do pisma Pana Marszałka z dnia 15 maja (znak: BPS/DSK-043-457/08) dotyczące *finansowania budowy montażu baterii słonecznych w gospodarstwach domowych ze środków Unii Europejskiej*, pragnę poniżej przedstawić następujące wyjaśnienia.

1. Informacje Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w mediach i publikacjach, dotyczące możliwości finansowania w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” montażu baterii słonecznych w gospodarstwach domowych.

Zgodnie z artykułem 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1084/2006 ustanawiającego Fundusz Spójności, w ramach Funduszu Spójności nie są kwalifikowalne wydatki związane z mieszkalnictwem. Instytucja Zarządzająca Programem Operacyjnym „Infrastruktura i Środowisko” w kwietniu br. zwróciła się z zapytaniem do Komisji Europejskiej o interpretację ww. zapisu w kontekście projektów dotyczących paneli słonecznych na dachach mieszkań, gdzie beneficjentem jest jednostka samorządu terytorialnego, na które jeszcze nie otrzymała odpowiedzi. Jednocześnie pragnę podkreślić, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego nie informowało o możliwości wsparcia tego typu projektów w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” i udzielało potencjalnym beneficjentom i innym podmiotom takich samych informacji, jak Panu Senatorowi.

2. Poziom dofinansowania w maksymalnej wysokości 20% na odnawialne źródła energii.

Instytucją pośredniczącą w zakresie działania 9.4 – *Wytwarzanie energii z odnawialnych źródeł energii* w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” jest Ministerstwo Gospodarki właściwe w kwestiach polityki energetycznej kraju. W związku z ogromnym zainteresowaniem ww. działaniem przedsiębiorców oraz stosunkowo niewielkimi środkami na ten cel, a jednocześnie koniecznością osiągnięcia wysokich wskaźników w ramach działania, Ministerstwo Gospodarki zaproponowało dofinansowanie w wysokości 20%. Dodatkowo pragnę zauważyć, że w ramach PO Infrastruktura i Środowisko, dofinansowanie uzyskują projekty o wartości minimum 10 mln PLN – w przypadku elektrowni wodnych i wykorzystania biomasy lub biogazu oraz powyżej 20 mln PLN w przypadku pozostałych odnawialnych źródeł energii. 20% kosztów takich przedsięwzięć stanowi stosunkowo dużą kwotę dofinansowania. Dofinansowanie mniejszych projektów, przewidziane zostało w regionalnych programach operacyjnych.

3. Preferencyjne kredyty oferowane przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz Bank Ochrony Środowiska.

Preferencyjne kredyty oraz środki z wojewódzkich i Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, mogą być stosowane w montażu finansowym projektów w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”, w zakresie w jakim nie naruszają przepisów dotyczących pomocy publicznej.

4. Wsparcie projektów w zakresie Odnawialnych Źródeł Energii – (OZE) w ramach regionalnych programów operacyjnych.

W ramach poszczególnych regionalnych programów operacyjnych wydzielone zostały priorytety lub działania, które będą wspierać projekty z zakresu odnawialnych źródeł energii. Do głównych typów inwestycji, które będą mogły otrzymać dofinansowanie w tym zakresie należą projekty związane z budową, rozbudową i modernizacją instalacji służącej do produkcji i przesyłu energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych (energia: wiatrowa, słoneczna, geotermalna oraz energia pochodząca z wykorzystania biomasy), projekty wspierające budowę małych elektrowni wodnych, stosowanie kolektorów słonecznych oraz inwestycje polegające na zwiększaniu mocy jednostek wy-

tworzenia energii elektrycznej i ciepła ze źródeł odnawialnych (tzw. projekty kogeneracyjne). Szczególnie preferowane będą przedsięwzięcia o dużej efektywności energetycznej, które wpłyną na zmniejszenie zanieczyszczenia środowiska i istotnie przyczynią się do wypełnienia polskich zobowiązań akcesyjnych w zakresie zwiększenia udziału energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych. Ważną grupę projektów stanowić będą również inwestycje dotyczące zastosowania nowoczesnych technologii (np. ogniw fotowoltaicznych).

Beneficjentami ww. Wymienionych inwestycji mogą być m.in. jednostki samorządu terytorialnego, ich związki, porozumienia i stowarzyszenia, jednostki organizacyjne posiadające osobowość prawną, organizacje pozarządowe, jednostki naukowe, administracja rządowa, przedsiębiorstwa energetyczne i spółki komunalne z min. 50% udziałem podmiotów publicznych. Łączna wysokość środków alokowanych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na przedsięwzięcia z zakresu odnawialnych źródeł energii w 16 regionalnych programach operacyjnych wynosi ok. 410 mln euro.

5. Warunki dofinansowania projektów dotyczących Odnawialnych · ródleł Energii w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” oraz zobowiązania Polski wobec Unii Europejskiej w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii.

Ministerstwo Rozwoju Regionalnego jest świadome zobowiązań Polski w zakresie efektywności energetycznej i udziału odnawialnych źródeł energii w związku z planami wdrożenia nowego pakietu energetycznego w Unii Europejskiej. W Programie Operacyjnym „Infrastruktura i Środowisko”, wsparcie dla odnawialnych źródeł energii zostało przewidziane przede wszystkim w ramach priorytetu IX – *Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku, w tym efektywność energetyczna*, finansowanego z Funduszu Spójności.

Priorytet obejmuje działania związane z odnawialnymi źródłami energii, których beneficjentami mogą być m.in. przedsiębiorcy i jednostki samorządu terytorialnego:

W ramach działania 9.1 – *Wysokosprawne wytwarzanie energii* wspierane będą projekty o wartości minimum 10 mln złotych dotyczące wysokosprawnej kogeneracji. Alokacja ze środków unijnych na działanie wynosi prawie 84 mln euro.

Największym działaniem w ramach priorytetu – obejmującym przeszło 352 mln euro jest działanie 9.4 – *Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych*.

W ramach działania 9.5 – *Wytwarzanie biopaliw z źródeł odnawialnych* dofinansowane będą projekty o wartości 20 mln PLN i powyżej, z zakresu budowy zakładu lub instalacji do produkcji biokomponentów i biopaliw ciekłych. Alokacja ze środków UE na działanie – prawie 70,5 mln euro

Dodatkowo, w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” przewidziano wsparcie dla budowy oraz modernizacji sieci elektroenergetycznych umożliwiających przyłączanie jednostek wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii (działanie 9.6 *Sieci ułatwiające odbiór energii ze źródeł odnawialnych*, alokacja z Unii Europejskiej 47 mln euro) oraz wsparcie dla zakładów produkujących urządzenia do wytwarzania energii z odnawialnych źródeł energii – (10.3 *Rozwój przemysłu dla OZE*, o alokacji 27,40 mln euro).

Przy wyborze projektów w powyższych działaniach oceniany będzie m.in. pozytywny wpływ na środowisko oraz efektywność ekonomiczna. Ponadto, oprócz środków z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” i regionalnych programów operacyjnych, na projekty w zakresie rozwoju energetyki odnawialnej można uzyskać dofinansowanie z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich – (PROW) oraz Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka (POIG).

Mam nadzieję, że wyżej przedstawione informacje w pełni satysfakcjonują Pana Senatora oraz przekonują, iż Ministerstwo Rozwoju Regionalnego poważnie traktuje kwestię energetyki odnawialnej.

Z poważaniem
Elżbieta Bienkowska

Oświadczenie senatora Wojciecha Skurkiewicza

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się pani Dorota Nowak, która stara się o wykup mieszkania będącego w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Należy zaznaczyć, że pani Dorota Nowak zajmuje mieszkanie w bloku, w którym Wojskowa Agencja Mieszkaniowa już od kilku lat prowadzi sprzedaż mieszkań. Spośród dwudziestu lokali do chwili obecnej sprzedano siedemnaście. Niestety pani Dorota Nowak bezskutecznie stara się o wykup mieszkania, a w grudniu 2007 r. dyrektor WAM OR w Lublinie wypowiedział umowę najmu. Ostateczny termin opuszczenia lokalu mija 30 czerwca.

Zwracam się do Pana Ministra o zajęcie stanowiska w tej sprawie.

W załączeniu przekazuję korespondencję pani Doroty Nowak.

*Z poważaniem
Wojciech Skurkiewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Wojciecha Skurkiewicza podczas 11. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 8 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-445/08), dotyczące sytuacji mieszkaniowej Pani Doroty Nowak, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dniu 17 stycznia 2008 r. Pani Dorota Nowak wystąpiła, w trybie art. 29 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398 ze zm.), o wyrażenie zgody na wydanie decyzji o prawie zamieszkiwania w dotychczas zajmowanym lokalu mieszkalnym, znajdującym się w zasobie Wojskowej Agencji Mieszkaniowej – Oddział Regionalny w Lublinie. W związku z tym, w resorcie Obrony Narodowej wszczęto postępowanie administracyjne, w wyniku którego – postanowieniem z dnia 14 kwietnia br. – nie została wyrażona zgoda na wydanie przedmiotowej decyzji na rzecz zainteresowanej.

Pani Dorota Nowak, zgodnie z przysługującym jej prawem, wniosła o ponowne rozpatrzenie przedmiotowej sprawy. Obecnie w resorcie Obrony Narodowej toczy się ponownie postępowanie administracyjne, które zakończy się wydaniem stosownej decyzji.

W związku z powyższym pragnę poinformować, że rozstrzygnięcie dotyczące sytuacji Pani Doroty Nowak zostanie zawarte we wspomnianym wyżej dokumencie i – jak zapewniam Pana Marszałka – będzie ono brało pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy.

Z wyrazami szacunku i poważaniem
Bogdan Klich

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Proszę o przedstawienie obecnej sytuacji związanej z wdrażaniem działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013. Proszę o podanie informacji, na jakim etapie jest ocena złożonych przez rolników w roku 2007 wniosków dotyczących działania „Modernizacja gospodarstw rolnych”. Co jest powodem przedłużania się procesu oceny tych wniosków? Kiedy nastąpi podpisywanie umów o przyznaniu dofinansowania z beneficjentami przedmiotowego działania? Kiedy należy spodziewać się kolejnego naboru wniosków w ramach tego działania?

W nawiązaniu do wystąpień lokalnych samorządów, organizacji rolniczych oraz indywidualnych rolników proszę o przedstawienie informacji, jakie działania podjął resort rolnictwa i rozwoju wsi oraz nadzorowane przez niego instytucje w celu poprawienia opłacalności produkcji trzody chlewnej w Polsce. Proszę także o informacje na temat planowanych na przyszłość działań.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 13.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo znak: BPS/DSK-043-455/08 z dnia 15 maja br. przekazujące oświadczenia skierowane przez Senatora Eryka Smulewicza do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz do Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, przedstawiam poniżej wyjaśnienia dotyczące kwestii poruszonych w ww. Oświadczeniach.

1. Działanie „Modernizacja gospodarstw rolnych” w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Nabór wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 został ogłoszony w czasie, kiedy ARiMR nie miała akredytacji umożliwiającej przeprowadzanie kontroli krzyżowych i w konsekwencji zawieranie umów przyznania pomocy. Warunkiem otrzymania pełnej akredytacji jest m.in. dysponowanie przez ARiMR sprawnym systemem informatycznym. System został przygotowany przez wykonawcę i obecnie jest poddawany testom w ramach prowadzonego przez audytora zewnętrznego audytu Agencji. Termin rozpoczęcia podpisywania umów w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” zależy od terminu uzyskania pozytywnej oceny audytu zewnętrznego.

Zakładając, że obecnie prowadzone testy systemu informatycznego w ARiMR zostaną przeprowadzone pomyślnie, zawieranie umów będzie można rozpocząć na przełomie czerwca i lipca br.

Niemniej jednak, niezależnie od wymienionych ograniczeń technicznych, podjęto działania, które pozwalają wnioskodawcom na realizację zgłoszonych do współfinansowania inwestycji. Wnioski o przyznanie pomocy złożone w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 zostały poddane, przewidzianej przepisami w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych”, wstępnej weryfikacji. Zgodnie z informacją przekazaną przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do dnia 31 maja 2008 r. zweryfikowano 16 673 wnioski z 18 393 wniosków złożonych. Na etapie wstępnej weryfikacji Agencja odmawia przyznania pomocy, jeżeli wniosek został złożony po terminie lub nie został wypełniony we wszystkich wymaganych pozycjach, lub nie dołączono do niego co najmniej jednego z określonych we wzorze wniosków dokumentów, których niedołączenie skutkuje nieprzyznaniem pomocy.

ARiMR opracowała odrębną procedurę manualnej obsługi wniosków dotyczących operacji wspieranych na poziomie 75%, które, zgodnie z przepisami wspólnotowymi, przyjmowane były do realizacji z ww. poziomem dofinansowania do dnia 30 kwietnia 2008 r. Zastosowanie tej procedury, pozytywnie zaopiniowanej przez audytora zewnętrznego i zaakceptowanej przez Ministra Finansów, umożliwiło przyznanie pomocy. Przeprowadzona została weryfikacja wniosków i w dopuszczalnym terminie 30 kwietnia 2008 r. ARiMR podpisała 133 umowy z beneficjentami.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 193, poz. 1397 z późn. zm.) stanowi, że wnioski o przyznanie pomocy złożone w 2007 r. rozpatruje się w terminie 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku, termin ten upłynie w listopadzie–grudniu 2008 r. Ogłoszenie następnego naboru będzie możliwe dopiero po zweryfikowaniu wniosków złożonych w 2007 r. Biorąc pod uwagę obecną sytuację dotyczącą możliwości weryfikacji złożonych wniosków, jak również liczbę wniosków, które wpłynęły do ARiMR w ramach pierwszego naboru wniosków w działaniu „Modernizacja gospodarstw rolnych”, dokonano przesunięcia środków finansowych w ramach tego działania w taki sposób, aby wszystkie złożone wnioski mogły być sfinansowane. Według obecnych założeń nie przewiduje się naboru wniosków w ramach tego działania w roku 2008. Decyzja o ogłoszeniu kolejnego naboru uzależniona jest ponadto od puli środków finansowych, jakimi ARiMR będzie mogła dysponować na ten cel.

2. Harmonogram uruchamiania działań w ramach PROW 2007–2013.

W załączeniu przekazuję tabelę przedstawiającą harmonogram wdrażania poszczególnych działań PROW 2007–2013. Harmonogram został przygotowany przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa i przedstawia stan na dzień 28 kwietnia 2008 r.

3. Opłacalność produkcji trzody chlewnej w Polsce.

Z przystąpienia do Unii Europejskiej, polityka na rynku mięsa wieprzowego jest prowadzona i realizowana w ramach instrumentów Wspólnej Polityki Rolnej (WPR). Zasady funkcjonowania wspólnotowego rynku wieprzowiny reguluje obecnie rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. *w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny*. Przewiduje ono następujące instrumenty, które mogą być zastosowane na tym rynku:

- interwencyjne w postaci dopłat do prywatnego składowania wieprzowiny lub skupu interwencyjnego (niestosowany jednak od ponad trzydziestu lat);
- refundacje wywozowe;
- nadzwyczajne środki wsparcia w sytuacji wystąpienia zakłóceń na rynku wywołanych rozprzestrzenianiem się chorób zwierzęcych.

Z uwagi na objęcie rynku wieprzowiny regulacjami wspólnotowymi, Polska, podobnie jak i inne kraje członkowskie UE, nie ma możliwości samodzielnego podejmowania

decyzji o zastosowaniu instrumentów wsparcia rynku. Decyzję o zastosowaniu poszczególnych instrumentów wsparcia podejmuje Komisja Europejska, po zasięgnięciu opinii Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny, w którego posiedzeniach biorą udział przedstawiciele Komisji i krajów członkowskich.

Jednocześnie należy podkreślić, iż dostrzegając poważne problemy producentów żywca wieprzowego, Ministerstwo wielokrotnie podejmowało temat trudnej sytuacji na rynku wieprzowiny na różnych szczeblach Unii Europejskiej. Powtarzane postulaty odniosły skutek w postaci decyzji Komisji Europejskiej o uruchomieniu dopłat do prywatnego składowania wieprzowiny, a także o rozszerzeniu asortymentu produktów objętych refundacjami wywozowymi o mięso nieprzetworzone.

Obok działań doraźnych, podejmowane są działania mające na celu zachęcanie do zawierania umów kontraktacyjnych z zakładami ubojowymi w celu zapewnienia stabilności zbytu żywca wieprzowego oraz wzmacnianie pozycji producentów poprzez tworzenie grup producenckich.

Zachęcaniu przetwórców do zawierania umów kontraktacyjnych służą następujące mechanizmy:

w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 października 2007 r. *w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013* (Dz.U. z 2007 r. Nr 200, poz. 1444 z późn. zm.) przewiduje się, że refundacji podlega zasadniczo nie więcej niż 40% kosztów kwalifikowalnych poniesionych przez beneficjenta, będącego małym lub średnim przedsiębiorstwem. W przypadku jednak beneficjenta, który co najmniej 25% ogólnej ilości produktów rolnych nabywa na podstawie umów zawartych na co najmniej rok z grupami producentów rolnych, refundacji podlega do 50% kosztów kwalifikowalnych.

w Programie wspierania restrukturyzacji i modernizacji przemysłu mięsnego, chłodnictwa składowego i przetwórstwa jaj w Polsce zatwierdzonym przez MRiRW, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2007 r. *w sprawie szczegółowego zakresu i kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sposobów ich realizacji* (Dz. U. z 2007 r. Nr 77, poz. 514, z późn. zm.), wprowadzono zapis, że podmioty realizujące przedsięwzięcia w zakładach uboju zobowiązane są do wykorzystania w procesie produkcji surowca pochodzącego co najmniej w 70% w ramach wieloletnich umów kontraktacyjnych. Warunek ten nie obowiązuje zakładu uboju posiadającego własną bazę surowcową.

Należy również podkreślić, iż jednym z priorytetów w działaniach resortu rolnictwa jest zdobywanie nowych rynków zbytu dla polskiego mięsa wieprzowego, jak również promocja wyrobów wysokiej jakości, w tym także mięsa, podczas wystąpień targowych i narodowych.

MINISTER
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
Marek Sawicki

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa Dariusza Wojtasika

Proszę o podanie harmonogramu uruchamiania kolejnych działań w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013.

Odpowiednio wcześniejsza publikacja przedmiotowego harmonogramu pozwoliłaby ewentualnym wnioskodawcom i beneficjentom na przygotowanie oraz zaplanowanie wszelkich działań, czynności i wydatków w ramach projektów realizowanych przy wsparciu ze środków PROW 2007–2013. Analogiczne informacje są publikowane w ramach innych programów realizowanych w ramach perspektywy finansowej 2007–2013.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 30.05.2008 r.

Pani
Krystyna Bochenek
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W związku z oświadczeniem skierowanym przez Senatora Pana Eryka Smulewicza w sprawie wdrażania działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013, przedstawiam stanowisko ARiMR wobec kwestii w nim poruszonych.

Zgodnie z nowelizacją rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 marca 2008, zmieniającą rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych”, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa ma 12 miesięcy na rozpatrzenie wniosków złożonych w roku 2007. Wnioski dla tego działania były składane od dnia 9 listopada do dnia 13 grudnia 2007 r. Jednocześnie informuję, iż do dnia 26 maja 2008 r. z ogólnej ilości 18 372 złożonych wniosków, Agencja dokonała weryfikacji wstępnej (tzw. preselekcji) ponad 95% wniosków.

Natomiast dla wniosków dotyczących operacji w zakresie dostosowania gospodarstw leżących na terenach OSN (Obszary Szczególnie Narażone) do standardów dotyczących ochrony środowiska wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (tzw. dyrektywa azotanowa), uprawnionych do uzyskania dofinansowania w wysokości 75%, została przeprowadzona weryfikacja wszystkich wniosków i w terminie do dnia 30 kwietnia 2008 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa podpisała 133 umowy z beneficjentami.

Podpisywanie umów przyznania pomocy z pozostałymi beneficjentami działania będzie możliwe po zakończeniu badania akredytacyjnego w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie pomocy do momentu podpisania umowy włącznie i wydaniu przez Ministra Finansów stosownego rozporządzenia akredytacyjnego. Informuję, że audyt działań PROW 2007–2013 rozpoczął się dnia 29.04.2008 r.

Następny nabór zostanie ogłoszony po rozpatrzeniu wniosków złożonych w roku 2007 albowiem dopiero po zawarciu umów będzie znana kwota środków umożliwiająca przeprowadzenie kolejnego naboru wniosków, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Odnosząc się do kwestii publikacji harmonogramu uruchomienia kolejnych działań w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013 informuję, że planujemy jego upublicznienie po zakończeniu procesu akredytacji ARIMR jako agencji płatniczej.

Z poważaniem
PREZES
Dariusz Wojtasik

Załącznik:

Nazwy Działania PROW	Gotowość: ARiMR do obsługi działań *) **)
I. Zadania realizowane w całości przez ARiMR	
Ułatwianie startu młodym rolnikom – obsługa manualna	Wdrożono. Nabór wniosków rozpoczęty 03.03.2008 r.
Ułatwianie startu młodym rolnikom – obsługa systemowa	od 25.02.2008 r. – gotowość w zakresie wprowadzania danych z wniosków
	– gotowość w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie pomocy (do etapu wydania decyzji włącznie)
	od 04.-8.2008 r. – gotowość w zakresie obsługi wniosków o płatność (do etapu wystawienia zlecenia płatności włącznie)
Modernizacja gospodarstw rolnych – obsługa manualna dla wniosków tzw. azotanowych	Wdrożono. Nabór wniosków rozpoczęty 09.11.2007 r.
Modernizacja gospodarstw rolnych – obsługa systemowa	25.02.2008 r. – gotowość do wprowadzenia danych z wniosków
	29.05.2008 r. – gotowość w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie pomocy (do etapu podpisania umowy włącznie)
	od 04.08.2008 r. – gotowość w zakresie obsługi wniosków o płatność (do etapu wystawienia zlecenia płatności włącznie)
Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej	Nabór wniosków rozpoczęty 23.04.2008 r.
	od 25.02.2008 r. – gotowość w zakresie wprowadzania danych z wniosków
	29.05.2008 r. – gotowość w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie pomocy (do etapu podpisania umowy włącznie)
	od 01.10.2008 r. – gotowość w zakresie obsługi wniosków o płatność (do etapu wystawienia zlecenia płatności włącznie)
Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej	Nabór wniosków rozpoczęty 05.06.2008 r.
	od 25.02.2008 r. – gotowość w zakresie wprowadzania danych z wniosków
	29.05.2008 r. – gotowość w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie pomocy (do etapu podpisania umowy włącznie)
	od 01.10.2008 r. – gotowość w zakresie obsługi wniosków o płatność (do etapu wystawienia zlecenia płatności włącznie)

Nazwy Działania PROW	Gotowość: ARiMR do obsługi działań *) **)
Renty strukturalne	Wdrożono. Nabór wniosków rozpoczęty 25.06.2007 r. Kolejny nabór planowany od 30.08.2008 r.
Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności	1.08.2008 r. – gotowość w zakresie wprowadzania danych i kontroli kompletności wniosków 15.10.2008 r. – gotowość w zakresie wydawania decyzji oraz rozpatrywania wniosków o płatność (do etapu wystawienia zlecenia płatności włącznie)
Grupa producentów rolnych	Wdrożono. Nabór wniosków rozpoczęty 16.07.2007 r.
Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW)	Wdrożono. Pierwszy nabór wniosków rozpoczęty 15.03.2007 r. Drugi nabór wniosków rozpoczęty 15.03.2008 r.
Program rolnośrodowiskowy (Płatności rolnośrodowiskowe)	Wdrożono. Nabór wniosków rozpoczęty 15.03.2008 r.
Zalesienie gruntów rolnych oraz zalesienie gruntów innych niż rolne	Wdrożono w zakresie Schematu I Zalesianie gruntów rolnych. Nabór wniosków w ramach Schematu I rozpoczęty 01.08.2007 r. Nabór wniosków w ramach Schematu I i II planowany 01.08.2008 r.
Pomoc techniczna	od 30.05.2008 r.
Odtwarzanie potencjału produkcji leśnej zniszczonej przez katastrofy i wprowadzenie instrumentów zapobiegawczych	ok. 7 miesięcy od opublikowania rozporządzenia wykonawczego
Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw	15.10.2008 r.
Korzystanie z usług doradczych przez rolników i posiadaczy lasów	01.08.2008 r. – gotowość w zakresie wprowadzania danych i kontroli kompletności wniosków
	15.10.2008 r. – gotowość w zakresie wydawania decyzji oraz obsługi wniosków o płatność (do etapu wystawienia zlecenia płatności)
II. Zadania delegowane	
Działania informacyjne i promocyjne	30.06.2008 r. – planowany termin gotowości do audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez ARR
(zadanie delegowane do ARR)	15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów

Nazwy Działania PROW	Gotowość: ARiMR do obsługi działań *) **)
Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej (zadanie delegowane do SW)	15.06.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez SW 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów
Odnowa i rozwój wsi (zadanie delegowane do SW)	31.05.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez SW 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów
Szkolenia zawodowe dla osób zatrudnionych w rolnictwie i leśnictwie (zadanie delegowane do FAPA)	30.06.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez FAPA 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów
Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowaniem rolnictwa i leśnictwa, Schemat 1 – Scalanie gruntów, Schemat 2 – Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi (zadanie delegowane do SW)	31.07.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez SW 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów
Wybór lokalnych grup działania	15.10.2008 r. – gotowość do dokonania wyboru LGD
Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju (zadanie delegowane do SW)	31.08.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, audyt na dwóch płaszczyznach w ARiMR („Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej”, „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”) oraz SW („Odnowa i rozwój wsi” oraz tzw. <i>małe projekty</i>) 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów
Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja (zadanie delegowane do SW)	15.08.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez SW 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów
Wdrożenie projektów współpracy (zadanie delegowane do SW)	30.09.2008 r. – planowany termin audytu w zakresie obsługi wniosków o przyznanie pomocy, po złożeniu deklaracji gotowości przez SW 15.10.2008 r. – gotowość do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów

*) W przypadku zadań delegowanych, audyt w zakresie wniosków o przyznanie pomocy, dotyczy gotowości do przeprowadzania audytu przez audyt wewnętrzny ARiMR.

**) Gotowość ARiMR do obsługi działań zostanie poprzedzona uzyskaniem akredytacji ze strony „właściwego organu” tj. Ministra Finansów.

Oświadczenie senatora Henryka Woźniaka

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w sprawie, która od kilku miesięcy jest przedmiotem mojego zainteresowania. Mianowicie Trybunał Konstytucyjny na wniosek rzecznika praw obywatelskich, wyrokiem z dnia 8 października 2007 r., uznał za niezgodny z konstytucją art. 31 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Wymieniony przepis nakłada obowiązek pokrycia kosztów badań archeologicznych oraz ich dokumentacji na osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną zamierzającą prowadzić roboty budowlane przy zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru lub objętym ochroną konserwatorską, o ile ich przeprowadzenie jest niezbędne dla ochrony dziedzictwa archeologicznego.

Jest oczywiste, że zakwestionowany przez Trybunał przepis był bardzo korzystny dla kultury narodowej, pozwalał w bardzo istotny sposób wzbogacić kolekcje, ratował wiele nierzadko wybitnych zabytków archeologicznych.

Należy pamiętać, że nie tylko zaniechanie badań archeologicznych, lecz nawet takie błędy jak złe katalogowanie wykopalisk lub przechowywanie znalezisk, potrafią być w swych skutkach nieodwracalne. A naszym obowiązkiem jest gromadzenie zabytków oraz ich zachowanie w takim stanie, aby przyszłe pokolenia mogły, patrząc na nie, dokonać własnej interpretacji minionych dziejów.

Ta sytuacja budzi głęboki niepokój w środowisku archeologów polskich, którzy przez pięćdziesiąt lat zabiegali o ustawowe uregulowanie kwestii finansowania badań archeologicznych, wyrażany choćby na niedawnej konferencji w Poznaniu.

Licząc na zrozumienie przez Pana Ministra wagi tego problemu, chciałbym zapytać, czy w tej sprawie jest przez MKiDN przygotowywana nowelizacja ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, która pozwoli w sposób konstytucyjny zastąpić wspomniany przepis i zapewni jednocześnie środki na finansowanie niezbędnych prac wykopaliskowo-badawczych.

Z uszanowaniem
Henryk Woźniak

Odpowiedź

Warszawa, 29 maja 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Henryka Woźniaka, złożonego na 11. posiedzeniu Senatu RP w dniu 8 maja 2008 r. (data wpływu do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego – 15 maja br.) w sprawie zmiany przepisu art. 31 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, dotyczącego obowiązku pokrycia kosztów badań archeologicznych oraz ich dokumentacji przez osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną, która zamierza finansować roboty budowlane przy zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru lub objętym ochroną konserwator-

ską na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego podjęte zostały prace nad zmianą przepisu art. 31 ww. ustawy, związaną z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, który orzekł niezgodność dotychczasowej treści tego przepisu z Konstytucją RP. Opracowane zostały założenia tej nowelizacji. Przewidują one między innymi częściowe finansowanie ratowniczych badań archeologicznych z budżetu Państwa. Założenia te podlegają obecnie wstępnym konsultacjom ze środowiskiem archeologicznym. Po ich zakończeniu opracowana zmiana art. 31 ustawy będzie podlegać ostatecznym uzgodnieniom międzyministerialnym.

Łączę wyrazy szacunku
z up. MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Podsekretarz Stanu
Tomasz Merta

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Przedmiotem niniejszego oświadczenia pragnę uczynić problem wymiany skrzynek pocztowych powstały na gruncie art. 90 prawa pocztowego.

24 sierpnia 2008 r. mija termin wymiany oddawczych skrzynek pocztowych nieodpowiadających wymaganiom ustawowym. Obowiązek ten budzi niezadowolenie licznych właścicieli nieruchomości. Z prośbą o interwencję w tej sprawie wielokrotnie zwracali się do mnie mieszkańcy obiektów, których będzie dotyczył obowiązek wymiany skrzynek. Przedstawiając swoją argumentację, podnosili oni, iż wymiana pociąga za sobą wysokie koszty, które dla niektórych wspólnot mieszkaniowych, właścicieli nieruchomości, są poważnym obciążeniem. Nadto wskazywano na fakt, iż niejednokrotnie Poczta Polska w ostatnim czasie wymieniała skrzynki oddawcze na nowe.

Oczywiste jest, iż obowiązek wymiany skrzynek łączy się z członkostwem Polski w Unii Europejskiej, pragnę jednak zwrócić się z zapytaniem, czy możliwe byłoby przeprowadzenie wymiany w sposób długofalowy, tak żeby wymiana była obowiązkowa dopiero wtedy, gdy zaistnieje konieczność zainstalowania nowej skrzynki, na przykład w związku z uszkodzeniem poprzedniej.

Z poważaniem
Piotr Zientarski

Odpowiedź

Warszawa, 27 maja 2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W związku z nadesłanym przy piśmie z dnia 15 maja 2008 r. znak: BPS/DSK-043-454/08, oświadczeniem Pana senatora Piotra Zientarskiego dotyczącym obowiązku wymiany oddawczych skrzynek pocztowych chciałbym przedstawić co następuje.

Ustawa z dnia 12 czerwca 2003 roku – *Prawo pocztowe* (Dz. U. Nr 130, poz. 1188 z późn. zm.) nakłada obowiązek wymiany oddawczych skrzynek pocztowych na wszystkich właścicieli lub współwłaścicieli nieruchomości w przypadku, gdy nie odpowiadają one warunkom technicznym określonym w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 24 września 2003 r. w sprawie oddawczych skrzynek pocztowych (Dz. U. Nr 177, poz. 1731, z późn. zm.).

Biorąc pod uwagę, że oddawcze skrzynki pocztowe montowane w domach jednorodzinnych zasadniczo przystosowane są do nowych warunków, obowiązek ten dotyczy przede wszystkim budynków wielorodzinnych, w których wyodrębnione są przynajmniej 3 lokale. Obowiązek ten, zgodnie z art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy *Prawo pocztowe*, powinien zostać zrealizowany poprzez umieszczenie w ogólnie dostępnej części nieruchomości zestawu oddawczych skrzynek pocztowych w liczbie odpowiadającej liczbie samodzielnych lokali mieszkalnych oraz lokali o innym przeznaczeniu, jeżeli mają osobny adres. W myśl art. 90 ust. 1 ustawy *Prawo pocztowe*, obowiązek ten powinien zostać zrealizowany w ciągu 5 lat od momentu wejścia w życie ustawy, zatem do 24 sierpnia 2008 r. Tym samym z założenia

ustawodawcy był to proces długofalowy, pozwalający na sukcesywną wymianę skrzynek w całej Polsce z uwzględnieniem zaplanowania i sfinansowania operacji przez wspólnoty mieszkaniowe, spółdzielnie mieszkaniowe i właścicieli nieruchomości. Ponadto pragniemy zaznaczyć że koszty wymiany zbiorczej (przeznaczonej dla nieruchomości wielorodzinnych) oddawczej skrzynki pocztowej nie jest aż tak wysoki, szacuje się, że mieści się on w granicach 40–50 zł i jest uzależniony od ceny ustalonej przez producenta skrzynek.

W poruszonej przez Pana Senatora kwestii możliwości wymiany skrzynek dopiero po ich uszkodzeniu. Ministerstwo Infrastruktury, informuje że nie przewiduje takiej możliwości z uwagi na fakt, że skrzynki są wykonane przeważnie z materiałów bardzo trwałych, uniemożliwiających szybkie ich zniszczenie, co odsuwałoby znacznie w czasie realizację przepisu. Pragniemy podkreślić, że czas ten odgrywa podstawową rolę, gdyż wymiana skrzynek oddawczych ma na celu zapewnienie dostępu wszystkim operatorom doręczającym korespondencję, co w warunkach postępującej liberalizacji rynku pocztowego jest niezbędne dla zapewnienia swobody prowadzenia działalności pocztowej przez przedsiębiorców konkurujących z Poczta Polska. Obecne skrzynki pocztowe będące własnością Poczty Polskiej, a ich konstrukcja uniemożliwia do nich dostęp dla innych operatorów, co nie sprzyja zasadom wolnej konkurencji.

Mam nadzieję że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w oświadczeniu Pana senatora.

Z upoważnienia
MINISTER INFRASTRUKURY
Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu

12. POSIEDZENIE SENATU

(15 maja 2008 r.)

Oświadczenie senator Małgorzaty Adamczak

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

W związku z wieloma sygnałami, które do mnie dochodzą od władz powiatowych, dotyczącymi nieprecyzyjności przepisów związanych z niepełnosprawnością sprzężoną dzieci realizujących obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, zwracam się do Pani z uprzejmą prośbą o zwrócenie uwagi na następujący i także ważny problem.

Problem ten dotyczy wszystkich starostw powiatowych w Polsce, które w ramach zadań własnych należących do powiatu na mocy ustawy o systemie oświaty – DzU z 2004 r. nr 246 poz. 2572 ze zmianami – prowadzą szkoły specjalne dla dzieci niepełnosprawnych. Starostwa powiatowe otrzymują bardzo duże subwencje na kształcenie dzieci z niepełnosprawnością sprzężoną i tutaj pojawia się dość istotny problem, jakie dzieci i z jakimi schorzeniami zakwalifikować do kategorii niepełnosprawności sprzężonej. W polskim prawie nie ma definicji prawnej niepełnosprawności sprzężonej, istnieją tylko definicje doktrynalne. W związku z tak istotnym brakiem definicyjnym organ prowadzący ma bardzo duży problem z zakwalifikowaniem do owej kategorii dzieci z niepełnosprawnością sprzężoną, gdyż nie mieszczą się one w kryteriach, jakie z kolei narzuca Ministerstwo Edukacji Narodowej, które bardzo często je zmienia, a także zawęża. Brak prawnej definicji i obowiązek stosowania się do kryteriów narzucanych przez ministerstwo powoduje, że dane starostwo otrzymuje mniejszą kwotę subwencji, a w konsekwencji wiele dzieci legitymujących się niepełnosprawnością sprzężoną nie może otrzymać pomocy, choć jest ona dla nich niezbędna.

W związku z tym proszę uprzejmie o odpowiedź na moje pytanie. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej dostrzega ten problem oraz w jaki sposób ma zamiar go rozwiązać?

*Z wyrazami szacunku
Małgorzata Adamczak*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.04

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pani Senator Małgorzaty Adamczak podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r. w sprawie braku definicji prawnej niepełnosprawności sprzężonej, wynikającymi z tego trudnościami w prawidłowym zakwalifikowaniu uczniów do tej grupy niepełnosprawności oraz uszczuplaniu kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na kształcenie uczniów niepełnosprawnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z ustawą o systemie oświaty¹ kształcenie specjalne uczniów niepełnosprawnych jest organizowane na podstawie *orzeczenia o potrzebie kształcenia specjal-*

¹ Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.).

nego, wydanego uczniowi przez zespół orzekający publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej², w tym specjalistycznej, na wniosek rodziców (prawnych opiekunów). W orzeczeniu tym zespół określa m.in. *rodzaj niepełnosprawności ucznia lub stopień upośledzenia umysłowego czy niepełnosprawność sprzężoną* oraz możliwości rozwojowe i potencjał dziecka, warunki realizacji potrzeb edukacyjnych, formy stymulacji, rewalidacji, terapii, usprawniania, rozwijania potencjalnych możliwości i mocnych stron dziecka oraz inne formy pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Na podstawie podanych wyżej informacji wynika, że o tym, czy u dziecka występuje niepełnosprawność sprzężona decyduje zespół orzekający publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym poradni specjalistycznej.

Jednostka samorządu terytorialnego nie może decydować o zakwalifikowaniu ucznia do odpowiedniej grupy uczniów niepełnosprawnych.

Część oświatowa subwencji ogólnej na dany rok kalendarzowy jest dzielona między poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, z uwzględnieniem zakresu realizowanych przez te jednostki zadań oświatowych, na podstawie zarządzenia MEN w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej³.

Algorytm podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego, załączony do cytowanego rozporządzenia stanowi m.in., że na kształcenie uczniów niepełnosprawnych wysokość środków finansowych jest uzależniona od rodzaju niepełnosprawności i stopnia upośledzenia umysłowego wskazanego *w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego* (rodzaj niepełnosprawności jest wykazywany w sprawozdaniach statystycznych składanych przez szkoły i placówki).

Szanowny Panie Marszałku, mam nadzieję, że przedłożone powyżej informacje pozwolą na usunięcie wątpliwości Pani Senator, co do braku możliwości właściwego przekazywania środków finansowych na kształcenie uczniów z niepełnosprawnością sprzężoną.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podczas ewentualnej nowelizacji ustawy o systemie oświaty, w celu wyeliminowania obecnie istniejących wątpliwości Ministerstwo Edukacji Narodowej będzie również pracowało nad zdefiniowaniem niepełnosprawności sprzężonej.

Z poważaniem
w z. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Krystyna Szumilas

² Rozporządzenie MENiS z dnia 12 lutego 2001 r. w sprawie orzekania o potrzebie kształcenia specjalnego lub indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży oraz wydawania opinii o potrzebie wczesnego wspomagania rozwoju dziecka, a także szczegółowych zasad kierowania do kształcenia specjalnego lub indywidualnego nauczania (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 114 oraz z 2003 r. Nr 23, poz. 192).

³ Rozporządzenie MEN z 21 grudnia 2007 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2008 (Dz. U. z 2007 r. Nr 247, poz. 1825).

**Oświadczenie senatora Grzegorza Banasia
złożone wspólnie z innymi senatorami**

skierowane do marszałka Senatu Bogdana Borusewicza

My, niżej podpisani senatorowie Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość, zgłaszamy swój głęboki sprzeciw w związku z powtarzającymi się próbami ograniczania możliwości swobodnego wyrażania opinii senatorom uczestniczącym w pracach komisji.

Ostatnim tego przykładem była próba niedopuszczenia do dyskusji przez pana senatora Kazimierza Kleinę, który przewodniczył wspólnemu posiedzeniu Komisji Gospodarki Narodowej i Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, odbytemu w dniu 14 maja bieżącego roku. Jest to sprzeczne nie tylko z zapisami regulaminu, ale także z dobrymi obyczajami parlamentarnymi, które w szczególności powinny być pielęgnowane w Senacie RP.

Zwracamy się do Pana Marszałka o podjęcie stosownych działań, aby tego typu praktyki więcej nie miały miejsca.

Grzegorz Banaś	Henryk Górski
Piotr Kaleta	Waldemar Kraska
Stanisław Karczewski	Bronisław Korfanty
Maciej Klim	Stanisław Gogacz
Władysław Ortyl	Stawomir Sadowski
Witold Idczak	Grzegorz Wojciechowski
Stanisław Kogut	Kazimierz Jaworski
Krzysztof Majkowski	Czesław Ryszka
Wojciech Skurkiewicz	Przemysław Błaszczak
Tadeusz Gruszka	Władysław Dajczak
Wiesław Dobkowski	Bohdan Paszkowski
Tadeusz Skorupa	Norbert Krajczy
Jerzy Chrościkowski	

Odpowiedź

Warszawa, 23 października 2008 r.

Szanowny Pan Senator
Grzegorz Banaś

Szanowny Panie Senatorze!

W związku z Pańskim oświadczeniem złożonym wspólnie z innymi senatorami na 12. posiedzeniu Senatu w dniu 15 maja 2008 roku dotyczącym przebiegu wspólnego posiedzenia Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Nauki, Edukacji i Sportu wyjaśniam, co następuje. Po zapoznaniu się z zapisem stenograficznym tego posiedzenia, jak również po przeprowadzeniu rozmowy z zastępcą przewodniczącego Komisji Gospodarki Narodowej Kazimierzem Kleiną stwierdzam, że Państwa zarzut o próbę niedopuszczenia senatorów do dyskusji przez prowadzące go obrady jest nieuzasadniony.

Wspólne posiedzenie prowadzone było przez przewodniczącego Komisji Nauki, Edukacji i Sportu senatora Kazimierza Wiatra i miało na celu rozpatrzenie wniosków zgłoszonych na 12. posiedzeniu Senatu, czyli przegłosowanie poprawek przedyskutowanych i zaakceptowanych wcześniej przez obie komisje odrębnie oraz poprawek wnioskodawców zgłoszonych w czasie posiedzenia Senatu.

W tej sytuacji tryb pracy komisji mógłby ograniczyć się do odczytywania przez przewodniczącego poprawek, wysłuchania zdania wnioskodawcy, ewentualnie zdania przeciwnego, wysłuchania opinii legislatora, a potem przeprowadzenia głosowań nad poprawkami,

Wobec powyższego nie pozostaje mi nic innego, jak tylko nie zgodzić się z zarzutem Państwa senatorów i jednocześnie przypomnieć, że prowadzący obrady komisji może zarządzić łączne głosowanie nad pewną grupą poprawek, jeżeli nie zgłoszono w tym zakresie wniosku przeciwnego, oraz że sporne kwestie pojawiające się podczas posiedzenia komisji zawsze rozstrzyga w sposób zgodny z regulaminem prowadzący jej obrady.

Z poważaniem
Bogdan Borusewicz

Oświadczenie senatora Ryszarda Bendera

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

W orędziu, które Pan Premier wygłosił w dniu 2 maja 2008 r., usłyszeliśmy, że „w wolnej Polsce, w Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, święta 1 i 3 Maja nie mogą być obchodzone przeciw komukolwiek. Są wspólne, należą do wszystkich Polaków”.

Panie Premierze, wbrew pana stwierdzeniu uważam, że wyłącznie jedno z tych świąt może i powinno być wspólne dla Polaków, dla narodu polskiego – 3 Maja, dzień uchwalenia wiekopomnej konstytucji. Postponując to święto, negując jego zasadność, głosząc sprzeciw wobec niepodległości Polski, w 1890 r. socjalistyczni internacjonalisci zaczęli obchodzić w Warszawie, a z czasem i w innych miastach, 1 maja Święto Pracy. Czyniono tak zgodnie z uchwałą podjętą rok wcześniej przez socjalistyczną II Międzynarodówkę, którą współtworzył Fryderyk Engels, rzekomo na przedśmiertne życzenie Karola Marksa.

W XX wieku w wielu krajach Europy 1 Maja uznano za święto państwowe. W Polsce niepodległej po stu dwudziestu trzech latach niewoli w różnych miejscowościach odbywały się pochody i wiece pierwszomajowe, podczas których powiewały czerwone, nie biało-czerwone sztandary. Organizowali je socjaliści, komuniści, niekiedy też bliskie im ideowo środowiska lewicowe, liberalne. Jednakże 1 Maja nigdy ani przez parlament, ani przez rząd Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej nie był uznawany za święto państwowe.

Nakaz świętowania na ziemiach polskich 1 Maja wydali okupujący je w latach II wojny światowej Niemcy i Sowieci, towarzysze Adolf Hitler i Józef Stalin. Za sprawą pierwszego z nich Hans Frank w 1940 r. nakazał Polakom w tak zwanej Generalnej Guberni obowiązkowo świętować 1 Maja. Za nieprzestrzeganie tego postanowienia wysyłano Polaków do obozów koncentracyjnych.

Po 22 lipca 1944 r., po tak zwanym wyzwoleniu, a faktycznie zniewoleniu Polski przez ludzi Stalina, jego komunistyczni emisariusze, którzy przejęli władzę na obszarze Polski, utrzymali nakaz świętowania 1 Maja. Jednocześnie komuniści usunęli z kalendarza święto 3 Maja. Święto, dzięki Bogu, w wolnej Polsce przywrócono.

Panie Premierze, nie wolno, a z pewnością nikomu z Polaków nie przystoi uznawać za komplementarny względem 3 Maja dzień 1 Maja. Zszargany on jest swoją engelsowską, czerwoną genealogią. Narzucony nam został jako obowiązkowe święto przez narodowosocjalistyczną III Rzeszę i komunistów.

Ryszard Bender

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 20 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma z dnia 21 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-468/08), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Ryszarda Bendera podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 roku w sprawie święta

państwowego obchodzonego w dniu 1 maja, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Dzień 1 maja został ustanowiony świętem państwowym na mocy przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 1950 roku *o ustanowieniu dnia 1 maja świętem państwowym* (Dz. U. Nr 19, poz. 157 z późn. zm.). Zgodnie ze zmienionym tekstem preambuły do wskazanej powyżej ustawy – wprowadzonym ustawą z dnia 12 stycznia 2007 roku *o zmianie ustawy o ustanowieniu dnia 1 maja świętem państwowym* (Dz. U. Nr 35, poz. 214) – intencją ustanowienia 1 maja dniem święta państwowego, wolnego od pracy była chęć podkreślenia wartości pracy ludzkiej dokonującej się poprzez wszechstronny rozwój człowieka, a także troska o zachowanie jej godności.

Obchody święta pracy mają na celu złożenie hołdu pracy ludzkiej będącej nośnikiem wartości o charakterze materialnym i społeczno-etycznym.

Praca stanowi istotny czynnik integrujący społeczeństwo, dlatego ustanowione w dniu 1 maja święto pracy powinno być obchodzone bez ideologicznych obciążeń minionych czasów.

Z poważaniem
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Piotr Stachańczyk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Barbary Borys-Damięckiej

skierowane do pełniącego obowiązki dyrektora Biura Kultury
w Urzędzie Miasta Stołecznego Warszawy Marka Kraszewskiego

Szanowny Panie!

W ramach oświadczenia senatorskiego zwracam się do Pana z pytaniem i prośbą o możliwie szybką odpowiedź, czy istnieje możliwość – i czy podjąłby się Pan tego jako dyrektor Biura Kultury – negocjacji z panem Maciejem Kowalewskim, dyrektorem impresaryjnego Teatru na Woli w sprawie udostępnienia na rok sceny grupie aktorskiej z teatru klasyki młodzieżowej KE-MA, która na zasadzie „zasiedzenia” i umowy z dyrektorem Bogdanem Augustyniakiem grała (nieregularnie) na deskach Teatru na Woli spektakle przeznaczone dla dzieci i młodzieży. Dyrektor Kowalewski nie ma oczywiście obowiązku, ani nie ma umowy, żeby współpracować z tym zespołem, nikt też chyba nie zamierza tego na nim wymuszać, ale mógłby dać w ten sposób szansę wspomnianej grupie i zobowiązać ją do znalezienia innej sceny.

Jest to chyba jedyny sposób na spokojne i bezdyskusyjne rozwiązanie problemu. Myślę, że pod nadzorem biura i osobistym Pana Dyrektora negocjacje z dyrektorem Kowalewskim dadzą dobre rezultaty.

Oczekuję na dobre wieści.

Z poważaniem

Barbara Borys-Damięcka

Odpowiedź

Warszawa, 24 czerwca 2008 r.

Pani

Barbara Borys-Damięcka

Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Senator,

bardzo dziękuję za list z dn. 14 maja 2008 r. i zawarte w nim sugestie. Uważamy za niezwykle cenną ideę kształtowania młodej widowni poprzez spektakle oparte na kano- nie literatury pięknej. Równocześnie przyjmujemy jako zasadne argumenty, iż impresariat pana Krzysztofa Kołtońskiego jest prywatną firmą, która przez lata działała w wolskim teatrze na preferencyjnych zasadach. Będąc bowiem podmiotem prywatnym Impresaryjny Teatr Klasyki Młodzieżowej korzystał bezpłatnie z magazynów na dekoracje, nie wynajmował sceny, na której regularnie wystawiał spektakle i opierał się na pracy personelu teatru (biuro obsługi widzów, księgowość, sprzątaczkę itp.). W świetle tego podawany przez pana Kołtońskiego przychód dla teatru w wysokości ok. 400–600 zł z jednego spektaklu jest kwotą zawyżoną, gdyż nie uwzględnia kosztów sta- łych (wspomniane BOW, księgowość, sprzątanie, magazynowanie, energia i inne kosz- ty administracyjne).

Jak wynika z przedstawionych przez dyr. Kowalewskiego dokumentów, po odjęciu kosztów stałych przychód ze spektakli KEMY jest bliski zeru (vide: załącznik). Scena Na Woli będąc placówką miejską, nie może utrzymywać prywatnej instytucji, zwłasz- cza, jeśli nie przynosi jej dochodu, a spycha na dalszy pian działalność samego teatru, na co zwraca uwagę dyr. Kowalewski. Jak tłumaczy, poranne spektakle firmy KEMA utrudniają – z powodów technicznych i organizacyjnych – wieczorne prezentacje spek- takli będących w repertuarze teatru. Nie pozwalają też na prowadzenie prób, co dopro-

wadziło do sytuacji, w której Teatr Na Woli wynajmował, za opłatą, sale prób w Teatrze Roma.

Nie bez znaczenia jest też fakt, iż powierzając Maciejowi Kowalewskiemu prowadzenie Teatru Na Woli Miasto liczy się z jego wizją artystyczną tej sceny. W owej wizji, jak twierdzi dyr. Kowalewski, nie ma miejsca na spektakle oparte na lekturach szkolnych w stylistyce i estetyce proponowanej przez Krzysztofa Kołtońskiego.

Na spotkaniu 17 czerwca br. w Biurze Kultury, z udziałem Krzysztofa Kołtońskiego, Macieja Kowalewskiego, Iwony Ziółkowskiej-Okapieć (zastępcy dyrektora Teatru Na Woli) i Remigiusza Grzeli (kierownika literackiego Teatru Na Woli) ustalone zostało, iż Teatr nie przedłuża umowy firmie KEMA, zobowiązuje się natomiast do przechowania kostiumów i dekoracji Krzysztofa Kołtońskiego do końca bieżącego roku. W tej sprawie dyr. Kowalewski i Krzysztof Kołtoński, w obecności przedstawicieli Biura Kultury, zawarli stosowne porozumienie.

1. KEMA (umowa zawarta do 30.06.2008)
Rozliczenie I i II kw. 2007 r

Lp.	Tytuł reżyser	Ilość spekt. I, II kw. 2007	Średnia frekwencja %	Wpływy	Koszty eksploatacji	W tym				ZYSK	
						Honor.	Tantie-my	Obsługa widowni fryzjer	Koszty obsługi spektakli (14 osób)	KEMA	Teatr
1.	Ania z Zielonego Wzgórza Marek Oberlyn	9	66	28.261	13.315	5.670		745	7.200	9.235	5.411
2.	Szatan z VII klasy Witold Skaruch	7	81	27.110	16.860	7.105	3.281	874	5.600	6.674	3.576
3.	Przygody Tomka Sawyera Marek Oberlyn	4	86	16.211	10.444	5.880	1.005	359	3.200	3.676	2.091
4.	Chłopcy z Placu Broni Dariusz Sikorski	14	77	50.846	38.299	18.900	7.668	531	11.200	7.847	4.700
		34	78	122.428	79.218	37.555	11.954	2.509	27.200	27.432	15.778

15.778 zł : 34 spektakle = 464 zł – przychód dla Teatru z jednego spektaklu

bez uwzględnienia kosztów stałych: biuro obsługi widzów, energia, księgowość, magazynowanie, sprzątanie i inne koszty administracyjne + za wynajęcie sceny

1. KEMA (umowa zawarta do 30.06.2008)
Rozliczenie I kw. 2008 r.

Lp.	Tytuł reżyser	Ilość spekt. I kw. 2008	Średnia frekwencja %	Wpływy	Koszty eksploatacji	W tym				ZYSK	
						Honor.	Tantie-my	Obsługa widowni fryzjer	Koszty obsługi spektakli (14 osób)	KEMA	Teatr
1.	Ania z Zielonego Wzgórza Marek Oberiyn	4	82	15.308	5.720	2.520		960	2.240	5.753	3.835
2.	Szatan z VII klasy Witold Skaruch	1	73	3.485	2.237	1.015	422	285	515	749	499
3.	Przygody Tomka Sawyera Marek Oberiyn	3	93	12.980	7.615	4.410	805	555	1.845	3.219	2.146
4.	Chłopcy z Placu Broni Dariusz Sikorski	5	77	17.996	13.460	6.750	2.710	125	3.875	2.722	1.814
		13	81	49.769	29.032	14.695	3.937	1.925	8.475	12.443	8.294

8.294 zł : 13 spektakle = 638 zł – przychód dla Teatru z jednego spektaklu

bez uwzględnienia kosztów stałych: biuro obsługi widzów, energia, księgowość, magazynowanie, sprzątanie i inne koszty administracyjne.

Z poważaniem
p.o. DYREKTOR
BIURA KULTURY
Marek Kraszewski

Oświadczenie senatora Jerzego Chróścikowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Panie Ministrze!

Do mojego biura zgłosili się rolnicy i mieszkańcy gmin Lubelszczyzny obawiający się o to, czy będą mogli uprawiać buraki cukrowe. Szczególnie zaniepokojeni są rejonizacją, przenoszeniem, przypisywaniem upraw do cukrowni, upraw, którymi zajmowali się od wielu lat, a teraz są tego pozbawieni. Zwrócił się do mnie między innymi wójt gminy Stary Zamość, który w swoim piśmie uprzejmie informuje, że do rolników docierają sygnały o włączeniu plantatorów buraka cukrowego z jego gminy do rejonu działania Cukrowni Werbkowice. I dalej: „W związku z powyższym proszę pana senatora o podjęcie działań umożliwiających naszym plantatorom pozostanie w rejonie działania Cukrowni Krasnystaw. Przemawia za tym wiele istotnych argumentów, takich jak wieloletnia dobra współpraca z Cukrownią Krasnystaw, bliskość położenia, która ułatwia dowóz buraków cukrowych do cukrowni i umożliwia rolnikom przywóz wyśtoków i wapna. Zdaniem naszych rolników najlepszym rozwiązaniem byłoby utrzymanie dotychczasowej rejonizacji. Dlatego też jeszcze raz uprzejmie proszę pana senatora” – tu zwraca się do mnie – „o podjęcie stosownych działań”.

Właśnie to czynię, prosząc pana ministra o podjęcie interwencji w tej sprawie.

Jerzy Chróścikowski

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.18

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Jerzego Chróścikowskiego, złożonego podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r. przysłanego przy piśmie z dnia 21 maja 2008 r. znak BPS/DSK/-043-428/08 w sprawie rejonów plantacyjnych Krajowej Spółki Cukrowej S.A., uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Zmiany w rejonizacji upraw buraków cukrowych, wprowadzone przez KSC S.A. wynikają z faktu zrzeczenia się części kwot produkcji cukru w zamian za uzyskanie pomocy restrukturyzacyjnej. Organy statutowe Krajowej Spółki Cukrowej S.A. tj. Zarząd i Rada Nadzorcza wystąpiły ze stosownym wnioskiem do Agencji Rynku Rolnego.

Przepisy Rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 roku ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie określają jednoznacznie tryb postępowania, w wyniku którego producenci cukru mogą ubiegać się o pomoc z funduszu restrukturyzacji. Określone zostały między innymi terminy składania wniosków przez producentów, zasady kwalifikacji tych wniosków przez państwa członkowskie (w przypadku Polski była to Agencja Rynku Rolnego), jak również terminy przesyłania informacji w tym zakresie do Komisji Europejskiej.

W odniesieniu do roku gospodarczego 2008/2009 wnioski o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej składane były państwu członkowskiemu przez producentów cukru w dwóch etapach: I etap do dnia 31 stycznia 2008 r., II etap do dnia 31 marca 2008 r.

W ramach I etapu Krajowa Spółka Cukrowa S.A. złożyła wniosek o pomoc restrukturyzacyjną w dniu 22 stycznia 2008 r. Wniosek ten dotyczył wyłączenia rejonu plantacyjnego Oddziału Cukrownia Łapy i demontażu urządzeń produkcyjnych Oddziału Cukrownia Lublin. Agencja Rynku Rolnego dokonując weryfikacji wniosku o pomoc restrukturyzacyjną oceniła jego zgodność z wymogami określonymi w rozporządzeniu Rady Unii Europejskiej nr 320/2006 oraz rozporządzeniu Komisji Europejskiej nr 968/2006. Zgodnie z przepisami wymienionych rozporządzeń każdy z producentów cukru był zobowiązany, w składanym wniosku o pomoc restrukturyzacyjną, potwierdzić przeprowadzenie konsultacji z plantatorami buraków cukrowych. Na potwierdzenie przeprowadzenia konsultacji wymagane było dołączenie następujących dokumentów:

- kopie zaproszeń na spotkania konsultacyjne
- potwierdzenie odbioru zaproszeń
- listę uczestników spotkania wraz z podpisami potwierdzającymi ich obecność
- protokół z posiedzeń konsultacyjnych
- protokół rozbieżności
- jeżeli istnieją, pisemne opinie innych zaproszonych stron.

Agencja Rynku Rolnego, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zakwalifikowała wniosek KSC S.A. w dniu 13 lutego br. i poinformowała o tym Komisję Europejską.

Zgodnie z prośbą Pana Senatora o podjęcie interwencji w sprawie rejonów kontraktacyjnych buraków cukrowych, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpiło w tej sprawie do Krajowej Spółki Cukrowej S.A. Według informacji uzyskanych z KSC S.A. produkcja cukru na terenie Lubelszczyzny prowadzona będzie w dwóch Oddziałach Spółki: Cukrowni Krasnostaw i Cukrowni Werbkowice, a ostateczny podział rejonów kontraktacyjnych zostanie przeprowadzony do dnia 30 lipca br.

Ponadto Zarząd KSC S.A. zapewnia, że procesem restrukturyzacji na terenie Lubelszczyzny nie zostali objęci plantatorzy, którzy nadal są posiadaczami prawa do uprawy i dostawy buraków cukrowych.

Z poważaniem
z up. MINISTRA
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

Oświadczenie senatora Jerzego Chróścikowskiego

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Oświadczenie moje dotyczy sprawy budowy odkrywki węgla brunatnego w Tomisławicach.

Zwrócił się do mnie Komitet Protestacyjny przeciwko Budowie Odkrywki Węgla Brunatnego w Tomisławicach. Skierował on do mnie pismo z prośbą o wsparcie działań zmierzających do wstrzymania koncesji na wydobywanie węgla brunatnego z odkrywki w Tomisławicach przez Kopalnię Węgla Brunatnego „Konin” z siedzibą w Kleczewie. Przedmiotowa koncesja wydana przez ministra rolnictwa i ochrony środowiska w dniu 6 lutego 2008 r. jest wysoce krzywdząca i niesprawiedliwa, narusza bowiem żywotne interesy społeczne. Pod kopalnię zostaną zabrane grunty użytkowane rolniczo i wielu rolników zostanie pozbawionych źródła utrzymania. Konsekwencją bankructwa rolników będzie upadek szerokiego sektora usług, sektora handlowego oraz sektora turystycznego.

Komitet stanowczo protestuje przeciwko eksploatacji odkrywki węgla brunatnego w Tomisławicach, ponieważ w wyniku działań kopalni powstanie olbrzymi lej, który ma być napełniony wodą lub w części zasypyany ziemią. Spowoduje to obniżenie poziomu lustra wody w jeziorach, a co za tym idzie, dalsze obniżenie poziomu wód gruntowych, który na Kujawach jest i tak katastrofalnie niski z powodu trwającego od dziesięcioleci procesu stepowienia. Powstanie leja depresyjnego będzie miało katastrofalny wpływ na środowisko naturalne, gdyż obniżenie wód gruntowych przyczyni się do zagłady cennych drzewostanów w lasach, a to z kolei spowoduje nasilenie procesów stepowienia oraz erozji wietrznej. Zagrożone będą pokłady wód głębinowych, a to z kolei stanie się przyczyną braku wody w studniach głębinowych używanych do nawadniania intensywnych upraw warzyw oraz do zaopatrywania ludności w wodę. Niszczenie krajobrazu, pustoszczenie oraz składowanie odpadów jest niezgodne z dyrektywami unijnymi. Powstanie kopalni odkrywkowej w dalszej perspektywie spowoduje utratę źródła utrzymania przez całą rzeszę rolników, których źródłem utrzymania jest ziemia w kilku ościennych powiatach. Znajdujące się wokół kopalni grunty zostaną zdegradowane w promieniu kilkudziesięciu kilometrów.

Zdajemy sobie sprawę z potrzeb energetycznych kraju, ale czy węgiel brunatny to jedyne paliwo? Przecież zasoby tańszego paliwa, jakim jest węgiel kamienny na Śląsku, wynoszą około 300 miliardów t. W obecnej chwili trzeba też wykorzystywać odnawialne źródła energii, takie jak woda, słońce, wiatr, które są tańsze i nie niszczą środowiska. Są to główne powody tego wystąpienia.

Proszę pana ministra o rozważenie możliwości zmiany decyzji, w której została wydana koncesja.

Jerzy Chróścikowski

Odpowiedź

Warszawa, 27 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Jerzego Chróścikowskiego przesłanym przy piśmie z dnia 21 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-497/08 dotyczące budowy odkrywki węgla brunatnego „Tomisławice”, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W dniu 29 sierpnia 2007 roku KWB „KONIN” w Kleczewie S.A. złożyła wniosek do Ministra Środowiska o udzielenie koncesji na wydobywanie węgla brunatnego i kopalin towarzyszących ze złoża „Tomisławice”.

Minister Środowiska prowadząc postępowanie administracyjne, uzyskał wymagane Prawem geologicznym i górniczym uzgodnienia z ministrem właściwym do spraw gospodarki, Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego oraz właściwym miejscowo Wójtem Gminy Wierzbinek. Bez spełnienia tego warunku nie jest możliwe udzielenie koncesji. Podjęta decyzja nie była zatem samodzielnym rozstrzygnięciem, ale zapadła w uzgodnieniu z organami współdziałającymi.

Ponadto warto zauważyć, iż w postępowaniu o udzielenie koncesji na wydobywanie węgla brunatnego ze złoża „Tomisławice” brało udział około 400 stron postępowania – właściciele nieruchomości gruntowych, którzy mieli prawo do czynnego w nim udziału, do składania uwag i wniosków. Jednak w terminach określonych przepisami nikt nie skorzystał z tego prawa.

Minister Środowiska spełnił więc wszystkie wymagane prawem warunki dotyczące udzielania koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż, a także wziął pod uwagę zarówno interes państwa – zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego, jak i zagadnienia przyrodnicze – wpływ inwestycji na środowisko, obydwie te kwestie zostały w sposób odpowiedni zbilansowane.

Do wniosku o udzielenie koncesji została m.in. załączona decyzja z dnia 7 sierpnia 2007 roku o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, wydana przez Wójta Gminy Wierzbinek. Wydanie tej decyzji zostało poprzedzone trwającym rok postępowaniem w sprawie oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. W ramach przedmiotowego postępowania zostały szczegółowo przeanalizowane zagadnienia wpływu projektowanej odkrywki na środowisko (w tym na wody podziemne i powierzchniowe, jezioro Gopło, obszary Natura 2000, etc.) oraz wykonano *Raport o oddziaływaniu odkrywki Tomisławice na środowisko*. Zgodnie z przepisami obowiązującego *Prawa ochrony środowiska* Wójt Gminy Wierzbinek, jako organ ochrony środowiska prowadzący postępowanie w sprawie oceny oddziaływania ww. przedsięwzięcia na środowisko, uzgodnił warunki jego realizacji z Wojewodą Wielkopolskim, Wojewodą Kujawsko-Pomorskim, Ministrem Środowiska, Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w Poznaniu oraz Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w Bydgoszczy. W przedmiotowej decyzji szczególnie określono warunki realizacji inwestycji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich, a także zobowiązano kopalnię m.in. do wykonania monitoringu: wód podziemnych i powierzchniowych, przyrodniczego, gleby, osiadania gruntów, hałasu, powietrza i promieniowania elektromagnetycznego. Warunkiem ww. decyzji jest również wykonanie przez przedsiębiorcę kompensacji przyrodniczej. Pragnę więc zauważyć, iż już na etapie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko projektowanej inwestycji organy samorządu terytorialnego oraz społeczeństwo miały możliwość czynnego w nim uczestniczenia.

W świetle powyższych faktów brak było przeciwwskazań i podstaw prawnych do odmowy udzielenia koncesji.

Faktem jest, że eksploatacja węgla brunatnego negatywnie oddziałuje na środowisko. Należy jednak stwierdzić, iż w chwili obecnej nie można wskazać jednoznacznie przyczyny opadania wód gruntowych i powierzchniowych. Problem deficytu wód w rejonie południowych Kujaw jest zagadnieniem znanym od wielu lat, bardzo skomplikowanym i wymagającym dalszych badań. Swoje stanowisko w tej sprawie opieram na licznych zebranych informacjach, w tym również na ekspertyzach wykonanych przez specjalistów. Zarówno Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, jak i Wielkopolska Komisja do spraw Oceny Oddziaływania na Środowisko są zdania, że przyczyną opadania wód gruntowych i powierzchniowych jest przede wszystkim susza hydrogeologiczna narastająca w Wielkopolsce, w tym na Kujawach, od drugiej połowy 2002 roku, jako skutek głównie niskich opadów na przełomie wielu lat. Nie wykluczają oni również wpływu kopalni na ten stan, jednak skala problemu wskazuje raczej na charakter regionalny opisywanych zmian środowiskowych. Prawdopodobnie zarówno czynniki klimatyczne, jak i skomplikowane warunki hydrogeologiczne odgrywają istotną rolę w tym procesie. Ponadto wpływ na ten stan miały również czynniki antropogeniczne, tj. zmiana użytkowania wód, przejawiająca się w zwiększonym poborze przez rolników wody z jezior do deszczowania upraw, a także głębokie melioracje. Dla poprawy sytuacji podjęto działania, których rezultat powinien być wkrótce widoczny: odprowadzanie wody z odwodnienia kopalni do najbliższych jezior w celu podniesienia poziomu wody w jeziorach i otaczających je gruntach, jak również wprowadzenie zakazu pobierania wody z jezior do deszczowania upraw. Jeżeli mimo powyższych działań sytuacja na terenie Lasów Miradzkich nie ulegnie poprawie, warto rozważyć opracowanie przez miejscowe nadleśnictwo programu działań agrotechnicznych zwiększających retencję gruntową, dostosowujących gospodarkę leśną i drzewostan do istniejących warunków klimatycznych i hydrogeologicznych.

Ustosunkowując się do zagrożeń towarzyszących eksploatacji węgla brunatnego, związanych głównie z powstawaniem leja depresji, spowodowanym odwadnianiem odkrywki węgla brunatnego (bez którego kopalnia nie mogłaby rozpocząć działalności), należy stwierdzić, iż wody pochodzące z tego odwodnienia będą odprowadzane do Noteci, Pichny oraz rowów odwadniających. Odbiornikami tych wód będą: na zachodzie jezioro Gopło, a na wschodzie Jezioro Czarny Bród i Jezioro Głuszyńskie. Ponadto w świetle analizy *Raportu o oddziaływaniu odkrywki Tomisławice na środowisko oraz Dokumentacji hydrogeologicznej określającej warunki hydrogeologiczne w związku z projektowaniem odwodnienia do wydobywania węgla brunatnego ze złoża „Tomisławice”* (która była opiniowana przez specjalistów hydrogeologów na posiedzeniu Komisji Dokumentacji Hydrogeologicznych – organu doradczego Ministra Środowiska) można stwierdzić, iż prognozowany zasięg leja depresji nie obejmie swym zasięgiem Nadgoplańskiego Parku Tysiąclecia.

Odnosząc się do kwestii odnawialnych źródeł energii, chciałbym zauważyć, że struktura bilansu energetycznego w Polsce niewątpliwie powinna ulec zmianie, tak, aby zwiększyć pozyskiwanie energii z odnawialnych źródeł energii, przy jednoczesnym zmniejszeniu produkcji energii z węgla brunatnego, który jest obecnie najtańszym surowcem energetycznym. Jest to jednak proces długofalowy i takie zmiany będą następowały stopniowo. Warto również zauważyć, iż Polska jako członek Unii Europejskiej zobowiązała się do pozyskiwania z odnawialnych źródeł 20% energii do roku 2020.

W świetle powyższych wyjaśnień uprzejmie informuję, że nie zachodzą przesłanki do zmiany ani cofnięcia decyzji o udzieleniu koncesji nr 2/2008.

Z poważaniem
z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
dr Henryk Jacek Jezierski

Oświadczenie senatora Władysława Dajczaka

skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego RP Zbigniewa Cwiąkalskiego

W sobotę 10 maja 2008 r. w pobliżu Łącznicy w powiecie strzelecko-dreńskim w województwie lubuskim miał miejsce tragiczny wypadek. Nietrzeźwy kierowca zjechał na lewy pas jezdni i spowodował czołowe zderzenie z prawidłowo jadącym z naprzeciwka samochodem kierowanym przez dwudziestodwuletnią kobietę, będącą w ósmym miesiącu ciąży. Kobieta zginęła na miejscu, jej dziecko, mimo ofiarnej interwencji służb medycznych, również nie przeżyło, sprawca odniósł zaś niegroźne obrażenia. Badanie alkomatem wykazało, że nietrzeźwy kierowca miał około 2‰ alkoholu we krwi. To niezwykle smutne wydarzenie, które wstrząsnęło mieszkańcami mojej małej ojczyzny, to tragedia dla rodziny i przyjaciół osób tragicznie zmarłych. Mam świadomość, że żadne nasze działania nie odwrócą wydarzeń i nie ukoją bólu tych, którzy cierpią z powodu straty najbliższych.

Wydarzenie to stawia jednak przed nami pytanie, czy organy państwa robią wszystko, co tylko możliwe, aby zapobiec podobnym zdarzeniom w przyszłości.

Wprawdzie prowadzonych jest wiele programów informacyjnych i edukacyjnych, policja prowadzi częste akcje wzmożonych kontroli kierowców, ale fakty świadczą o tym, że te działania są niewystarczające. Tylko w ostatni piątek i sobotę, 9–10 maja bieżącego roku, lubuscy policjanci zatrzymali na drogach pięćdziesięciu sześciu pijanych kierowców. W województwie śląskim w okresie od czerwca do sierpnia 2006 r. policja zatrzymała pięć tysięcy pięciuset trzydziestu ośmiu kierowców będących pod wpływem alkoholu. Liczba ujawnionych przypadków kierujących pojazdami pod wpływem alkoholu, w stanie po użyciu alkoholu oraz w stanie nietrzeźwości wzrastała od 2002 r. do 2006 r. Nie jestem niestety w posiadaniu danych z roku 2007. W 2005 r. nietrzeźwi uczestniczyli w sześciu tysiącach siedmiuset dziewięćdziesięciu ośmiu wypadkach drogowych (14,1% ogółu wypadków), śmierć w nich poniosło osiemset dwadzieścia pięć osób (15,1% ogółu zabitych), a osiem tysięcy czterysta osiemdziesiąt siedem odniosło obrażenia ciała (13,9% ogółu rannych). W 2005 r. na sto dziewięćdziesiąt dwa tysiące dwieście dziesięć ujawnionych przypadków kierujących pojazdami pod wpływem alkoholu liczba odebranych praw jazdy przez policję za jazdę pod wpływem alkoholu wyniosła tylko sześćdziesiąt pięć tysięcy sto osiemdziesiąt osiem.

Wymienione, wybrane tylko dane statystyczne są zatrważające i nasuwają pytanie: czy obowiązujące obecnie w Polsce prawo jest odpowiednie do zagrożeń, które czyhają na uczestników ruchu drogowego ze strony nieodpowiedzialnych kierowców? Ile jeszcze tragedii, takich jak ta opisana na początku mojego oświadczenia, musi się zdarzyć, abyśmy zaczęli pracę nad zaostreniem reakcji organów państwa na prowadzenie pojazdów pod wpływem alkoholu? Oczywiście mam świadomość, że nawet najlepszy i najskuteczniej funkcjonujący system prawny nie wyeliminuje zupełnie nieodpowiedzialnych kierowców z polskich dróg, ale wierzę, że jest jeszcze wiele do zrobienia, aby takich głupich zachowań niosących śmierć było mniej.

Dlatego zwracam się do ministra sprawiedliwości, a za jego pośrednictwem do całej Rady Ministrów, o odpowiedź na kilka pytań związanych z polityką państwa dotyczącą bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Czy w Ministerstwie Sprawiedliwości toczą się lub będą się toczyły prace nad zaostreniem obecnie obowiązujących przepisów regulujących odpowiedzialność za przestępstwa i wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji? Czy możemy spodziewać się w najbliższym czasie inicjatywy ustawodawczej w tej sprawie?

Czy w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są statystyki orzecznictwa w sprawach przeciwko kierującym pojazdami pod wpływem alkoholu i innym nietrzeźwym uczestnikom ruchu drogowego? Proszę o przedstawienie w odpowiedzi statystyk z ostatnich lat dotyczących prawomocnych orze-

czeń sądowych związanych z uczestnictwem w ruchu drogowym kierowców pod wpływem alkoholu, chodzi zarówno o przestępstwa, jak i wykroczenia.

Czy Ministerstwo Sprawiedliwości uważa za możliwe i zasadne wprowadzenie przepadku pojazdu, który prowadził kierowca w stanie nietrzeźwości, jako przedmiotu, który służył lub był przeznaczony do popełnienia przestępstwa?

Czy Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi statystyki dotyczące czasu trwania postępowań przygotowawczych i procesów przeciwko uczestnikom ruchu drogowego będącym pod wpływem alkoholu, od dnia ustalenia sprawy bądź podejrzanego do czasu wydania prawomocnego wyroku? Jeżeli tak, to proszę o przekazanie takich danych. Czy Ministerstwo dostrzega możliwość dokonania odpowiednich zmian proceduralnych w celu skrócenia czasu trwania takich postępowań?

Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dostrzega możliwość wprowadzenia odpowiedzialności karnej za niepowiadomienie policji o fakcie prowadzenia pojazdu przez osoby będące pod wpływem alkoholu? Czy możliwe jest przerwanie „solidarności pijących” poprzez uznanie za przestępstwo niepowiadomienia o istniejącym zagrożeniu dla ruchu drogowego?

Jakie inne inicjatywy podejmują lub zamierzają podjąć Ministerstwo Sprawiedliwości i Rada Ministrów w celu ratowania życia kolejnym setkom i tysiącom osób, które mogą zginąć pod kołami pojazdów pijanych kierowców?

Na zakończenie raz jeszcze podkreślę, że dotychczasowym ofiarom nic już życia nie przywróci, ale powinniśmy zrobić wszystko, co w naszej mocy, aby takich tragicznych wydarzeń było jak najmniej.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Dajczak*

Odpowiedź

Warszawa, 30 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Władysława Dajczaka w sprawie dotyczącej zagrożeń, jakie powodują kierowcy znajdujący się w stanie nietrzeźwości oraz związanych z tym problemem ewentualnych zmian przepisów karnych w celu ochrony innych uczestników ruchu drogowego, przesłane pismem z dnia 21 maja 2006 r. numer BPS/DSK-043-491/08 uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Problem podniesiony w oświadczeniu Pana Senatora jest niezwykle ważny, ponieważ wypadki spowodowane przez nietrzeźwych kierowców wywołują poważne skutki w sferze życia i zdrowia ludzkiego.

Polskie ustawodawstwo przewiduje karalność czynu, stanowiącego występki, polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w art. 178a § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) oraz sankcję za wykroczenie, którego znamieniem jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu alkoholu w art. 87 § 1 i 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z późn. zm.).

Sprawca prowadzący pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Stan nietrzeźwości sprawcy, który popełnia przestępstwo określone w art. 177 k.k. (wypadek komunikacyjny) wpływa na zaostrożenie kary (art. 178 § 1 k.k.). Orzeka się przy tym zakaz prowadzenia pojazdów w wymiarze od roku do lat 10 (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 k.k.).

W polskim prawie karnym istnieje również – wprowadzony ustawą z dnia 14 kwietnia 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. Nr 48, poz. 548) – środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze.

Artykuł 42 § 3 k.k. przewiduje możliwość orzeczenia tego środka karnego wobec sprawcy przestępstwa:

- z art. 173 k.k. lub 174 k.k. (sprowadzenie katastrofy lub jej niebezpieczeństwa, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu),
- z art. 177 § 2 k.k. (spowodowanie wypadku, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu),
- z art. 355 § 2 k.k. (wypadek spowodowany przez żołnierza prowadzącego uzbrojony pojazd mechaniczny, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu),
- jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia.

Przepis art. 42 § 4 k.k. zobowiązuje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze w przypadku ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 k.k. Sąd, orzekając zakaz prowadzenia pojazdów, nakłada również obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do ich prowadzenia.

Nadto, sąd ma możliwość orzeczenia dolegliwych kar majątkowych: a to w postaci grzywny do 360 stawek dziennych przy maksymalnej stawce dziennej 2000 złotych (czyli do 720 000 złotych) – wymierzanej jako grzywna samoistna zgodnie z art. 33 § 1 i 3 k.k. lub w wysokości 180 stawek dziennych przy maksymalnej stawce dziennej 2000 złotych (czyli do 360 000 złotych) wymierzanej jako grzywna przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary oraz – na podstawie art. 49 § 2 k.k. – świadczenia pieniężnego na rzecz instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej, z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych w wysokości do 60 000 złotych.

Obecnie, wobec każdego sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, który był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca przestępstwa orzekany jest obligatoryjnie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres od roku do lat 10 (art. 42 § 2 k.k.). Przypomnieć należy, że przestępstwo z art. 178a k.k. jest zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. W tych warunkach orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze byłoby nieadekwatne do grożących za ten czyn kar zasadniczych.

Niewątpliwie przestępstwo prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem nagminnym i zasługującym na szczególne potępienie.

Podnieść jednak należy, że do grudnia 2000 r. wskazany czyn był jedynie wykroczeniem. Nie można także pomijać faktu, że jest to przestępstwo o charakterze formalnym oraz, że nie wiąże się ze spowodowaniem skutków w postaci obrażeń ciała, czy śmierci innych osób. W przypadku wystąpienia skutku w postaci obrażeń ciała lub śmierci innych osób, sprawca odpowiada bowiem za inne, znacznie surowiej zagrożone przestępstwo (art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k.).

Podkreślić należy, że problem skutecznego wyeliminowania nietrzeźwych kierowców z ruchu drogowego stanowi przedmiot stałych i konsekwentnych działań ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości. W związku z utrzymującą się na wysokim poziomie liczbą postępowań karnych w sprawach o wypadki drogowe popełnione w stanie nietrzeźwości oraz polegających na kierowaniu w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym lub innym pojazdem, podjęte zostały działania zmierzające do ograniczenia tych wysoce szkodliwych społecznie zachowań. Służyć ma temu przede wszystkim upowszechnienie praktyki stosowania zabezpieczeń pojazdów,

którymi poruszali się nietrzeźwi kierowcy, pod kątem późniejszego orzeczenia ich przypadku.

W tym zakresie Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny skierował w dniu 20 czerwca 2006 r. wytyczne do Prokuratorów Apelacyjnych zobowiązujące do zaostrożenia stanowiska w przedmiocie stosowania zabezpieczeń majątkowych na pojazdach, którymi poruszali się nietrzeźwi kierowcy, w celu zwiększenia dolegliwości przyszłej kary. Wskazana tam została możliwość szerszego wnioskowania o orzeczenie kary grzywny zarówno samoistnej, jak i grzywny orzekanej w przypadku zawieszenia przez sąd wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, jak również została wskazana właśnie możliwość wykorzystania orzekania środka karnego przewidzianego w art. 44 § 2 k.k., czyli przypadku pojazdu jako narzędzia służącego do popełnienia przestępstwa.

Orzecznictwo sądowe w tym zakresie jest jednak niejednoznaczne, gdyż część sądów dokonuje wykładni prawa polegającej na uznaniu, że pojazd mechaniczny nie jest przedmiotem służącym lub przeznaczonym do popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 42 § 2 k.k.

Ponadto prokuratorzy zostali zobowiązani do występowania wobec sprawców przestępstw kwalifikowanych z art. 178 k.k. i 178a k.k. z wnioskami o podawanie wyroków skazujących do publicznej wiadomości łącznie z opublikowaniem nazwiska skazanego, a w przypadku uprzedniej karalności za tego rodzaju czyn – również jego wizerunku.

W tej sytuacji wydaje się, że postulat zaostrożenia obecnie obowiązujących przepisów regulujących odpowiedzialność za przestępstwa i wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie wydaje się zasadny.

W Kodeksie postępowania karnego nie ma szczególnego trybu postępowania w sprawach o przestępstwa popełnione przez nietrzeźwych kierowców. Ponieważ są to jednak sprawy zakwalifikowane przez ustawodawcę do kategorii spraw o mniejszym stopniu skomplikowania, to w większości są one prowadzone w trybie uproszczonym i jest możliwość zastosowania w nich wszystkich instytucji Kodeksu postępowania karnego, które mają na celu wydanie wyroku, w krótkim czasie, bez ponoszenia dodatkowych kosztów, tj:

- wniosek prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy (art. 335 k.p.k.),
- wniosek o dobrowolne poddanie się karze (art. 387 k.p.k.),
- postępowanie nakazowe (art. 500 i następne k.p.k.),
- postępowanie przyspieszone (art. 517 i następne k.p.k.).

Podobnie jest w stosunku do osób dopuszczających się wykroczenia polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie po użyciu alkoholu (art. 87 § 1 k.w.).

W tej sytuacji nic wydaje się zasadny do rozważenia wniosek sugerujący wymóg wprowadzenia w praktyce dodatkowych uproszczeń proceduralnych.

Zgodnie z Kodeksem postępowania karnego powszechny obowiązek doniesienia o popełnionym przestępstwie ma co do zasady charakter społeczny (art. 304 § 1 k.p.k.). Prawny obowiązek jest związany bądź z najcięższymi kategoriami przestępstw, takimi jak przestępstwa przeciwko pokojowi, ludzkości oraz przestępstwa wojenne, przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, czy zbrodnie zabójstwa (art. 240 § 1 k.k.) bądź z pełnioną funkcją przez osobę zawiadamiającą (304 § 2 i 231 k.k.).

Przestępstwa, których dotyczy oświadczenie Pana Senatora, choć poważne, znacznie odstają od kategorii najcięższych przestępstw, co do których istnieje obowiązek doniesienia, a co za tym idzie zmiana przepisów naruszałaby spójną koncepcję ustawodawcy.

Rozszerzenie tego katalogu nie wydaje się zatem skutecznym sposobem eliminacji problemu poruszonego w oświadczeniu Pana Senatora.

Kodeks karny przewiduje karalność nie tylko sprawców, ale rozszerza karalności czynu także na osoby, które ułatwiły popełnienie przestępstwa (np. udostępniły pojazd nietrzeźwemu kierowcy w celu kierowania nim (art. 18 § 2 i 3 k.k.), co ma swoje znaczenie dla zmniejszenia tolerancji wobec przyzwolenia na prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości.

Zgodnie z danymi statystycznymi dotyczącymi skazań za przestępstwa komunikacyjne spowodowane pod wpływem alkoholu lub środka odurzającego, w grudniu 2000 r. w związku z nowelizacją Kodeksu karnego, skazano prawomocnie 4 osoby z art. 178a § 1 k.k.

Od roku 2001 liczba prawomocnie skazanych za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu lub środka odurzającego systematycznie rosła: z 41 905 w 2001 r. do 73 175 w 2005 r., natomiast w 2006 r. wynosiła 68 657.

Dane o prawomocnych orzeczeniach w 2007 r. będą dopiero w sierpniu 2008 r.

Największa dynamika skazań za ten czyn była przy orzeczeniach kary ograniczenia wolności: z 4 030 w 2001 r. do 9 413 w 2005 r. i 7 288 w 2006 r. Na grzywnę samoistną skazano w 2001 r. 17 645 osób, zaś w 2006 r. 23 906, tj. odpowiednio: od 42,1% w 2001 r. do 34,8% w 2006 r.

Na karę pozbawienia wolności w roku 2001 skazano 20 213 osób, zaś w 2006 r. 37 338, tj. odpowiednio 48,2% w 2001 r. do 54,4% w 2006 r.

Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w trybie art. 42 §1 i 2 kk¹ w roku 2001 orzeczono łącznie wobec 37 632 osób, zaś w roku 2006 wobec 64 492.

Zauważyć należy, że znaczna jest liczba skazań z art. 178 k.k., który mówi o ucieczce z miejsca zdarzenia, w sytuacji prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i spowodowanie wymienionych w dyspozycji tego przepisu przestępstw: w 2001 r. było 1 257 skazań i następował wzrost tej liczby do wysokości w 2005 r. do 2 199 i spadek w 2006 r. do 1 662. Przy tym czynnie karę pozbawienia wolności orzekano w ok. 98%.

Powyżej wskazano wyłącznie orzeczenia wobec kierowców (tj. prowadzących pojazd mechaniczny), aczkolwiek nie wyróżnia się ich spośród rodzajów ruchu, natomiast zdecydowanie większą liczbę skazań niż wymienione wyżej i o zdecydowanie większej dynamice stwierdza się za przestępstwo „prowadzenia... innego pojazdu niż określony w §1”.

W 2001 r. za czyny z art. 178a § 2 k.k. skazano łącznie 33 718 osób, w tym: na karę ograniczenia wolności 8 377, na samoistną grzywnę 14 855, natomiast na karę pozbawienia wolności 10 476. W roku 2006 skazano łącznie już 76 460 osób, w tym: na karę ograniczenia wolności 24 240, na samoistną grzywnę 24 369, natomiast na karę pozbawienia wolności 27 640.

Odnosnie prawomocnych rozstrzygnięć w sprawach o wykroczenia dane odniesione są do sumy liczb z 2001 roku: do dnia 16 października 2001 roku orzekały kolegia ds. wykroczeń, a od dnia 17 października tegoż roku – sądy.

Analogicznie, jak w sytuacji, gdy opisywano przestępstwa, tak i w wypadku wykroczeń kierowcą jest osoba prowadząca pojazd mechaniczny, tj. omówione zostaną orzeczenia dot. art. 87 §1 k.w., oraz orzeczenia dotyczące prowadzenia innych pojazdów w stanie po użyciu alkoholu (...) lub spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym (art. 86 §2 k.w.).

Liczba orzeczeń za wykroczenia z art. 87 §1 k.w. w 2001 r. wynosiła 25 701, w 2002 r. wynosiła 12 628, w 2006 r. wynosiła 16 859.

Liczba orzeczeń za wykroczenia innych osób będących pod wpływem alkoholu powodujących zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. z art. 86 §2 k.w. wynosiła w 2001 r. 10 738, w roku 2002 wynosiła 8 507, w roku 2006 wynosiła 8 849.

Łączna liczba orzeczeń wobec kierowców prowadzących pojazdy mechaniczne pod wpływem alkoholu lub środka odurzającego wynosiła:

Lata	Orzeczenia wobec kierowców prowadzących pojazdy mechaniczne pod wpływem alkoholu lub środka odurzającego				Orzeczenia wobec osób innych będących pod wpływem alkoholu lub środka odurzającego powodujących zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, lądowym i powietrznym				Orzeczenia wobec osób powodujących zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym	Łącznie (rubr. 4+8+9)
	art. 87 §1 kw	art. 178 kk	art. 178a §1 kk	razem (r.1 do 3)	art. 86 §2 kw	art. 87 §2 kw	art. 178a §2kk	razem (r.5 do 7)	86 §1 kw	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2001	25 701	1 257	41 905	68 863	10 738	13 934	33 718	58 390	58 480	185 733
2002	12 628	1 897	62 362	76 887	8 507	5 147	52 256	65 910	40 884	183 681
2003	13 837	1 899	64 860	80 596	10 826	5 910	65 050	81 786	52 543	214 925
2004	13 673	2 159	71 762	87 594	9 858	5 579	74 456	89 893	49 325	226 812
2005	15 264	2 199	73 175	90 638	9 893	6 524	79 985	96 402	45 134	232 174
2006	16 859	1 662	68 657	87 178	8 849	8 791	76 460	94 100	45 828	227 106
Razem	97 962	11 073	382 721	491 756	58 671	45 885	381 925	486 481	292 194	1 270 431

W ciągu sześciu lat od zmiany przepisów skazano i ukarano łącznie sprawców: 491 756 kierowców będących pod wpływem alkoholu, innych osób będących pod wpływem alkoholu 486 481, a łącznie powodujących zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (lądowym, powietrznym) 1 270 431 osób.

Z danych otrzymanych z Policijnego systemu „Temida” dot. zakończonych postępowań przygotowawczych według czasu trwania postępowań dot. przestępstw drogowych w latach 2004–2007 wynika, że w 2004 r. łącznie zakończono 194 798 postępowań, w tym:

w terminie do 1 miesiąca 93 783,
w terminie do 3 miesięcy 17 887,
w terminie do 6 miesięcy 8 349,
w terminie do 1 roku 787.

W roku 2005 łącznie zakończono 211 653 postępowania, w tym:

w terminie do 1 miesiąca 96 273,
w terminie do 3 miesięcy 19 906,
w terminie do 6 miesięcy 9 767,
w terminie do 1 roku 852.

W 2006 r. zakończono łącznie 210 896 postępowań, w tym:

w terminie do 1 miesiąca 97 486,
w terminie do 3 miesięcy 19 710,
w terminie do 6 miesięcy 10 356,
w terminie do 1 roku 905.

W roku 2007 zakończono łącznie 193 802 postępowań, w tym:

w terminie do 1 miesiąca 63 321,
w terminie do 3 miesięcy 17 108,
w terminie do 6 miesięcy 11 445,
w terminie do 1 roku 1 199.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Jacek Czaja
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Góreckiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Moje oświadczenie dotyczy stanu przygotowań rządu RP do inwestycji wykonania kanału żeglownego przez Mierzę Wiślaną.

W 2007 r. zostało powołane konsorcjum, którego pierwszym zadaniem było przygotowanie studium wykonalności projektu inwestycyjnego „Budowa kanału żeglugowego przez Mierzę Wiślaną”. W jego skład weszli między innymi marszałek województwa warmińsko-mazurskiego, prezydent Elbląga, wojewodowie warmińsko-mazurski i pomorski oraz Komunalny Związek Gmin Nadzalewowych. Tak silne poparcie dla przekopu ma związek z jego strategicznym znaczeniem dla rozwoju nie tylko miasta Elbląga, ale także sieci wodnych dróg śródlądowych i morskich w rejonie Żukaw.

Członkowie konsorcjum ogłosili właśnie, że gotowy jest już dokument określający podstawowe założenia wykonania przekopu przez Mierzę Wiślaną. Konsorcjum zarekomendowało na miejsce budowy kanału okolice Skowronek. Kanał ma mieć długość 1 tysiąca 100 m, szerokość od 60 do 100 m na długości śluzy oraz głębokość 5 m. W tej szerokości ujęte są już skarpy i zabezpieczenia brzegów. Śluza o długości 200 m z obu stron będzie zamykana wrotami. Nad kanałem na wrotach śluz zbudowane zostaną dwa niskie mosty zwodzone z drogami dojazdowymi. Harmonogram realizacji projektu zakłada, że inwestycja ma szansę zostać zrealizowana już do 2013 r.

Ale najważniejsze z punktu widzenia krajowej opinii publicznej są ustalenia zawarte w studium wykonalności, dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko. Zarówno Mierzę Wiślaną, jak i Zalew Wiślaną są objęte siecią przyrodniczą Natura 2000. Budowa kanału może być zaliczona do przedsięwzięć znacząco oddziałujących na środowisko. Ustalenia raportu wskazują jednak, że inwestycja dotycząca przekopu nie będzie miała znacznego ujemnego wpływu na środowisko ze względu na ograniczony obszar oddziaływania przestrzennego. Inwestycja zlokalizowana jest bowiem na przestrzeni 16,5 ha, co stanowi 0,37% powierzchni Parku Krajobrazowego Mierzę Wiślaną.

W związku z pozytywnymi wynikami przeprowadzonego studium wykonalności projektu „Budowa kanału żeglugowego przez Mierzę Wiślaną” proszę pana ministra o informację, jakie jest oficjalne stanowisko rządu w sprawie wykonania przekopu. Jakie środki finansowe zostaną zaplanowane w budżecie na wykonanie inwestycji? Konsorcjum szacuje wartość inwestycji na około 310 milionów zł przy cenach stałych.

Z poważaniem
Ryszard Górecki

Odpowiedź

Warszawa, 6 czerwca 2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem Pana senatora Ryszarda Góreckiego złożonym podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 roku dotyczącego planów budowy kanału żeglugowego przez Mierzę Wiślaną, uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 21 maja 2007 r. w Gdyni zostało zawiązane Konsorcjum w składzie: Urząd Morski w Gdyni, Wojewoda Pomorski, Wojewoda Warmińsko-Mazurski, Gmina Miasta Elbląg, Zarząd Portu Morskiego Elbląg Sp. z o.o., Gmina Sztutowo, Komunalny Związek Gmin Nadzalewowych. Celem powołania konsorcjum jest przygotowanie i realizacja projektu budowy Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną. Liderem Konsorcjum jest Urząd Morski w Gdyni. W zawartej umowie strony Konsorcjum wyraziły wolę współpracy oraz deklarację wspierania wszelkich działań na rzecz przedsięwzięcia oraz tworzenia lobbingu, zgodnie z obowiązującym prawem, na rzecz projektu budowy Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną na forum gmin, powiatów, województw pomorskiego i warmińsko-mazurskiego, Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Komisji Europejskiej.

W dniu 6 maja 2008 r. w siedzibie Urzędu Morskiego w Gdyni odbyło się spotkanie, na którym dokonano przyjęcia Studium Wykonalności Inwestycji „Budowa Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną” jako wykonanego zgodnie ze zleceniem.

Celem Studium było przeprowadzenie badań i analiz w zakresie możliwości i celowości zbudowania w polskiej części Mierzei Wiślanej Kanału Żeglugowego, jako międzynarodowej drogi wodnej, łączącej Morze Bałtyckie z Portem Morskim w Elblągu oraz z pozostałymi portami nad Zalewem Wiślanym. W ramach Studium dokonano analiz, których celem było uzasadnienie celowości realizacji projektu w zakresie m.in. wpływu planowanego Kanału Żeglugowego na otoczenie, a także korzyści ekonomiczne oraz społeczno-ekonomiczne, jakie będą uzyskane w wyniku jego realizacji.

Z przeprowadzonej w ramach Studium analizy oddziaływania inwestycji na środowisko oraz odpowiednich ustaw wynika, że projektowany Kanał Żeglugowy przez Mierzeję Wiślaną należy do przedsięwzięć mogących znacząco wpływać na środowisko. Dodatkowo ze względu na możliwe i bardzo prawdopodobne oddziaływanie przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony, w tym obszary sieci NATURA 2000 Urząd Morski w Gdyni uznał za konieczne wykonanie Raportu o oddziaływaniu na środowisko. Raport zostanie opracowany do końca 2008 roku.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że przyjęta w dniu 13 listopada 2007 r. przez Radę Ministrów uchwała ustanawiająca *Program Wieloletni na lata 2008–2013 pod nazwą „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”*, przewiduje finansowanie budowy kanału żeglugowego ze środków budżetu państwa w kwocie 417 200 tys. zł. W roku 2008 przewidziano środki w kwocie 10 000 tys. zł z przeznaczeniem na wykonanie dokumentacji projektowej oraz opracowania przedinwestycyjne.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ze względu na możliwość oddziaływania na obszary objęte programem NATURA 2000 decyzję o ewentualnej realizacji inwestycji Rada Ministrów będzie mogła podjąć po otrzymaniu wyników przygotowywanego raportu oddziaływania na środowisko.

W związku z powyższym w chwili obecnej Ministerstwo Infrastruktury oczekuje na wyniki Raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Z wyrazami szacunku
z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Anna Wypych-Namietko

**Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego
oraz senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego**

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lutego 2008 r. oraz odpowiedzi udzielonej przez pana Stanisława Komorowskiego, podsekretarza stanu w MON, chcielibyśmy zadać pytanie, dlaczego w załączonym pliku dokumentów nie otrzymaliśmy żadnego dokumentu źródłowego potwierdzającego fakt internowania w listopadzie 1982 r. działaczy NSZZ „Solidarność” przez LWP we współpracy z SB. Przesłane kserokopie kartotek (wykaz imienny) między innymi „kompanii polowych” w Chełmie i Czerwonym Borze w żaden sposób nie wskazują, aby w tych jednostkach stosowano jakiekolwiek formy represji i prześladowania umieszczonych w nich rezerwistów. Prosimy Pana Ministra o podanie powodu, dlaczego otrzymaliśmy tylko niektóre dokumenty, a inne, jak na przykład zarządzenie szefa Sztabu Generalnego WP Nr 0141/Mob z dnia 26 października 1982 r., nie zostały nam przekazane. Ze źródeł IPN wiemy, że istnieją dokumenty potwierdzające szczególnie tryb powoływania rezerwistów i poborowych do tak zwanych „kompanii polowych” w listopadzie 1982 r.

Na spotkaniu z senatorami w dniu 23 kwietnia bieżącego roku podczas dziesiątego posiedzenia Senatu RP pan Janusz Kurtyka poinformował, że dokumenty źródłowe dotyczące powoływania na ćwiczenia wojskowe tak zwanych „kompanii polowych” znajdują się w Centralnym Archiwum Wojskowym i Archiwum Wojsk Lądowych w Toruniu. Posiadamy informacje, że istnieją dokumenty potwierdzające szczególnie charakter przedmiotowych ćwiczeń.

Zwracamy się do Pana Ministra o udostępnienie członkom Stowarzyszenia Osób Internowanych „Chełmniacy 1982 r.” (w rejestracji) dokumentów ujawniających szczególnie tryb „szkolenia” oraz „wychowania” poborowych i rezerwistów w obozach internowania zorganizowanych przez dowództwo LWP. Z relacji osób wcielonych do „kompanii polowych” wiemy, że oficerowie WSW prowadzili systematyczne akcje przesłuchań, obserwacji i zastraszania umieszczonych w obozach rezerwistów.

Prosimy Pana Ministra o przyspieszenie badań prowadzonych przez Centralne Archiwum Wojskowe. Od 1989 r. minęło dziesięćnaście lat, a my ciągle niewiele wiemy o tak zwanych „kompaniach polowych”, zaś osoby tam represjonowane nie otrzymały nawet prawa do uznania tej represji za formę internowania przez władze PRL.

Liczymy na pana pomoc.

*Z wyrazami szacunku
Maciej Grubski
Krzysztof Kwiatkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.05

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Panów Senatorów Macieja Grubskiego i Krzysztofa Kwiatkowskiego podczas 12. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-485/08), dotyczące dokumentacji w sprawie organizowanych w stanie wojennym „kompanii polowych”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W kwietniu 2006 r., w wyniku działalności Zespołu do Spraw Przeglądu Materiałów Archiwalnych, powołanego decyzją Nr 386/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 29 listopada 2005 r., Centralne Archiwum Wojskowe oraz archiwa Rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przekazały do Instytutu Pamięci Narodowej całość materiałów archiwalnych dotyczących stanu wojennego (łącznie 2046 j.a.). Do Instytutu Pamięci Narodowej trafiły również dokumenty Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, obrazujące organizację i funkcjonowanie tzw. kompanii polowych, przechowywane dotąd w Centralnym Archiwum Wojskowym, w tym zarządzenie Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego Nr 0141/Mob z dnia 26 października 1982 r.

Z informacji Archiwum Wojsk Lądowych wynika, że pracownicy Instytutu Pamięci Narodowej dokonali przeglądu spisów akt zgromadzonych w tym Archiwum i wytypowali dokumenty, które były w zakresie zainteresowania Instytutu. Z Archiwum Wojsk Lądowych przekazano w formie użyczenia akta prokuratur i sądów oraz jednostek Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Wojsk Obrony Wewnętrznej oraz akta Układu Warszawskiego.

W świetle powyższego, przywołana przez Panów Senatorów Macieja Grubskiego i Krzysztofa Kwiatkowskiego informacja Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej, Pana Janusza Kurtyki, jest nieścisła. Po zakończeniu prac Zespołu do Spraw Przeglądu Materiałów Archiwalnych, dokumenty znajdujące się dotychczas w Centralnym Archiwum Wojskowym, na podstawie Spisu akt nr IPN BU 1405 z dnia 12 kwietnia 2006 r., przekazane zostały, w trybie określonym wspomnianą decyzją Nr 386/MON Ministra Obrony Narodowej, do Instytutu Pamięci Narodowej i tam należy szukać konkretnych dokumentów interesujących Panów Senatorów w związku z rejestracją Stowarzyszenia Osób Internowanych „Chełmniacy 1982”.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające i wyrażam gotowość archiwów wojskowych do podjęcia nowych poszukiwań, po otrzymaniu bardziej precyzyjnych danych.

Z wyrazami szacunku i poważaniem
Bogdan Klich

**Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego
oraz senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego**

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z decyzją nr 97/Org./PS ministra obrony narodowej z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie zmian dyslokacji niektórych jednostek organizacyjnych w Garnizonie Łódź i w Garnizonie Zgierz, szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych przejmując w użytkowanie Centrum Szkolenia Wojskowych Służb Medycznych w terminie do dnia 30 czerwca 2008 r. zwolnione obiekty w kompleksie wojskowym nr 8156 przy ul. 6 Sierpnia w Łodzi.

Minimalne wojskowe wymagania organizacyjno-użytkowe dla zadania inwestycyjno-remontowego, mającego na celu adaptację infrastruktury koszarowej do potrzeb administracyjno-szkoleniowych Centrum Szkolenia Wojskowych Służb Medycznych, zostały przedstawione na rok planowy 2009 z szacunkową wartością zadania 54 270 000 zł.

Inspektorat Wojskowej Służby Zdrowia na etapie planowania rzeczowego na 2009 r. w zakresie inwestycji budowlanych i remontów nieruchomości przesłał do zarządu Planowania Rzeczowego – P.-8 SG WP zestawienie kwot zbiorczych w zakresie remontów nieruchomości z przeznaczeniem dla Centrum Szkolenia Wojskowych Służb Medycznych w Łodzi w wysokości 400 000 zł.

Ponadto, w celu utrzymania odpowiedniego stanu sanitarno-higienicznego w przejmowanych budynkach kompleksu nr 8156, przewiduje się zwiększenie dla Wojskowej Administracji Koszar Łódź ilości środków finansowych na remonty budynków w tym kompleksie w 2008 r.

Podsumowując, zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: czy w budżecie na rok 2009 na wymienioną inwestycję i remonty zostaną przekazane środki w wysokości do kwoty szacunkowej zadania, to jest 54 270 000 zł?

*Z wyrazami szacunku
Maciej Grubski
Krzysztof Kwiatkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.05

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Macieja Grubskiego i Pana Senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego podczas 12. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-485/08), dotyczące potwierdzenia wysokości kwot przeznaczonych na remonty i inwestycje związane z adaptacją obiektów w kompleksie wojskowym Nr 8156 w Łodzi, przy ul. 6 Sierpnia, dla Centrum Szkolenia Wojskowych Służb Medycznych (CSWSM), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Łączne potrzeby finansowe na realizację zadań inwestycyjnych i remontowych CSWSM w kompleksie wojskowym Nr 8156, ocenia się na kwotę ok. 54,7 mln zł, z czego do Zarządu Planowania Rzeczowego – P8 – zgłoszono w marcu 2008 r. siedem zamierzeń inwestycyjnych o ogólnej wartości szacunkowej wynoszącej 37 180,0 tys. zł.

Powyższe zadania pojawiają się jako nowe i nie były wcześniej wprowadzone do „Planu inwestycji budowlanych Sił Zbrojnych RP oraz zamierzeń inwestycyjnych realizowanych w ramach NSIP w latach 2007–2012”.

Należy dodać, że corocznie na inwestycje infrastruktury wojskowej możliwe jest w resorcie obrony narodowej wydzielenie jedynie około 20% środków przewidzianych na wydatki majątkowe. Na 2009 r. limit w tym zakresie wystarczy tylko na kontynuację części zadań, z czego przewiduje się wydzielenie kwoty 86,6 mln zł (tj. 8,7% nakładów na infrastrukturę w Siłach Zbrojnych) w jednostkach podległych Szefowi Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia, zapewniającej w pełni kontynuację zamierzeń z 2008 r.

Z uwagi na konieczność zabezpieczenia w budżecie resortu obrony narodowej znacznych nakładów finansowych na realizację przedsięwzięć związanych z procesem profesjonalizacji Sił Zbrojnych, przedmiotowe zamierzenia, aczkolwiek uzasadnione, nie są przewidziane do wprowadzenia do „Centralnego planu inwestycji budowlanych resortu obrony narodowej na 2009 r.”.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w dalszych pracach planistycznych nad opracowaniem budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej oraz ustaleniem zadań na 2009 r., poszukiwane będą możliwości finansowe dostosowania obiektów dla potrzeb CSWSM. Ponadto, zgłoszone przez Inspektorat Wojskowej Służby Zdrowia potrzeby finansowe w kwocie 400 tys. zł na realizację zadań remontowych w obiektach CSWSM, będą rozpatrzone na etapie tworzenia projektu „Centralnego planu remontów nieruchomości resortu obrony narodowej na 2009 r.”.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważaniem
Bogdan Klich

Oświadczenie senatora Tadeusza Gruszki

skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego RP Zbigniewa Cwiąkalskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W moim oświadczeniu zwracam uwagę na sposób karania nietrzeźwych kierowców.

Jak wiemy, prowadzący w stanie po spożyciu alkoholu są ogromnym zagrożeniem na drogach, skutkiem najtragiczniejszym jest często śmierć innych uczestników ruchu drogowego, bezbronnych wobec takiego procederu. Co tydzień w mediach podawana jest liczba zatrzymanych pijanych kierowców. Zauważyłem, że oscyluje ona wokół tej samej wartości i sądzę, że informacja taka nie oddziałuje już na świadomość kierowców nadużywających alkoholu. Kary zatrzymania uprawnień nietrzeźwym kierowcom nie są wymierzane w maksymalnych wartościach, a wielu pozbawionych prawa jazdy nadal porusza się pojazdami. Ten środek zapobiegawczy także nie odnosi zakładanego celu. Nadal są oni anonimowi wśród sąsiadów i znajomych. Nie jesteśmy, jako społeczeństwo obywatelskie, wyposażeni w niezbędną wiedzę, by móc zareagować na recydywę.

Uważam, że należy rozpocząć zmasowaną akcję przeciw „mordercom uzbrojonym w promile”.

Jedną z takich możliwości, na którą pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra, jest wprowadzenie w życie obligatoryjnego obowiązku ujawniania danych i wizerunku zatrzymanych kierowców, prowadzących pojazd na tak zwany „podwójnym gazie”. Prawo daje taką możliwość, jednakże sądy niezbyt często z niej korzystają. Sugeruję, aby umieszczać w lokalnych gazetach specjalne dodatki z informacjami o takich osobach. Społeczeństwo poznałoby wówczas tych, którzy niosą zagrożenie i śmierć na drogach i moglibyśmy, w razie konieczności, odpowiednio reagować.

Mam nadzieję, że Ministerstwo Sprawiedliwości chce bronić potencjalne ofiary, a nie kryminalistów, i zaangażuje się w sposób zdecydowany w działania przeciwko pijanym kierowcom.

Z wyrazami szacunku
Tadeusz Gruszka

Odpowiedź

Warszawa, 19.06.2008 r.

Pan
Tadeusz Gruszka
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na Pana oświadczenie złożone w dniu 15 maja 2008 roku na 12. posiedzeniu Senatu, które zostało przesłane przy piśmie z dnia 21 maja 2008 Marszałka Senatu, dotyczące zagrożeń w ruchu drogowym ze strony nietrzeźwych kierowców pragnę wyrazić podziękowanie za zainteresowanie tą problematyką.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że liczba osób prawomocnie skazanych za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego („kierowca”) w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego (art. 178a § 1 Kodeksu Karnego) obecnie spada. W roku

2005 wynosiła ona 73 175 osób, a w roku 2006 – 68 657 osób. Dane o prawomocnych orzeczeniach w roku 2007 (z uwagi na proces metodologiczny i technologiczny) będą w sierpniu br.

Także liczba prawomocnych skazań z art. 178 Kodeksu Karnego, który dotyczy m.in. ucieczki z miejsca wypadku komunikacyjnego, w sytuacji prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości obecnie spada. W roku 2005 wynosiła ona 2 199 osób, a w roku 2006 – 1622 osób.

Ministerstwo Sprawiedliwości nie gromadzi odrębnych danych dotyczących wymiaru orzekanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów (który ma charakter obligatoryjny w przypadku skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jeżeli była w stanie nietrzeźwości). Także nie są gromadzone odrębne dane dotyczące ilości osób niestosujących się do orzeczonego wobec nich zakazu prowadzenia pojazdów.

Podzielając wyrażoną w oświadczeniu troskę o bezpieczeństwo na drogach pragnę zauważyć, że obecny stan prawny pozwala na orzeczenie przez sąd środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, o czym stanowi przepis art. 39 pkt 8 Kodeksu karnego. W przypadku przestępstw, których dotyczy oświadczenie, orzeczenie takiego środka jest fakultatywne, a podstawą prawną jest przepis art. 50 Kodeksu karnego, który stanowi, że „sąd może orzec podanie wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób, jeżeli uzna to za celowe, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, o ile nie narusza to interesu pokrzywdzonego”. Sposób wykonania takiego orzeczenia reguluje przepis art. 198 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego, z którego m.in. wynika, że „w razie orzeczenia podania wyroku do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w czasopiśmie, sąd przesyła odpis wyroku lub wyciąg z wyroku”.

Treść powołanych wyżej przepisów nie daje podstawy do publikacji wizerunku osoby skazanej, gdyż stosowanie do przepisu art. 413 Kodeksu postępowania karnego nie jest on elementem wyroku, a tylko wyrok (lub jego wyciąg) można podać do publicznej wiadomości. Nie można zaś orzec wobec oskarżonego środka karnego w zakresie nieprzewidzianym przez prawo. Podobne zapatrywanie prawne wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 sierpnia 2007 roku w sprawie o sygn. IV KK 119/07, opublikowanym w OSNKW z 2007 roku, nr 12, poz. 92.

Inną kwestią jest publikacja wizerunku na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (*Dz. U. z 1984 roku, Nr 5, poz. 24. z późn. zm.*). Przepis ten określa warunki zezwolenia na ujawnienie wizerunku i jest on adresowany do prasy. Na jego podstawie sąd może więc zezwolić na ujawnienie przez prasę wizerunku skazanego, ale nie może nikogo zobowiązać do takiej publikacji.

W przypadku orzeczenia środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości sąd samodzielnie określa formę publikacji. Może to być ogłoszenie w prasie, w telewizji, wywieszenie na tablicy ogłoszeń itp. Sposób określenia publikacji musi być dostatecznie sprecyzowany, aby można było ocenić prawidłowość jego realizacji. Sąd może więc, o ile uzna to za celowe, np. oznaczyć miejsce publikacji i jej format.

Zasada niezawisłości sędziowskiej wyłącza oddziaływanie na proces orzekania w konkretnych rodzajach spraw. Jedynymi w tym zakresie są instrumenty kontroli judykacyjnej w trakcie rozpoznawania środków odwoławczych składanych przez strony postępowania, a więc leżące poza kompetencjami Ministra Sprawiedliwości.

Jeżeli chodzi o zmiany legislacyjne, to każdorazowe wprowadzanie obowiązku zastosowania określonego przepisu prawa karnego materialnego przez sąd, jest obciążone dużym ryzykiem, gdyż osłabia zasadniczą rolę indywidualizacji wymiaru kary podczas jej określania. Zasada ta ma na celu zachowanie trafności reakcji prawnokarnej, która powinna być adekwatna do konkretnej sytuacji. W przypadku zaś umożliwienia (czy wręcz nakazania) publikacji wizerunku oskarżonego lub jego danych osobowych mogłoby dojść do sytuacji, gdy publikacja taka zamiast zawierać w sobie element prewencyjny, byłaby nadawaniem skazanym, którzy tego oczekują, rozgłosu w pewnych środowiskach, nie mówiąc o trudnościach technicznych związanych z brakiem aktualnego wizerunku skazanego.

Warto również zwrócić uwagę, że obecny stan prawny stanowi krok naprzód w zakresie możliwości podawania wyroku do wiadomości publicznej, gdyż do roku 2000 Kodeks karny uniemożliwiał orzeczenie takiego środka karnego w przypadku skazania za przestępstwa, będące przedmiotem oświadczenia.

Przyjęte rozwiązania nie uzasadniają inicjowania prac legislacyjnych zmierzających do zmiany obowiązujących w tym przedmiocie przepisów.

Należy oczekiwać, że tak jak w wypadku szeregu innych, także poważniejszych przestępstw, dotychczasowe środki prawne stosowane przez państwo będą adekwatne.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Jacek Czaja
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Iwana

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Uprzejmie informuję, że burmistrz gminy Babimost przekazał mi pismo z informacją, iż dnia 1 października 2008 r. wchodzi w życie ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, której art. 12 ust. 2 stanowi, że: „Do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu świadczeń z funduszu alimentacyjnego rada gminy nie może upoważnić ośrodka pomocy społecznej”. W związku z powyższym burmistrz zwraca się z prośbą o podjęcie działań legislacyjnych mających na celu zmianę przywołanego zapisu, umożliwiającą załatwianie tych spraw przez ośrodek pomocy społecznej.

Od 2004 r. Ośrodek Pomocy Społecznej w Babimost realizuje postanowienia ustawy o świadczeniach rodzinnych i o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej. Przygotowując się do wdrożenia tych ustaw gmina Babimost poniosła ze środków własnych koszty w wysokości około 50 tysięcy zł na dostosowanie ośrodka do realizacji tych zadań zleconych, przeznaczając te środki na wyremontowanie dodatkowych pomieszczeń oraz zatrudnienie dwóch nowych pracowników (w tym księgowej). Oprócz tego w celu usprawnienia pracy zainstalowano w ośrodku system Video TEL Banking umożliwiający przekazywanie świadczeń na indywidualne konta świadczeniobiorców. Zadania te realizowane są przez wyodrębnioną w strukturze ośrodka komórkę do spraw świadczeń rodzinnych i postępowania wobec dłużników alimentacyjnych i nie koliduje to z zadaniami realizowanymi przez ośrodek, przypisanymi pomocy społecznej.

Przedstawiając tę sprawę, zgłaszam zapytanie o możliwość wprowadzenia zmian w art. 12 ust. 2 przedmiotowej ustawy, przekazujących realizację spraw z zakresu świadczeń z funduszu alimentacyjnego ośrodkom pomocy społecznej. Pozwoli to na wykorzystanie kadry, która w większości tego typu placówek jest przygotowana do wdrożenia ustawy z dnia 7 września 2007 r., jej doświadczenia i sprzętu, będącego w dyspozycji ośrodków, tym bardziej, że ośrodki nadal będą realizatorami ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Z poważaniem
Stanisław Iwan

Odpowiedź

Warszawa, 3.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie oświadczenia senatora Stanisława Iwana złożonego podczas 12. posiedzenia Senatu RP dotyczącego załatwiania indywidualnych spraw z zakresu świadczeń z funduszu alimentacyjnego przez ośrodek pomocy społecznej, uprzejmie informuję:

Poselski projekt ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów w pierwotnej wersji nie przewidywał realizacji tej ustawy wyłącznie przez urząd gminy. Rozwiązanie takie wprowadzone zostało podczas prac parlamentarnych, w ramach poprawki poselskiej. Jako uzasadnienie tych zmian posłowie podnosili, że ze względu na charakter pomocy, świadczenie z funduszu alimentacyjnego nie może być świad-

zeniem z obszaru pomocy społecznej. Odmienność tego świadczenia od świadczeń realizowanych przez pomoc społeczną bardzo mocno akcentowali przedstawiciele Obywatelskiego Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej na rzecz Ustawy Fundusz Alimentacyjny. Posłowie i senatorowie podnosili ponadto, opierając się na opiniach pracowników ośrodków pomocy społecznej, że nałożony na ośrodki pomocy społecznej obowiązek realizacji świadczeń rodzinnych, zaliczki alimentacyjnej, a w przyszłości świadczeń z funduszu alimentacyjnego, uniemożliwia prawidłową realizację zadań przypisanych pomocy społecznej, w szczególności pracy z rodzinami, osobami wykluczonymi ze społeczeństwa, bądź tym wykluczeniem zagrożonymi.

Wobec tak zdecydowanego stanowiska wyrażonego zarówno w Sejmie jak i Senacie oraz brakiem, do niedawna, zastrzeżeń do tego rozwiązania ze strony samorządów, wystąpienie z inicjatywą mającą na celu zmianę zapisu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2007 r., Nr 192, poz. 1378), zgodnie z którym do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu świadczeń z funduszu alimentacyjnego rada gminy nie może upoważnić ośrodka pomocy społecznej, nie znajdowało uzasadnienia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej zakończone zostały prace nad nowelizacją ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (projekt ustawy został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 18 marca 2008 r. i skierowany do Sejmu RP), jednak celem nowelizacji jest jedynie dokonanie koniecznych zmian o charakterze merytorycznym i redakcyjnym. Dotyczy to doprecyzowania niektórych przepisów oraz usunięcia oczywistych błędów, które znajdują się w uchwalonej ustawie.

Tak wąski zakres nowelizacji ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, przygotowanej przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, jest również konsekwencją opinii Rady Legislacyjnej, która wyraziła negatywne stanowisko co do nowelizacji przepisów w okresie ich *vacatio legis*, gdyż prowadzi to do obniżenia zaufania do stanowienia prawa – nowelizacja ta ogranicza się więc do poprawek niezbędnych ze względu na prawidłowe wdrożenie ustawy w życie.

W związku z powyższym, ewentualne dalsze zmiany ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów mogą zostać wprowadzone jedynie w trakcie prac parlamentarnych nad ww. nowelizacją.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Kazimierza Jaworskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego RP Zbigniewa Cwiąkalskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Z zainteresowaniem obserwuję starania mające na celu liberalizację prawodawstwa dotyczącego dostępu do zawodów prawniczych i wspieram te starania. Ministerstwo Sprawiedliwości, zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, przedstawiło projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie. Opierając się na treści projektu przedstawionego w witrynie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości, pragnę zwrócić uwagę na projektowane przepisy ustawy o zmianie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie, zmierzające do zmiany przepisów ustawy – Prawo o adwokaturze (DzU 2002 nr 123 poz. 1058 z późniejszymi zmianami).

Cel regulacji prawnej jest w zupełności zrozumiały. Ministerstwo Sprawiedliwości stoi na stanowisku, że nie każdy absolwent prawa ma predyspozycje do bycia adwokatem, radcą prawnym czy notariuszem. Jednocześnie dostrzega konieczność wprowadzenia alternatywnych wobec aplikacji ścieżek dostępu do zawodu. Obecnie kwalifikacje do wykonywania tych zawodów potwierdza zwykle odbyta aplikacja i złożony egzamin adwokacki lub odpowiednio radcowski.

Wątpliwości może budzić art. 1 pkt 4 projektu, zmieniający art. 66 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo o adwokaturze. Projekt uzależnia wpis na listę adwokatów lub odpowiednio radców prawnych osób, które zdały egzamin sędziowski, od dodatkowych przesłanek, o których mowa w art. 1 pkt 4 projektu. Ta zmiana dotyczy art. 66 ust. 1 pkt 4a i b ustawy – Prawo o adwokaturze. Krytycznie należy odnieść się do propozycji, aby osoby, które zdały egzamin sędziowski, musiały legitymować się doświadczeniem zawodowym. Należy powołać się na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 19 kwietnia 2006 r., sygnatura akt K 6/06, ocenił, że „w sytuacji, gdy aplikacja i egzamin sędziowski przygotowuje i weryfikuje przydatność konkretnych osób do podjęcia wysoce odpowiedzialnej funkcji sędziego, trudno byłoby przyjąć pogląd, że złożenie egzaminu sędziowskiego stanowi zbyt niski wymóg znajomości prawa dla przyjęcia w poczet korporacji zawodowej adwokatów”. Należy również podkreślić, że trybunał miał zastrzeżenia jedynie do możliwości wykonywania zawodu adwokata przez osoby, które zdały egzamin prokuratorski lub notarialny. Czy wobec tego Pan Minister nie ocenia jako zasadnego różnicowania statusu osób legitymujących się złożonym egzaminem sędziowskim i prokuratorskim, a także rezygnacji z wymogu doświadczenia zawodowego wobec grupy osób, które złożyły egzamin sędziowski?

Projektowana zmiana zakłada również w art. 1 pkt 4 regulację statusu doktorów nauk prawnych. Analogicznie jak w przypadku osób, które złożyły egzamin sędziowski i prokuratorski, projekt przewiduje, że aby uzyskać wpis na listę adwokacką lub odpowiednio radców prawnych, należy spełnić wymóg świadczenia wskazanych czynności związanych ze stosowaniem prawa (zmiana art. 66 ust. 1 pkt 5a i b ustawy – Prawo o adwokaturze).

Pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na fakt, iż doktorzy nauk prawnych prezentują wiedzę prawniczą na wysokim poziomie, dającym rękojmię prawidłowego wykonywania zawodu adwokata. Kwalifikacje tej grupy potwierdzają choćby egzaminy złożone przy okazji obrony rozprawy doktorskiej, a także sama rozprawa, której obrona jest zatwierdzana przez grono specjalistów, znawców prawa, legitymujących się co najmniej stopniem doktora habilitowanego nauk prawniczych. Ten fakt dostrzegł również w swoich orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny. Znakomita większość doktorów nauk prawnych to specjaliści różnych dziedzin prawa. Jednocześnie praktykę zawodową, o której mowa w art. 66 ust. 1 pkt 4b projektu ustawy, można uznać za konieczną do wykonywania zawodu ad-

wokata lub odpowiednio radcy prawnego na właściwym poziomie. Wątpliwości budzi jednak stosunkowo długi okres praktyki prawniczej zawarty w projekcie ustawy: „pięć lat przed złożeniem wniosku o wpis na listę adwokatów, łącznie przez okres co najmniej trzech lat”. Czy wobec tego Pan Minister nie uważa za celowe skrócenie tegoż okresu, trwającego niemalże tak długo, jak odbycie aplikacji adwokackiej czy odpowiednio radcowskiej, na przykład do pięciu przed złożeniem wniosku o wpis na listę adwokatów, łącznie przez okres co najmniej jednego roku, dwóch lat?

Zgodnie z informacją zamieszczoną w witrynie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości przedmiotowy projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie został przekazany do uzgodnień międzyresortowych. Nie istnieją więc formalnoprawne przeszkody, by dokonać zmian projektowanych przepisów.

Pragnę również zapytać Pana Ministra o przewidywany termin skierowania projektu ustawy pod obrady Sejmu.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź.

Z poważaniem
Kazimierz Jaworski

Odpowiedź

Warszawa, 19 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 21 maja 2008 r., nr BPS/DSK-043-490/08, dotyczące oświadczenia Pana Senatora Kazimierza Jaworskiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Odnosząc się do postulowanego przez Pana Senatora Kazimierza Jaworskiego różnicowania statusu osób legitymujących się złożonym egzaminem sędziowskim i prokuratorskim oraz rezygnacji z wymogu posiadania doświadczenia zawodowego wobec grupy osób, które złożyły egzamin sędziowski, należy wskazać, iż kwestionowane rozwiązania, zawarte w art. 1 pkt 4 projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie, są zgodne z wymogami prawnymi, określonymi przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 kwietnia 2006 r., sygn. K 6/06.

W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał stwierdził m.in. iż „Mankamentem art. 66 ust. 1 pkt 2 ustawy znowelizowanej [ustawy – Prawo o adwokaturze; przepis ten zakładał, iż wymogu odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego nie stosuje się m.in. do osób, które zdały egzamin sędziowski, prokuratorski, radcowski lub notarialny] jest brak ustawowego wymogu jakiegokolwiek stażu zawodowego, a nadto – nieokreślenie maksymalnego okresu, jaki upłynął od momentu złożenia – przez ubiegającego się o wpis na listę adwokatów – innego niż adwokacki egzaminu prawniczego. Dopuszcza to ubieganie się o wpis na listę adwokatów przez osoby, które uzyskały przed wielu laty dyplom ukończenia wyższych studiów prawnych i odbyły inną niż adwokacka aplikację w całkowicie odmiennym systemie prawnym, bez jakiej-

kolwiek weryfikacji znajomości aktualnie obowiązującego prawa. Nadto umożliwia dostęp do zawodu adwokata osobom bez jakiegokolwiek praktycznego doświadczenia prawniczego, w tym – profilującej umiejętności praktyczne aplikacji zakończonej egzaminem. Sytuacja ta stwarza niebezpieczeństwo nienależytego wykonywania zawodu. W tym zatem zakresie, jako nieodpowiadająca wymogom art. 17 ust. 1 Konstytucji, winna być poddana przez ustawodawcę stosownej modyfikacji”.

Należy przy tym zaznaczyć, iż w kwestii konieczności legitymowania się praktyką prawniczą Trybunał Konstytucyjny nie różnicuje statusu osób, które złożyły egzamin sędziowski, prokuratorski, radcowski czy notarialny. Proponowana zatem rezygnacja z wymogu doświadczenia zawodowego wobec grupy osób, które złożyły egzamin sędziowski, pozostawałaby w sprzeczności z warunkami prawnymi określonymi przez Trybunał Konstytucyjny.

Odnosząc się kolejno do proponowanej przez Pana Senatora możliwości skrócenia 3-letniej praktyki uprawniającej doktorów nauk prawnych do wpisu na listę adwokatów bez obowiązku odbycia aplikacji, należy wskazać, iż podstawą przyjęcia takiego rozwiązania (projektowany art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo o advokaturze) było uznanie tego okresu za praktykę równoważną praktyce aplikanta adwokackiego. Skrócenie tego okresu należałoby zatem uznać za niecelowe i mogące budzić wątpliwości z punktu widzenia przygotowania doktorów nauk prawnych do wykonywania zawodu adwokata.

Pragnę także poinformować, iż projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o advokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie będzie skierowany do Sejmu RP po przyjęciu go przez Radę Ministrów, co powinno nastąpić nie później niż w pierwszej połowie lipca br.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Jurcewicza

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

Po zaznajomieniu się ze stanem faktycznym dotyczącym likwidacji z dniem 31 sierpnia 2008 r. szkół podstawowych nr 1 i nr 5 w Bielawie pozwoliłem sobie zwrócić się do Pani Minister z prośbą o zainteresowanie się sprawą i rozważenie możliwości zmiany decyzji podjętej w trybie wydanego, z upoważnienia Pani Minister, w dniu 24 stycznia 2008 r. postanowienia. Zostało ono podpisane przez pana Zbigniewa Marciniaka, podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej, i ma numer: DEKOS-ES-5010/11-105-123/08.

Decyzja o likwidacji obu szkół podjęta została przez Radę Miejską w Bielawie na mocy uchwały rady z dnia 27 lutego 2008 r. nr 177/08 oraz 178/08. Z treści wydanego w imieniu Pani Minister postanowienia wynika, że dolnośląski kurator oświaty aż trzykrotnie negatywnie, w trybie wydawanych postanowień, wypowiedział się co do zamiaru likwidacji obu szkół. Minister edukacji narodowej dwukrotnie kierował sprawę do ponownego rozpoznania. Z materiału w sprawie wynika ponadto, że stanowisko kuratorium pokrywa się ze stanowiskiem środowiska lokalnego i rodziców, którzy podtrzymują swoją opinię co do znacznej społecznej szkodliwości decyzji o likwidacji szkół.

Wprawdzie przywołane postanowienie z 24 stycznia 2008 r. jest administracyjnym zamknięciem sprawy, ale jest ono początkiem daleko idących następstw dla tamtejszych mieszkańców. Chciałbym podkreślić, że moje zainteresowanie sprawą wynika z powziętej wątpliwości, dlaczego w tak istotnej sprawie organ administracyjny nie uwzględnił w uzasadnieniu postanowienia tej niezwykle ważkiej, z punktu widzenia rozwoju wspólnot lokalnych, kwestii i nie odnosi się do niej. Organ miejscowy podkreślił tylko, że wymóg konsultacji społecznych został spełniony oraz stwierdził, że zarzut rodziców, niezadowolonych z decyzji rady miasta co do likwidacji przedmiotowych szkół, został uwzględniony w ten sposób, że dla dzieci z klas IV–VI zorganizowany zostanie dojazd do szkoły. To problemu, w moim przekonaniu, nie rozwiązuje.

W szczególności rozstrzygnięciu ministerstwa należałoby postawić zarzut, że sprawa ta nie została rozpoznana i rozstrzygnięta w oparciu o wszechstronne zbadanie przesłanek przywoływanych przez mieszkańców i przez kuratorium. Z mojego doświadczenia, jako działacza społecznego, wiem, że Bielawa jest miastem o bardzo wysokiej stopie bezrobocia, jednej z największych w województwie, i z wieloma negatywnymi procesami. Stąd zrozumiałe jest zaniepokojenie rodziców decyzją o likwidacji szkoły i przeniesieniu jej uczniów do oddalonej i oderwanej od ich środowiska placówki. Uniemożliwi to oddziaływanie na ich proces edukacyjny.

Trudno zgodzić się z argumentem, że nowa jednostka umożliwi tej młodzieży poprawę szans edukacyjnych, ponieważ likwidowana szkoła nr 5, zdaniem kuratora oświaty, posiada dobrą bazę dydaktyczną, która pozwala na realizację jej zadań statutowych. Ponadto wyposażona jest w sprzęt audiowizualny i pracownię komputerową. Usytuowana jest w centrum miasta, co ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia dostępności dzieci do szkoły. Na uwagę zasługuje także fakt, że stopa przyrostu naturalnego w Bielawie od 2003 r. ma tendencję wzrostową i wkrótce powstanie problem przeludnienia szkół.

Konkludując: w tym stanie rzeczy trudno zgodzić mi się z tezą, że likwidacja obu szkół poprawi warunki nauki i przyniesie korzyści uczniom. Wydłuży za to niektórym uczniom drogę do szkoły i pobyt poza domem. To stwarza liczne pokusy w związku z występującymi wśród dzieci patologiami takimi, jak przestępczość, narkomania. Dlatego, moim zdaniem, decyzja ministerstwa może negatywnie wpłynąć na proces edukacyjny uczniów wyprodukowanych z ich naturalnego środowiska o kilka kilometrów, skazanych na codzienną wędrówkę do szkoły, co nie zostało w ogóle wzięte pod uwagę w tej sprawie.

Gwarantowane w konstytucji prawo do edukacji jest jednym z podstawowych praw człowieka, warunkującym korzystanie z innych praw, jakie nam się należą, w szczególności z prawa do świadomego i aktywnego uczestniczenia w życiu społecznym. Samorządy już od wielu lat prowadzą szkoły i placówki oświatowe. Jest to wystarczająco długo, aby stwierdzić, że jest to dobry kierunek zmian. Nie ulega wątpliwości, że zmiany, które prowadzą do celowo do przejęcia odpowiedzialności za szkoły przez obywateli, to dobry kierunek w demokratycznym państwie prawnym. W tym kontekście na uwagę zasługuje fakt, że niezwykle rzadko ma miejsce taka oto sytuacja, że zarówno stanowisko kuratorium, jak i wyrażone w sprawie zdanie rodziców są jednoznacznie tożsame.

Zajmując stanowisko w tej sprawie, kierowałem się przekonaniem, że zgodnie z Konstytucją RP, art. 164, gmina jest podstawową jednostką samorządu terytorialnego. Wykonuje ona wszystkie zadania samorządu terytorialnego niezastrzeżone dla innych jednostek samorządu. Ustawa samorządowa nakłada na gminę obowiązek zaspokojenia potrzeb społeczności lokalnej, w duchu zapoczątkowanego w 1990 r. przywracania obywatelom możliwości decydowania o swoich lokalnych sprawach i przejmowania odpowiedzialności za edukację, w tym szkoły.

Dlatego proszę Panią Minister o ponowne przeanalizowanie zasadności podjętej decyzji w sprawie uchylecia postanowienia dolnośląskiego kuratora oświaty i zmianę decyzji w sprawie likwidacji szkół podstawowych nr 1 i nr 5 w Bielawie.

*Z wyrazami szacunku
Stanisław Jurcewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.05

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Stanisława Jurcewicza w sprawie likwidacji z dniem 31 sierpnia 2008 roku Szkoły Podstawowej nr 1 i Szkoły Podstawowej nr 5 w Bielawie, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.) sprawy dotyczące likwidacji szkół publicznych należą do wyłącznej kompetencji organu prowadzącego. Rada Miejska Bielawy podjęła w lutym 2007 roku uchwały o zamiarze likwidacji dwóch szkół podstawowych w Bielawie, dla których jest organem prowadzącym.

Szkoła publiczna prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego może zostać zlikwidowana po uzyskaniu pozytywnej opinii właściwego kuratora oświaty.

Na postanowienie Kuratora Oświaty służy zażalenie do Ministra Edukacji Narodowej tylko jednostce samorządu terytorialnego.

Minister Edukacji Narodowej nie może ingerować w podejmowane przez Radę Miasta czy Gminy uchwały.

Burmistrz Miasta Bielawa wniósł zażalenia do Ministra Edukacji Narodowej na postanowienia Dolnośląskiego Kuratora Oświaty negatywnie opiniujące zamiar likwidacji Szkoły Podstawowej nr 1 i Szkoły Podstawowej nr 5 w Bielawie. Minister Edukacji

Narodowej dokonał wnikliwej analizy przedstawionego materiału dowodowego i argumentów zawartych w zażaleniach.

Organ II instancji, ponownie rozpatrując sprawę, nie znalazł przesłanek materialno-prawnych warunkujących wydanie negatywnej opinii co do zamiaru likwidacji Szkoły Podstawowej nr 1 i Szkoły Podstawowej nr 5 w Bielawie.

Organ odwoławczy ustalił, że uczniowie klas I–III Szkoły Podstawowej nr 5 w Bielawie pozostaliby w dotychczasowym budynku przy ul. Ludowej 11, a uczniowie klas IV–VI przeszliby całymi oddziałami wraz ze swoimi nauczycielami do Szkoły Podstawowej nr 4 w Bielawie. Przeniesienie uczniów klas IV–VI ze Szkoły Podstawowej nr 5 do Szkoły Podstawowej nr 4 nie spowoduje zmianowości w organizacji procesu dydaktycznego. Szkoła Podstawowa nr 4 dysponuje 27 salami dydaktycznymi. W nowym budynku uczniowie będą mieli do dyspozycji także gabinet lekarski, stołówkę, bibliotekę z czytelnią, 2 pracownie komputerowe. Dzieci będą korzystały z pełnowymiarowej sali gimnastycznej i kompleksu boisk sportowych. Szkoła Podstawowa nr 5 jest zlokalizowana w dwóch starych, wymagających remontu budynkach, bez sali gimnastycznej i gabinetu lekarskiego. Szkoła Podstawowa nr 1 funkcjonuje w dwóch budynkach. Uczniowie klas I–III pozostaną w dotychczasowym budynku, zaś uczniowie klas IV–VI będą kontynuować naukę w oddalonej o około 1 km Szkole Podstawowej nr 7. Organ prowadzący podjął decyzję o sfinansowaniu przejazdu do i ze szkoły wszystkim uczniom, dla których odległość do Szkoły Podstawowej nr 7 będzie wynosić co najmniej dwa przystanki i zapewnia o dostosowaniu trasy przejazdu do potrzeb (budowa dodatkowych zatok i wiat, dodatkowe kursy dostosowane do czasu pracy szkoły, dodatkowe przystanki).

Należy zaznaczyć, że stworzenie optymalnych warunków nauki powinno być priorytetowym zadaniem nie tylko szkoły, ale przede wszystkim jednostki samorządu terytorialnego, na terenie których, obecny uczeń będzie w przyszłości funkcjonował jako dorosły obywatel.

Z poważaniem
w z. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Krystyna Szumilas

Oświadczenie senatora Macieja Klimy

*skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
oraz do ministra sportu i turystyki Mirosława Drzewieckiego*

Panie Premierze! Panie Ministrze!

W dniu 27 marca bieżącego roku złożyłem oświadczenie senatorskie w sprawie rządowej propozycji wsparcia finansowego dla miast budujących stadiony na Euro 2012. 6 maja na ręce marszałka Senatu wpłynęła odpowiedź ministra sportu i turystyki na to oświadczenie. Treść odpowiedzi jest jednak dość ogólnikowa. Pan minister pisze: „W przypadku włączenia Krakowa i Chorzowa do listy miast gospodarzy, zostaną potraktowane przez rząd RP na takich samych zasadach dofinansowania jak Poznań, Wrocław i Gdańsk”. Z cytowanej odpowiedzi nie wynika, o jakie środki chodzi.

Zwracam się więc z uprzejmą prośbą o doprecyzowanie informacji, na jakie środki może liczyć Kraków i Małopolska w związku z organizacją Euro 2012. Pragnę podkreślić, iż w ostatnim okresie, po przeprowadzonej przez UEFA kontroli stopnia przygotowań do organizacji mistrzostw, to właśnie Kraków, obok Warszawy, został uznany za miasto, które znajduje się blisko realizacji oczekiwań co do transportu i bazy noclegowej.

*Z wyrazami szacunku
Maciej Klima*

**Odpowiedź
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI**

Warszawa, 24 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, na oświadczenie złożone przez Senatora Macieja Klimę podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 roku, przekazane pismem z dnia 30 maja 2008 r. (sygn. BSP/DSK-043-470/08), uprzejmie informuję iż projekt programu wieloletniego w celu przygotowania i wykonania przedsięwzięć Euro 2012 zakłada dofinansowanie z budżetu państwa realizacji inwestycji stadionowych w Chorzowie i Krakowie w następującej wysokości:

- Kraków – kwota dofinansowania 110 mln zł (minus dotychczas otrzymane dofinansowanie w wysokości 29,6 mln zł z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej),
- Chorzów – kwota dofinansowania 110 mln zł.

Podstawą proponowanej wysokości dofinansowania (ok. 1000 euro na 1 krzeselko) jest wyznaczona przez Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA) minimalna liczba miejsc, niezbędna dla rozegrania określonej kategorii meczów planowanych w ofercie zgłoszeniowej dla danego miasta/stadionu.

Z poważaniem
Mirosław Drzewiecki

**Oświadczenie senatora Macieja Klimy
oraz senatora Witolda Idczaka**

*skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
oraz do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Zbigniewa Cwiągalskiego*

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

W dniu 13 maja 2008 r. na terenie posesji Piotra Bączka (członka Komisji Weryfikacyjnej WSI) doszło do zatrzymania dziennikarzy Telewizji Polskiej SA przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Dziennikarze ci wykonywali swoje obowiązki zawodowe, przygotowując materiał do programu telewizyjnego.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się z zapytaniem. Jednocześnie uprzejmie prosimy o odpowiedź w następujących kwestiach:

1. Czy działania funkcjonariuszy ABW nie naruszyły konstytucyjnej zasady wolności słowa i prawa obywateli do informacji?

2. Teren objęty działaniami operacyjnymi nie był oznaczony ani zabezpieczony. Nie mogło więc dojść do złamania prawa przez dziennikarzy. Czy zatrzymanie było spowodowane innymi przestankami niż naruszenie prawa?

3. Osoby zatrzymujące dziennikarzy nie wylegitymowały się. Czy sposób zatrzymania był więc zgodny z obowiązującym prawem?

4. Wezwani przez funkcjonariuszy ABW policjanci odmówili podjęcia interwencji z powodu braku podstaw prawnych. Na jakich więc podstawach prawnych funkcjonariusze ABW podjęli czynności wobec dziennikarzy?

5. Dziennikarzom zabrano sprzęt, którym posługiwali się przy realizacji materiału telewizyjnego. Czym było motywowane to działanie i na podstawie jakich przepisów zostało ono podjęte?

6. Dziennikarze zostali poddani rewizji osobistej. Czy nie naruszono tym działaniem praw człowieka i czy nie było to niezgodne z Europejską Kartą Praw Człowieka?

7. Czy działania funkcjonariuszy ABW wobec dziennikarzy TVP nie noszą znamion zamachu na wolność i niezależność mediów?

*Z wyrazami szacunku
Maciej Klima
Witold Idczak*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA
AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA
WEWNĘTRZNEGO**

Warszawa, 20.06.2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pisma Sekretarza Stanu Szefa Gabinetu Politycznego PRM Sławomira Nowaka nr DSPA 4404-43/08 i DSPA 4404-45/08 z dnia 30.05.2008 r., uprzejmie informuję, iż w dniu 13 maja 2008 r. funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego działając na podstawie art. 311 § 3 kpk przeprowadzali czynności procesowe – przeszukiwanie w miejscu zamieszkania Piotra Bączka. Realizowano je zgodnie z postanowieniem wydanym przez Wydział X – Biura ds. PZ – Prokuratury Krajowej w Warszawie w ramach postępowania przygotowawczego o sygn. PR-IV-X-Ds. 26/07 prowadzonego przeciwko Aleksandrowi L. i Wojciechowi S. – podejrzanym o czyn z art. 230 § 1kk.

W trakcie czynności procesowych dziennikarze programu pierwszego TVP „Misja Specjalna” wtargnęli na posesję i do pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez Piotra Bączka. Pomimo wielokrotnych próśb, sugestii, a następnie poleceń, wydawanych przez funkcjonariuszy ABW, którzy działali na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu z dnia 24 maja 2002 roku, wzywających do opuszczenia terenu przeszukania, dziennikarze nie zastosowali się do powyższego. Takie zachowanie uniemożliwiało realizację czynności. O istniejącej sytuacji, na bieżąco był informowany prokurator nadzorujący przedmiotowe śledztwo i po konsultacji z nim do zabezpieczenia terenu wezwano funkcjonariuszy z Komisariatu Policji w Warce.

W związku z tym, iż dziennikarze zakłócili czynności procesowe oraz nie zastosowali się do wydawanych poleceń, funkcjonariusze ABW podjęli zgodne z prawem działania i stosownie z dyspozycją art. 217 § 1 kpk – zabezpieczyli kamerę wraz z nagraniem czynności procesowych. Z uwagi na fakt, iż na kasecie, która znajdowała się w sprzęcie rejestrującym, nie zostało zapisane całe zdarzenie wezwano dziennikarzy do dobrowolnego wydania nośnika z zapisem. Nie zastosowali się do wydanego polecenia, w związku z powyższym – dokonano ich przeszukania. Czynności były konsultowane i wykonywane zgodnie z dyspozycją prokuratorów nadzorujących przedmiotowe śledztwo. Przeprowadzono je w myśl zasad określonych w Kodeksie Postępowania Karnego (art. 217 § 1 kpk, art. 220 § 3 kpk), bez wyrządzania niepotrzebnych szkód i dolegliwości z poszanowaniem godności osób, których te czynności dotyczyły. Dziennikarze nie zgłaszali zastrzeżeń, co do sposobu przeprowadzenia przeszukania osoby. Zostało to zapisane w stosownym protokole, który podpisali wszyscy uczestnicy czynności w tym funkcjonariusze policji. Przeszukania zostały zatwierdzone przez prokuratora, a postanowienie doręczono w terminie 7 dni od daty ich dokonania osobom, wobec których zostały wykonane.

Nadmieniam, że żaden z obowiązujących przepisów prawa nie przyznaje dziennikarzom statusu strony w postępowaniu przygotowawczym, ani też nie upoważnia ich do udziału w niejawnym ze swej istoty czynnościach prowadzonego śledztwa. Dziennikarze nie mieli zgody prokuratury na utrwalanie przebiegu czynności. Żaden przepis nie przyznaje także dziennikarzom immunitetu, wyłączającego dokonanie wobec nich czynności procesowych.

Ani prawo prasowe, ani też przewidziana w art. 54 Konstytucji RP wolność pozyskiwania informacji czy też uprawnienie, o którym mowa w art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (prawo do wolności wyrażania opinii oraz otrzymywania i przekazywania informacji), nie dają nikomu, także dziennikarzom uprawnienia do łamania zasad obowiązujących w toczącym się procesie karnym. Tego rodzaju praktyka w demokratycznym państwie prawa zawsze winna się spotykać z reakcją właściwych służb państwowych, niezależnie od przynależności zawodowej czy korporacyjnej.

Materiał z przeprowadzonych czynności w stosunku do dziennikarzy tj. notatki funkcjonariuszy ABW zostały przekazane do Prokuratury Krajowej w Warszawie, a następnie do odrębnego postępowania, sygn. akt V Ds. 38/08 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Radomiu.

Zagadnienia wymienione w oświadczeniach senatorów: Zbigniewa Romaszewskiego, Macieja Klima i Witolda Idczaka z dnia 15.05.2008 r. są objęte przytoczonym postępowaniem przygotowawczym. Zgodnie z dyspozycją art. 241 kodeksu karnego informacje z przebiegu czynności mających miejsce w dniu 13.05.2008 r. w domu Piotra Bączka podlegają ochronie, w myśl zacytowanego artykułu, tj. „kto bez zezwolenia rozpowszechnia publicznie wiadomości z postępowania przygotowawczego podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”.

Z poważaniem
Zastępca Szefa
AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA
WEWNĘTRZNEGO
ppłk Paweł Białek

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 20.06.2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 21 maja 2008 r. Nr BPS/DSK -043-488/08 oświadczenie Senatorów Macieja Klimy i Witolda Idczaka złożone podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r., działając także z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, jako jednego z adresatów tego oświadczenia, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Zdarzenie opisane w oświadczeniu Panów Senatorów oraz sformułowane na jego kanwie pytania są przedmiotem prowadzonego od dnia 9 czerwca 2008 roku śledztwa Prokuratora Okręgowego w Radomiu o sygnaturze V Ds 37/08.

Śledztwo to prowadzone jest w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 13 maja 2008 r. w Konarach gm. Warka pow. grójecki przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w toku czynności związanych z przeszukaniem dziennikarzy Telewizji Polskiej Filipa Rdesińskiego i Szymona Krawczyka, to jest o przest. z art. 231 § 1 k.k.

Powyższe postępowanie przygotowawcze zostało wszczęte w oparciu o zawiadomienie Filipa Rdesińskiego i Szymona Krawczyka z dnia 15 maja 2008 r., z treści którego wynikało, że wymienieni wyżej dziennikarze w dniu 13 maja 2008 r. realizowali program „Misja Specjalna” na posesji Piotra Bączka znajdującej się w Konarach gm. Warka pow. grójecki, na terenie której w tym czasie funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wykonywali czynności polegające na przeszukaniu terenu posesji Piotra Bączka. Z zawiadomienia tego wynikało ponadto, że w toku realizacji programu obaj dziennikarze zostali bezpodstawnie przeszukani przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, którzy ponadto zatrzymali posiadane przez nich pendrivy i kamerę oraz – zdaniem dziennikarzy – naruszyli ich nietykalność cielesną poprzez szarpanie, wrywanie kamery i telefonu komórkowego, jak również odmówili podania dziennikarzom swoich danych.

W wyniku dotychczasowych czynności ustalono, że Prokuratura Krajowa Biuro do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Wydział X w Warszawie prowadzi śledztwo sygn. akt PR-IV-X Ds 26/07 w sprawie przeciwko Aleksandrowi L. i Wojciechowi S. podejrzanym o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. oraz w sprawie ujawnienia pracownikom spółki akcyjnej AGORA informacji stanowiących tajemnicę państwową w postaci aneksu do raportu w sprawie działania Wojskowych Służb Informacyjnych, tj. o przestępstwo z art. 265 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 12 maja 2008 r. prowadzący śledztwo prokuratorzy wydali postanowienie o żądaniu od członka Komisji Weryfikacyjnej ds. Wojskowych Służb Informacyjnych Piotra Bączka wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, w szczególności dokumentów /w tym niejawnych/ lub nośników elektronicznych zawierających informacje pochodzące z Komisji Weryfikacyjnej ds. Wojskowych Służb Informacyjnych, a w razie odmowy ich wydania zlecieli przeprowadzenie przeszukania. Czynności te zostały powierzone do wykonania Departamentowi Postępowań Karnych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

W dniu 13 maja 2008 r. o godzinie 6.00 pięciu funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego udało się na teren posesji Piotra Bączka w Konarach gm. Warka pow. grójecki, a następnie weszli do domu, w którym mieszkał Piotr Bączek. Przed przystąpieniem do przeszukania Piotr Bączek oświadczył, iż chciałby, aby do tej czynności została przybrana wskazana przez niego osoba. W związku z tym oświadczeniem funkcjonariusze zezwolili Piotrowi Bączkowi na wykonanie telefonu do jego znajomego

– Macieja Lwa M. Po przybyciu wyżej wymienionego z Warszawy do domu Piotra Bączka o godzinie 6.47 rozpoczęto przeszukiwanie.

Okolo godziny 9.30–10.00 funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego zauważyli na terenie posesji kilku dziennikarzy. Nadmienić przy tym należy, że brama wjazdowa na teren posesji była otwarta, a sam teren posesji nie został zabezpieczony przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego przed dostępem innych osób. Czynność przeszukania, po przeprowadzeniu przeszukania pomieszczeń gospodarczych, koncentrowała się w domu Piotra Bączka, do którego drzwi zostały zamknięte.

W godzinach 11.30–11.40 do domu Piotra Bączka weszli – w nieustalony dotychczas sposób – dziennikarze Telewizji Polskiej Filip Rdesiński i Szymon Krawczyk. Szymon Krawczyk od momentu wejścia do domu nagrywał przebieg dalszej rozmowy dziennikarzy z funkcjonariuszami Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Filip Rdesiński usiłował uzyskać od funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego informacje dotyczące okoliczności, w jakich przeprowadzane jest przeszukiwanie, czego ono dotyczy, kto wydał postanowienie o przeszukaniu, jak również żądał od funkcjonariuszy okazania mu postanowienia o przeszukaniu. Funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poprosili dziennikarzy o opuszczenie miejsca przeprowadzanej przez nich czynności procesowej, któremu to żądaniu Filip Rdesiński i Szymon Krawczyk nie podporządkowali się. W związku z odmową opuszczenia domu przez dziennikarzy na miejsce zostali wezwani funkcjonariusze Komisariatu Policji w Warce, którzy po przybyciu wylegitymowali dziennikarzy, a następnie zabezpieczyli teren wokół domu Piotra Bączka przed dostępem innych osób.

Okolo godziny 12.45 do domu Piotra Bączka przyjechało trzech kolejnych funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, którzy po okazaniu legitymacji służbowych zażądali wydania przez dziennikarzy kamery wraz z zapisem dotychczasowego nagrania. Pomimo wielokrotnie wydawanych przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poleceń zaprzestania dalszego filmowania czynności oraz wydania kamery, obaj dziennikarze odmówili wykonania poleceń. W związku z powyższym funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego przystąpili do przeszukania Filipa Rdesińskiego i Szymona Krawczyka, dokonując szczegółowego przeszukania ich odzieży, jak również odebrali im kamerę wraz z kasetą. Przy obu dziennikarzach ujawniono nośniki pamięci w postaci pendrivów, które także zabezpieczono.

W tym samym dniu w godzinach popołudniowych w Biurze do Spraw Przystępczości Zorganizowanej Prokuratury Krajowej Wydział X w Warszawie dokonano oględzin zabezpieczonych przedmiotów, które następnie zwrócono obu dziennikarzom, z wyjątkiem kasety.

Fragmety z nagranego przez dziennikarzy przebiegu zdarzenia w domu Piotra Bączka zostały wyemitowane w programie „Misja Specjalna” Telewizji Polskiej.

Prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Radomiu śledztwo znajduje się obecnie we wstępnej fazie. Po wszczęciu śledztwa dokonano oględzin akt śledztwa V Ds. 38/08 Prokuratury Okręgowy w Radomiu w sprawie utrudniania przez dziennikarzy Telewizji Polskiej śledztwa o sygnaturze PR–IV–X Ds. 26/07 Prokuratury Krajowej Biura do Spraw Przystępczości Zorganizowanej Wydziału X w Warszawie, tj. o przestępcstwo z art. 239 § 1 k.k., zawierającego między innymi dokumenty w postaci notatek służbowych funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 13 maja 2008 r.

Ponadto zwrócono się do Telewizji Polskiej S. A. o nadesłanie nagrań materiałów z programu „Misja Specjalna”, w którym wyemitowano zarejestrowany przez dziennikarzy przebieg zajścia w domu Piotra Bączka. Wystąpiono także do Komendanta Komisariatu Policji w Warce o nadesłanie danych funkcjonariuszy Policji, którzy zostali wezwani przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz dokumentów sporządzonych w związku z powyższą interwencją.

Równocześnie trwają przesłuchania świadków.

Mając na uwadze, że przedmiotowe śledztwo jest w fazie początkowej, udzielenie odpowiedzi na postawione przez Panów Senatorów pytania nie jest jeszcze możliwe.

Wszystkie poruszone w oświadczeniu Panów Senatorów kwestie i okoliczności zostaną wyjaśnione i ocenione przez Prokuratora Okręgowego w Radomiu w ramach prowadzonego przez niego śledztwa.

W tej sytuacji formułowanie jakichkolwiek pozaprocesowych ocen odnoszących się do tego zdarzenia jest nie tylko przedwczesne, ale i nieuprawnione.

Z poważaniem
Z upoważnienia
PROKURATORA GENERALNEGO
Marek Staszak
Prokurator Krajowy
Zastępca Prokuratora Generalnego

Oświadczenie senatora Pawła Klimowicza

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Mieszkańcy Krakowa dość często skarżą się na zły stan krakowskich dworców kolejowych. Zarówno Dworzec Główny, jak i Dworzec Kraków Płaszów stanowią przykłady rażących zaniedbań PKP. Nieczynne ubikacje, brudne perony, nieczynne schody ruchome wkomponowały się w krajobraz infrastruktury kolejowej. Fatalny stan czystości dworców wymaga jedynie stosownej staranności. Stąd też nie przekonują mnie argumenty, iż brak środków finansowych determinuje zły stan tych dworców.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przypomnienie dyrekcji PKP o ich obowiązkach. Proszę też o przedstawienie harmonogramu realizacji inwestycji polepszających stan dworców w Krakowie.

*Z poważaniem
Paweł Klimowicz*

Odpowiedź

Warszawa, 17 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z nadesłanym przy piśmie z dnia 21 maja br. znak: BPS/DSK-043-478/08 oświadczeniem Senatora RP Pawła Klimowicza dotyczącym złego stanu krakowskich dworców kolejowych oraz harmonogramu inwestycji związanych z jego polepszeniem, przedstawiam następujące informacje w rzeczowej sprawie.

Zgodnie z wyjaśnieniami przedłożonymi przez Zarząd PKP S.A., uprzejmie informuję, iż dzięki przekazaniu w lutym br. Oddziałowi PKP S.A. Dworce Kolejowe zarządzania dworcem Kraków Płaszów, jak również zmianie wykonawcy w zakresie serwisu sprzątającego oraz wprowadzeniu zewnętrznej firmy ochroniarskiej, znacząco uległ poprawie wizerunek dworca.

Priorytetowym zadaniem, jakie zostało wyznaczone dla dworca w Krakowie Płaszowie jest poprawa stanu sanitarno-technicznego obiektu wraz z przystosowaniem go dla potrzeb osób niepełnosprawnych. W szczególności kwestia ta dotyczy toalet, których modernizacja wymaga opracowania projektów niezbędnych zmian i przewidziana jest na rok 2009. Obecnie potrzeby sanitarne zabezpieczane są toaletami przenośnymi. PKP S.A. zaplanowała również przeprowadzenie prac remontowych na dworcu (m.in. odnowienie holu głównego, wymianę stolarki okiennej), które sfinansowane zostaną ze środków własnych spółki. Na ten cel PKP S.A. zamierza przeznaczyć kwotę 2 mln zł.

Jednocześnie PKP S.A. Oddział Dworce Kolejowe przewiduje wykonanie jeszcze w tym roku remontu dachu na budynku dworca Kraków Główny, jak również naprawę nawierzchni peronu Retro. W przyszłym roku na zabytkowym obiekcie dworca Kraków Główny planowane jest wykonanie następujących prac:

- odnowienie elewacji budynku,
- wymiana stolarki okiennej i drzwiowej,
- naprawa i czyszczenie posadzek,
- odnowienie boazerii,

- malowanie powierzchni ogólnodostępnych,
- częściowa przebudowa kanalizacji,
- wykonanie instalacji oświetlenia awaryjnego,
- remont peronu i wiaty Retro.

Niezmiernie istotną kwestią, która wpływa na wydłużenie procesu inwestycji oraz zwiększa jej koszty, jest konieczność uzgodnienia dokumentacji dotyczącej wszystkich planowanych prac z konserwatorem zabytków.

Ponadto w obrębie stacji Kraków Główny równolegle prowadzone są inwestycje związane z budową Krakowskiego Centrum Komunikacyjnego, gdzie PKP S.A. zaangażowana jest w powstanie nowego dworca podziemnego. Koszt tego przedsięwzięcia wyniesie 2,3 mln zł. Na rok bieżący zaplanowano również opracowanie Studium Wykonalności oraz Projektu Wykonawczego i Raportu Oddziaływania na Środowisko dla przyszłego dworca. W pierwszej połowie przyszłego roku w drodze przetargu zostanie wyłoniony wykonawca zadania, a od czerwca 2009 r. przewidywane jest rozpoczęcie prac inwestycyjno-budowlanych. Zakończenie budowy dworca zaplanowane zostało na koniec 2010 roku.

Budowa Krakowskiego Centrum Komunikacyjnego, która obejmuje m.in. inwestycję uruchomienia Szybkiego Tramwaju oraz dworca podziemnego Kraków Główny, przewiduje również stworzenie szeregu ciągów schodów ruchomych, z których pierwsze zostaną wbudowane i oddane do użytkowania 30 września 2008 r. Obecnie trwają przygotowania harmonogramu realizacji inwestycji.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Juliusz Engelhardt
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Pawła Klimowicza

skierowane do ministra sportu i turystyki Mirosława Drzewieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z wnioskiem o udzielenie informacji dotyczących finansowania budowy stadionów we Wrocławiu, Chorzowie i Poznaniu.

Czy miasta te przy prowadzeniu budowy stadionów w minionych latach otrzymały wsparcie finansowe z budżetu centralnego bądź instytucji centralnych?

Na jakie wsparcie ze strony rządowej, w jakiej wysokości, miasta te mogą liczyć przy realizacji budowy stadionów w ramach przygotowań do Euro 2012?

Czy kwoty te obejmują środki oddane wspomnianym samorządom gminnym w latach ubiegłych?

W jakiej wysokości wsparcie otrzyma gmina Kraków przy budowie Stadionu TS „Wisła”?

*Z poważaniem
Paweł Klimowicz*

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Pawła Klimowicza podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 roku, przekazane pismem z dnia 21 maja br. (sygn. BPS/DSK-043-507/08), uprzejmie informuję, co następuje.

Projekt uchwały Rady Ministrów w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Przygotowanie i wykonanie przedsięwzięć Euro 2012”, będący realizacją przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. Nr 173, poz. 1219) zakłada m.in. dofinansowanie z budżetu państwa realizacji inwestycji stadionowych w Poznaniu, Wrocławiu, Chorzowie oraz Krakowie w następującej wysokości:

Wrocław – kwota dofinansowania 110 mln zł,

Poznań – kwota dofinansowania 110 mln zł (minus dotychczas otrzymane dofinansowanie 21,5 mln zł z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej),

Chorzów – kwota dofinansowania 110 mln zł,

Kraków – kwota dofinansowania 110 mln zł (minus dotychczas otrzymane dofinansowanie 29,6 mln zł z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej).

Podstawą proponowanej wysokości dofinansowania (ok. 1000 EURO na 1 krzesłko) jest wyznaczona przez Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA) minimalna liczba miejsc, niezbędna dla rozegrania określonej kategorii meczów planowanych w ofercie zgłoszeniowej dla danego miasta/stadionu.

Z poważaniem
Mirosław Drzewiecki

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pismem z dnia 9 maja 2008 r., którego kopię przesyłam w załączeniu, otrzymanym od wójta gminy Korzenna, pana Leszka Skowrona, zwracam się do Pana z uprzejmą prośbą o poparcie w sprawie przekazania na rzecz gminy Korzenna działek ewidencyjnych nr 190/1, 18, 249/1, 249/2 i 261/5 o łącznej powierzchni 6,16 ha, położonych w obrębie Miłkowej w gminie Korzenna wraz z zabudowaniami o kubaturze 10553 m³ i obiektami infrastruktury wodno-kanalizacyjnej, wchodzącymi w skład kompleksu wojskowego nr 827, należącymi do likwidowanej jednostki wojskowej.

Proszę o przychylne ustosunkowanie się do mojej prośby i wnikliwą analizę postulatów, które szczegółowo zostały opisane w piśmie.

*Z wyrazami szacunku i poważaniem
Stanisław Kogut*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.17

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Stanisława Koguta podczas 12. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 maja 2008 r. (BPS/DSK-043-486/08), dotyczące przekazania na rzecz Gminy Korzenna działek wchodzących w skład kompleksu wojskowego nr 827, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przedmiotem zainteresowania Wójta Gminy Korzenna jest pięć nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: 261/5, 249/1, 249/2, 190/1 i 18, o łącznej powierzchni 6,1600 ha.

Działka ewidencyjna nr 261/5, o powierzchni 0,0100 ha, stanowi własność osób prywatnych. Dlatego resort obrony narodowej nie jest właściwy w kwestii określenia możliwości przekazania jej na rzecz Gminy Korzenna. Natomiast działki ewidencyjne nr 249/1 i nr 249/2 o łącznej powierzchni 0,1100 ha, wraz z budynkiem oczyszczalni ścieków i przepompownią, zostały, jako zbędne dla potrzeb resortu obrony narodowej, przekazane do zasobu Agencji Mienia Wojskowego. Starosta Nowosądecki wydał decyzję stwierdzając wygaśnięcie z dniem 31 marca 2005 r. prawa trwałego zarządu Ministerstwa Obrony Narodowej – Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Krakowie – do tych nieruchomości. Wójt Gminy Korzenna, jeżeli chce pozyskać wyżej wymienione nieruchomości, może wystąpić ze stosownym wnioskiem do Agencji Mienia Wojskowego. Z kolei działki ewidencyjne, nr 190/1 i nr 18, o łącznej powierzchni 6,0400 ha, będą mogły być pozyskane przez Gminę, gdy zostaną przekazane do Agencji Mienia Wojskowego, co planuje się w III kwartale br.

Ponadto pragnę wskazać, że stosownie do uregulowań ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1711 ze zm.) nieruchomości uznane za zbędne dla potrzeb resortu obrony narodowej podlegają przekazaniu do Agencji Mienia

Wojskowego. Zgodnie z przepisem art. 23 ust. 2 tej ustawy nieruchomości Skarbu Państwa mogą być przekazane przez Agencję Mienia Wojskowego, w drodze umowy, na własność jednostce samorządu terytorialnego na cele związane z inwestycjami infrastrukturalnymi służącymi wykonywaniu zadań własnych. Jednak ustawodawca nie ustalił dla wymienionych czynności zasad nieodpłatności. Pragnę przypomnieć, że Agencja Mienia Wojskowego została powołana w celu racjonalnego gospodarowania powierzonym jej mieniem. Uzyskane z tego tytułu środki finansowe przekazuje do budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej na Fundusz Modernizacji Sił Zbrojnych.

Uprzejmie informuję, że obecnie w resorcie obrony narodowej trwają prace nad zmianami systemowymi w zakresie gospodarowania majątkiem Skarbu Państwa zarządzanym przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane. Przewiduje się likwidację do końca 2008 r. Agencji Mienia Wojskowego, a także między innymi zmianę sposobu zagospodarowania nieruchomości trwale niezbędnych dla Sił Zbrojnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważaniem
Bogdan Klich

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu Janusza Kurtyki

Szanowny Panie Prezesie!

Gdy składałem w Izbie Wyższej parlamentu Rzeczypospolitej oświadczenie, w którym prosiłem Pana o możliwość utworzenia w Nowym Sączu Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej IPN, nie spodziewałem się, że aż tak bardzo ta sprawa zainteresuje mieszkańców Sądeckizny. Środowiska uczelniane, kombatancki, ludzie wywodzący się ze środowisk solidarnościowych wciąż pytają o postępy w tej sprawie. W trakcie dyżurów senatorskich stale ktoś zwraca się do mnie z prośbą, aby utworzyć biuro Instytutu Pamięci Narodowej na ziemi sądeckiej.

Mam świadomość tego, że koszty zorganizowania delegatury czy też biura IPN są duże. Ale świadom jestem i tego, że prawda i dociekanie prawdy to wartości niedające się przeliczyć na żadne pieniądze. Musimy jednak działać z rozsądkiem i trzeba starać się utworzyć dzieło na miarę możliwości.

Dlatego występuję do Pana Prezesa z oświadczeniem senatorskim, w którym proszę o utworzenie w Nowym Sączu na początek punktu informacyjnego IPN, lokalnego referatu, który mógłby zacząć działać od stycznia 2009 r. Potrzeba istnienia takiego biura jest ogromna, ponieważ, jak wiemy, jeszcze wiele dokumentów dotyczących ziemi sądeckiej czeka na badania. Jeszcze wielu świadków chciałoby przekazać Instytutowi Pamięci Narodowej cenne informacje. Często do moich biur senatorskich przychodzą świadkowie minionych lat, a pracownicy obsługujący biura nie mając potrzebnej wiedzy i przygotowania – rozkładają tylko ręce.

Szanowny Panie Prezesie! Na dzień dzisiejszy mam deklarację władz samorządowych, które chcą wesprzeć materialnie przygotowanie i otwarcie placówki IPN w Nowym Sączu. Dysponujemy na Sądeckiznie historykami prawniczymi i prawnymi, którzy od lat wspierają IPN i wspierają mnie w promowaniu i propagowaniu pracy Instytutu Pamięci Narodowej. W rozmowie ze mną historycy widzą szansę na to, aby wspierać prace IPN jeszcze efektywniej. Deklarują chęć podjęcia pracy przy katalogowaniu dokumentów, wykonywaniu drobnych prac zabezpieczających dokumenty przed niszczącym działaniem czasu, skanowaniu, porządkowaniu itd. Chcą jeździć na sympozja naukowe, szkolić się, pragną być jeszcze bardziej przydatni. Są jeszcze ludzie prawi, którym zależy na poznaniu prawdziwej i pełnej historii naszej Ojczyzny. Mamy to szczęście na ziemi sądeckiej, że są tutaj pasjonaci historii, związani ze środowiskami akademickimi, którzy mogą poszczycić się wynikami w pracy badawczej. Nie możemy marnować takiego potencjału.

W kolejnym roku szkolnym 2008/2009 chcę – o czym już pisałem w poprzednim oświadczeniu – ponownie uruchomić w małopolskich szkołach średnich program spotkań uczniów z historykami pracującymi w IPN. Jakże bardzo przydałby się miejscowy punkt informacyjny, lokalne biuro. Jakże bardzo byłaby pomocna taka jednostka organizacyjna.

Na koniec deklaruję, Panie Prezesie, że po przychyleniu się do prośby mieszkańców ziemi sądeckiej, gorlickiej, limanowskiej, nowotarskiej i zakopiańskiej o utworzenie lokalnego punktu informacyjnego IPN, wygospodarujemy odpowiedni, odpowiadający standardom lokal, doposażymy i będziemy – parlamentarzyści i władze samorządowe – wspierać działalność tego biura. Liczymy także na to, że wyznaczy Pan opiekuna, który będzie sprawował merytoryczny nadzór nad działalnością placówki.

Nie marnujemy tych szans, które mogą zaowocować dla dobra społeczeństwa. Tak długo czekaliśmy na uwolnienie z fałszu i zakłamania polskiej historii. Chciemy wysłuchać tych, którzy nas mogą ubogacić wiedzą o minionych, trudnych latach. Wiem, że dla niektórych świadków będących w podeszłym wieku i złej kondycji zdrowotnej, dostęp do IPN, bez potrzeby organizowania stukilometrowej wyprawy może być jedyną szansą na podzielenie się ważnymi informacjami o naszej wspólnej przeszłości.

Dbajmy także o to, aby młode pokolenie Polaków wychowywać w miłości do historii Ojczyzny, nie zatraćmy szansy wyrównania zaniedbań ostatnich dziesięcioleci. Jesteśmy na tyle Polakami, na ile mamy świadomość naszej historii, naszych dziejów. Nie wolno nam tego bagatelizować.

Stanisław Kogut

Odpowiedź

Warszawa, 17 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie dziękuję za przekazanie mi oświadczenia, złożonego przez Senatora Stanisława Kogutę podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r.

Po wnikliwym zapoznaniu się z treścią oświadczenia w sprawie utworzenia w Nowym Sączu punktu informacyjnego Instytutu Pamięci Narodowej przedstawiam swoje stanowisko w powyższej sprawie.

Utworzenie Delegatury Instytutu w Nowym Sączu, jak na początku proponował Pan Senator Koguta, nie byłoby dobrym rozwiązaniem z punktu widzenia Instytutu. Oznaczałoby bowiem wydzielenie ze zbioru archiwalnego Oddziału IPN w Krakowie zespołu dokumentów związanych z Nowosądecką, co znacząco utrudniłoby kwerendy i prace badawcze w oddziale. Poza tym subregion nowosądecki jest także, w świetle dokumentów archiwalnych IPN, ściśle związany z Krakowem. Zatem utworzenie odrębnego nowosądeckiego zasobu archiwalnego byłoby merytorycznie nieuzasadnione.

Jednakże, mając na uwadze prężność lokalnych środowisk można rozważyć uruchomienie w Nowym Sączu punktu konsultacyjno-informacyjnego. Jego zadaniem byłoby koordynowanie i organizowanie działalności edukacyjnej oraz współpraca w realizacji lokalnych projektów badawczych opartych na zbiorach archiwalnych Instytutu. Utworzenie ww. punktu jeszcze w roku bieżącym jest związane jednak z poniesieniem znacznych nakładów finansowych związanych m.in. z zabezpieczeniem odpowiedniej bazy lokalowej na biura i archiwa, z zatrudnieniem pracowników, wyposażeniem i utrzymaniem ich stanowisk pracy. Wydatki te nie zostały zaplanowane w tegorocznym budżecie Instytutu. W celu umożliwienia realizacji powyższego przedsięwzięcia Instytut zaplanuje niezbędne środki na ten cel w projekcie budżetu na 2009 r. Otrzymanie środków jest jednak uzależnione od woli ustawodawcy.

Z poważaniem
PREZES
INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ
dr hab. Janusz Kurtyka

**Oświadczenie senatora Marka Konopki
oraz senatora Stanisława Gorczycy**

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Zwracamy się do pana ministra w sprawie dotyczącej regionalnej polityki rolnej.

Jest w naszym posiadaniu pismo z Warmińsko-Mazurskiej Izby Rolniczej w Olsztynie, nr 1142/04 z dnia 21 kwietnia 2008 r., kierowane do pana – pismo w załączeniu – szczegółowo opisujące temat oraz dokładnie obrazujące problematykę regionalizacji polityki rolnej. Pragniemy pana poinformować, że obaj popieramy koncepcje i argumenty przedstawione w tym dokumencie.

Będziemy bardzo wdzięczni za informację, jaki jest dalszy los postulatów przedstawionych przez Warmińsko-Mazurską Izbę Rolniczą.

*Marek Konopka
Stanisław Gorczyca*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 3 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma znak: BPS/DSK-043-484/08 z dnia 21 maja 2008 r. zawierającego tekst wspólnego oświadczenia złożonego przez senatorów: Marka Konopkę i Stanisława Gorczycę podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r., przesyłam w załączeniu odpowiedź udzieloną na pismo Warmińsko-Mazurskiej Izby Rolniczej w Olsztynie znak: L.dz. 1142/04/2008 – RW z dnia 21 kwietnia 2008 r.

Z poważaniem
Artur Ławniczak

Załącznik

Pismo
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI

Warszawa, 29 maja 2008 r.

Pan
Zbigniew Ziejewski
Prezes
Warmińsko-Mazurskiej Izby Rolniczej

Szanowny Panie Prezesie,

w odpowiedzi na pismo znak: L.dz. 1142/04/2008 – RW z dnia 21 kwietnia br. w sprawie podjęcia przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi działań w zakresie wypracowania regionalnej polityki rolnej oraz postulatów dotyczących realizacji Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, uprzejmie informuję co następuje.

W obecnej perspektywie finansowej każdy z krajów członkowskich mógł przyjąć jeden program obejmujący cały kraj, albo też uchwalić różne programy dla poszczególnych regionów jednolitych pod względem problemów ekonomicznych, społecznych oraz środowiskowych (tak jak uczyniła to np. Francja, Niemcy, Hiszpania czy też Włochy).

W Polsce przyjęto kierunek horyzontalny co oznacza, że Program Rozwoju Obszarów Wiejskich wdrażany jest w całym kraju. Natomiast elementy regionalizacji uwzględnione są poprzez możliwość zróżnicowania kryteriów dostępu, przestrzenne zróżnicowanie wynikające ze specyfiki działań, np. poprzez wydzielenie obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, obszarów szczególnie narażonych na zanieczyszczenia azotanami ze źródeł rolniczych, obszarów objętych siecią Natura 2000 (instrument przewidziany do wdrożenia w późniejszym terminie), podział środków finansowych dostępnych w ramach wybranych działań, na poszczególne województwa, w celu zapewnienia równego dostępu do wsparcia.

Ważnym elementem regionalizacji wdrażania działań Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich jest wdrażanie niektórych instrumentów przez jednostki samorządu terytorialnego (Urzędy Marszałkowskie) oraz realizowanie podejścia Leader poprzez lokalne grupy działania, w skład których wejdą przedstawiciele gmin i społeczności lokalnych.

Należy przy tym podkreślić, że przygotowanie i uzgodnienie (wynegocjowanie z Komisją Europejską) kilku lub kilkunastu programów znacznie się wydłuża i jest znacznie bardziej skomplikowane, niż w przypadku jednego programu. Ponadto opracowanie jednego programu jest niższym kosztem operacyjnym, zwłaszcza gdy jest obowiązek wdrażania wszystkich działań poprzez akredytowaną agencję płatniczą.

Dodatkowo należy stwierdzić, że aby dokonywać zmian w zakresie programowania polityki rozwoju obszarów wiejskich należy przeanalizować i prawidłowo dokonać oceny efektywności dotychczasowych instrumentów wsparcia.

Do końca 2008 r. kraje członkowskie UE, w tym Polska są zobowiązane do przekazania wyników oceny ex-post PROW 2004–2006 do Komisji Europejskiej. Wyniki te będą służyły ocenie stopnia wykorzystania środków, skuteczności i wydajności pomocy oraz oddziaływania wsparcia na obszary wiejskie. Wyniki tej oceny, jak i ewaluacji Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013, zostaną wykorzystane zarówno przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, jak i służby Komisji przy tworzeniu przyszłego kształtu WPR.

Postulat postawiony przez Warmińsko-Mazurską Izbę Rolniczą odnośnie opracowania regionalnej polityki rolnej jest cennym wkładem samorządu rolniczego do dyskusji związanej z programowaniem polityki rolnej w ramach przyszłej perspektywy finansowej. Zachęcam więc do dalszych analiz potrzeb województwa w zakresie rozwo-

ju obszarów wiejskich, które pozwolą lepiej rozpoznać potrzeby na poziomie regionalnym w zakresie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich w przyszłym okresie programowania.

W kwestii postulatów związanych z realizacją Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 informuję, iż kształt tego Programu, w tym warunki przyznania pomocy w ramach poszczególnych działań, wynikają ze strategii rozwoju obszarów wiejskich, przepisów prawa UE, konsultacji regionalnych i społecznych (m.in. z Krajową Radą Izb Rolniczych) Programu, negocjacji z Komisją Europejską, jak również doświadczeń we wdrażaniu Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006”.

Warunek, dotyczący przyznawania w ramach działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom” pomocy osobom przejmującym gospodarstwa o powierzchni użytków rolnych nie mniejszej niż średnia powierzchnia gruntów rolnych w województwie, zawarty został już we wstępnym projekcie Programu, przekazanym KE w styczniu 2007 roku. W trakcie jego negocjacji KE zaleciła zaostrzenie ww. kryterium poprzez wprowadzenie dodatkowego wymogu tzw. średniej krajowej. Warunek ten dotyczył wyłącznie województw o dużym rozdrobnieniu agrarnym, a w przypadku pozostałych regionów kryterium pozostało bez zmian (średnia wojewódzka).

Program w brzmieniu wynegocjowanym z Komisją Europejską został przyjęty przez KE w drodze decyzji z dnia 7 września 2007 r.

Pragnę wyraźnie zaznaczyć, że wszelkie jego zmiany muszą być zgodne ze strategią rozwoju obszarów wiejskich, określoną w Krajowym Planie Strategicznym, oraz z celami poszczególnych instrumentów wsparcia, jak również powinny wynikać z doświadczeń w jego wdrażaniu. Oznacza to, że ewentualne modyfikacje Programu mogą być dokonane nie wcześniej niż po roku efektywnej jego realizacji.

Odnosząc się do postulatu o dokonanie regionalnego zróżnicowania wysokości wsparcia dla młodych rolników oraz o proporcjonalne uzależnienie wysokości premii od wielkości gospodarstwa przejmowanego przez młodego rolnika, należy zauważyć, że prowadzenie gospodarstwa o większej powierzchni nie zawsze wiąże się z koniecznością ponoszenia wyższych kosztów aniżeli w przypadku mniejszych gospodarstw. Te ostatnie bowiem często prowadzą produkcję o charakterze intensywnym, co pociąga za sobą wyższe nakłady.

Pragnę także zwrócić uwagę, że premia dla młodych rolników ma być swego rodzaju zachętą i pierwszym finansowym wsparciem ułatwiającym im rozpoczęcie prowadzenia własnego gospodarstwa. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)* nie daje możliwości regulowania wysokości premii w zależności od wielkości gospodarstwa, kierunku produkcji rolnej czy też innych czynników.

Zróżnicowany pułap wsparcia, uwzględniający rodzaj beneficjenta, wielkość przedsiębiorstwa, miejsce i rodzaj realizowanej operacji czy też ilość przewidywanych nowo utworzonych miejsc pracy, wprowadzony został natomiast w działaniach o charakterze inwestycyjnym („Modernizacja gospodarstw rolnych”, „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej”, „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”).

W sprawie zwiększenia środków finansowych przeznaczonych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na 2007–2013 na wsparcie inwestycji w gospodarstwach rolnych w województwie warmińsko-mazurskim, informuję, że w myśl art. 16 *ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich*, podziału środków Programu w ramach określonych działań, na poszczególne województwa, dokonuje Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi w drodze rozporządzenia, po uprzednim zasięgnięciu opinii Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Pragnę zauważyć, że kryteria i zasady podziału środków publicznych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 były konsultowane z samo-

rządami województw, a następnie przyjęte w dniu 4 września 2007 r. w drodze uchwał Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Zgodnie z uchwałą Nr 2/2007 Komitetu Monitorującego, podział środków na koperty wojewódzkie w ramach działań „Ułatwianie startu młodym rolnikom” oraz „Modernizacja gospodarstw rolnych” dokonany został w oparciu o dwa wskaźniki, którym odpowiednio przyznano wagę 80% i 20%. Pierwszym z nich jest liczba gospodarstw, w szczególności spełniających kryterium wielkości ekonomicznej wynoszącej co najmniej 4 ESU, natomiast drugim – powierzchnia użytków rolnych w danym województwie. Ten system został zastosowany przy określeniu limitów w rozporządzeniu *Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 27 lutego 2008 r. w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013* (Dz. U. Nr 34, poz. 199).

Kwestię związaną z modyfikacją wskaźników, określających udział poszczególnych województw w całości środków przeznaczonych na inwestycje w gospodarstwach rolnych, będzie można w przyszłości wziąć pod uwagę. Ewentualna zmiana powinna zostać uzgodniona z samorządami województw oraz musiałaby uzyskać akceptację Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Odnosnie wniosku dotyczącego kompleksowego podejścia do rozwiązywania problemów związanych z funkcjonowaniem rynku trzody chlewnej i rynku drobiu pragnę przypomnieć, że z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, polityka na rynku mięsa wieprzowego jest prowadzona i realizowana w ramach instrumentów Wspólnej Polityki Rolnej (WPR). Zasady funkcjonowania wspólnotowego rynku wieprzowiny reguluje obecnie *rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny*. Przewiduje ono następujące instrumenty, które mogą być zastosowane na tym rynku:

- środki interwencyjne w postaci dopłat do prywatnego składowania wieprzowiny lub skupu interwencyjnego (niestosowany jednak od ponad trzydziestu lat);
- refundacje wywozowe;
- nadzwyczajne środki wsparcia w sytuacji wystąpienia zakłóceń na rynku wywołanych rozprzestrzenianiem się chorób zwierzęcych.

Z uwagi na objęcie rynku wieprzowiny regulacjami wspólnotowymi, Polska, podobnie jak i inne kraje członkowskie Unii Europejskiej, nie ma możliwości samodzielnego podejmowania decyzji o zastosowaniu instrumentów wsparcia rynku. Decyzję taką może podjąć Komisja Europejska, po zasięgnięciu opinii Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny, w którego posiedzeniach biorą udział przedstawiciele Komisji i krajów członkowskich. Polska nie ma również możliwości samodzielnego podejmowania decyzji o zwiększeniu środków na dopłaty do eksportu mięsa wieprzowego.

Jednocześnie należy przypomnieć, iż nieprzetworzone mięso wieprzowe zostało objęte refundacjami z dniem 30 listopada 2007 r., na podstawie *rozporządzenia Komisji (WE) nr 1410/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. ustalającego refundacje wywozowe dla wieprzowiny*. Obecnie stawki refundacji w sektorze wieprzowiny reguluje *rozporządzenie Komisji (WE) nr 153/2008 z dnia 21 lutego 2008 r.* – stawki pozostały jednak na niezmienionym poziomie w stosunku do ustanowionych w końcu listopada 2007 r.

Dopłaty przysługują do tusz i półtuszy oraz szyniek, łopatek, przodków oraz schabów. Stawka dopłat do tej grupy produktów wynosi 31,10 €/100 kg. Dodatkowo dopłatami do eksportu w wysokości 19,40 €/100 kg objęto także boczki. Na niezmienionym poziomie pozostały stawki dopłat do wieprzowiny przetworzonej i wynoszą one w przypadku:

- szynki suszonych lub wędzonych: 54,20 €/100 kg,
- kiełbas, w zależności od rodzaju: 15,20 €/100 kg oraz 19,50 €/100 kg,
- zakonserwowanych szyniek i łopatek, w zależności od wielkości opakowania: 17,10 €/100 kg, 22,80 €/100 kg lub też 29,00 €/100 kg.

Refundacje eksportowe przysługują do wyrobów spełniających specjalne warunki jakościowe oraz wymogi w zakresie jakości zdrowotnej i wyprodukowanych w zakładach zatwierdzonych do handlu na rynku Unii Europejskiej.

Należy podkreślić, że w odpowiedzi na pogorszenie sytuacji producentów na rynku wieprzowiny, które nastąpiło w połowie stycznia 2008 r., Polska podjęła starania o zwiększenie stawek refundacji do eksportu mięsa wieprzowego. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwracał się z pisemnymi wnioskami w tej sprawie do Komisarza ds. Rolnictwa Mariann Fischer Boel, ostatnio pismem z dnia 25 lutego 2008 r. Polska występowała również o rozważenie zastosowania innych instrumentów wsparcia rynku wieprzowiny, w tym skupu interwencyjnego. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi przedstawił wniosek o zastosowanie wszelkich przewidzianych prawem wspólnotowym instrumentów wsparcia rynku wieprzowiny na posiedzeniu Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 18 lutego 2008 r.

Wnioski o zwiększenie stawek refundacji wywozowych, przede wszystkim do świeżego i zamrożonego mięsa wieprzowego, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zgłaszał także na kolejnych posiedzeniach Rady UE, które odbyły się w marcu i kwietniu 2008 r.

Komisja Europejska uznała jednak, że obecnie nie ma podstaw do zwiększenia stawek refundacji, zapewniła jednocześnie o stałym monitoringu sytuacji na rynku wieprzowiny.

Jeśli chodzi o rynek drobiu informuję, iż podjęto starania o uruchomienie pomocy dla producentów drobiu i jaj, którzy ponieśli straty w związku z wprowadzonymi ograniczeniami w swobodnym handlu drobiem, w tym pisklętami i jajami. W tym celu w dniu 16 stycznia 2008 r. odbyło się w Brukseli spotkanie bilateralne z Komisją Europejską, którego celem było omówienie możliwości zastosowania w przypadku Polski przewidzianych w ramach wspólnej organizacji rynku w sektorach mięsa drobiowego i jaj tzw. nadzwyczajnych środków wsparcia z tytułu strat poniesionych przez sektor drobiarski w wyniku wykrytych ostatnio ognisk grypy ptaków i wprowadzonych w związku z tym ograniczeń. Na spotkaniu ustalono, że Polska przekaze do Komisji Europejskiej szczegółowe informacje o grypie ptaków, w tym na temat poniesionych przez sektor drobiarski strat. Na podstawie tych informacji Komisja Europejska określi czy jest możliwe zastosowanie w Polsce nadzwyczajnych środków wsparcia.

W związku z powyższym Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwróciło się z prośbą do poszczególnych organizacji sektora drobiu i jaj o przekazanie informacji odnośnie poniesionych strat celem zaprezentowania ich podczas kolejnego spotkania bilateralnego z Komisją Europejską. Na podstawie danych otrzymanych od organizacji sektora drobiu i jaj został przygotowany *„Wniosek Rzeczypospolitej Polskiej do Komisji Europejskiej ws. nadzwyczajnych środków wsparcia dla sektora drobiarskiego w Polsce”* zawierający m.in. instrumenty wsparcia oraz kwoty rekompensat.

Ponadto podejmowane są również działania mające na celu zachęcanie producentów trzody chlewnej i drobiu do zawierania umów kontraktacyjnych z zakładami ubojowymi w celu zapewnienia stabilności zbytu żywca wieprzowego i drobiowego oraz wzmacnianie pozycji producentów poprzez tworzenie grup producenckich.

Z poważaniem
Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

Oświadczenie senatora Norberta Krajczego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Pani Minister!

Szpitalne oddziały ratunkowe w całym kraju nie spełniają swojego podstawowego zadania, gdyż stały się izbami przyjęć, gdzie w 80% przyjmowani są pacjenci, którzy mogliby być hospitalizowani w podstawowej opiece zdrowotnej. Zwiększa to koszty tych oddziałów, a zarazem stwarza sytuację, w której lekarze ze specjalnością medycyny ratunkowej nie chcą w tych oddziałach pracować, gdyż uważają, że pracują w POZ.

Proszę o poinformowanie, czy resort zdrowia opracowuje inny system zabezpieczenia pacjentów niż obecnie, chociażby poprzez kontraktowanie przez NFZ nocnej pomocy wyjazdowej czy pracę izby przyjęć niezależnie od zakontraktowania SOR.

Proszę również o poinformowanie mnie, czy finansowanie szpitalnego oddziału ratunkowego od 2009 r. będzie, tak jak w przypadku zespołów pogotowia ratunkowego, z budżetu lub poprzez formę mieszaną, to znaczy budżetową i z kontraktu z NFZ, tak aby w całości ratownictwo medyczne zostało wydzielone w systemie finansowania w ochronie zdrowia.

*Z poważaniem
Norbert Krajczy*

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.17

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

ustosunkowując się do oświadczenia Pana Senatora Norberta Krajczego, przesłanego dnia 21 maja 2008 roku, znak BSP/DSK-043-500/08, dotyczącego sposobu finansowania Szpitalnych Oddziałów Ratunkowych, uprzejmie informuję, iż na 2008 r. zostało zakontraktowanych ponad 200 szpitalnych oddziałów ratunkowych. W tym miejscu należy podkreślić, iż szpitalne oddziały ratunkowe stanowią podstawowy element systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne, który został wprowadzony ustawą z dnia 8 września 2008 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.). Zgodnie z przywołaną ustawą, ww. oddział stanowi komórkę organizacyjną szpitala udzielającą świadczeń opieki zdrowotnej osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Natomiast szczegółowe wymagania i zadania, a także minimalne wyposażenie, organizację oraz minimalne zasoby kadrowe szpitalnych oddziałów ratunkowych zostały uregulowane w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnych oddziałów ratunkowych (Dz. U. Nr 55, poz. 365).

Podstawowym zadaniem szpitalnych oddziałów ratunkowych jest opieka nad pacjentami w stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego. Należy jednak pamiętać, iż szpitalne oddziały ratunkowe w swym założeniu są powołane do niesienia pomocy również pacjentom na tzw. „trakcie zielonym”. Osoby, które samodzielnie trafiły do SOR i potrzebują pomocy medycznej również muszą być w oddziale ratunkowym przyjęte i nie mogą zostać odesłane bez kontaktu z lekarzem lub przynajmniej pielęgniarką czy ratowni-

kiem medycznym. Z codziennej praktyki oddziału ratunkowego nie da się wyeliminować tej grupy pacjentów. Mając na uwadze między innymi fakt, iż dotychczasowe przepisy ww. ustawy nie w pełni rozwiązują problemy związane z funkcjonowaniem systemu Państwowe ratownictwo Medyczne, w tym również kwestie związane ze szpitalnymi oddziałami ratunkowymi, Kierownictwo Ministerstwa Zdrowia podjęło decyzję o rozpoczęciu prac nad nowelizacją ww. aktu prawnego.

Należy podkreślić, iż pierwszy, koncepcyjny etap prac Minister Zdrowia powierzył powołanemu *Zespołowi ds. nowelizacji ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym*. W zespole tym uczestniczy szerokie grono ekspertów i uznanych autorytetów w dziedzinie medycyny ratunkowej. W ramach prac zespołu wypracowany został wstępny projekt zmian w obowiązującej ustawie z dnia 8 września 2006 o *Państwowym Ratownictwie Medycznym*. W najbliższych tygodniach projekt będzie przedmiotem prac redakcyjnych, a po ich zakończeniu będzie mógł zostać przekazany do uzgodnień poza Ministerstwem Zdrowia. Poniżej przedstawiam najważniejsze propozycje zespołu.

Nowością ma być wprowadzenie trzech kategorii szpitalnych oddziałów ratunkowych. Miałyby to być oddziały kategorii: podstawowej (w większości w powiatowych i miejskich ZOZ), regionalnej (w większości w wojewódzkich i specjalistycznych ZOZ) i ponadregionalnej (w większości w akademickich ZOZ).

Różnice dotyczyłyby wymagań technicznych i architektonicznych, personelu medycznego, a także poziomu finansowania. Szczegółowym opracowaniem zagadnień techniczno-organizacyjnych tego rozwiązania ma się zająć kilkusobowy zespół ekspertów, z konsultantem krajowym w dziedzinie medycyny ratunkowej na czele. Należy podkreślić, iż u źródeł pomysłu kategoryzacji SOR leży z jednej strony potrzeba uzależnienia rodzaju udzielonych świadczeń od jakości organizacji i wyposażenia SOR, z drugiej zaś znalezienie sposobu na bardziej adekwatne finansowanie działalności SOR zależnie od rodzaju udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, czy zaplecza specjalistycznego szpitala. Równocześnie informuję, iż zespół sugeruje pozostawienie dotychczasowego finansowania oddziałów ratunkowych ze środków pochodzących ze składki na ubezpieczenie zdrowotne. W dyskusji pojawiła się propozycja mieszanego mechanizmu finansowania – za gotowość – z budżetu państwa i za udzielone faktycznie świadczenia zdrowotne – ze składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ostateczna decyzja w tym przedmiocie nie została jeszcze podjęta, musi być ona również poddana dyskusji z Narodowym Funduszem Zdrowia. W ramach usprawnienia podstawowej opieki zdrowotnej planowana jest zmiana zasad kontraktowania nocnej i świątecznej wyjazdowej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej. Należy również podkreślić, iż w wielu szpitalach izby przyjęć funkcjonują równolegle do szpitalnych oddziałów ratunkowych i są równolegle finansowane. Pragnę zaznaczyć, iż przedstawione powyżej propozycje nie były jeszcze przedmiotem akceptacji Kierownictwa Ministerstwa Zdrowia, dopiero po tej decyzji będzie można mówić o oficjalnych propozycjach zmian legislacyjnych w zakresie ratownictwa medycznego.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Norberta Krajczego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Pani Minister!

Zwracam się z prośbą o poinformowanie mnie o zakupie dla Lotniczego Pogotowia Ratunkowego helikopterów sanitarnych oraz o tym, kiedy zostaną podjęte działania legislacyjne w sprawie zmian w przepisach prawa, dotyczących miejsc do lądowania oraz lądowisk dla helikopterów sanitarnych, dostosowujących je do przepisów unijnych.

Według oceny ekspertów obecne przepisy mówiące o lądowiskach dla helikopterów są tak rozbudowane, że niewiele różnią się od przepisów dotyczących budowania lądowiska dla samolotów cywilnych, dlatego żadne z nowo budowanych przy szpitalach miejsc do lądowania nie może spełnić warunków, które zawarte są w tych przepisach.

Z poważaniem

Norbert Krajczy

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.17

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

ustosunkowując się do oświadczenia Pana Senatora Norberta Krajczego, przesłanego dnia 21 maja 2008 roku, znak BSP/DSK-043-500/08, dotyczącego zakupu śmigłowców dla SP ZOZ lotnicze Pogotowie Ratunkowe oraz zmian w przepisach prawa, dotyczących miejsca do lądowania i lądowisk dla helikopterów sanitarnych, zgodnie z informacjami, uzyskanymi od SP ZOZ LPR uprzejmie informuję, iż:

Problematykę lądowisk regulują przepisy międzynarodowe [ICAO *Aneks 14 do Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym tom II – heliporty oraz JAR-OPS 3 „Zarobkowy Przewóz Lotniczy (śmigłowce)” ACJ do Dodatku 1 do JAR-OPS 3.005 (d)*] oraz przepisy krajowe (Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie Szpitalnego Oddziału Ratunkowego oraz Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 20 lipca 2004 r. w sprawie wymagań dla lądowisk).

W chwili obecnej nie są prowadzone żadne działania legislacyjne w sprawie zmian w tych przepisach prawa, gdyż wyżej wymienione przepisy regulujące problematykę lądowisk są zgodne z przepisami unijnymi. Z tego też względu w najbliższym czasie przepisy te nie będą mogły zostać jednostronnie zmienione przez Polskę.

Problem lądowisk szpitalnych jest dość powszechny i mimo podejmowanych działań szereg używanych lądowisk nie spełnia i nigdy nie spełni kryteriów bezpieczeństwa właściwych dla śmigłowców o klasie osiągow 1 lub 2. Zazwyczaj lądowiska takie położone są w zagęszczonym środowisku nieprzyjaznym na terenie szpitala. Większość szpitali w Polsce budowana była kilkanaście lub nawet kilkadziesiąt lat temu czego konsekwencją jest obecność na terenie szpitala wysokich drzew.

W związku ze starą infrastrukturą szpitali oraz towarzyszącymi jej elementami zieleni niejednokrotnie nie ma możliwości wybudowania lądowiska na ziemi, którego wymiary narzuca Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 20 lipca 2004 r.

w sprawie wymagań dla lądowisk. Mówi ono o tym, że długość i szerokość pola wylotów lądowiska przeznaczonego dla śmigłowców nie powinna być mniejsza niż dwukrotna długość największego wymiaru śmigłowca używanego na danym lądowisku. Ponadto nachylenie powierzchni podejścia do lądowania i startu nie może być większe niż 1: 6 (na długości 600 metrów). Budowa nowych lub przebudowa istniejących lądowisk przyszpitalnych jest długotrwała, a czasem zupełnie niemożliwa np. z powodu braku miejsca. W kontekście poziomu ryzyka związanego z liczbą operacji HEMS wyróżnia się dwie kategorie lądowisk. Pierwsza z nich to baza operacyjna HEMS. Jest to miejsce, z którego rozpoczynają się wszystkie wyloty i powroty z operacji HEMS. Druga kategoria to lądowiska szpitalne, które są położone na terenie lub w bezpośrednim sąsiedztwie szpitala lub na jego dachu. Obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa lotów oraz zminimalizowania ryzyka wypadku podczas startu i lądowania na lądowiskach położonych w miejscach publicznych należy do władz państwa na terytorium, którego lądowisko jest zlokalizowane. Stan taki może być osiągnięty m.in. poprzez wprowadzenie do użytkowania śmigłowców, których osiągi spełniają wymagania przepisów, programy modernizacji lądowisk, ich likwidację lub przeniesienie w inne miejsce, które pozwala na spełnienie norm bezpieczeństwa.

Między innymi w ramach tych działań w chwili obecnej przygotowywana jest umowa z firmą Eurocopter, a pierwsze egzemplarze nowoczesnych śmigłowców ratowniczych będą sukcesywnie dostarczone do SP ZOZ Lotniczego Pogotowia Ratunkowego do końca 2010 roku. Poprzez zakup nowych śmigłowców dla SP ZOZ Lotnicze Pogotowie Ratunkowe Polska uzyska znaczące zwiększenie bezpieczeństwa operacji HEMS, z istniejących i budowanych lądowisk przyszpitalnych.

Należy również podkreślić, iż w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko planowane są fundusze między innymi na modernizację lub budowę lądowisk dla śmigłowców przy szpitalnych oddziałach ratunkowych. Powinno to w znacznym stopniu poprawić możliwości operowania śmigłowców ratowniczych z lądowisk przyszpitalnych.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

**Oświadczenie senatora Norberta Krajczego
złożone wspólnie z innymi senatorami**

skierowane do minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej

Urzędy marszałkowskie wstrzymały nabór i rozstrzygnięcie konkursów na dotacje unijne, tłumacząc to brakiem wytycznych z ministerstwa dotyczących dokumentacji, która byłaby zgodna z prawem unijnym, gdyż obecnie nasze prawo jest niedostosowane w dziedzinie ochrony środowiska do wymagań Unii Europejskiej, a nieprawidłowości spowodowałyby zwrot środków unijnych.

Brak legislacji, spowodowany niedostosowaniem polskiego prawa w dziedzinie ochrony środowiska do wymagań Unii Europejskiej, może spowodować, że tylko województwo opolskie straci 60 milionów euro, które można byłoby pozyskać ze środków pomocowych Unii Europejskiej.

Proszę o poinformowanie mnie o działaniach ministerstwa w tym zakresie.

Z poważaniem

Norbert Krajczy	Wojciech Skurkiewicz
Sławomir Sadowski	Wiesław Dobkowski
Grzegorz Wojciechowski	Tadeusz Skorupa
Władysław Dajczak	Piotr Kaleta
Zdzisław Pupa	Tadeusz Gruszka
Kazimierz Jaworski	Krzysztof Majkowski
Witold Lech Idczak	

Odpowiedź

Warszawa, 11 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na złożone oświadczenie przez Pana Senatora Norberta Krajczego dołączone do pisma Pana Marszałka z dnia 28 maja br. (znak: BPS/DSK-043-505/08) w sprawie: *wstrzymania naboru i rozstrzygnięcia konkursów na dotacje unijne w związku z niedostosowaniem polskiego prawa w dziedzinie ochrony środowiska*, pragnę poniżej przedstawić następujące wyjaśnienia.

Informuję, iż w opinii Komisji Europejskiej istnieje zasadnicza niezgodność polskich przepisów z wymogami dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (z późniejszymi zmianami) oraz niezgodność z dyrektywą Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 roku w sprawie ochrony dzikich ptaków a także dyrektywą Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 roku w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory. Zarzuty dotyczą w szczególności nieprawidłowego umiejscowienia w chronologii procesu inwestycyjnego ocen oddziaływania na środowisko, udziału organizacji ekologicznych w procesie ocen oddziaływania na środowisko oraz niewyznaczenia lub nieprawidłowego wyznaczenia obszarów sieci Natura 2000.

Komisja Europejska przywiązuje ogromną wagę do przeprowadzania ocen oddziaływania inwestycji na środowisko zgodnie z prawem unijnym, wobec czego konsek-

wencją pozostawania w sporze z Komisją Europejską w opisanej powyżej kwestii mogłyby być brak akceptacji projektów finansowanych w ramach środków unijnych.

W związku z powyższym międzyresortowy zespół Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, Ministerstwa Środowiska oraz Ministerstwa Infrastruktury przygotował projekt „Wytucznych w zakresie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć współfinansowanych z krajowych lub regionalnych programów operacyjnych”, które po przeprowadzeniu konsultacji zostały podpisane z dniem 3 czerwca. Powyższe wytuczne mają na celu wskazać beneficjentom sposób postępowania w okresie przejściowym tj. do zmiany polskich przepisów. Informuję również, że dokument ten był na bieżąco omawiany z partnerami z Komisji Europejskiej; nie wystąpi więc zagrożenie, że zawarte w wytucznych zalecenia będą kwestionowane przez Komisję Europejską.

Pragnę także poinformować, że Minister Środowiska przygotował projekt ustawy pn. „O uprawnieniach społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i organach administracji w tym zakresie” wprowadzającej odpowiednie zmiany w przepisach prawa polskiego. Prace nad projektem ww. ustawy dobiegają końca i po zatwierdzeniu przez Radę Ministrów zostanie wniesiona do Sejmu. Natomiast zapisy wytucznych, które mają obowiązywać w okresie przejściowym, są skorelowane z projektowanymi przepisami ustawy, więc zmiany nie powinny powodować trudności dla aktualnie przygotowywanych inwestycji.

Uprzejmie informuję, że zaprezentowane powyższe rozwiązania, dotyczą horyzontalnego rozstrzygnięcia problematyki wynikającej z braku korelacji prawodawstwa polskiego z dyrektywami unijnymi. Poniżej pragnę przedstawić informację na temat sytuacji w Regionalnych Programach Operacyjnych.

Informuję, iż część Instytucji Zarządzających (IZ) regionalnymi programami operacyjnymi (RPO) zdecydowała o zmianie terminu naborów projektów w ramach tych działań, których miały dotyczyć zmiany w wytucznych. Argumentowały to ryzykiem związanym z ewentualnym cofaniem przez Komisję Europejską dotacji dla projektów, które mają dokumentację niezgodną z wymogami dyrektywy 85/337/EWG Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne. Pragnę podkreślić, że w przypadku woj. opolskiego, wydanie ww. decyzji o wytucznych umożliwiło ponowne uruchomienie procedury konkursowej w ramach regionalnego programu operacyjnego, co zniweluje zagrożenie braku absorpcji środków w powyższym programie.

W opinii Ministerstwa Rozwoju Regionalnego zawieszanie konkursów nie jest uzasadnione. Konkursy, które zostały ogłoszone powinny zostać rozstrzygnięte, natomiast przed podpisaniem umów o dofinansowanie beneficjenci powinni mieć czas na dostosowanie dokumentacji do wymogów w zakresie ochrony środowiska. Powyższe stanowisko zostało przedstawione Instytucjom Zarządzającym regionalnymi programami operacyjnymi w trakcie spotkania w dniu 12 maja 2008 r. Należy jednak pamiętać, że w perspektywie finansowej 2007–2013 Ministerstwo Rozwoju Regionalnego nie zarządza regionalnymi programami operacyjnymi. MRR pełni dla regionalnych programów operacyjnych funkcję Instytucji Koordynującej. Zgodnie z art. 60 rozporządzenia Rady 1083/2006 za prawidłowe i efektywne zarządzanie programem operacyjnym odpowiada Instytucja Zarządzająca. W przypadku regionalnych programów operacyjnych funkcję Instytucji Zarządzającej pełni Zarząd Województwa. Do kompetencji IZ należy m.in. opracowanie, zarządzanie i określenie szczegółowych zasad dotyczących wdrażania regionalnych programów operacyjnych, w tym procedur dotyczących wyboru wniosków oraz ustalania harmonogramu naboru wniosków dla poszczególnych działań.

Z poważaniem
Elżbieta Bieńkowska

Oświadczenie senatora Norberta Krajczego

skierowane do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Jacka Paszkiewicza

Panie Prezesie!

W imieniu członków STOMOZ oraz dyrektorów SPZOZ zwracam się z pytaniem o sposób kontraktowania szpitalnych oddziałów ratunkowych od 1 lipca 2008 r. Czy kryterium głównym będzie podział na szpitale kliniczne, wojewódzkie, powiatowe? Czy jednym z kryteriów będzie dysponowanie diagnostyką obrazową, czyli rezonansem magnetycznym i tomografem komputerowym, a także pracownią hemodynamiczną, OIOM, oddziałem chirurgii urazowej, laryngologii, pododdziałem udarowym oddziału neurologii, gdyż szpitale powiatowe, które mają SOR, również mają taką diagnostykę i takie oddziały szpitalne? Na ostatnim posiedzeniu senackiej Komisji Zdrowia nie otrzymaliśmy jednoznacznej odpowiedzi na to pytanie.

Na poprzednim posiedzeniu komisji, w obecności przedstawiciela Ministerstwa Zdrowia, NFZ, konsultantów krajowych i wojewódzkich z zakresu pediatrii, przyjęto jednoznacznie wniosek, że przy szpitalnych oddziałach pediatrycznych należy wprowadzić konsultacyjną poradnię dla dzieci jako poradnię specjalistyczną. Ma ona być pomostem pomiędzy POZ a oddziałem dziecięcym, a zarazem ograniczyć hospitalizację na tych oddziałach i zmniejszyć ponoszone przez nie koszty. Zwracam się do Pana Prezesa z zapytaniem, czy od lipca 2008 r. w kontraktach będzie wprowadzona taka procedura specjalistyczna.

*Z poważaniem
Norbert Krajczy*

Odpowiedź

Warszawa, 16.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Z uwagą zapoznałem się z oświadczeniem złożonym przez senatora Norberta Krajczego podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r. w sprawie zasad finansowania szpitalnych oddziałów ratunkowych (SOR) oraz utworzenia odrębnej poradni konsultacyjnej dla dzieci, przekazanym Pana pismem z dnia 21 maja 2008 roku (znak: BPS/DSK-043-510/08).

W odpowiedzi na pytanie Pana Senatora, uprzejmie informuję, że rodzaj szpitala (kliniczny, wojewódzki, powiatowy) w ramach którego funkcjonuje SOR, nie jest kryterium różnicującym. Warunkiem koniecznym dla podpisania umowy o udzielanie świadczeń w SOR jest spełnienie wymagań dotyczących minimalnego wyposażenia, organizacji oraz minimalnych zasobów kadrowych określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz. U. Nr 55, poz. 365), jak również uwzględnienie SOR w wojewódzkim planie zabezpieczenia medycznych działań ratowniczych.

Jednocześnie, w ocenie SOR dodatkowo premiowany jest wskazany przez Pana senatora Norberta Krajczego całodobowy dostęp do świadczeń w oddziałach specjalistycz-

nych: anestezjologia i intensywna terapia, neurologia, neurochirurgia, kardiologia, kardiochirurgia, ortopedia i traumatologia narządu ruchu, chirurgia klatki piersiowej, chirurgia szczękowo-twarzowa, okulistyka, otolaryngologia, a także całodobowe zapewnienie realizacji badań tomografii komputerowej oraz rezonansu magnetycznego w szpitalu.

Uwzględniając spełnienie przez świadczeniodawcę powyższych elementów wymaganych i dodatkowych, dostosowano finansowanie świadczeń udzielanych w izbie przyjęć (IP) albo SOR, które zgodnie z zasadami określonymi w § 20 zarządzeniu Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne odbywa się w oparciu o stawkę ryczałtu dobowego, w wysokości stanowiącej sumę stawki ryczałtu za strukturę oraz stawki ryczałtu za funkcję.

Kwota ryczałtu za strukturę obliczana jest poprzez iloczyn dobowej wartości stawki bazowej, określonej przez dyrektora Oddziału Funduszu przez procentowy wskaźnik spełnionego standardu warunków technicznych, organizacyjnych i kadrowych. Suma punktów przyjętych do określenia składowej za funkcję jest iloczynem średniej dobowej liczby pacjentów zaopatrzonych w IP albo SOR oraz średniej wagi punktowej każdego pacjenta dla poprzedniego okresu rozliczeniowego (przyjmuje się wartość: 1 punkt = 30 zł). Natomiast dla nowych świadczeniodawców składowa ryczałtu za funkcję ustalana jest na podstawie przewidywanego obciążenia.

Rozumiem i podzielam troskę Pana Senatora o zabezpieczenie właściwego poziomu dostępności do świadczeń dla pacjentów poniżej 18 roku życia. Pragnę Pana poinformować, że populacja dzieci jest już w odpowiedni sposób objęta opieką lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej. Zgodnie z obowiązującymi przepisami są nimi także lekarze posiadający specjalizację z pediatrii. Ambulatoryjna opieka specjalistyczna dla dzieci jest zapewniona przez specjalistyczne poradnie, obejmujące opieką dzieci i młodzież do 18 roku życia.

W poradniach specjalistycznych, np. chorób metabolicznych, neonatologii, świadczeń mogą udzielać także specjaliści pediatrii. Inne dziedziny medycyny takie jak: alergologia, diabetologia, endokrynologia, onkologia i hematologia, kardiologia, nefrologia, neurologia, gruźlica i choroby płuc, reumatologia, choroby zakaźne, chirurgia, chirurgia onkologiczna, neurologia, ortopedia i traumatologia narządu ruchu, okulistyka, otolaryngologia, urologia posiadają odrębne zakresy dla dzieci.

Należy podkreślić, iż świadczenia opieki specjalistycznej powinny być udzielane przez personel lekarski legitymujący się odpowiednią specjalizacją kierunkową, potwierdzającą nabycie umiejętności w danej dziedzinie medycyny. W przedstawionej propozycji nie jest sprecyzowane, jakiej specjalności lekarze mieliby pracować w poradni konsultacyjnej przy szpitalnych oddziałach pediatrycznych.

Populacja dzieci i młodzieży w aktualnie funkcjonującym systemie jest objęta opieką zarówno lekarzy pediatrów udzielających świadczeń w ramach podstawowej opieki zdrowotnej jak i specjalistów w poszczególnych dziedzinach medycyny oraz specjalistów pediatrów prowadzących opiekę w specjalistycznym lecnictwie ambulatoryjnym. Mając na uwadze powyższe fakty, NFZ nie przewiduje wprowadzenia odrębnej, ogólnopediatrycznej poradni konsultacyjnej.

Z poważaniem
Z upoważnienia
PREZESA NARODOWEGO
FUNDUSZU ZDROWIA
Zastępca Prezesa ds. Medycznych
Jacek Grabowski

**Oświadczenie senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego
oraz senatora Macieja Grubskiego**

*skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Witolda Kołodziejskiego
oraz do prezesa Zarządu Telewizji Polskiej SA Andrzeja Urbańskiego*

Za niespełna miesiąc, 7 czerwca, rozpocznie się jedno z najważniejszych wydarzeń sportowych na świecie: Mistrzostwa Europy w piłce nożnej. W tym roku są one szczególnie ważne dla Polaków, ponieważ pierwszy raz w historii weźmie w nich udział reprezentacja naszego kraju. Tymczasem do milionów polskich kibiców docierają ogromnie niepokojące informacje o tym, że publiczny nadawca nie będzie transmitował tego wydarzenia.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji „publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną, oferując, na zasadach określanych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom zróżnicowane programy i inne usługi w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu”. Jak zatem ma się do tego zapisu działanie władz Telewizji Polskiej? Czy według ich opinii ranga mistrzostw Europy jest zbyt niska, by mogły one zostać wpisane w misyjność działań publicznego nadawcy? Pan prezes i jego współpracownicy przy każdej możliwej okazji podkreślają, że TVP wypełnia misję, że misyjność jest jej nadrzędnym celem. W tej sytuacji wydaje się, że są to tylko puste, wypowiedane pod publikę słowa. Swoim działaniem prezes TVP pozbawia miliony kibiców możliwości udziału w wielkim sportowym święcie tej, z pewnością najbardziej popularnej w Polsce, dyscypliny.

Należy pamiętać, że kibice piłkarscy to nie tylko ci odwiedzający stadiony. Ta dyscyplina sportu ma największą liczbę tak zwanych biernych kibiców, którzy śledzą mecze właśnie za pośrednictwem telewizji. Tłumaczenie, że problem jest wyolbrzymiony, ponieważ TVP transmitować będzie pojedynki polskiej reprezentacji, jest tylko działaniem mającym rozmyć odpowiedzialność. Każdy kibic wie doskonale, że do pełnego uczestnictwa w piłkarskim turnieju konieczne jest obserwowanie wszystkich spotkań, konstruowanie tabel, porównywanie szans i tworzenie statystyk. Pamiętajmy też, że rodzinne oglądanie spotkań piłkarskich z pewnością przyczynia się do kształtowania postaw prozdrowotnych, a wielu kibiców śledzących rozgrywkę na ekranie w przyszłości zacznie uprawiać sport.

W imieniu milionów polskich kibiców prosimy o zajęcie jasnego stanowiska w przedstawionej sprawie.

*Krzysztof Kwiatkowski
Maciej Grubski*

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY
RADIOFONII I TELEWIZJI**

Warszawa, 15 lipca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z wystąpieniem z 21 maja 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-511/08) oraz przekazanym wspólnym oświadczeniem senatorów Krzysztofa Kwiatkowskiego i Macieja Grubskiego, złożonym podczas 12. posiedzenia Senatu RP, 15 maja 2008 roku uprzejmie informuję, że wyjaśnienia w sprawie braku transmisji w Telewizji Polskiej SA Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej – Euro 2008 przekazał p. Andrzej Urbański, prezes TVP SA.

W załączeniu uprzejmie przekazuję treść tego stanowiska.

Jednocześnie pragnę poinformować, że lista ważnych wydarzeń i obowiązki nadawcy telewizyjnego są określone w art. 20 b ust. 1 i 2 ustawy z 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji. Lista ta obejmuje półfinały i finały mistrzostw świata i Europy w piłce nożnej oraz wszelkie mecze z udziałem reprezentacji Polski. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji monitorowała na bieżąco przebieg zdarzeń związanych z prawami do transmisji najważniejszych meczów oraz meczów z udziałem reprezentacji Polski. Telewizja Polsat SA na antenie otwartej pokazała (zgodnie z zapowiedzią) 27 z 31 spotkań, KRRiT uznała zatem, że nie było zagrożenia dla interesów odbiorców.

Z poważaniem
Witold Kołodziejski

Załącznik

Pismo
PREZESA ZARZĄDU
TELEWIZJI POLSKIEJ

Warszawa, 30.06.2008 r.

Pan
Witold Kołodziejski
Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Szanowny Panie Przewodniczący,

w odpowiedzi na Pana pismo, dotyczące wspólnego oświadczenia złożonego przez senatorów: Krzysztofa Kwiatkowskiego i Macieja Grubskiego podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja br. pragnę ustosunkować się do stawianych Telewizji Polskiej zarzutów o niewypełnianie ustawowego obowiązku realizacji misji publicznej w związku z brakiem licencji na transmitowanie finałowego turnieju Euro 2008 Austria – Szwajcaria.

1. W Polsce istnieje wolny rynek nadawców i producentów wydarzeń sportowych i obrotu właściwymi licencjami. Jedyne ograniczenia i obligacje jakie dotyczą krajowych nadawców wynikają z Ustawy o Radiofonii i Telewizji oraz wymogów podmiotów (w przypadku Euro 2008 jest nim UEFA) ustalających warunki eksploatacji praw i ogłaszania przetargów.

2. TVP jako jeden z dwóch nadawców obok telewizji Polsat spełnia na dziś kryterium UEFA powszechnej dostępności sygnału emitowanego naziemnie. Nie posiada przy tym żadnej uprzywilejowanej prawnie pozycji w przystępowaniu do komercyjnych przetargów, również tych dotyczących piłki nożnej w wymiarze imprez mistrzowskich i meczów kwalifikacyjnych Reprezentacji Polski. TVP w zakupach przedmiotowych praw kieruje się interesem programowym widza, jak również racjami ekonomicznymi i dobrem Spółki Skarbu Państwa.

3. Telewizja Polska przystąpiła do otwartego przetargu prowadzonego przez przedstawiciela UEFA firmę Sportfive, jednakże zaoferowana przez TVP kwota za prawa licencyjne do EURO 2008 była zbyt niska (12,5 mln euro) i TVP przetarg przegrała. W tej sytuacji transmisję EURO 2008 na terytorium Polski zapewniał POLSAT, który jako telewizja o zasięgu ogólnokrajowym, odnośnie praw do transmisji tej rangi imprez, spełnia wymogi stawiane stacjom telewizyjnym, zarówno przez prawo kontraktowe UEFA jak i ustawodawstwo polskie. Prawa do EURO 2008, jak deklaruje POLSAT, zostały zakupione za 15 mln euro i natychmiast część tych praw (prawa do 15 meczów) za kwotę 10 mln euro, została zaoferowana TVP jako sublicencja. Świadczy to wyraźnie o intencjach nabywcy praw, który zakup ich traktował jako inwestycję dokonaną z przeświadczeniem, że TVP wzorem lat ubiegłych, poprzez zakup sublicencji na prawa do transmisji części meczów, zrefunduje mu 2/3 poniesionych kosztów.

4. Telewizja Polsat jako argument w negocjacjach z TVP wykorzystywała dezorientowanie opinii publicznej, informując ją o zamiarze emisji większości Euro 2008 w satelitarnym kanale kodowanym. Dziś wiadomo, że wszystkie mecze zostaną wyemitowane w głównej niekodowanej i powszechnie dostępnej antenie Polsatu, gdyż taki był wymóg licencyjny.

5. Telewizja Polska będzie obsługiwać Euro 2008 w zakresie informacyjnym, zaś do Piłkarskiej Reprezentacji powróci już w sierpniu realizując nowy kontrakt na kwalifikacje do Mistrzostw Świata 2010, do których prawa już posiada.

6. W bieżącym roku najważniejszym projektem misyjnym będą Igrzyska Olimpijskie w Pekinie. TVP będzie je relacjonować na wszystkich swoich antenach oraz w serwisach nowych mediów. Wyrazem zaangażowania w projekt olimpijski były transmitowane w TVP1 i TVP2 w dniach 30.05–1.06 br. turnieje kwalifikacyjne polskich siatkarzy i piłkarzy ręcznych.

7. TVP do roku 2016 zaangażowała już budżet 239 000 000 zł na zakup kluczowych licencji sportowych. Ponadto Telewizja Publiczna pełni rolę podstawowego producenta sygnału światowego dla niekomercyjnych imprez rangi mistrzowskiej rozgrywanych w Polsce. Trudno zatem odmówić zaangażowania w wypełnianie misji publicznej, która jednakże, co trzeba wziąć pod uwagę, jest realizowana w warunkach rynkowych bez dodatkowego wsparcia ustawodawczego.

8. W przyszłości, o ile nie nastąpi zmiana w ustawodawstwie, która narzuci TVP zobowiązania, ale jednocześnie zagwarantuje wyłączność na obsługę najważniejszych wydarzeń sportowych, to konkurencja komercyjna w miarę wzrostu cen za licencje sportowe i spadku przychodów z abonamentu będzie na uprzywilejowanej pozycji wobec nadawcy publicznego.

Z poważaniem
Andrzej Urbański

Oświadczenie senatora Romana Ludwiczuka

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Całodobowa opieka nad osobami niepełnosprawnymi z zaburzeniami psychicznymi to w Polsce wciąż duży problem. Do dyspozycji mamy praktycznie tylko domy pomocy społecznej i nieliczne hostele. Nowatorską i bardzo dobrą formą są mieszkania chronione, niestety wciąż mało znane i mało rozpowszechnione w Polsce. Nawet dla środowiska osób niepełnosprawnych jest to temat stosunkowo nowy i nieznany. Częściej o mieszkaniach chronionych mówi się w kontekście samotnych matek lub osób opuszczających domy dziecka.

Mieszkanie chronione – według ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (DzU z 2004 r. Nr 64, poz. 593 z późniejszymi zmianami) – oznacza „mieszkanie przeznaczone dla osób mogących, przy odpowiednim wsparciu, samodzielnie żyć w środowisku, w szczególności dla osób z zaburzeniami psychicznymi oraz osób opuszczających placówki opiekuńczo-wychowawcze, resocjalizacyjne, zakłady dla nieletnich i rodziny zastępcze”.

Ustawa w ogóle nie reguluje, jak takie mieszkanie winno być zorganizowane, dla jakich osób jest rotacyjne, a dla kogo może być alternatywą DPS, czyli przeznaczone na całe życie. Taka sytuacja powoduje, że to organizacje prowadzące, przeważnie stowarzyszenia, same decydują, kto ma być mieszkańcem, jak długo może tam mieszkać, ile musi płacić za pobyt, jak wygląda regulamin pobytu itp. Nie jest to dobre, bo taki brak uregulowania zniechęca samorządy do tworzenia takich placówek, a organom prowadzącym daje nieograniczone możliwości, niekoniecznie związane z poprawieniem sytuacji niepełnosprawnych.

Niestety koszt utworzenia i prowadzenia takiej formy wsparcia leży w gestii gmin i powiatów, co w praktyce powoduje, że niewiele samorządów decyduje się na takie obciążenia finansowe, ich po prostu na to nie stać.

Mieszkalnictwo wspierane to koncepcja życia zorientowanego na społeczność, zbliżonego jak najbardziej do każdej rodziny. Ma szczególne znaczenie w przypadku osób z niepełnosprawnością intelektualną. Zasada normalizacji zakłada pomoc osobom upośledzonym, aby mogły prowadzić życie tak zbliżone do normalności, jak tylko jest to możliwe.

Warto przy tym zauważyć, że małe formy mieszkalne są nie tylko korzystniejsze dla rozwoju osobowego osób niepełnosprawnych, lecz także dużo tańsze aniżeli duże placówki opieki całkowitej. Istnieje więc ogromna potrzeba wspierania takich form.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź, co rząd i ministerstwo zamierzają zrobić, aby mieszkalnictwo chronione, szczególnie dla osób niepełnosprawnych intelektualnie, było formą dużo bardziej dostępną i uregulowaną szczegółowo w przepisach oraz czy ministerstwo widzi możliwość wspierania finansowego samorządów.

Z wyrazami szacunku
Roman Ludwiczuk

Odpowiedź

Warszawa, 12 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na złożone podczas 12. posiedzenia Senatu RP oświadczenie Pana Senatora Romana Ludwiczuka w sprawie mieszkalnictwa chronionego, którego treść Pan Marszałek przekazał mi przy piśmie z dnia 21 maja br., znak: BPS/DSK-043-502/08 w celu zajęcia stanowiska w tej sprawie – uprzejmie informuję, iż podobnie jak Pan Senator nie uważam, by dostępność i jakość zapewnianego w ramach systemu pomocy społecznej oparcia społecznego dla osób z zaburzeniami psychicznymi, w tym także w formie mieszkalnictwa chronionego, mogły być pozytywnie ocenione.

Pan Senator stwierdza w swoim oświadczeniu, że „mieszkanie chronione to mieszkanie przeznaczone dla osób mogących, przy odpowiednim wsparciu, samodzielnie żyć w środowisku, w szczególności dla osób z zaburzeniami psychicznymi oraz osób opuszczających placówki opiekuńczo-wychowawcze, resocjalizacyjne, zakłady dla nieletnich i rodziny zastępcze”, bowiem mieszkanie chronione jest niepieniężną formą pomocy społecznej organizowaną i zapewnianą przez gminne i powiatowe jednostki samorządu terytorialnego w ramach realizacji przez nie ich zadań własnych pomocy społecznej.

Jednostki te udzielają także pomocy w uzyskaniu odpowiednich warunków mieszkaniowych osobom znajdującym się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej, której nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości, wspierając ich wysiłki zmierzające do zaspokojenia niezbędnych potrzeb, by możliwe było życie tych osób w warunkach odpowiadających godności człowieka.

Pomoc w formie pobytu w mieszkaniu chronionym może być przyznana w drodze decyzji administracyjnej organu pomocy społecznej w szczególności osobie, która ze względu na trudną sytuację życiową, wiek, niepełnosprawność lub chorobę potrzebuje wsparcia w funkcjonowaniu w codziennym życiu, ale nie wymaga usług w zakresie świadczonej przez jednostkę całodobowej opieki. Pobyt w mieszkaniu chronionym ma przygotować osoby tam przebywające pod opieką specjalistów, do prowadzenia samodzielnego życia lub zastępującą pobyt w placówce zapewniającej całodobową opiekę tym osobom. Mieszkanie chronione ma zapewnić warunki samodzielnego funkcjonowania w środowisku, w integracji ze społecznością lokalną. Na koniec 2007 roku w systemie pomocy społecznej funkcjonowało około 110 mieszkań chronionych, w których było około 360 miejsc.

Mówiąc, iż opieka całodobowa nad osobami niepełnosprawnymi z zaburzeniami psychicznymi to w Polsce wciąż duży problem – prawdopodobnie Pan Senator Roman Ludwiczuk myślał o niskim poziomie rozwoju poszczególnych ogniw oparcia społecznego, w tym w formie mieszkań chronionych dla omawianej grupy osób. Należy jednak podkreślić, iż w Polsce głównym ogniwem oparcia społecznego dla osób przewlekle chorych, niepełnosprawnych, dla osób z zaburzeniami psychicznymi jest rodzina. To ona jest głównym podmiotem zapewniającym „osobom zależnym”, w tym także jej członkom dotkniętym zaburzeniem psychicznym konieczne wsparcie. Domy pomocy społecznej i inne formy całodobowej opieki pełnią substytucyjną rolę wobec rodziny, zwłaszcza gdy jej nie ma lub gdy nie jest w stanie wywiązać się z ciążącego na niej obowiązku troski o niepełnosprawnych członków.

Można przyjąć, iż mieszkanie chronione jest nietradycyjną, a nawet jak to stwierdził Pan Senator Roman Ludwiczuk w swoim oświadczeniu, nowatorską, mało rozpowszechnioną i bardzo dobrą formą pomocy”. Nie sądzę natomiast, by osoby sprawujące władzę w jednostkach samorządu terytorialnego nie znały tej formy wspierania także osób z zaburzeniami psychicznymi. Prawdopodobnie słaba dostępność tej, ale także wielu innych form pomocy społecznej jest rezultatem polityki społecznej prowadzonej od lat w gminach i powiatach, która nie traktuje jako priorytetowe spraw dotyczących

konieczności skutecznej walki z ubóstwem, ale także nie stawia w ostrym polu widzenia konieczności rozwoju substytucyjnych w stosunku do naturalnych ogniw oparcia społecznego dla osób i rodzin „zależnych”. Mając tego świadomość administracja rządowa uznała, że musi partycypować w wysiłkach na rzecz budowania bezpieczeństwa socjalnego osób z zaburzeniami psychicznymi, czego przykładem jest m.in. zlecenie jednostkom samorządu terytorialnego prowadzenia ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, w tym środowiskowych domów samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi, czy specjalistycznych usług opiekuńczych dla omawianej grupy osób. Prawdopodobnie powierzenie realizacji tych zadań samorządowi terytorialnemu w wyniku realizacji następnego etapu reformy administracyjnej państwa nie poprawi dostępności do środowiskowych domów samopomocy i do specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi.

Pan Senator informuje, iż „częściej o mieszkaniach chronionych mówi się w kontekście samotnych matek lub osób opuszczających domy dziecka”. Nie dysponując szczegółowymi danymi na ten temat nie mogę polemizować z tą tezą. Przypuszczam, że władze gminnych i powiatowych jednostek samorządu terytorialnego chętniej zajmują się wspieraniem osób starszych, niepełnosprawnych lub chorych, niż osobami z zaburzeniami psychicznymi, które w niemałej liczbie przypadków są marginalizowane społecznie.

Ustawodawca nie określił jak mieszkanie chronione ma być zorganizowane, wychodząc z założenia, iż samorządowe podmioty pomocy społecznej podejmując i finansując działania na rzecz umożliwienia osobom i rodzinom przezwyciężenia trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości, a także na rzecz zaspokojenia niezbędnych potrzeb wyżej wymienionych osób i rodzin, jak również umożliwia im życie w warunkach odpowiadających godności człowieka przez zapewnienie im dostępu do mieszkań chronionych same są w stanie opracować i realizować program rozwoju i funkcjonowania mieszkań chronionych na terenie danej gminy, czy powiatu.

Na marginesie pragnę zauważyć, iż to nie organizacje pozarządowe decydują o tym kto i na jaki okres ma uzyskać pomoc w formie pobytu w mieszkaniu chronionym, bowiem przyznawanie świadczeń z pomocy społecznej, z zastrzeżeniem określonym w art. 106 ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.) następuje w formie decyzji administracyjnej. Opłatę za pobyt w mieszkaniu chronionym określa rada powiatu lub rada gminy w drodze uchwały, zatem kwestię odpłatności za korzystanie z pomocy w formie mieszkania chronionego ustawodawca uregulował zapisem art. 97 ust. 6 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.

Tempo rozwoju sieci oparcia społecznego w formie mieszkań chronionych, niezbędnych także osobom z zaburzeniami psychicznymi, można uznać za dalece niewystarczające. Dotyczy to zresztą również innych ofert oparcia społecznego. Niemniej należy podkreślić, iż mieszkania chronione jako substytucyjna forma mieszkalnictwa nie powinny być traktowane jako jedyna, czy podstawowa forma mieszkalnictwa wspieranego osób niepełnosprawnych, w tym osób z zaburzeniami psychicznymi, zwłaszcza w przypadku, gdy osoba z zaburzeniami psychicznymi i jej rodzina mogą zapewnić dostęp do samodzielnego mieszkania w oparciu o mechanizmy rynkowe.

Uprzejmie informuję, iż – podobnie jak Pan Senator – uznaję mieszkalnictwo chronione będące jedną z form pomocy społecznej jako skuteczną formę wspierania niektórych osób z zaburzeniami psychicznymi stawiającą sobie za cel pełniejszą integrację społeczną omawianej grupy osób.

W aktualnym stanie prawnym i w dającej się przewidzieć przyszłości poprawa dostępu osób z zaburzeniami psychicznymi do pomocy w formie mieszkań chronionych zależeć będzie głównie od uruchamianych przez obywateli procesów politycznych inicjowanych i realizowanych w samorządach terytorialnych. Sądzę, że perspektywa poprawy sytuacji w zakresie dostępności do mieszkań chronionych w niemałym stopniu zależeć będzie od wpisania tego zadania do lokalnych strategii i programów rozwoju sieci oparcia społecznego organizowanej dla osób i grup społecznych, które bez wsparcia nie uzyskają poprawy poczucia bezpieczeństwa socjalnego.

Proponuję Panu Senatorowi rozważenie możliwości nawiązania współpracy z reprezentantami gminnych i powiatowych jednostek samorządu terytorialnego, którzy motywowałiby władze samorządów terytorialnych do podejmowania skuteczniejszych działań mających na celu rozwój sieci mieszkań chronionych jako jednego z warunków poprawy integracji społecznej osób z zaburzeniami psychicznymi.

Biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę pomocniczości państwa, a także znaczenie mieszkalnictwa chronionego w procesie zwiększania szans osób „zależnych”, w tym osób z zaburzeniami psychicznymi, na włączenie ich w główny nurt życia społecznego – nie wykluczam przyjęcia i realizowania w przyszłości programu wspierającego podmioty pomocy społecznej w ich staraniach zmierzających do rozwoju mieszkań chronionych.

Z poważaniem
MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Antoniego Motyczki

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku ze zbliżającym się okresem letnim i związanym z tą porą roku wprowadzeniem ograniczeń w ruchu niektórych rodzajów pojazdów na drogach oraz zakazu ich ruchu chciałbym zapytać Pana Ministra, czy obecny rząd analizował możliwość realizacji zamiarów poprzedniego ministra, które pojawiły się w projekcie rozporządzenia, i zlikwidował zakaz poruszania się po drogach dużych ciężarówek wynikający z utrzymywania się przez kilka dni wysokich temperatur.

Obecnie wysokie temperatury to sygnał dla Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, aby ogłosić zakaz poruszania się po drogach dużych ciężarówek. Obowiązuje on od godziny 11:00 do godziny 23:00 i jest wprowadzany, gdy temperatura powietrza, mierzona 2 m nad jezdniami, osiąga 30 C lub więcej, a meteorolodzy zapowiadają upały również na następny dzień. Ograniczenie dotyczy ciężarówek i zestawów z przyczepami o dopuszczalnej masie całkowitej 12 t i większej.

Należałoby się w tym miejscu zastanowić, czy wprowadzanie zakazów – dezorganizujących pracę firm spedycyjnych, transportowych i firm przez nie obsługiwanych, powodujących tym samym nieodwracalne dla nich straty – na podstawie wskazania termometru jest uzasadnione. Powodem fatalnego stanu polskich dróg, przed którego pogorszeniem mają rzekomo chronić takie zapisy, są nie transportowcy, tylko jakość tych dróg i nierzetelne wykonanie remontów. Koszty tych zaniedbań i odpowiedzialność przerzucane są na transportowców, którzy płacą spore sumy za korzystanie z polskich dróg, zawarte w różnego rodzaju podatkach. Nikt też nie zastanawia się nad konsekwencjami, jakie ponoszą takie firmy w sytuacji wprowadzenia wspomnianego rozporządzenia, nie wspominając o jakichkolwiek rekompensatach za poniesione straty. W strefie klimatycznej, w jakiej znajduje się nasz kraj, zmiany pogody są tak dynamiczne, że GDDKiA i tak nie jest w stanie na czas wydać takiego zakazu. Poza tym, czy nikt nie zastanawia się nad kondycją kierowców czekających godzinami w uciążliwym upale na możliwość powrotu na trasę i wpływem owej kondycji na bezpieczeństwo ruchu drogowego? A zapewne jest ona nie bez znaczenia. Zagraniczni kierowcy, którzy nie doświadczają takich przepisów w innych krajach – w krajach UE taki zakaz nie jest spotykany – i tak rzadko się do niego stosują, gdyż nie zawsze są o nim informowani albo po prostu go nie rozumieją.

Zważywszy na polepszającą się jakość polskich dróg, których znaczna część jest odremontowana, należałoby umożliwić swobodne korzystanie z nich wszystkim uprawnionym, bez względu na wskazania termometru.

Uprzejmie proszę o udzielenie informacji, jak Ministerstwo Infrastruktury zapatruje się na te argumenty i przedstawiony problem.

Z wyrazami szacunku

Antoni Motyczka

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie senatora Antoniego Motyczki skierowane do Ministra Infrastruktury pismem nr BPS/DSK-043-480/08 z dnia 21 maja 2008 r., w sprawie okresowych ograniczeń oraz zakazu niektórych rodzajów pojazdów na drogach, uprzejmie informuję, że po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 31 lipca 2007 r. (Dz. U. Nr 147, poz. 1040) w jego przepisach nie występuje ograniczenie w ruchu pojazdów i zespołów pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 12 ton z wyłączeniem autobusów, poprzez zakaz ich ruchu na obszarze całego kraju lub jego części w godzinach 11.00–22.00, wynikające z uplastycznienia nawierzchni bitumicznych wywołanego wysokimi temperaturami.

Przepis zawierający ww. ograniczenie obowiązywał w wcześniejszym rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 18 sierpnia 2003 r. (Dz. U. Nr 164, poz. 1565). Wejście w życie nowego rozporządzenia miało na celu uchylenie istniejącego przepisu, ze względu na liczne protesty organizacji środowisk przewoźników drogowych, jak i służb kontrolnych. Kierowcy pojazdów „wyłączonych” z ruchu, w większości przebywający na drogach, z powodu bezpośredniego kontaktu ze słońcem i upałem stanowili po ustaniu zakazu zwiększone zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu. W ruchu międzynarodowym oraz przy możliwości przewozów kabotażowych wprowadzony zakaz był nieskuteczny w stosunku do kierowców obcojęzycznych. Rezygnacja z tego kontrowersyjnego w praktyce zakazu ze względu na „uplastycznienie nawierzchni” miała swoje uzasadnienie również w fakcie, że był on niespotykany w skali europejskiej. Wprowadzając powyższą zmianę, kierowano się też przesłanką postępu technologicznego w budowie dróg od 1997 r., kiedy po raz pierwszy wprowadzono powyższy zakaz.

Mając powyższe na względzie pragnę poinformować Pana Marszałka, iż wszystkie uwagi oraz sugestie zawarte w oświadczeniu senatora Antoniego Motyczki, zostały uwzględnione w rozporządzeniu z dnia 31 lipca 2007 r. (Dz. U. Nr 147, poz. 1040). W mojej ocenie rozporządzenie spełnia oczekiwania środowisk przewoźników drogowych.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Motyczki

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z podjętą uchwałą Rady Gminy Rudnik z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie stanowiska rady dotyczącego III etapu obwałowania rzeki Odry, wyrażającą głębokie zaniepokojenie stanem prac związanych z realizacją zadania: „Budowa lewostronnego obwałowania rzeki Odra w km 63+300 – 66+500 wraz z budowlami na długości około 2,2 km w gminie Rudnik – etap III”, zlokalizowanego na odcinku: ulica Żabnik w Grzegorzowicach do miejscowości Lasaki, granica z województwem opolskim, proszę o podjęcie wszelkich działań zmierzających do intensyfikacji wspomnianej inwestycji.

Inwestycja ta w przyszłości może uchronić wiele gospodarstw domowych przed katastrofą powodzi.

Przedłużające się przygotowania do zakończenia lewostronnego obwałowania rzeki Odry na terenie gmin Rudnik i Cisek wywołują duży niepokój wśród lokalnej społeczności.

*Łączę wyrazy szacunku
Antoni Motyczka*

Odpowiedź

Warszawa, 2.07.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie: BPS/DSK-043-496/08 z dnia 21 maja 2008 r. oświadczeniem senatora Antoniego Motyczki dotyczącym prowadzenia prac III etapu obwałowania rzeki Odry uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Po powodzi 1997 r. na rzece Odrze prowadzone są liczne prace mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa powodziowego mieszkańców, w tym także przedmiotowe zadanie, gdzie inwestorami są Śląski i Opolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych. Tym samym, resort środowiska nie posiada kompetencji do nadzorowania, a tym bardziej prowadzenia tej inwestycji.

Terminowość wykonania ww. prac uzależnione jest od zagwarantowania środków finansowych, którymi dysponują Urzędy Marszałkowskie Województw Śląskiego i Opolskiego, jak i dalszego sprawnego prowadzenia inwestycji. Sytuacja, gdzie inwestorem są dwa podmioty może bowiem rodzić szereg niedogodności związanych z koordynacją zadań. Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gliwicach, nie będąc inwestorem zadania, podjął się zorganizowania dwóch spotkań roboczych z udziałem projektantów i inwestorów. Jednostka ta nie jest jednak upoważniona do reprezentowania stron będących właściwym inwestorem zadania, a może dokonywać jedynie roli uzgodnień branżowych w ramach współpracy administracyjnej. W wyniku przeprowadzonych konsultacji oceniono stan zaawansowania prac w obu województwach stwierdzając znaczne zróżnicowanie możliwości finansowania działań projektowych i inwestycyjnych.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi z Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach po stronie województwa śląskiego został do zrealizowania III etap prac – odcinek w km 63+300 do 66+500 rzeki Odry na terenie gminy Rudnik i Cisek (do granicy województwa), zaś po stronie województwa opolskiego tzw. Kompleks Przewóz do ujścia Potoku Dzielniczka w ok. km. 77+200 rzeki Odry. Projektowane jest również wykonanie wału prawostronnego w gminie Kuźnia Raciborska km. 66+000 – 71+600 do granicy z woj. opolskim.

Odmianą pozostaje też kwestia pozyskiwania środków finansowych i przygotowania poszczególnych etapów realizacji, które to zadanie wymaga wskazania instytucji koordynującej. Środki na finansowanie tego zadania również nie pozostają w dyspozycji resortu środowiska.

Z poważaniem
z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Moje oświadczenie dotyczy zasad podziału środków finansowych na świadczenia opieki zdrowotnej między centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia.

Art. 119 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – DzU nr 210 poz. 2135 z późniejszymi zmianami – stanowi, że szczegółowy tryb i kryteria podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie NFZ, uwzględniając art. 118 ustawy, określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, po zasięgnięciu opinii prezesa funduszu. Z kolei art. 118 ustawy określa, że środki są dzielone pomiędzy oddziały wojewódzkie na podstawie liczby ubezpieczonych zarejestrowanych w danym oddziale, z uwzględnieniem ryzyka zdrowotnego przypisanego ubezpieczonemu w porównaniu z właściwą grupą odniesienia, z uwzględnieniem między innymi wskaźnika wynikającego ze zróżnicowania kosztu świadczenia opieki zdrowotnej.

Wspomniane upoważnienie ustawowe zostało wypełnione rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 18 września 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych, które ustaliło algorytm podziału tych środków. Ale jako podstawę ustalenia wskaźnika korygującego wprowadzono odniesienie wynikające nie ze zróżnicowanych kosztów jednostkowego świadczenia zdrowotnego, lecz z danych dotyczących przeciętnego miesięcznego dochodu do dyspozycji gospodarstwa domowego przypadającego na jedną osobę w danym województwie.

Ustalona w ten sposób regulacja dotycząca podziału środków nie tylko powoduje nieuzasadnioną preferencję województw, w których poziom dochodowości jest wyższy, ale jednocześnie pozwala podać w wątpliwość zgodność przedmiotowego przepisu rozporządzenia z upoważnieniem ustawowym do wydania rozporządzenia.

Przytoczone wątpliwości były treścią mego oświadczenia złożonego kilka miesięcy temu. Udzielona mi odpowiedź nie była przekonująca.

Ponieważ w piśmie z dnia 30 kwietnia 2008 r. zarząd województwa podlaskiego zwrócił się do pani minister z obszernym wystąpieniem w sprawie zmiany w odpowiednim zakresie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 18 września 2007 r., zgadzając się z jego treścią i wnioskami w nim zawartymi, proszę o poinformowanie mnie, jakie stanowisko w tej sprawie będzie podjęte w wyniku rozpatrzenia tego wystąpienia.

Pozytywne odniesienie się do wniosków zarządu województwa podlaskiego i dostosowanie zapisów rozporządzenia do wymogów ustawy pozwoli na uniknięcie uruchomienia procedury weryfikacji zgodności z ustawą przedmiotowego rozporządzenia.

Bohdan Paszkowski

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.23

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Bohdana Paszkowskiego Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, złożone podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r., przesłane przy piśmie Marszałka Senatu RP z dnia 21 maja 2008 r. (znak: BPS/DSK-043-499/08), które nawiązuje do pisma Zarządu Województwa Podlaskiego wyrażającego zaniepokojenie „zbyt niskim finansowaniem świadczeń opieki zdrowotnej w województwie podlaskim na tle innych regionów Polski” oraz wiąże to z funkcjonowaniem rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 września 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centrale i oddziały wojewódzkie NFZ z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej, w załączeniu przekazuję kopię udzielonej odpowiedzi Marszałkowi Województwa Podlaskiego w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Załącznik

Pismo
MINISTRA ZDROWIA

Warszawa, 20.06.2008 r.

Pan
Jarosław Zygmunt Dworzański
Marszałek Województwa Podlaskiego

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z 30 kwietnia 2008 r., znak: ZD.I.8025-5/08, w którym Zarząd Województwa Podlaskiego wyraża zaniepokojenie „zbyt niskim finansowaniem świadczeń opieki zdrowotnej w województwie podlaskim na tle innych regionów Polski” oraz wiąże to z funkcjonowaniem rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 września 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. Nr 171, poz. 1210), uprzejmie proszę o przyjęcie następującego stanowiska.

Wątpliwości zgłaszane przez Zarząd Województwa Podlaskiego odnoszące się do ww. rozporządzenia dotyczą przede wszystkim możliwości zastosowania do wyliczenia wskaźnika wynikającego ze zróżnicowania kosztu jednostkowego świadczenia opieki

zdrowotnej, o którym mowa w art. 118 ust. 3 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.), wskaźników dotyczących przeciętnego miesięcznego dochodu do dyspozycji przypadającego na 1 osobę w gospodarstwie domowym publikowanych przez Główny Urząd Statystyczny. Jednocześnie Zarząd Województwa Podlaskiego proponuje wykorzystanie wskaźników dotyczących przeciętnego wynagrodzenia w sekcji „ochrona zdrowia i opieka społeczna”.

Pragnę poinformować, że dodatkowy wskaźnik wynikający ze zróżnicowania kosztu jednostkowego świadczenia opieki zdrowotnej został wprowadzony przez Parlament jesienią 2007 r. Dodanie ww. wskaźnika było argumentowane zróżnicowaniem sytuacji w poszczególnych województwach, która ma wpływ na możliwości zabezpieczenia przez poszczególne oddziały wojewódzkie Funduszu dla ubezpieczonych w Funduszu równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej, niezależnie od miejsca rejestracji ubezpieczonego. W ww. rozporządzeniu Ministra Zdrowia, odpowiednio do regulacji ustawowej, wprowadzono ten dodatkowy wskaźnik. W ramach kosztu jednostkowego świadczenia zdrowotnego największy udział – w większości przypadków – mają koszty pracy. Właśnie tej części kosztów świadczeń dotyczy ta dodatkowa korekta. Pozostała część kosztu jednostkowego świadczenia zdrowotnego nie jest poddana dodatkowej korekcie ze względu na brak danych, które mogłyby wskazywać na zróżnicowanie pomiędzy województwami w tym zakresie. Do określenia zróżnicowania kosztów wytworzenia jednostkowego świadczenia wykorzystano dostępne wielkości, które mogą być użyte jako mierniki zróżnicowania kosztów wytworzenia jednostkowych świadczeń zdrowotnych między poszczególnymi województwami. Spośród nich wybrano informacje dotyczące poziomu dochodów w poszczególnych województwach, które są zbierane w sposób systematyczny od wielu lat (eliminacja danych okazjonalnych lub pochodzących od kompetentnych podmiotów incydentalnie zbierających te dane) i których metoda pozyskiwania jest znana i akceptowana. Ze względu na stabilność populacji świadczeniobiorców, stabilność struktur organizacyjnych ochrony zdrowia oraz względną stabilność stosowanych technologii medycznych pożądaną jest wykorzystywanie danych, które pozwoliłyby określić mierniki zróżnicowania kosztów wytwarzania łagodzące wpływ zmian krótkookresowych, lecz reagujące na zmiany długookresowe. Przykładem takich mierników są mierniki określone jako średnie wartości mierników rocznych dla kilku kolejnych lat. Jako możliwe do wykorzystania wskazano dane o poziomie dochodów gospodarstw domowych na terenie poszczególnych województw, gdyż pozostałe dostępne dane (np. o wynagrodzeniach), nawet gdy określone są dla poszczególnych województw, na ogół zorientowane są na inne problemy. Ostatecznie zdecydowano się na miernik oparty o dane dotyczące przeciętnego miesięcznego dochodu gospodarstwa domowego do dyspozycji w poszczególnych województwach, określane w corocznych badaniach Głównego Urzędu Statystycznego nad gospodarstwami domowymi, za okres ostatnich 5 lat. Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę, że rozwiązaniem pożądanym w tym zakresie byłoby wykorzystanie wskaźników dotyczących wynagrodzenia w systemie opieki zdrowotnej. Jednak nie było to możliwe ze względu na brak takich danych spełniających wymienione wyżej wymogi metodologiczne (czyli systematyczność zbierania, znana i akceptowana metodologia).

Odnosząc się do propozycji Zarządu Województwa Podlaskiego, aby używać wskaźniki przeciętnego wynagrodzenia dotyczące agregatu, jakim jest wynagrodzenie w ochronie zdrowia i opiece społecznej, pragnę zwrócić uwagę na następujące aspekty. Przede wszystkim należy pamiętać o różnicach w wynagrodzeniach w ochronie zdrowia oraz w opiece społecznej. Główny Urząd Statystyczny w opracowaniu „Struktura wynagrodzeń wg zawodów w październiku 2006” podaje następujące przeciętne wynagrodzenia dla wyróżnionych grup zawodowych: (a) specjaliści w ochronie zdrowia (z wyjątkiem pielęgniarek i położnych) – 3938,54 zł; (b) pielęgniarki i położne – 2242,46 zł; (c) średni personel ochrony zdrowia 2001,49 zł oraz (d) pracownicy pomocy społecznej i pracownicy socjalni – 1987,33 zł. Wyżej wymienione przeciętne dotyczą grup zawodów, a nie miejsca pracy. Nie można wykluczyć, że dotyczą one także pielęgniarek pra-

cujących w domach pomocy społecznej. Jednak można szacować, że wynagrodzenia w pomocy społecznej są o 25% – 30% niższe niż w ochronie zdrowia. Ponadto wynagrodzenia te są regulowane w dużej mierze przez regulacje ogólnopolskie, gdyż dotyczą sfery budżetowej („siatka” płac), w przeciwieństwie do wynagrodzeń w ochronie zdrowia, które są w dużej mierze konsekwencją kontraktów zawieranych pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a poszczególnymi świadczeniodawcami.

Należy brać pod uwagę również różnice w strukturze zatrudnienia w poszczególnych województwach. Porównując dane z opracowania GUS „Pracujący w gospodarce narodowej w 2006 r.” i danych zbiorczych z formularza MPiPS-03 opublikowanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej można stwierdzić, że udział zatrudnienia w pomocy społecznej w agregacie „ochrona zdrowia i pomoc społeczna” jest różny w różnych województwach. A zatem w różnym stopniu w poszczególnych województwach zatrudnienie i wynagrodzenia w opiece społecznej wpływają na przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sekcji „ochrona zdrowia i opieka społeczna”.

Złożenie dwóch wymienionych czynników może doprowadzić do wypaczonego obrazu w zakresie wynagrodzeń w ochronie zdrowia.

Jedynie wskaźniki dotyczące systemu opieki zdrowotnej byłyby w największym stopniu poprawne dla odzwierciedlenia ww. wskaźnika wymienionego w ustawie. Nie są one jednak publikowane w standardowych opracowaniach Głównego Urzędu Statystycznego.

Pragnę jednocześnie poinformować, iż jednym z priorytetów Rządu w dziedzinie ochrony zdrowia, co zostało przedstawione zarówno w exposé Prezesa Rady Ministrów, jak również w „Informacji Rządu na temat obecnej sytuacji ochrony zdrowia w Polsce”, jest decentralizacja i demonopolizacja instytucji płatnika w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. W Ministerstwie Zdrowia trwają obecnie uzgodnienia projektu dotyczącego przedmiotowego zagadnienia. Wraz z wejściem w życie projektowanych rozwiązań możliwe byłoby też inne uregulowanie kwestii przedmiotowego podziału środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej pomiędzy płatników.

Natomiast odnosząc się do poziomu finansowania świadczeń opieki zdrowotnej na terenie działania Podlaskiego OW NFZ, uprzejmie informuję, że w wyniku dokonanych w czerwcu br. oraz planowanych w najbliższym czasie zmian planu finansowego NFZ Podlaski OW NFZ otrzyma dodatkowe środki na sfinansowanie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w łącznej wysokości ok. 120 mln zł.

Z poważaniem
Ewa Kopacz

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Premierze!

Art. 3 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego, DzU 1994 nr 124 poz. 607, stanowi: „Samorząd terytorialny oznacza prawo i zdolność społeczności lokalnych, w granicach określonych prawem, do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na własną odpowiedzialność i w interesie ich mieszkańców”. W opinii konwentu wójtów gmin wiejskich województwa kujawsko-pomorskiego realizowanie tego prawa jest zagrożone.

Polityka państwa w niewielkim stopniu wpisuje się w potrzeby i aspiracje środowisk wiejskich. Zwiększa się dysproporcja między obszarami wiejskimi a miastami. Dotyczy to między innymi wskaźnika dochodów w gospodarstwach domowych, infrastruktury technicznej, stanu oświaty, służby zdrowia. Pogłębiają się różnice w poziomie życia i zasobności rodzin z obszarów wiejskich i miejskich. Obszar biedy na terenach wiejskich ciągle się powiększa.

W gminach wiejskich, gdzie większość rodzin jest wielodzietna, wprowadzenie od 2007 r. tak zwanej ulgi prorodzinnej skutkuje zmniejszeniem wpływów z tytułu podatku PIT. Ta sytuacja spowoduje zmniejszenie wpływów do budżetu w niektórych gminach nawet do 50%. Uszczuplenie przyjętych już budżetów doprowadzi do wycofania się samorządów z realizacji niejednej ważnej inwestycji. Zabraknie środków na udział własny w realizacji zadań, które mogą być dofinansowane ze środków unijnych, gdzie również nastąpiło zmniejszenie dofinansowania w części priorytetów i działań tylko do 50%. Istnieje zagrożenie skokowego wzrostu poziomu zadłużenia

Samorządowcy skarżą się na pogarszanie się sytuacji dochodowej gmin. System finansowania samorządów opiera się głównie na dotacjach i subwencjach, których wielkość waloryzowana jest wskaźnikiem inflacyjnym. Wzrost poziomu wydatków nie wynika jednak tylko ze wskaźnika inflacyjnego. Jeszcze dwa lata temu za podatek od nieruchomości z dwóch lat można było wybudować pełnowymiarową salę gimnastyczną – obecnie potrzeba na to czterech lat. Aby samorząd pozostał samorządem, musi mieć więcej dochodów własnych, a nie subwencji i dotacji na określone cele.

Szanowny Panie Premierze, lista uwag zgłaszanych przez samorządowców jest bardzo długa. Jako senator czuję się zobowiązany i zobligowany do występowania w imieniu wszystkich samorządowców, szczególnie tych ze środowisk gminnych i małych miast.

Składając życzenia w Dniu Pracownika Samorządowego, wnoszę o dokonanie analizy sytuacji dochodowej samorządów terytorialnych, szczególnie gminnych, i o debatę z udziałem samorządowców na temat kondycji samorządów.

Z poważaniem
Andrzej Person

**Stanowisko
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 11 czerwca 2008 r.

Pan
Jan Vincent-Rostowski
Minister Finansów

Szanowny Panie Ministrze,
zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 4 września 1997 roku o *działach administracji rządowej* (t.j.: Dz. U. z 2007 roku Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) w załączeniu przekazuję – według właściwości – oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Andrzeja Persona podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 roku *w sprawie sytuacji dochodowej samorządów terytorialnych, szczególnie gminnych*.

Z poważaniem
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 10 lipca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem Pana Senatora RP Andrzeja Persona, złożonym na 12. posiedzeniu Senatu w dniu 15 maja 2008 r. – przekazanym przy piśmie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 czerwca br. znak: BMP-0724-5174/08/AK – w sprawie sytuacji dochodowej jednostek samorządu terytorialnego, szczególnie gmin wiejskich, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

1. Ulga podatkowa dla podatników podatku dochodowego od osób fizycznych wychowujących dzieci została wprowadzona na podstawie ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 217, poz. 1588), zaś ustawą z dnia 5 września 2007 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. Nr 191, poz. 1361) zwiększono kwotę ulgi podatkowej podlegającej odliczeniu.

Przepisy ww. ustaw dały podatnikowi podatku dochodowego (rozliczającemu się wg skali podatkowej) prawo do odliczenia rocznie początkowo kwoty stanowiącej iloczyn liczby wychowywanych dzieci i kwoty 120 zł (jeżeli podatnik w roku podatkowym wychowywał własne lub przysposobione dzieci, tj. dzieci małoletnie, dzieci, bez względu na ich wiek, które zgodnie z odrębnymi przepisami otrzymywały zasiłek pielęgnacyjny,

dzieci do ukończenia 25 lat uczące się w szkołach, o ile w roku podatkowym dzieci te nie uzyskały dochodów, z wyjątkiem dochodów wolnych od podatku dochodowego, renty rodzinnej oraz dochodów w wysokości niepowodującej obowiązku zapłaty podatku), która ostatecznie została zwiększona do wysokości podwójnej kwoty zmniejszającej podatek w pierwszym przedziale skali podatkowej.

Ulga w tej postaci obowiązywała już w 2007 r., ale jej skutki po raz pierwszy wystąpiły w 2008 r. ze względu na odliczenie tej ulgi przez uprawnionych podatników w rocznym rozliczeniu podatku dochodowego od osób fizycznych.

Zgodnie z szacunkami, przeprowadzonymi na potrzeby projektu ustawy budżetowej na rok 2008, zwiększenie ulgi prorodzinnej spowoduje skutek dla sektora finansów publicznych w wysokości 7.108 mln zł. Ponieważ w 2008 r. udział jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosi 48,34%, szacuje się, że skutek dla jednostek samorządu terytorialnego wyniesie około 3.436 mln zł.

Planowana na 2008 rok kwota wpływów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych (po uwzględnieniu między innymi omawianej ulgi) stanowiąca podstawę do naliczenia udziałów we wpływach z tego podatku dla jednostek samorządu terytorialnego, w porównaniu do analogicznej kwoty na rok 2007, jest wyższa o 8,0%.

Do prognozy dochodów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych na 2008 r. przyjęto m.in. następujące wielkości makroekonomiczne determinujące dynamikę podstawy opodatkowania:

- realną dynamikę wynagrodzeń w gospodarce narodowej – 103,6%,
- dynamikę zatrudnienia w gospodarce narodowej (102,0%), dynamikę liczby emerytów i rencistów z pozarolniczego systemu ubezpieczeń społecznych (100,9%), dynamikę liczby emerytów i rencistów z rolniczego systemu ubezpieczeń społecznych (96,5%),
- średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych – 2,3%.

Prognoza wpływów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych na 2008 r. uwzględnia skutki proponowanych na ten rok zmian systemowych, m.in.:

- zwiększenia ulgi podatkowej na każde dziecko ze 120 zł do wysokości podwójnej kwoty zmniejszającej podatek w pierwszym przedziale skali podatkowej ze względu na odliczanie jej w rozliczeniu rocznym,
- waloryzacji I progu podatkowego z 43.405 zł do 44.490 zł, kwoty zmniejszającej podatek w pierwszym przedziale skali podatkowej z 572,54 zł do 586,85 zł, kosztów uzyskania przychodu z 1.302 zł do 1.335 zł,
- zwiększonego udziału gmin we wpływach z podatku PIT z 36,22% w 2007 r. do 36,49% w 2008 r.,
- zmiany zasad przekazywania 1% podatku należnego na rzecz organizacji pożytku publicznego,
- obniżenia składki rentowej, zgodnie z pierwotnymi założeniami ustawy, tj. obniżenie o kolejne 4 punkty procentowe w 2008 r. (2 punkty po stronie pracownika i 2 punkty po stronie pracodawcy), w stosunku do już obniżonej o 3 punkty procentowe (tylko po stronie pracownika) w 2007 r., która będzie skutkować wyższą podstawą opodatkowania dochodów osób fizycznych,
- podwyższenia diet dla osób przebywających czasowo za granicą uzyskujących przychody ze stosunku pracy.

Pragnę zaznaczyć, że Ministerstwo Finansów nie ma obecnie możliwości wyśzacowania skutków finansowych omawianej ulgi w podatku dochodowym od osób fizycznych dla poszczególnych kategorii jednostek samorządu terytorialnego, bowiem nie dysponuje danymi dotyczącymi m.in. liczby dzieci w poszczególnych gminach, na które będzie przysługiwała omawiana ulga podatkowa, i których rodzice, bądź opiekunowie, dokonają stosowanego odliczenia od podatku.

Szczegółowe wyliczenie ubytku dochodów z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych, w poszczególnych jednostkach samorządu terytorialnego, w związku ze zwiększoną ulgą podatkową, będzie możliwe we wrześniu 2008 r. po

otrzymaniu wstępnych danych o podatku dochodowym od osób fizycznych, wykazanych w rocznym zeznaniu podatkowym za 2007 r., złożonym w 2008 r. Dopiero na podstawie ww. danych będzie możliwe przeprowadzenie rzetelnej analizy w tym zakresie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że kwestia skutków finansowych dla jednostek samorządu terytorialnego wynikających ze zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (ulga prorodzinna) była przedmiotem obrad Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu 5 grudnia 2007 r.

2. W celu zobrazowania sytuacji finansowej gmin, poniżej przedstawiam zbiorcze dane dotyczące realizacji budżetów przez samorządy gmin i gmin wiejskich za lata 2005–2007 w zakresie dochodów ogółem, wydatków ogółem, wyniku oraz stanu zobowiązań.

Dochody ogółem – zbiorczo wykonane przez gminy w 2007 r. wynosiły 57.003.589 tys. zł i były wyższe o 10,2% od wykonanych dochodów w 2006 r. i o 24,4% od wykonanych dochodów w 2005 r.

Dochody własne gmin w 2007 r. wynosiły 28.221.402 tys. zł i wzrosły w porównaniu do 2006 r. o 15,2%.

W 2007 r. gminy zrealizowały wydatki w kwocie 56.072.713 tys. zł, tj. o 5,4% wyższe w stosunku do wykonanych wydatków w 2006 r.

W 2007 r. zobowiązania gmin wynosiły 9.957.704 tys. zł i były 3,9% wyższe od zobowiązań w 2006 r.

Wskaźnik zadłużenia – liczony jako udział zobowiązań ogółem w dochodach wykonanych ogółem – wyniósł w 2007 r. 17,5%, a w 2006 r. 18,5%.

Do oceny zdolności kredytowej jednostki samorządu terytorialnego, a tym samym oceny jej kondycji finansowej brana jest pod uwagę także, wykorzystywana przez sektor bankowy i instytucje ratingowe, tzw. nadwyżka operacyjna, obliczana jako różnica między dochodami bieżącymi a wydatkami bieżącymi. Budżet operacyjny gmin w 2007 r. zamknął się zbiorczo nadwyżką w wysokości 7.196.492 tys. zł, a w 2006 r. nadwyżką w kwocie 5.458.915 tys. zł.

3. Odnosząc się do podnoszonej w Oświadczeniu Pana Senatora kwestii dotyczącej systemu finansowania samorządów, pragnę podkreślić, że jedną z podstawowych zasad, na których opiera się ten system jest obiektywizacja zasilen budżetów samorządowych w formie subwencji ogólnej z budżetu państwa. Oznacza to w szczególności:

- ustalenie ściśle sformalizowanych zasad ustalania wielkości subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego,
- zniesienie możliwości uznaniowego przyznawania przez Ministra Finansów – z własnej inicjatywy lub w wyniku kierowanych do resortu indywidualnych wniosków – dodatkowych środków, poza określonymi w ustawie.

Zasady subwencjonowania, w tym naliczania wskaźnika dochodów podatkowych gmin w przeliczeniu na jednego mieszkańca zostały określone ustawowo. Zmiany kwot subwencji nie są zatem wynikiem ich „waloryzacji” wskaźnikiem inflacji.

Zasady ustalania i przekazywania subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego zostały określone w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539).

Ustawa określa także zasady ustalania i przekazywania dotacji celowych z budżetu państwa na realizację zadań z zakresu administracji rządowej. Przepis art. 49 przewiduje, że jednostki samorządu terytorialnego otrzymują dotacje celowe w wysokości zapewniającej ich realizację.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Oświadczenie senatora Zbigniewa Romaszewskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska,
do szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Krzysztofa Bondaryka
oraz do ministra sprawiedliwości, prokuratura generalnego RP Zbigniewa Cwiąkałskiego

W związku z przeszukaniem przeprowadzonym przez ABW na zlecenie prokuratury 13 maja br. w mieszkaniu pana Bączka, niezależnie od merytorycznego sensu owego przeszukania – akt sprawy nie widziałem, nie można w żadnym wypadku przejść do porządku nad sprawą rewizji osobistej i szykan, którym zostali poddani dziennikarze TVP przybyli na miejsce i wykonujący swoje czynności zawodowe.

Nie ulega wątpliwości, że ABW miało prawo usunąć nieproszonych gości (nawet używając przemocy), natomiast zadziwiająca była rewizja osobista dziennikarzy z poniżającymi szykanami i upokorzeniami, i zabranie rzeczy tak osobistej, jaką jest współczesny kalendarzyk i jednocześnie notes elektroniczny. Niebezpieczne dla polskiego ładu prawnego jest nawiązywanie do tradycji bezprawia w policji politycznej PRL, która zakładając tak zwane kotły, zachowywała się przeważnie kulturalniej, choć nie zawsze, ale wszystkie notatki i kalendarzyki osób postronnych i przypadkowych zabierała stanowczo.

W związku z tym kieruję do szefa ABW następujące pytania. Dlaczego uniemożliwiono reporterowi porozumienie się ze swoją redakcją? Czy nie miało to na celu ograniczenia wolności słowa i uniemożliwienia poinformowania opinii publicznej o zaistniałym zdarzeniu? Skoro reporterzy weszli, a teren nie był pilnowany wystarczająco dobrze, to wykonywali po prostu swoje czynności zawodowe.

SB zabierała wszystkim przypadkowo zatrzymanym osobom kalendarzyki osobiste (ja straciłem ich kilkanaście, J.K. Kelus, aby tego uniknąć, zapisywał numery telefonów na ścianie). Odebranie elektronicznego notesu jest znacznie brutalniejszą ingerencją w prywatność osoby, a w przypadku dziennikarza wiąże się z naruszeniem tajemnicy zawodowej gwarantowanej prawem prasowym. Czym kierowano się dokonując konfiskaty? Czy prokuratura wydała taką dyspozycję? Czy prokuratura dysponowała jakimiś danymi pozwalającymi przypuszczać, że w elektronicznym notesie są informacje dopuszczające, zgodnie z k.p.k., naruszenie tajemnicy zawodowej?

Jaki cel miała rewizja osobista w intymnych miejscach podczas przeszukania mającego na celu zabranie głównie nośników informacji? Czy miała ona poniżyć osobę poddaną przeszukaniu (konwencja o torturach i niehumanicznym traktowaniu), czy też miało miejsce molestowanie seksualne? Inne przyczyny trudno sobie wyobrazić.

Czy w przedstawionych sprawach prowadzone jest postępowanie wyjaśniające, czy też przytoczone ekscesy stanowią element rutynowych działań ABW?

Jakie energiczne działania zamierza podjąć Pan Prokurator w opisaney sprawie, aby zapobiec odradzaniu się stylu działania policji politycznej PRL?

Czy Panu Premierowi w czasach PRL nigdy nie zabrano kalendarzyka? Tak szczegółowych rewizji osobistych wówczas nie prowadzono. Czy niczego to Panu nie przypomina? Czy uważa Pan ten incydent za drobny, niewarty interwencji? Gdyby tak było, czułbym się bardzo rozczarowany.

Zbigniew Romaszewski

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA
AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA
WEWNĘTRZNEGO**

Warszawa, 20.06.2008 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pan Bogdan Borusewicz

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pisma Sekretarza Stanu Szefa Gabinetu Politycznego PRM Sławomira Nowaka nr DSPA 4404-43/08 i DSPA 4404-45/08 z dnia 30.05.2008 r., uprzejmie informuję, iż w dniu 13 maja 2008 r. funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego działając na podstawie art. 311 § 3 kpk przeprowadzali czynności procesowe – przeszukanie w miejscu zamieszkania Piotra Bączka. Realizowano je zgodnie z postanowieniem wydanym przez Wydział X – Biura ds. PZ – Prokuratury Krajowej w Warszawie w ramach postępowania przygotowawczego o sygn. PR-IV-X-Ds. 26/07 prowadzonego przeciwko Aleksandrowi L. i Wojciechowi S. – podejrzanym o czyn z art. 230 § 1 kk.

W trakcie czynności procesowych dziennikarze programu pierwszego TVP „Misja Specjalna” wtargnęli na posesję i do pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez Piotra Bączka. Pomimo wielokrotnych próśb, sugestii, a następnie poleceń, wydawanych przez funkcjonariuszy ABW, którzy działali na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu z dnia 24 maja 2002 roku, wzywających do opuszczenia terenu przeszukania, dziennikarze nie zastosowali się do powyższego. Takie zachowanie uniemożliwiało realizację czynności. O istniejącej sytuacji, na bieżąco był informowany prokurator nadzorujący przedmiotowe śledztwo i po konsultacji z nim do zabezpieczenia terenu wezwano funkcjonariuszy z Komisarjatu Policji w Warce.

W związku z tym, iż dziennikarze zakłócili czynności procesowe oraz nie zastosowali się do wydawanych poleceń, funkcjonariusze ABW podjęli zgodne z prawem działania i stosownie z dyspozycją art. 217 § 1 kpk – zabezpieczyli kamerę wraz z nagraniem czynności procesowych. Z uwagi na fakt, iż na kasecie, która znajdowała się w sprzęcie rejestrującym, nie zostało zapisane całe zdarzenie wezwano dziennikarzy do dobrowolnego wydania nośnika z zapisem. Nie zastosowali się do wydanego polecenia, w związku z powyższym – dokonano ich przeszukania. Czynności były konsultowane i wykonywane zgodnie z dyspozycją prokuratorów nadzorujących przedmiotowe śledztwo. Przeprowadzono je w myśl zasad określonych w Kodeksie Postępowania Karnego (art. 217 § 1 kpk, art. 220 § 3 kpk), bez wyrządzania niepotrzebnych szkód i dolegliwości z poszanowaniem godności osób, których te czynności dotyczyły. Dziennikarze nie zgłaszali zastrzeżeń, co do sposobu przeprowadzenia przeszukania osoby. Zostało to zapisane w stosownym protokole, który podpisali wszyscy uczestnicy czynności w tym funkcjonariusze policji. Przeszukania zostały zatwierdzone przez prokuratora, a postanowienie doręczono w terminie 7 dni od daty ich dokonania osobom, wobec których zostały wykonane.

Nadmieniam, że żaden z obowiązujących przepisów prawa nie przyznaje dziennikarzom statusu strony w postępowaniu przygotowawczym, ani też nie upoważnia ich do udziału w niejawnym ze swej istoty czynnościach prowadzonego śledztwa. Dziennikarze nie mieli zgody prokuratury na utrwalanie przebiegu czynności. Żaden przepis nie przyznaje także dziennikarzom immunitetu, wyłączającego dokonanie wobec nich czynności procesowych.

Ani prawo prasowe, ani też przewidziana w art. 54 Konstytucji RP wolność pozyskiwania informacji czy też uprawnienie, o którym mowa w art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (prawo do wolności wyrażania

opinii oraz otrzymywania i przekazywania informacji), nie dają nikomu, także dziennikarzom uprawnienia do łamania zasad obowiązujących w toczącym się procesie karnym. Tego rodzaju praktyka w demokratycznym państwie prawa zawsze winna się spotykać z reakcją właściwych służb państwowych, niezależnie od przynależności zawodowej czy korporacyjnej.

Materiał z przeprowadzonych czynności w stosunku do dziennikarzy tj. notatki funkcjonariuszy ABW zostały przekazane do Prokuratury Krajowej w Warszawie, a następnie do odrębnego postępowania, sygn. akt V Ds. 38/08 prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Radomiu.

Zagadnienia wymienione w oświadczeniach senatorów: Zbigniewa Romaszewskiego, Macieja Klima i Witolda Idczaka z dnia 15.05.2008 r. są objęte przytoczonym postępowaniem przygotowawczym. Zgodnie z dyspozycją art. 241 kodeksu karnego informacje z przebiegu czynności mających miejsce w dniu 13.05.2008 r. w domu Piotra Bączka podlegają ochronie, w myśl zacytowanego artykułu, tj. „kto bez zezwolenia rozpowszechnia publicznie wiadomości z postępowania przygotowawczego podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”.

Z poważaniem
Zastępcą Szefa
AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA
WEWNĘTRZNEGO
ppłk Paweł Białek

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 20.06.2008 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 21 maja 2008 r. Nr BPS/DSK-043-487/08 oświadczenie Senatora Zbigniewa Romaszewskiego złożone podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r., działając także z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, jako jednego z adresatów tego oświadczenia, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Zdarzenie opisane w oświadczeniu Pana Senatora oraz sformułowane na jego kanwie pytania są przedmiotem prowadzonego od dnia 9 czerwca 2008 roku śledztwa Prokuratora Okręgowego w Radomiu o sygnaturze V Ds 37/08.

Śledztwo to prowadzone jest w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 13 maja 2008 r. w Konarach gm. Warka pow. grójecki przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w toku czynności związanych z przeszukaniem dziennikarzy Telewizji Polskiej Filipa Rdesińskiego i Szymona Krawczyka, to jest o przest. z art. 231 § 1 k.k.

Powyższe postępowanie przygotowawcze zostało wszczęte w oparciu o zawiadomienie Filipa Rdesińskiego i Szymona Krawczyka z dnia 15 maja 2008 r., z treści którego wynikało, że wymienieni wyżej dziennikarze w dniu 13 maja 2008 r. realizowali program „Misja Specjalna” na posesji Piotra Bączka znajdującej się w Konarach gm. Warka pow. grójecki, na terenie której w tym czasie funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wykonywali czynności polegające na przeszukaniu te-

renu posesji Piotra Bączka. Z zawiadomienia tego wynikało ponadto, że w toku realizacji programu obaj dziennikarze zostali bezpodstawnie przeszukani przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, którzy ponadto zatrzymali posiadane przez nich pendrive'y i kamerę oraz – zdaniem dziennikarzy – naruszyli ich nietykalność cielesną poprzez szarpanie, wyrywanie kamery i telefonu komórkowego, jak również odmówili podania dziennikarzom swoich danych.

W wyniku dotychczasowych czynności ustalono, że Prokuratura Krajowa Biuro do Spraw Przeszłości Zorganizowanej Wydział X w Warszawie prowadzi śledztwo sygn. akt PR-IV-X Ds 26/07 w sprawie przeciwko Aleksandrowi L. i Wojciechowi S. podejrzanym o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. oraz w sprawie ujawnienia pracownikom spółki akcyjnej AGORA informacji stanowiących tajemnicę państwową w postaci aneksu do raportu w sprawie działania Wojskowych Służb Informacyjnych, tj. o przestępstwo z art. 265 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 12 maja 2008 r. prowadzący śledztwo prokuratorzy wydali postanowienie o żądaniu od członka Komisji Weryfikacyjnej ds. Wojskowych Służb Informacyjnych Piotra Bączka wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, w szczególności dokumentów /w tym niejawnych/ lub nośników elektronicznych zawierających informacje pochodzące z Komisji Weryfikacyjnej ds. Wojskowych Służb Informacyjnych, a w razie odmowy ich wydania zlecieli przeprowadzenie przeszukania. Czynności te zostały powierzone do wykonania Departamentowi Postępowań Karnych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

W dniu 13 maja 2008 r. o godzinie 6.00 pięciu funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego udało się na teren posesji Piotra Bączka w Konarach gm. Warka pow. grójecki, a następnie weszli do domu, w którym mieszkał Piotr Bączek. Przed przystąpieniem do przeszukania Piotr Bączek oświadczył, iż chciałby, aby do tej czynności została przybrana wskazana przez niego osoba. W związku z tym oświadczeniem funkcjonariusze zezwolili Piotrowi Bączkowi na wykonanie telefonu do jego znajomego – Macieja Lwa M. Po przybyciu wyżej wymienionego z Warszawy do domu Piotra Bączka o godzinie 6.47 rozpoczęto przeszukiwanie.

Okolo godziny 9.30–10.00 funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego zauważyli na terenie posesji kilku dziennikarzy. Nadmienić przy tym należy, że brama wjazdowa na teren posesji była otwarta, a sam teren posesji nie został zabezpieczony przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego przed dostępem innych osób. Czynność przeszukania, po przeprowadzeniu przeszukania pomieszczeń gospodarczych, koncentrowała się w domu Piotra Bączka, do którego drzwi zostały zamknięte.

W godzinach 11.30–11.40 do domu Piotra Bączka weszli – w nieustalony dotychczas sposób – dziennikarze Telewizji Polskiej Filip Rdesiński i Szymon Krawczyk. Szymon Krawczyk od momentu wejścia do domu nagrywał przebieg dalszej rozmowy dziennikarzy z funkcjonariuszami Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Filip Rdesiński usiłował uzyskać od funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego informacje dotyczące okoliczności w jakich przeprowadzane jest przeszukiwanie, czego ono dotyczy, kto wydał postanowienie o przeszukaniu, jak również żądał od funkcjonariuszy okazania mu postanowienia o przeszukaniu. Funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poprosili dziennikarzy o opuszczenie miejsca przeprowadzanej przez nich czynności procesowej, któremu to żądaniu Filip Rdesiński i Szymon Krawczyk nie podporządkowali się. W związku z odmową opuszczenia domu dziennikarzy na miejsce zostali wezwani funkcjonariusze Komisariatu Policji w Warce, którzy po przybyciu wylegitymowali dziennikarzy a następnie zabezpieczyli teren wokół domu Piotra Bączka przed dostępem innych osób.

Okolo godziny 12.45 do domu Piotra Bączka przyjechało trzech kolejnych funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, którzy po okazaniu legitymacji służbowych zażądali wydania przez dziennikarzy kamery wraz z zapisem dotychczasowego nagrania. Pomimo wielokrotnie wydawanych przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego poleceń zaprzestania dalszego filmowania czynności oraz wydania kamery, obaj dziennikarze odmówili wykonania poleceń. W związku z powyższym funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego przystąpili do przeszukania Filipa

Rdesińskiego i Szymona Krawczyka, dokonując szczegółowego przeszukania ich odzieży, jak również odebrali im kamerę wraz z kasetą. Przy obu dziennikarzach ujawniono nośniki pamięci w postaci pendrivów, które także zabezpieczono.

W tym samym dniu w godzinach popołudniowych w Biurze do Spraw Przepępczości Zorganizowanej Prokuratury Krajowej Wydział X w Warszawie dokonano oględzin zabezpieczonych przedmiotów, które następnie zwrócono obu dziennikarzom, za wyjątkiem kasety.

Fragmety z nagranych przez dziennikarzy przebiegu zdarzenia w domu Piotra Bączka zostały wyemitowane w programie „Misja Specjalna” Telewizji Polskiej.

Prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Radomiu śledztwo znajduje się obecnie we wstępnej fazie. Po wszczęciu śledztwa dokonano oględzin akt śledztwa V Ds. 38/08 Prokuratury Okręgowy w Radomiu w sprawie utrudniania przez dziennikarzy Telewizji Polskiej śledztwa o sygnaturze PR-IV-X Ds. 26/07 Prokuratury Krajowej Biura do Spraw Przepępczości Zorganizowanej Wydziału X w Warszawie, tj. o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k., zawierającego między innymi dokumenty w postaci notatek służbowych funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 13 maja 2008 r.

Ponadto zwrócono się do Telewizji Polskiej S. A. o nadesłanie nagrań materiałów z programu „Misja Specjalna”, w którym wyemitowano zarejestrowany przez dziennikarzy przebieg zajścia w domu Piotra Bączka. Wystąpiono także do Komendanta Komisarjatu Policji w Warce o nadesłanie danych funkcjonariuszy Policji, którzy zostali wezwani przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz dokumentów sporządzonych w związku z powyższą interwencją.

Równocześnie trwają przesłuchania świadków.

Mając na uwadze, że przedmiotowe śledztwo jest w fazie początkowej, udzielenie odpowiedzi na postawione przez Pana Senatora pytania nie jest jeszcze możliwe. Wszystkie poruszone w oświadczeniu Pana Senatora kwestie i okoliczności zostaną wyjaśnione i ocenione przez Prokuratora Okręgowego w Radomiu w ramach prowadzonego przez niego śledztwa.

W tej sytuacji formułowanie jakichkolwiek pozaprocesowych ocen odnoszących się do tego zdarzenia jest nie tylko przedwczesne, ale i nieuprawnione.

Z poważaniem
Z upoważnienia
PROKURATORA GENERALNEGO
Marek Staszak
Prokurator Krajowy
Zastępca Prokuratora Generalnego

Oświadczenie senatora Władysława Sidorowicza

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się z prośbą o wyjaśnienie zasad finansowania budowy cyklotronu w Centrum Onkologii imienia Marii Curie-Skłodowskiej – Oddział Gliwice.

Preliminowane w programie Narodowego Programu Zwalczania Chorób Nowotworowych środki nie są przekazywane, co powoduje zagrożenie dla przygotowania obiektu do instalacji.

Czy ministerstwo planuje pilne uruchomienie niezbędnych środków?

Z poważaniem

Władysław Sidorowicz

Odpowiedź

Warszawa, 2008.06.12

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Władysława Sidorowicza, przesłane przy piśmie Pana Marszałka znak: BPS/DS-043-498/08, w sprawie uruchomienia środków finansowych na zakup cyklotronu przez Centrum Onkologii w Gliwicach, w ramach kwoty zarezerwowanej na powyższe w budżecie Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych, zadaniu pn. Tomografia pozytonowa (PET) – Budowa sieci ośrodków (PET), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z decyzją Kierownictwa Ministerstwa Zdrowia, podjętą na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2008 r. o przyjęciu do realizacji w roku 2008 zadania pn. Tomografia pozytonowa (PET) – budowa sieci ośrodków PET, będącego częścią Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych, umowy na realizację powyższego do wybranych w roku 2006 i uwzględnionych w harmonogramie realizacji programu na rok 2008, realizatorów programu zostaną wysłane do końca czerwca 2008 r.

W ramach powyższego Centrum Onkologii – Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie, Oddział w Gliwicach otrzyma środki finansowe na zakup cyklotronu w wysokości 10 mln zł.

Z poważaniem

Z upoważnienia

MINISTRA ZDROWIA

Podsekretarz Stanu

Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego oświadczenia załączam prośbę władz samorządowych gminy Czarny Dunajec o przekazanie odpowiednich środków z rezerwy budżetowej na budowę chodników przy drodze krajowej Chabówka–Czarny Dunajec–Zakopane, co przy współpracy z gminą Czarny Dunajec zapewni wzrost poziomu bezpieczeństwa ruchu, w tym bezpieczeństwa na skrzyżowaniach.

Poziom bezpieczeństwa ruchu na tej drodze jest naprawdę niski, o czym wspominam w innym oświadczeniu. Na drodze nr 958 Chabówka–Czarny Dunajec–Zakopane znajduje się niezwykle niebezpieczne skrzyżowanie dróg krajowych w Czarnym Dunajcu. Co prawda jest tam sygnalizacja świetlna, ale gdy tylko doszło do awarii prądu, zdarzyły się trzy wypadki śmiertelne. Myślę, że jedną z przyczyn jest to, że obwodnica Czarnego Dunajca na drodze krajowej jest drogą podrzędną w stosunku do drogi wojewódzkiej, a co więcej – brakuje na niej poboczy.

Bardzo proszę o przychylne rozpatrzenie mojej prośby.

*Z poważaniem
Tadeusz Skorupa*

Odpowiedź

Warszawa, 24 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Tadeusza Skorupy złożone podczas 12. posiedzenia Senatu RP, przesłane przy piśmie Nr BPS/DSK-043-475/08 z dnia 21 maja 2008 r., w sprawie budowy chodników przy drodze Chabówka–Czarny Dunajec–Zakopane, uprzejmie wyjaśniam, że omawiany ciąg drogowy o nr 958 zaliczony jest do kategorii dróg wojewódzkich. W miejscowości Czarny Dunajec powyższa droga wojewódzka nr 958 krzyżuje się z drogą wojewódzką nr 957 Jabłonka–Czarny Dunajec–Nowy Targ.

Zgodnie z przepisami ustawy o drogach publicznych zarządcą dróg wojewódzkich jest zarząd województwa, do obowiązków którego należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, realizacja zadań w zakresie inżynierii ruchu, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

Natomiast zgodnie z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym organem zarządzającym ruchem na drogach wojewódzkich jest marszałek województwa.

Przedstawiając powyższe uprzejmie informuję, że w zakresie budowy chodników, wykonania poboczy, jak również zmiany organizacji ruchu na skrzyżowaniu właściwym jest samorząd województwa małopolskiego.

Równocześnie pragnę poinformować, że w bieżącym roku środki z rezerwy subwencji ogólnej przeznaczone na dofinansowanie m.in. inwestycji na drogach wojewódzkich zostały już rozdysponowane. Zgodnie z ustalonymi przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego kryteriami priorytetowo traktowane były zadania związane z budową lub przebudową obiektów mostowych. Wniosek Zarządu Województwa Małopolskiego dotyczył przebudowy mostu w m. Kasinka Mała w ciągu drogi wojewódzkiej nr 968 i uzyskał dofinansowanie w wysokości 2 mln zł.

Resort infrastruktury dysponując środkami jedynie na drogi krajowe, zarządzane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, nie ma innych możliwości formalnych finansowania zadań na drogach samorządowych. Nie ma również możliwości ingerowania w działalność samorządów.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Zbigniew Rapciak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Ze statystyki wypadków na polskich drogach w 2007 r. sporządzonej przez Komendę Główną Policji wynika, że w 2007 r. w Polsce zdarzyły się czterdzieści dziewięć tysięcy sześćset czterdzieści trzy wypadki drogowe, w których zginęły pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt trzy osoby, a sześćdziesiąt trzy tysiące dwieście dwadzieścia dwie zostały ranne. Zgłoszono trzysta osiemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści cztery kolizje. Ta liczba wypadków oznacza w porównaniu do 2006 r. wzrost o 5,9%. Liczba pięću tysięcy pięćset sześćdziesięciu trzech śmiertelnych wypadków oznacza wzrost o 6,1%, a obrażeń ciała u sześćdziesięciu trzech tysięcy dwustu dwudziestu dwóch osób wzrost o 6,9%. W 2007 r. policjanci ruchu drogowego nałożyli łącznie dwa miliony sześćdziesiąt dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt jeden mandatów karnych, zdecydowaną większość na kierujących, nieco ponad dziewięćdziesiąt trzy tysiące na pieszych. Sporządzili ponad sto sześć tysięcy wniosków do sądów grodzkich o ukaranie. Zatrzymali też trzysta dwadzieścia jeden tysięcy czterysta trzydzieści dwa dowody rejestracyjne i czterdzieści tysięcy dwieście trzydzieści siedem praw jazdy. W roku 2008 prawdopodobnie nie będzie lepiej.

Panie Ministrze! Jest prawdą, że na stan bezpieczeństwa w ruchu drogowym bezpośrednio wpływają kierowcy, ale bardzo duże znaczenie, oprócz stanu technicznego i liczby pojazdów, ma też stan polskich dróg, po których wszyscy jeździmy. Szacuje się, że stan dróg, jako współprzyczyna, odpowiada za około 17–33% wypadków.

Naszym drogom brakuje przede wszystkim hierarchizacji sieci. To jest coś, z czym wyraźnie nie możemy sobie poradzić. Na przykład tylko w Polsce wzdłuż dróg krajowych buduje się rzędy domów, gdzie indziej jest to niedopuszczalne. Na całym świecie kategorie dróg mają dopuszczalne odległości między skrzyżowaniami – im wyższa klasa, tym ostrzejsze restrykcje. Tylko że w Polsce to wszystko wygląda akurat odwrotnie. „Polecam” drogę Kraków – Rzeszów, zjazd na nią znajduje się co parę metrów. Brak właściwej hierarchizacji sieci dróg sprawia, że na główną drogę może nam nagle wjechać traktor. Gdyby istniała prawidłowa hierarchizacja, zasadne byłoby pilnowanie przez kierowców przestrzegania ograniczeń prędkości. Obecnie kierowcy pędzący przez teren zabudowany z prędkością 90 km/h czują się usprawiedliwieni, bo w końcu wieś jest w Polsce średnio co 2 km, a przecież nie będą jechać przez pół Polski z prędkością 50 km/h. Akcja wycinania drzew i tworzenia szerokich wizualnie poboczy tworzy tak naprawdę tylko pozory bezpieczeństwa, bo w rzeczywistości sprawia, że kierowca jedzie jeszcze szybciej i skutki są takie same, jak przed wycinaniem drzew. Dodatkowo, jak można łatwo zauważyć, przy remontach dróg nie robi się utwardzonych poboczy, a przecież drogi z krawężnikami cechują się zdecydowanie niższymi prędkościami średnimi. Swoją drogą zadziwia mnie fakt, że do budowy chodników czy krawężników chcą dokładać swoje środki kolejne samorządy, a pomimo tego nic się w tym zakresie nie robi.

Żeby podsumować, jaki jest potencjalny wpływ infrastruktury na bezpieczeństwo ruchu oraz stan techniczny tej infrastruktury, podam kilka absurdalnych przykładów z mojego okręgu wyborczego obejmującego Podhale, Limanowszczyznę czy Sądecczyznę.

Przed remontem mostu na potoku Leśnica w Ostrowsku, w kierunku od Nowego Targu do Nowego Sącza, mogły przez niego przejeżdżać samochody pełnotonażowe, o wadze 40 t. Obecnie, po remoncie mostu, wprowadzono ograniczenie do 12 t, a jedyny możliwy objazd to sporo dodatkowych kilometrów, około 140 km, przy czym na drodze objazdu też są mosty z ograniczeniami do 30 t. A za każdym mostem policjanci wlepiają mandaty. Tak więc popularne tiry powinny chyba fruwać.

Na drodze nr 958 Chabówka–Czarny Dunajec–Zakopane znajduje się niezwykle niebezpieczne skrzyżowanie dróg krajowych w Czarnym Dunajcu.

Co prawda jest tam sygnalizacja świetlna, ale gdy tylko doszło do awarii prądu, zdarzyły się trzy wypadki śmiertelne. Myślę, że jedną z przyczyn było to, a nie jest to nowość również w innych częściach Polski, że obwodnica Czarnego Dunajca na drodze krajowej jest drogą podrzędną w stosunku do drogi wojewódzkiej!

Niedaleko od Czarnego Dunajca, w Rokicinach Podhalańskich, kolejny most z ograniczeniem nośności do 15 t uniemożliwia przejazd tirom z Chabówki do Czarnego Dunajca.

W gminie Jabłonka, na drodze krajowej Kraków–Chyżne są co najmniej trzy bardzo niebezpieczne skrzyżowania, w tym jedno z inną drogą krajową oraz dwa z drogami wojewódzkimi. W Skomielnej Białej znajduje się niezwykle niebezpieczne skrzyżowanie drogi krajowej z drogą wojewódzką. Oba te miejsca aż proszą się o bezkolizyjne skrzyżowania bądź ronda, na które pozwoliłoby nawet naturalne ukształtowanie terenu. Na przykład w Skomielnej mógłby to być kilkunastometrowy tunel pod Zakopianką czy taki sam pod drogą do Chyżnego.

Do tego wszystkiego można dodać wybitnie nietrafiony pomysł rządu, aby zamiast autostrad budować ekspresówki. Brakuje jakiegokolwiek wizji rozbudowy infrastruktury drogowej. Bo problem w tym, że już obecnie ekspresówki nie spełniają swojej roli – ich przepustowość jest żadna, ciągle są zakorkowane.

Szanowny Panie Ministrze! Jeżeli zgodzimy się, że Polska nie jest wyspą, lecz ważnym krajem tranzytowym, to rozwiązania komunikacyjne muszą być na miarę kraju tranzytowego, a nie na miarę Malty czy Cypru. Dlatego zamiast cofać się i budować ekspresówki, powinniśmy tworzyć nowe rozwiązania wybiegające kilkanaście lat do przodu, co przy tempie prac drogowych jest wręcz koniecznością. Dlatego proszę o informację, jaka jest polityka nowego rządu, jeśli chodzi o przywołane w moim oświadczeniu problemy.

Tadeusz Skorupa

Odpowiedź

Warszawa, 1 lipca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Skorupę podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 roku w sprawie polityki rządu wobec poprawy bezpieczeństwa na drogach, przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W Krajowym Programie Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego na lata 2005–2007–2013, określone zostało dla GDDKiA zadanie redukcji liczby osób zabitych do roku 2013 o 75%. Od połowy 2007 roku Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad rozpoczęła realizację nowego kompleksowego Programu Redukcji Liczby Ofiar Śmiertelnych na Drogach Krajowych pod hasłem „8-8-88”. W pierwszej kolejności podjęto działania na drodze krajowej nr 8. Program ten realizowany jest w ścisłej współpracy z Policją i przy intensywnym wsparciu kampanii komunikacji społecznej. Głównym celem Programu jest zmniejszenie liczby ofiar śmiertelnych wypadków drogowych poprzez eliminowanie zjawisk będących główną przyczyną wypadków, odejście od działań punktowych na rzecz działań na całych ciągach drogowych, oraz monitorowanie i ocena efektywności tych działań.

W 2008 roku Programem objęto drogi jednocyfrowe o nr 1–9 i nr 10, 92 i 94, zaś od 2009 roku objęte nim zostaną pozostałe drogi krajowe. Ponadto w roku bieżącym, we współpracy z Policją zaplanowano ustawienie ok. 450 masztów do fotoradarów na drogach krajowych.

W ramach Programu Redukcji Liczby Ofiar Śmiertelnych GDDKiA w pierwszej kolejności zajmie się likwidacją podstawowych przyczyn wypadków na drogach krajowych, do których należą:

- 1) nadmierna prędkość – weryfikacja istniejących ograniczeń prędkości na drogach krajowych z jednoczesnym ustawianiem we współpracy z Policją w miejscach absolutnie tego wymagających fotoradarów, – w celu zmniejszenia liczby zabitych z powodu nadmiernej prędkości.
- 2) brak rozdzielienia funkcji tranzytowych i lokalnych dróg krajowych – budowanie sieci autostrad i dróg ekspresowych i obwodnic, a równoległe z tym przebudowa istniejących dróg krajowych w celu uspokojenia ruchu, szczególnie na odcinkach przejść przez małe miejscowości.
- 3) brak segregacji niechronionych uczestników ruchu od ruchu pojazdów – oddzielenie ruchu pieszych i rowerzystów od ruchu samochodowego poprzez budowę chodników, ciągów i ścieżek rowerowych poza koroną jezdni i fizyczne odgrodenie ich od jezdni oraz budowę kładek dla pieszych, azyli i sygnalizacji świetlnej.
- 4) duża dostępność – łączenie kilku zjazdów i wjazdów w jeden, przebudowa skrzyżowań jednopoziomowych w dwupoziomowe, budowa pasów włączeń i wyłączeń na drogach klasy GP i G.

Oprócz likwidacji wyżej wymienionych przyczyn wypadków drogowych, GDDKiA realizować będzie inne działania na całych ciągach drogowych dające szansę uratowania największej liczby ofiar śmiertelnych, takie np. jak:

- wycinka drzew lub ich osłonięcie barierami ochronnymi na odcinkach dróg, gdzie dominującą przyczyną ofiar śmiertelnych są uderzenia w drzewo. Na odcinkach tych będą sadzone nowe krzewy lub drzewa ale już w odległości min. 8,00 m od krawędzi jezdni,
- rozdzielenie fizyczne kierunków ruchu na drogach jednojezdniowych, gdzie dominującą przyczyną ofiar śmiertelnych są zderzenia czołowe.

Nowe podejście, nowy program, koncentracja działań na likwidacji najbardziej śmiertelnogennych przyczyn na ciągach o największej liczbie osób zabitych, determinacja i konsekwencja oraz ciągły monitoring i ocena skuteczności działań wykonywane przez niezależnych naukowców, pozwolą w znaczący sposób zmniejszyć liczbę osób zabitych w wypadkach drogowych na drogach krajowych.

Odnosząc się do kwestii związanej z warunkami technicznymi dróg publicznych należy zauważyć, iż kwestia ta została już uregulowana w polskim systemie prawnym. Wskazać należy m.in. *ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych*, czy *rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie*. Zgodnie z art. 43 ust. 1 ww. ustawy, obiekty budowlane, zatem również budynki mieszkalne, przy drogach powinny być usytuowane w odległości od zewnętrznej krawędzi jezdni co najmniej:

Rodzaj drogi	W terenie zabudowy	Poza terenem zabudowy
Autostrada	30 m	50 m
Droga ekspresowa	20 m	40 m
Droga ogólnodostępna:		
a) krajowa	10 m	25 m
b) wojewódzka, powiatowa	8 m	20 m
c) gminna	6 m	15 m

Natomiast warunki połączeń dróg, dopuszczalne odstępstwa między węzłami lub skrzyżowaniami oraz warunki stosowania zjazdów dla poszczególnych klas dróg zawarte są w powołanym rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej.

Odpowiadając na kolejną wątpliwość poruszoną w wystąpieniu Pana Senatora dotyczącą drogi wojewódzkiej nr 958 Chabówka–Zakopane, uprzejmie informuję, iż zgodnie z ustawą o drogach publicznych zarządcą tej drogi jest zarząd województwa, do którego należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg.

Odnosząc się do ostatniego zagadnienia uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej główne działania resortu nakierunkowanie są na jak najszybszy rozwój sieci dróg szybkiego ruchu. W ocenie resortu w celu wypełnienia tego zadania należy szczegółowo przeanalizować każdą możliwość rozwoju tej sieci w sposób inny niż obecnie przyjęty do realizacji. Dopiero po przeprowadzeniu dogłębnej analizy tego zagadnienia możliwe będzie wykazanie zasadności i celowości zastąpienia wybranych autostrad drogami ekspresowymi. W chwili obecnej natomiast żadne ostateczne decyzje w tej sprawie nie zostały podjęte.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Zbigniew Rapciak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W imieniu żalących się mieszkańców domów jednorodzinnych, którzy wykupili je od spółdzielni na podstawie ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. (DzU nr 125, poz. 873), pragnę poruszyć niezwykle ważny dla nich temat, który już był przedmiotem oceny rzecznika praw obywatelskich, co oznacza, że sprawa jest poważna i jednoznacznie wskazuje na brak nadzoru nad odbywającymi się w spółdzielczości mieszkaniowej przekształceniami, a także na brak inicjatywy ustawodawczej.

Otóż mieszkańcy, którzy wykupili domek jednorodzinny, uprzednio posiadający go na podstawie własnościowego prawa spółdzielczego, pomimo że równocześnie stali się właścicielami gruntu pod tym domkiem, nie korzystają i nie muszą korzystać z innych nieruchomości spółdzielni, na podstawie art. 4 ust. 4 zdanie ostatnie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, są zmuszeni do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z utrzymywaniem tak zwanych miejsc do wspólnego korzystania całej spółdzielni. W praktyce jest tak, że płacą oni za utrzymanie dróg wewnątrzosiedlowych, po których nie jeżdżą, parkingów, na których parkują inni spółdzielcy, placów zielonych, z których nie korzystają czy placów zabaw dla dzieci itp.

Panie Ministrze, pragnę podzielić zdanie rzecznika praw obywatelskich, że analogicznego obowiązku nie nakłada na właścicieli ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. We wspólnocie mieszkaniowej właściciele, korzystając z cudzego gruntu, ponoszą koszty takiego korzystania na podstawie umowy cywilnoprawnej. Nie powstaje sytuacja, że właściciel zmuszany jest ponosić koszty cudzej działalności, nie otrzymując w zamian świadczenia ekwiwalentnego.

Dlatego według mnie, co podkreśla również rzecznik praw obywatelskich, należy przeanalizować potrzebę doprecyzowania (bądź zmiany) treści przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, tak aby uwzględniały one odrębny od lokali w budynkach wielomieszkaniowych charakter domów jednorodzinnych i w praktyce wykluczały możliwość obciążania właścicieli domów jednorodzinnych, niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowej, kosztami takiej działalności spółdzielni, z której nie czerpią oni żadnej korzyści.

Tadeusz Skorupa

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 21 maja 2008 r. znak BPS/DSK-043-475/08, oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Skorupę podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r., uprzejmie informuję co następuje.

Treść art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 z późn. zm.), określającego obowiązki finansowe właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni była przedmiotem wnikliwych

rozważań posłów i senatorów Sejmu V kadencji, w tym w szczególności członków Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego i poselskich projektów ustaw o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druki nr 339, 766, 767 i 768). Rezultatem prac parlamentarzystów było uchwalenie nowego brzmienia tego przepisu w ustawie nowelizacyjnej z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 873).

Zgodnie z jego treścią oraz w związku z art. 2 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, na niebędących członkami spółdzielni właścicielach domów jednorodzinnych wyodrębnionych geodezyjnie od spółdzielni, spoczywa obowiązek uczestniczenia w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych oraz w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5 tej ustawy regulującego sprawę przeznaczenia pożytków i innych przychodów z nieruchomości wspólnej oraz z własnej działalności gospodarczej spółdzielni.

Uprzejmie informuję, że podzielałm stanowisko parlamentarzystów wyrażone w brzmieniu art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nadanym na mocy wskazanej wyżej ustawy nowelizacyjnej i nie znajduję uzasadnienia do zmiany regulacji w nim zawartych.

Ponadto, należy mieć na uwadze, że zgodnie z nowym brzmieniem art. 4 ust. 8 ww. ustawy, właściciele niebędący członkami spółdzielni mogą kwestionować zasadność zmiany wysokości opłat bezpośrednio na drodze sądowej. W przypadku wystąpienia na drogę sądową ponoszą oni opłaty w dotychczasowej wysokości. Ciężar udowodnienia zasadności zmiany wysokości opłat spoczywa na spółdzielni.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Piotr Styczeń
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznymi interwencjami mieszkańców mojego okręgu wyborczego – Podhala, Limanowszczyzny, Nowosądeckiej i Ziemi Gorlickiej – co prawdopodobnie jest tylko odbiciem olbrzymiego problemu w całym kraju, niniejszym pragnę wskazać na niezwykle doniosły problem społeczny związany z zabudowaniem drogami publicznymi nieruchomości prywatnych, wydawanymi w tym zakresie decyzjami oraz skutkami niewypłacenia odszkodowań od zobowiązanych organów, w tym szczególnie przez Skarb Państwa, do końca 2008 r.

Osobom fizycznym nakazano występować w trybie art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną o stwierdzenie nabycia przez określony podmiot państwowy bądź samorządowy z dniem 1 stycznia 1999 r. z mocy prawa własności ich nieruchomości, zajętej pod drogi publiczne.

W tym samym trybie odpowiednie organy, jakimi są według ustawy wojewodowie, wydawały przedmiotowe decyzje o stwierdzeniu nabycia z mocy prawa własności określonych nieruchomości.

Osoby, którym zabrano nieruchomości pod drogi, czyli byli właściciele, zgodnie z przywołanym przepisem ustawy miały też ostateczny termin zgłoszenia roszczeń odszkodowawczych do dnia 31 grudnia 2005 r. Przy tym, według mnie, przepis art. 73 w zakresie, w jakim odnosi się do odszkodowań, jest faktycznie niejasny. Zgodnie z ust. 2 odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca gmina w odniesieniu do dróg będących w dniu 31 grudnia 1998 r. drogami gminnymi lub Skarb Państwa w odniesieniu do pozostałych dróg. A zgodnie z ust. 4 odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1 i 2, będzie ustalane i wypłacane według zasad i trybu określonych w przepisach o odszkodowaniach za wywłaszczone nieruchomości, na wniosek właściciela nieruchomości złożony w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2005 r. Po tym okresie roszczenie wygasa.

Panie Ministrze! Co zatem to wszystko oznacza? Mamy bowiem do czynienia z co najmniej trzema aspektami sprawy. Po pierwsze, czy data złożenia wniosku o nabycie przez określony podmiot samorządowy lub państwowy nieruchomości zajętej pod drogi jest równocześnie i automatycznie datą złożenia wniosku o odszkodowanie? Po drugie, jeśli w przedmiotowej sprawie należało złożyć co najmniej dwa wnioski, to do kogo należało je kierować? I po trzecie wreszcie, czy aby nie jest tak, że organy, od których można ubiegać się o odszkodowanie, w tym Skarb Państwa, celowo nie wypłacają odszkodowań, licząc, że po 31 grudnia 2008 r., a więc po dziesięciu latach od daty 31 grudnia 1998 r., przywołanej w ustawie jako graniczna, roszczenia byłych właścicieli mogą stać się przedawnione?

Tadeusz Skorupa

**Stanowisko
MINISTRA SKARBPAŃSTWA**

Warszawa, 30 maja 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 21 maja 2008 r. dotyczącego oświadczenia senatora Tadeusza Skorupy (znak: BPS/OSK-043-492/08) w sprawie wypłaty odszkodowań z tytułu zajęcia części nieruchomości pod drogi publiczne, uprzejmie informuję, że zostało ono przekazane, według właściwości, Ministrowi Infrastruktury.

MINISTER
Aleksander Grad

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 13 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przesłaniem przy piśmie Ministra Skarbu Państwa z dnia 30 maja 2008 r., znak MSP/SMiKD/4958/08/MN, pisma Pana Marszałka z dnia 21 maja 2008 r., znak BPS/DSK-043-492/08, przekazującego oświadczenie Pana Senatora Tadeusza Skorupy, złożone na 12. posiedzeniu Senatu w dniu 15 maja 2008 r., w sprawie wypłaty odszkodowań z tytułu zajęcia części nieruchomości pod drogi publiczne, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Poruszane przez Pana Senatora Tadeusza Skorupę sprawy regulowane są przepisem art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 z późn. zm.). Przepis ten umożliwia regulację stanów prawnych nieruchomości zajętych pod drogi publiczne oraz wypłatę odszkodowań właścicielom tych nieruchomości.

Zgodne z dyspozycją przepisu art. 73 ust. 1 tej ustawy, nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 r. we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, nie stanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, z dniem 1 stycznia 1999 r. stały się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem.

Stosownie do art. 73 ust. 4 ww. ustawy, odszkodowanie za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne, które z mocy prawa stały się własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego, jest ustalane i wypłacane według zasad i trybu określonych w przepisach o odszkodowaniach za wywłaszczone nieruchomości, na wniosek właściciela nieruchomości złożony w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

Odszkodowanie ustala starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, zgodnie z art. 129 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.), po uprzednim potwierdzeniu przez

województwo, w drodze decyzji, przejścia nieruchomości zajętych pod drogi publiczne na własność Skarbu Państwa lub odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego.

Termin do złożenia wniosku o wypłatę odszkodowania, wynikający z ww. przepisów prawa, jest terminem prawa materialnego – do jego przywrócenia nie jest uprawniony ani orzekający w sprawie organ administracji publicznej ani sąd. Niezachowanie terminu przewidzianego art. 73 ust. 4 ustawy *Przepisy wprowadzające (...)* przesądza o wygaśnięciu prawa do odszkodowania. W takim stanie rzeczy wnioski o odszkodowanie złożone po dacie 31 grudnia 2005 r. są bezskuteczne. Nie oznacza to jednak, że z dniem 31 grudnia 2008 r., w przypadku złożenia wniosku w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2005 r., roszczenie się przedawni, a starostowie zaprzestaną wydawania decyzji o ustaleniu odszkodowania.

Reasumując powyższe, w odpowiedzi na szczegółowe pytania zawarte w oświadczeniu Pana Senatora Tadeusza Skorupy uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w sprawach regulowanych przepisami art. 73 ustawy *Przepisy wprowadzające (...)*, orzekają dwa organy administracji publicznej w dwóch odrębnych postępowaniach administracyjnych – wojewoda w sprawie stwierdzenia nabycia własności nieruchomości przez Skarb Państwa lub właściwą jednostkę samorządu terytorialnego oraz starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w sprawie ustalenia odszkodowania wypłacanego byłym właścicielom nieruchomości przez Skarb Państwa lub gminę. Oznacza to konieczność złożenia dwóch odrębnych wniosków, przez zarządcę drogi lub byłego właściciela nieruchomości do wojewody oraz przez byłego właściciela nieruchomości do starosty (prezydenta miasta na prawach powiatu). Przy czym chciałbym ponownie zaznaczyć, że nie jest możliwe wydanie przez starostę decyzji w sprawie odszkodowania, bez wcześniejszego orzeczenia wojewody w sprawie przejścia z mocy prawa własności nieruchomości zajętych pod drogi publiczne na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Należy jednocześnie dodać, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2006 r., sygn. III CZP 19/05, wejście w życie przepisu art. 73 ustawy *Przepisy wprowadzające (...)*, przewidującego odszkodowanie dla właścicieli nieruchomości zajętych pod drogi publiczne, które z mocy prawa stały się własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, nie wyłącza możliwości zgłoszenia roszczeń przez te osoby o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości przed dniem 1 stycznia 1999 r. Sąd Najwyższy uznał bowiem, że utrata własności rzeczy nie powoduje utraty możliwości żądania wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy w okresie, w którym właścicielowi własność jeszcze przysługiwała. Zatem dawnemu właścicielowi przysługuje, na podstawie art. 224 w związku z art. 225 Kodeksu cywilnego, żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przed dniem 1 stycznia 1999 r. z nieruchomości, która na podstawie art. 73 ustawy – *Przepisy wprowadzające (...)*, stała się z tym dniem własnością Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Mając dodatkowo na uwadze, treść uzasadnień: wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 marca 2000 r. – sygn. akt P. 5/99 (Dz. U. Nr 17, poz. 229) oraz wyroku z dnia 20 lipca 2004 r. – sygn. akt SK 11/02 (Dz. U. Nr 169, poz. 1782), orzekających o zgodności regulacji zawartej w art. 73 ustawy *Przepisy wprowadzające (...)* z ustawą zasadniczą oraz ustawodawstwem europejskim, należy stwierdzić, że przyjęta w art. 73 ustawy *Przepisy wprowadzające (...)*, konstrukcja prawnoproceduralna, umożliwiała swobodne ubieganie się o odszkodowanie za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne, chociaż od samych zainteresowanych wymagała zachowania dbałości o swoje prawo.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe wyjaśnienia dotyczące problemów poruszonych w oświadczeniu Pana Senatora Tadeusza Skorupy, wyrażam nadzieję, że zostaną one uznane za wystarczające.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

W nawiązaniu do pytań potencjalnych beneficjentów działania 4.4 Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” na temat minimalnego progu wartości inwestycji, podlegającemu ewentualnemu dofinansowaniu, który w tym działaniu wynosi co najmniej 8 milionów PLN (minimalna wartość wydatków kwalifikowanych), a także wymagań co do poziomu innowacyjności stosowanych rozwiązań, proszę o informację, czy rozważana jest możliwość obniżenia podanego powyżej progu wartościowego dla inwestycji spełniającej inne kryteria jakościowe, to jest charakteryzującej się wysokim progiem innowacyjności wymagany w działaniu 4.4.

W ten sposób inwestycje o tak wysokim progu innowacyjności mimo niższej wartości wyjściowej kwalifikują się pod względem wartości do regionalnych programów operacyjnych, ale pod względem innowacyjności znacznie przewyższają wymagania RPO.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 10.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo znak: BPS/DSK-043-472/08 z dnia 21 maja 2008 r., w związku z oświadczeniem senatora Eryka Smulewicza złożonym podczas 12. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 maja br., przedstawiam następujące stanowisko.

Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka zakłada wspieranie przede wszystkim tych innowacji, które cechują się największym stopniem rozprzestrzeniania oraz mają zasadnicze znaczenie dla polskiej gospodarki jako całości. Z tego względu działanie 4.4 „Nowe inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia” Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka jest ukierunkowane na wsparcie nowych inwestycji o wysokim stopniu innowacyjności i równocześnie o znaczeniu ponadregionalnym – również w wymiarze wartościowym.

Obecnie obniżenie minimalnej wartości wydatków kwalifikowanych w projektach dla tego działania nie jest rozważane. Działanie 4.4 cieszy się dużym zainteresowaniem potencjalnych beneficjentów. Do 31 lipca br. trwa nabór wniosków do tego działania w ramach I rundy aplikacyjnej. Ponadto pragnę dodać, że mali i średni przedsiębiorcy będą mogli ubiegać się o wsparcie inwestycji o wysokim poziomie innowacyjności w ramach działania 4.3 „Kredyt technologiczny”, które obejmuje projekty o wartości poniżej 8 mln zł.

Waldemar Pawlak

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

*skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka
oraz do pełniącego obowiązki generalnego dyrektora
dróg krajowych i autostrad Lecha Witeckiego*

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Dyrektorze!

Proszę o udzielenie informacji o stanie zaawansowania przygotowań do budowy obwodnicy Żyrardowa. Czy decyzja lokalizacyjna w tej sprawie została już podjęta, ewentualnie kiedy zostanie podjęta?

Zwracam się także do Pana Ministra oraz do Pana Dyrektora z wnioskiem o przyspieszenie załatwienia wszelkich procedur administracyjnych związanych z przedmiotową inwestycją w celu jak najszybszego uzyskania pozwolenia na budowę, co umożliwiłoby w maksymalnie krótkim czasie realizację przedmiotowej inwestycji.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 24 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Eryka Smulewicza podczas 12. posiedzenia Senatu w dniu 15 maja 2008 r., przekazanego przy piśmie z dnia 21 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-476/08, w sprawie stanu zaawansowania prac przygotowawczych do budowy obwodnicy Żyrardowa, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Obwodnica Żyrardowa w ciągu drogi krajowej nr 50, przebiega przez obszar gminy Wiskitki i gminy Radziejowice na terenie województwa mazowieckiego. Zakres rzeczowy inwestycji obejmuje budowę jednojezdniowej obwodnicy Żyrardowa o ograniczonej dostępności wraz z budową w niezbędnym zakresie układu dróg dojazdowych i serwisowych, ciągów piesznych oraz przejazdów gospodarczych.

W dniu 28 grudnia 2005 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad uzyskała decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi, w oparciu o którą prowadzone są wykupy gruntów. Z kolei decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia została wydana w dniu 21 maja 2008 roku. Przewidywany termin uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę to sierpień 2008 roku.

Jeżeli zostanie dotrzymany wskazany termin, rozpoczęcie budowy obwodnicy Żyrardowa nastąpi w 2009 r., z planowanym terminem zakończenia w 2010 roku. Na realizację tej inwestycji Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych Autostrad zabezpieczyła już niezbędne środki finansowe.

Z poważaniem
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Zbigniew Rapciak
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
GENERALNEGO DYREKTORA
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD**

Warszawa, 2008.06.10

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo BPS/DSK-043-513/08 z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie stanu zaawansowania przygotowania do realizacji budowy obwodnicy Żyrardowa w ciągu drogi krajowej Nr 50 Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad przesyła poniższe informacje.

Decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi została wydana w dniu 28.12.2005 r. i jest prawomocna.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia została wydana w dniu 21.05.2008 r. i jeszcze nie jest ostateczna.

Proces nabywania gruntów jest na ukończeniu. Z 278 niezbędnych działek, obecnie posiadamy prawo do terenu dla 251 działek. W stosunku do brakujących 27 działek złożony został do Wojewody wraz z wnioskiem wywłaszczeniowym wniosek o niezwłoczne zajęcie nieruchomości. Przewiduje się, że do końca czerwca uzyskane zostaną dla tych działek decyzje zezwalające na niezwłoczne zajęcie terenu.

Termin wystąpienia o pozwolenie na budowę dla obwodnicy Żyrardowa w ciągu drogi krajowej Nr 50 uzależniony jest od uzyskania całkowitego prawa do terenu oraz uzyskania klauzuli ostateczności przez decyzję środowiskową.

Z poważaniem
p.o. GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
Lech Witecki

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pytaniami potencjalnych beneficjentów Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” dotyczącymi działania 9.4 „Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych”, proszę o udzielenie informacji, czy jest planowane obniżenie progu minimalnej wartości projektów, który w chwili obecnej wynosi 20 milionów zł.

Podobna kwestia odnosi się do projektów w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z biomasy lub biogazu oraz w zakresie budowy lub rozbudowy małych elektrowni wodnych – w tym wypadku wartość projektów wynosić powinna co najmniej 10 milionów zł. Maksymalna wartość projektów w regionalnych programach operacyjnych w przypadku budowy lub rozbudowy małych elektrowni wodnych wynosi natomiast 4 miliony zł. W ten sposób tworzy się luka, z powodu której przy określonej wartości projektów potencjalni beneficjenci nie mogą ubiegać się o dofinansowanie.

Czy beneficjenci niebędący jednostkami budżetowymi, którzy realizują projekty w ramach powyższego priorytetu, będą mogli uzyskiwać zaliczki na poczet przyszłych wydatków kwalifikowanych?

Z poważaniem
Eryk Smulewicz

Odpowiedź

Warszawa, 5 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Eryka Smulewicza na 12. posiedzeniu Senatu w dniu 15 maja 2008 r., pragnę przekazać następujące informacje.

Funkcję Instytucji Pośredniczącej dla priorytetów: IX *Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku i efektywność energetyczna* i X *Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii*, pełni Ministerstwo Gospodarki. W związku z powyższym wszelkie zapytania potencjalnych beneficjentów w sprawie m.in. działania 9.4. *Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych* należy kierować do ww. Instytucji bądź Instytucji Wdrażającej, którą jest Instytut Paliw i Energii Odnawialnej.

Z poważaniem
z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Panie Ministrze!

Oświadczenie dotyczy niesprawiedliwego potraktowania przez administrację publiczną przedsiębiorcy.

Zwrócił się do mnie o pomoc przedsiębiorca, pan Wiesław Jeziorski, który od roku 1989 prowadzi działalność gospodarczą w swojej rodzinnej miejscowości. Najpierw był to handel obwoźny artykułami rolno-spożywczymi, a następnie w miarę rozwoju powstała firma działająca w otoczeniu rolnictwa i zajmująca się dostarczaniem materiałów niezbędnych do produkcji rolniczej. Siedzibą firmy stała się działka o powierzchni 5 a na terenie wsi Karczów. Jednakże po kilku latach działalności, w miarę rozrostu firmy, powierzchnia działki zaczęła być niewystarczająca i przedsiębiorca zaczął korzystać z sąsiedniej 7 a działki, która stanowiła własność gminy i była wiejskim placem manewrowym. Przez ten plac przejeżdżali klienci – głównie mieszkańcy wsi Karczów i okolicznych wiosek – którzy zaopatrywali się w firmie pana Jeziorskiego, oraz samochody dostawcze zaopatrujące firmę. By poprawić warunki działalności, pan Wiesław Jeziorski zwrócił się w dniu 20 sierpnia 2004 r. do Urzędu Gminy i Rady Gminy Wielgomłyny z podaniem o sprzedaż lub wydzierżawienie działki wiejskiej sąsiadującej z jego posesją.

W związku z podaniem pana Jeziorskiego we wsi zostało zorganizowane zebranie wiejskie, na którym poprzez głosowanie mieszkańcy wypowiedzieli się pozytywnie co do sprzedaży gruntu osobie pana Wiesława Jeziorskiego. Następnie 11 kwietnia 2005 r. miało miejsce wyjazdowe posiedzenie Komisji Rozwoju Społeczno-Gospodarczego, Budżetu, Rolnictwa i Ochrony Środowiska Rady Gminy Wielgomłyny, podczas którego radni na miejscu zapoznali się z problemem przedsiębiorcy i zdecydowali, iż działkę należy sprzedać zainteresowanemu, gdyż jest ona niezbędna do dalszego rozwoju firmy.

W związku z długo trwającym procesem administracyjnym pan Jeziorski zwrócił się do urzędu gminy o wydzierżawienie działki, by móc prawnie z niej korzystać, a w tym czasie miały być przygotowywane wszystkie niezbędne formalności mające na celu zbycie działki zainteresowanemu przedsiębiorcy. Umowa została zawarta na okres trzech lat, to jest od 14 września 2005 r. do 13 września 2008 r.

W momencie rozpoczęcia przygotowań do sprzedaży działki sytuacja i dalsze decyzje urzędu gminy zaczęły przyjmować formę niekorzystną dla przedsiębiorcy. Otóż zaczęto przygotowywać działkę do sprzedaży przetargowej, pomimo iż objazdowa sesja rady gminy ustosunkowała się pozytywnie do prośby pana Jeziorskiego o sprzedaż działki w ramach art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, który mówi, że nieruchomość może zostać zbyta w drodze bezprzetargowej, jeżeli może poprawić warunki zagospodarowania nieruchomości przyległej. A opisana siedmioarowa działka ma tylko jedną działkę przyległą i jest nią działka należąca do pana Wiesława Jeziorskiego, na której prowadzi on działalność gospodarczą.

Gdy przygotowywano działkę do sprzedaży przetargowej, nie zapoznano pana Wiesława Jeziorskiego, jedynego sąsiada działki i dodatkowo jej dzierżawcy, ani z projektem, ani z planem przekształcenia.

Konsekwentne działania urzędu gminy doprowadziły do przetargu w dniu 3 kwietnia 2007 r. i został on rozstrzygnięty na niekorzyść zainteresowanego przedsiębiorcy. Do przetargu zgłosiło się tylko dwóch zainteresowanych: pan Jeziorski i nabywca. W efekcie siedmioarowa działka, położona na uboczu wsi, została sprzedana za 30 tysięcy zł. Cena ta budzi wielkie zdumienie i rodzi podejrzenie, iż przetarg miał na celu skuteczne wyeliminowanie pana Wiesława Jeziorskiego z prowadzenia działalności. Gdy wygaśnie umowa dzierżawy, pan Jeziorski będzie musiał opuścić działkę, a to oznacza dla niego powrót do warunków gospodarowania sprzed kilku lat, czyli powolne bankructwo jego firmy.

Niebagatelne znaczenie w całej sytuacji ma też fakt, iż ten sam urząd gminy potrafił sprzedać inną działkę w trybie bezprzetargowym, stosując art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, w przypadku, gdy było dwóch jej sąsiadów i istniały znacznie silniejsze przesłanki do zastosowania sprzedaży przetargowej.

Moje szczególne zdziwienie budzi fakt braku przychylności władz gminy dla przedsiębiorcy i jego działalności w sytuacji, gdy na terenie tej gminy działa około pięciu przedsiębiorców zajmujących się sprzedażą produktów rolno-przemysłowych na rzecz rolnictwa i jego otoczenia, co oznacza, że upadek działalności pana Wiesława Jeziorskiego będzie miał dość istotne znaczenie. Co więcej, istnienie działalności gospodarczej na terenie gminy wiąże się z korzyścią nie tylko dla budżetu (podatki), ale także dla mieszkańców, dla których istnienie kilku podmiotów zajmujących się tą samą lub podobną działalnością oznacza większą konkurencję, zarówno cenową, jak i jakościową.

W związku z tym niezwykle trudnym problemem społeczności lokalnej gminy Wielgomłyny chciałbym skierować do Pana Ministra prośbę o bezpośrednie zbadanie sprawy ze szczególnym uwzględnieniem okoliczności, w jakich znalazł się przedsiębiorca w tym sporze, którego wynik *de facto* wiąże się z powolną likwidacją jego działalności ze względu na zablokowanie możliwości rozwoju jego firmy. Jednocześnie proszę Pana Ministra o niekierowanie sprawy do rozpatrzenia przez władze gminy Wielgomłyny, które są stroną sporu.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

Odpowiedź

Warszawa, 23 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 21 maja 2008 r., znak BPS/DSK-043-477/08, przekazującym oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego, złożone na 12. posiedzeniu Senatu w dniu 15 maja 2008 r., w sprawie przetargu na nieruchomość stanowiącą własność gminy Wielgomłyny, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami art. 28 ust. 1 oraz art. 37 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.), sprzedaż nieruchomości będących własnością gminy następuje w drodze przetargu lub w drodze bezprzetargowej. Sprzedaż nieruchomości w drodze bezprzetargowej może nastąpić jedynie w przypadkach enumeratywnie wymienionych w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z treścią art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy, nieruchomość jest zbywana w drodze bezprzetargowej, jeśli może poprawić warunki zagospodarowania nieruchomości przyległej, stanowiącej własność lub oddanej w użytkowanie wieczyste osobie, która zamierza tę nieruchomość lub jej części nabyć, **pod warunkiem, że nie mogą być zagospodarowane jako odrębne nieruchomości**. Podkreślić jednak należy, że ocena faktu, czy nieruchomość może być zagospodarowana

samodzielnie, czy zbyta w celu polepszenia warunków zagospodarowania nieruchomości sąsiedniej, należy do organu gminy, który powinien kierować się zasadą racjonalnej gospodarki określonej w art. 12 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Gdyby na podstawie art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy w drodze bezprzetargowej została zbyta nieruchomość, która mogła być zagospodarowana jako odrębna nieruchomość, wówczas gmina mogłaby zostać posądzona o niegospodarność.

Należy także wspomnieć o regulacji zawartej w art. 40 ust. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami, dającej uczestnikowi przetargu możliwość zaskarżenia czynności związanych z przeprowadzeniem przetargu. Szczegółowy tryb postępowania z takimi skargami został uregulowany w § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2004 r. w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania przetargów oraz rokowań na zbycie nieruchomości (Dz. U. Nr 207, poz. 2108). Z przekazanych przez Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego informacji nie wynika jednak, aby zainteresowany skorzystał z tej możliwości.

Przekazując powyższe wyjaśnienia, chciałbym podkreślić, że mają one charakter ogólnych informacji o obowiązujących przepisach prawa. Zastosowanie opisanych wyżej regulacji w konkretnej sprawie, należy do kompetencji właściwego organu administracji publicznej.

Reasumując chciałbym poinformować, że jako minister kierujący działem administracji rządowej *budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa*, nie posiadam ustawowych kompetencji do ingerowania w sposób załatwiania indywidualnych spraw przez uprawnione organy administracji publicznej, w szczególności organy jednostek samorządu terytorialnego. Dodać również należy, że zgodnie z treścią art. 16 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Oświadczenie w sprawie barier budowlanych dla osób niedowidzących i niewidomych.

Przez całe lata budownictwo przechodziło wiele przemian, które miały służyć poprawie warunków życia, chociaż nie zawsze to było celem nadrzędnym. Polskie prawo budowlane nie pozostawia wątpliwości co do tego, że wszystkie budynki użyteczności publicznej postawione po 1995 r. muszą zapewniać dostępność osobom niepełnosprawnym, zwłaszcza poruszającym się na wózkach. Przepisy nakazują też sukcesywne dostosowywanie starszych budynków w miarę przeprowadzania remontów, przebudowy, rozbudowy lub zmiany charakteru użytkowego lokalu.

Mimo że przepisy są obligatoryjne, tanią je nie tylko inwestorzy i wykonawcy, ale też architekci i pracownicy organów administracji budowlanych. Niektórzy uważają, że polskie prawo budowlane zostało tak skonstruowane, aby dać architektom i inwestorom duże pole manewru. Mimo że główne artykuły jasno stwierdzają, iż budynki użyteczności publicznej i mieszkalne wielorodzinne powyżej czterech kondygnacji muszą być dostępne dla osób niepełnosprawnych, zapisy szczegółowe nie są już tak precyzyjne.

Co więcej, w przypadku osób niedowidzących i niewidomych sytuacja wygląda tragicznie. Słabością polskiego prawa budowlanego, jeśli chodzi o zapisy dotyczące osób niepełnosprawnych, jest to, że skupiają się wyłącznie na potrzebach osób poruszających się na wózkach. Zapisów uwzględniających potrzeby osób niewidomych, niedowidzących czy niesłyszących jest niewiele. Osoby ociemniałe i niedowidzące wciąż nie mogą doczekać się, żeby w budynkach użyteczności publicznej umieszczane były tablice z podstawowymi informacjami w brajlu. Bezużyteczne są dla nich również instalowane w budynkach mieszkalnych domofony – niepodświetlane i bez rozpoznawczej kropki na centralnym przycisku panelu numerycznego nr 5, co pozwalałoby zorientować się w rozmieszczeniu pozostałych cyfr.

Od kilku lat zmieniają się też polskie ulice. Ścieżki dla rowerzystów, obniżone krawężniki oraz pasy z płytek o innej strukturze sprawiają wrażenie, że o osobach niepełnosprawnych nie zapomniano. Jednakże niejednokrotnie po wyjściu z bloku osobę ociemniałą lub niedowidzącą czekają nierówno położony chodnik i wysokie krawężniki. W Polsce wielu projektantów wciąż nie wie, że jakoś nawierzchni to dla osób niedowidzących i niewidomych podstawowy warunek bezpiecznego poruszania się, a brak ostrzeżenia o wejściu na jezdnię może mieć fatalne skutki dla niewidomego lub osoby niedowidzącej.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

Czy znane są Panu Ministrowi problemy osób niedowidzących i niewidomych związane z niewystarczającym uwzględnieniem ich potrzeb w polskim ustawodawstwie, a także z brakiem skutecznego egzekwowania w polskim systemie budowlanym odpowiednich zapisów, na przykład §71 ust. 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, dotyczącego krawędzi stopni schodów i chodników?

Czy ministerstwo zamierza proponować w najbliższym czasie wprowadzenie i skuteczne egzekwowanie takich zmian, które ułatwią samodzielne poruszanie się osobom niewidomym i niedowidzącym, a jeśli tak, to jakich?

Polskie prawo budowlane wciąż daje architektom, inwestorom, wydziałom architektoniczno-budowlanym oraz urzędom nadzoru budowlanego wiele powodów, aby mogli czuć się usprawiedliwieni, gdy zlekceważą potrzeby osób niepełnosprawnych, a brak norm to odwieczny problem polskiego prawa budowlanego.

Grzegorz Wojciechowski

Odpowiedź

Warszawa, 26 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedź na pismo z dnia 21 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-477/08 w sprawie oświadczenia nr 2 senatora Grzegorza Wojciechowskiego, złożonego na 12. posiedzeniu Senatu w dniu 15 maja 2008 r., dotyczącego barier budowlanych dla osób niedowidzących i niewidomych w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, uprzejmie wyjaśniam.

Ad pytanie pierwsze:

„Czy znane są Panu Ministrowi problemy osób niedowidzących i niewidomych związane z niewystarczającym uwzględnieniem ich potrzeb w polskim ustawodawstwie, a także z brakiem skutecznego egzekwowania w polskim systemie budowlanym odpowiednich zapisów, na przykład § 71 ust. 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, dotyczącego krawędzi stopni schodów i chodników?”

Odpowiedź:

Tak potwierdzam, że Ministerstwu Infrastruktury znane są problemy osób niedowidzących i niewidomych, lecz zarazem stwierdzam, iż brak skuteczności nie wynika z braków w ustawodawstwie, lecz bardziej z niewystarczającego i niepełnego zrozumienia konieczności ich egzekwowania w procesie budowlanym.

Jednocześnie zgadzam się z Panem Senatorem, że zapewne nie wszystkie potrzeby osób niedowidzących i niewidomych znajdują odzwierciedlenie w przepisach techniczno-budowlanych.

Skuteczność egzekwowania przepisów w realizacji obiektów budowlanych, zgodnie z przepisami art. 83 ust. 1 prawa budowlanego, należy do obowiązków organów nadzoru budowlanego, które nie zawsze są w stanie wypełniać obowiązek do końca ze względu na braki kadrowe.

Tym niemniej najbardziej istotną w sprawie jest świadomość takich potrzeb u projektanta i kierownika budowy działających z tytułu i na rzecz inwestora, który usiłując niekiedy obniżyć koszty realizacji między innymi wywiera presję na działania niezgodne z prawem.

Jednakże należy podkreślić: przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.), o których Pan Senator nadmienia w oświadczeniu, są przyjazne dla osób niepełnosprawnych o różnych niesprawnościach oraz generalnie i w szczególności przeciwdziałają powstawaniu barier architektonicznych, w tym również barier dla osób niedowidzących i niewidomych.

Niezależnie od aktualnego stanu prawa Ministerstwo Infrastruktury współpracuje z organizacjami pozarządowymi np. z najbardziej aktywnym Stowarzyszeniem Przyjaciół Integracji w sprawach dotyczących także potrzeb osób niedowidzących i niewidomych.

Ad pytanie drugie:

„Czy ministerstwo zamierza zaproponować w najbliższym czasie wprowadzenie i skuteczne egzekwowanie takich zmian, które ułatwią samodzielne poruszanie się osobom niewidomym i niedowidzącym, a jeśli tak, to jakich?”

Odpowiedź:

Aktualnie jest w przygotowaniu do wydania przez ISO - międzynarodową organizację normalizacyjną norma nr ISO/CD 21542 pt. „Budowa – Dostępność i użytkowanie środowiska zabudowanego”.

Przepisy tej normy stanowią wymagania w projektowaniu, budowie i zarządzaniu obiektami budowlanymi w aspekcie pełnej dostępności i użytkowania dla osób niepełnosprawnych o różnych niesprawnościach w tym osób niedowidzących i niewidomych.

Po zatwierdzeniu tej normy i wprowadzeniu do powszechnego obiegu, jako zharmonizowanej normy europejskiej, również przez Polski Komitet Normalizacyjny, Ministerstwo Infrastruktury będzie mogło wykazać tę normę w załączniku do ww. rozporządzenia, jako normę obowiązującą.

W związku z powyższym wówczas jak ww. międzynarodowa norma stanie się aktem obowiązującego prawa krajowego w Polsce, ustalenia tej normy spowodują, że wszystkie obiekty budowlane w jakich będą prowadzone roboty budowlane powinny być w pełni dostosowywane do potrzeb dostępności i użytkowania przez osoby niepełnosprawne w tym niedowidzące i niewidome.

Ponadto wydaje się, że w aktualnym stanie prawnym jest możliwe konsekwentne stosowanie obowiązującego prawa przez rzeczoznawców sanitarno-epidemiologicznych, którzy w ramach swoich obowiązków służbowych poprzez dokładniejsze weryfikowanie projektów pod względem zapewnienia niezbędnych warunków do korzystania z obiektów użyteczności publicznej i mieszkaniowego budownictwa wielorodzinnego przez osoby niepełnosprawne w tym niedowidzące i niewidome. Również sprawdzanie wdrożenia określonych warunków podczas odbiorów budów należy do obowiązków państwowych inspektorów sanitarnych.

Z wyrazami szacunku
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego
oraz do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Oświadczenie moje dotyczy sprawy upraw GMO.

W związku z otrzymanymi wiadomościami o pracach resortów rolnictwa i środowiska nad zmianami legislacyjnymi mającymi na celu wprowadzenie uprawy GMO na terenie Polski zwracam się do Panów Ministrów z następującymi pytaniami.

Po pierwsze, kiedy zostaną wydane rozporządzenia zawierające instrukcje dla służb państwowych odpowiedzialnych za realizację zakazu wprowadzania do obrotu na terytorium RP nasion roślin genetycznie zmodyfikowanych? Zgodnie z art. 57 ust. 3 ustawy o nasiennictwie do tych służb należą: Służba Celna, działająca obecnie w warunkach *de facto* otwartych granic, Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa, Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Brak takich rozporządzeń praktycznie czyni zapisy ustawowe martwymi.

Po drugie, jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, by zapobiec nielegalnemu wwozowi nasion GMO na tak zwane potrzeby własnych zasiewów – jakoby nie do obrotu – które są obejściem zapisu ustawowego, art. 57 ust. 3, wyrażnie sformułowanego w celu zakazu upraw roślin GMO?

Po trzecie, czy zakaz zasiewów kukurydzy MON 810 będzie możliwy do wyegzekwowania, skoro trwał już siew, a nie ma żadnych rozporządzeń do ustawy? Dlaczego dotychczas nie zapewniono środków prawnych i technicznych do wyegzekwowania zakazu?

Po czwarte, czy możliwe jest błyskawiczne podjęcie działań, i w jakim trybie, zabezpieczających przed wprowadzeniem upraw kukurydzy GMO MON 810?

Po piąte, jakie według ministra są szanse na uniknięcie w obecnym sezonie siewnym zasiewów kukurydzy GMO? W jaki sposób zostaną zapewnione identyfikacja nielegalnych upraw i separacja plonów z upraw transgenicznych od upraw konwencjonalnych w przypadku spodziewanego – z powodu zaniedbania i opieszałości ministerstwa w wydaniu odpowiednich rozporządzeń – braku skuteczności stosowania wspomnianych zapisów ustawy?

Po szóste, czy po upływie dwuletniego *vacatio legis*, a więc w dniu 22 lipca 2008 r., zostanie wprowadzony zakaz stosowania GMO w paszach, zgodnie z zapisem art. 15 pkt 4 ustawy o paszach?

Po siódme, czy rząd RP nadal popiera w Radzie Austrię w związku z jej sporem o możliwość zakazu importu pasz GMO? Jeśli tak, to czy nie widzi pan minister dziwnej niekonsekwencji w działaniach rządu: popieramy Austrię w jej walce o zakaz importu GMO, a u siebie ten zakaz uchylamy.

Po ósme, w jaki sposób ministerstwo egzekwuje obowiązek znakowania żywności z udziałem GMO? Czy w pracach resortu nad ujednoliceniem prawa dotyczącego znakowania żywności zamierza się wprowadzić obowiązek wyraźnego oznakowania, że jest to produkt z GMO, tak aby konsument otrzymywał czytelną informację? Obecnie obowiązujące prawo nakłada jedynie obowiązek umieszczenia na opakowaniu informacji, że dany produkt jest genetycznie zmodyfikowany. Ustawa nie określa, jaką część opakowania powinna zajmować ta informacja. Jeśli tylko niektóre składniki są genetycznie zmodyfikowane, obok nazwy składnika znajduje się informacja, że jest on genetycznie zmodyfikowany; w praktyce tylko takie produkty można znaleźć w polskich sklepach. Obowiązek znakowania wszystkich produktów zawierających GMO funkcjonuje na terenie całej Unii, jednakże *de facto* nie jest przestrzegany, gdyż w przepisach znajduje się luka, a mianowicie przepis zwalniający z obowiązku znakowania produktów wytworzonych ze zwierząt karmionych paszą GMO. Czy ministerstwo zamierza wprowadzić zmiany w tym zakresie? Jeśli tak, to jakie?

Po dziewiąte, na jakim etapie znajdują się prace nad zmianami legislacyjnymi mającymi na celu uregulowanie kwestii GMO w polskim prawodawstwie tak, by sytuacje opisane w odpowiedzi ministra środowiska z dnia

12 lutego bieżącego roku na moje oświadczenie z dnia 16 stycznia bieżącego roku nie miały miejsca?

Walka z GMO w Unii Europejskiej toczy się cały czas. Niektóre kraje, jak Austria, Węgry czy Grecja, stosują taktykę przewlekania. Wprowadzają czasowy zakaz sprzedaży danego GMO. Wówczas instytucje unijne sprawdzają, czy zakaz jest zasadny, to znaczy, czy kraj dysponuje nowymi wynikami badań naukowych świadczącymi o szkodliwości danej rośliny. Postępowania ciągną się latami. Dlaczego rząd polski nie korzysta ze sprawdzonych i skutecznych rozwiązań stosowanych przez innych członków Unii Europejskiej?

Grzegorz Wojciechowski

**Odpowiedź
MINISTRA
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2008.06.10

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do pisma z dnia 21 maja 2008 r., znak: BPS/DSK-043-483/08, przy którym przekazany był tekst oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Odnosząc się kolejno do postawionych pytań informuję, iż art. 57 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o zmianie ustawy o nasiennictwie oraz ustawy o ochronie roślin wprowadza zakaz dopuszczania do obrotu na terytorium RP materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych. Odnosząc się do pytania w sprawie podjęcia przez rząd działań zapobiegających nielegalnemu wwozowi nasion GMO na potrzeby własne, co zdaniem pana senatora stanowi obchodzenie przepisu art. 57 ust. 3, informuję uprzejmie, że artykuł ten dotyczy wyłącznie obrotu, zdefiniowanego w art. 2 pkt. 19 przedmiotowej ustawy. Obrót materiałem siewnym mogą prowadzić przedsiębiorcy wpisani do rejestru przedsiębiorców dokonujących obrotu materiałem siewnym (art. 54) i rolnicy prowadzący obrót materiałem siewnym wytworzonym w posiadanym gospodarstwie (art. 54a). Rolnicy sprowadzający z krajów ościennych materiał siewny na „własne potrzeby” nie mieszczą się w definicji prowadzących obrót, zatem przepis zakazujący wprowadzania do obrotu materiału siewnego genetycznie zmodyfikowanego nie dotyczy takich rolników. Ponadto, zaznaczyć należy, że zakres przedmiotowy ustawy o nasiennictwie obejmuje:

- 1) sprawy rejestracji odmian gatunków roślin uprawnych oraz gatunków roślin uprawnych, których materiał siewny jest używany do uszlachetniania gatunków określonych w załączniku nr 1 do ustawy;
- 2) zasady wytwarzania i oceny materiału siewnego, w tym materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego, a także materiału szkółkarskiego, odmian gatunków roślin uprawnych, o których mowa w pkt 1, oraz gatunków i odmian roślin użytkowanych jako rośliny ozdobne;
- 3) zasady obrotu i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin uprawnych określonych w załączniku nr 2 do ustawy oraz gatunków i odmian roślin użytkowanych jako rośliny ozdobne;

4) zasady wytwarzania, oceny oraz obrotu i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin rolniczych objętych systemami oceny określonej przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej,

– co jest wdrożeniem na grunt prawa krajowego przepisów wspólnotowych dotyczących nasiennictwa. Sprawy uprawy roślin transgenicznych nie są uregulowane na poziomie wspólnotowym w przepisach dyrektyw nasiennych. W tej sytuacji ustawa o nasiennictwie nie może regulować tej kwestii i tym samym nie może być podstawą podejmowania przez służby kontrolne działań o charakterze interwencyjnym, jeżeli nie mają one do tego stosownych uprawnień.

Uprawa roślin genetycznie zmodyfikowanych jest sprawą spotykającą się z dużym zainteresowaniem społecznym w kontekście tak negatywnym jak i pozytywnym. Mając na względzie możliwe konsekwencje związane z niekontrolowanymi uprawami roślin transgenicznych informuję uprzejmie, że w chwili obecnej trwają prace nad przepisami określającymi zasady prowadzenia upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych w warunkach polskich. Przepisy te będą stanowiły część ustawy *Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych*, która opracowywana jest w Ministerstwie Środowiska. Określenie zasad prowadzenia takich upraw i nałożenie na rolników obowiązku ich zgłaszania, zachowania izolacji przestrzennej i postępowania w trakcie ich ewentualnego prowadzenia może zapobiec negatywnym skutkom i przede wszystkim pozwoli na kontrolę miejsc, w których będzie prowadzona uprawa.

Wraz z nowymi przepisami zostaną zmienione przepisy określające zadania kompetencyjne Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Nowe przepisy umożliwią Inspekcji wejście na tereny prywatnych pól, pobranie próbek i skontrolowanie ich na obecność modyfikacji genetycznej.

Odnosząc się do postulatu w sprawie egzekwowania zakazu prowadzenia upraw w chwili obecnej informuję, iż próba wprowadzenia zakazu upraw GMO poprzez przygotowanie przez poprzedni rząd przepisów o tworzeniu specjalnych stref, w których taka uprawa byłaby możliwa skończyła się niepowodzeniem. Zgodnie z ideą Wspólnoty Europejskiej istotą środków koegzystencji jest współistnienie, a więc umożliwienie równoległego uprawiania roślin GM i roślin tradycyjnych. Komisja Europejska oceniając poprzedni projekt ustawy *Prawo o GMO* zarzuciła Polsce, że nie można mówić o koegzystencji upraw GM i upraw tradycyjnych, jeżeli z góry zakłada się ingerencję władz poprzez wyłączenie pewnych obszarów z możliwości prowadzenia upraw. Przy tej okazji należy również nadmienić, że niepowodzeniem zakończyła się sprawa wyjaśnień pomiędzy Polską a Komisją Europejską w sprawie zakazu prowadzenia obrotu materiałem siewnym odmian GM. Komisja Europejska skierowała już przeciwko Polsce sprawę do Trybunatu Sprawiedliwości (sprawa C-185/2008). Jeżeli Polska w dalszym ciągu będzie obstawała przy utrzymaniu niezgodności krajowych przepisów z Dyrektywami UE należy liczyć się z wyrokiem Trybunału i poważnymi konsekwencjami finansowymi.

W sprawie ustawy o paszach informuję, iż również mając na względzie zaawansowane postępowanie pomiędzy Komisją Europejską a Rzeczpospolitą Polską oraz liczne protesty producentów krajowych obawiających się o swoją przyszłość i przewidujących ogromne komplikacje wynikające z braku surowców białkowych, które mogłyby zastąpić soję genetycznie zmodyfikowaną, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracował projekt ustawy o zmianie ustawy o paszach, który przesuwa do dnia 1 stycznia 2012 r. termin wejścia w życie zakazu wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego.

Przesunięcie terminu wejścia w życie zakazu określonego w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o paszach, a nie jego całkowite uchylenie, jest wyrazem ostrożnego stanowiska Polski w odniesieniu do stosowania GMO, a równocześnie pozwala na zachowanie konkurencyjnej pozycji krajowym producentom żywności zarówno na rynku krajowym jak i na rynkach zagranicznych. Projekt ustawy o zmianie ustawy o paszach został przyjęty na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 12 maja 2008 r. i skierowany do prac parlamentarnych.

W sprawie popierania działań Austrii, Węgier czy Grecji o utrzymanie przez nich krajowych zakazów informuję, że Polska opowiadała się konsekwentnie przeciwko projektom decyzji Komisji Wspólnot Europejskich i Rady UE w sprawie np. zniesienia tymczasowego zakazu stosowania i sprzedaży w Austrii zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy *Zea mays* L. linii T25 oraz *Zea mays* L linii MON810. Tym samym Polska popierała starania Austrii o utrzymanie na jej terytorium zakazu sprzedaży i stosowania ww. odmian zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy w przemyśle paszowym i do produkcji żywności. Starania Austrii o utrzymanie zakazu poparło jednak tylko 14 Państw Członkowskich UE, za mało by osiągnąć kwalifikowaną większość głosów. A zatem zgodnie z procedurą regulacyjną ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, to do Komisji Wspólnot Europejskich należy podjęcie ostatecznej decyzji o przyjęciu proponowanych środków wykonawczych. Prawdopodobnie sprawa ta nie będzie już przedmiotem dyskusji na forum wspólnotowym. Należy podkreślić, że Austria nie wprowadziła całkowitego zakazu stosowania wszystkich produktów GM tak jak wprowadziła to Polska – czyli sprzecznie z prawem wspólnotowym. Dlatego też nie można stawiać znaku równości pomiędzy działaniami Austrii i Polski. Jeżeli Polska podjęłaby starania o wprowadzenie zakazu wykazując stosowne wyniki naukowe, uzyskane najlepiej podczas własnych badań, wówczas miałaby szansę tak jak Austria czy Węgry wprowadzić czasowy zakaz obrotu danym produktem i zyskać czas i argumenty na wyjaśnienie tej sytuacji w postępowaniu z Komisją Europejską. Większość Państw Członkowskich UE wprowadzających tymczasowe zakazy stosowania produktów GM kieruje się względami politycznymi, głównie niechęcią własnego społeczeństwa do wykorzystywania produktów biotechnologicznych w praktyce. Jednak wszystkie państwa, które takie zakazy wprowadzały prowadziły badania naukowe w kierunku wykazania potencjalnych negatywnych skutków użytkowania poszczególnych produktów GM dla zdrowia ludzkiego lub środowiska. Zgodnie z prawem wspólnotowym państwo może wprowadzić na swoim terytorium zakaz, jeśli uzyska nowe lub dodatkowe informacje mające wpływ na ocenę ryzyka dla środowiska lub w wyniku ponownej oceny posiadanych wcześniej informacji na podstawie nowych lub dodatkowych danych naukowych, ma uzasadnione podstawy, aby uważać, że organizm genetycznie zmodyfikowany, wchodzący w skład produktu, który prawidłowo zgłoszono i dla którego uzyskano zezwolenie, stanowi ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub środowiska naturalnego. Należy nadmienić, że każdy zakaz wprowadzony przez dane Państwo Członkowskie UE musi uzyskać akceptację większości pozostałych Państw Członkowskich UE i Komisji Wspólnot Europejskich, aby mógł być utrzymany. Przed podjęciem decyzji analizuje się wyłącznie nowe dowody naukowe uzasadniające wprowadzenie zakazu. Bez dostarczenia stosownej dokumentacji naukowej nie ma mowy o przeciąganiu postępowania. Komisja wyda w takiej sytuacji decyzję nakazującą zniesienie zakazu bez konsultowania sprawy z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności. Niestety Polska nie dysponuje wynikami badań, które pozwoliłyby na przekonanie Komisji i innych Państw Członkowskich UE o celowości ograniczenia stosowania dowolnego produktu GM na terytorium naszego kraju lub jego części.

W sprawach znakowania żywności i pasz genetycznie zmodyfikowanych, informuję, że produkty te podlegają obowiązkowi znakowania zgodnie z przepisami Rozporządzenia 1829/2003/WE w sprawie *genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy* oraz rozporządzenia 1830/2003/WE w sprawie *śledzenia obecności produktów genetycznie zmodyfikowanych w łańcuchu produkcyjnym i ich znakowania*.

Produkty (żywność i pasza GM) znakuje się w następujący sposób:

- a) jeżeli żywność lub pasza składa się z więcej, niż jednego składnika, określenie „genetycznie zmodyfikowane” lub „wyprodukowane z genetycznie zmodyfikowanego (nazwa składnika)” pojawia się w wykazie składników w nawiasie, obok przedmiotowego składnika;
- b) jeżeli składnik jest oznaczony za pomocą nazwy kategorii, określenie „zawiera genetycznie zmodyfikowany (nazwa organizmu)” lub „zawiera (nazwa składnika)”

- wyprodukowany z genetycznie zmodyfikowanego (nazwa organizmu)” pojawia się w wykazie składników;
- c) jeżeli nie istnieje wykaz składników, określenie „genetycznie zmodyfikowane” lub „wyprodukowane z genetycznie zmodyfikowanego (nazwa organizmu)” umieszcza się wyraźnie na etykiecie;
- d) oznaczenia określone w lit. a) i b) mogą pojawiać się w przypisie do wykazu składników. W tym przypadku, należy je wydrukować czcionką przynajmniej tej samej wielkości, co wykaz składników. Jeżeli nie istnieje wykaz składników umieszcza się je na etykiecie;
- e) jeżeli żywność lub pasza jest oferowana do sprzedaży konsumentowi końcowemu w postaci wstępnie niepakowanej, lub wstępnie pakowanej w niewielkich pojemnikach, z których największa powierzchnia mierzy mniej niż 10 cm², informacje wymagane na podstawie tego ustępu należy w sposób trwały i widoczny umieścić albo na etykiecie wystawowej żywności, albo bezpośrednio obok niej, lub na opakowaniu czcionką na tyle dużą, by można było łatwo ją odnaleźć i odczytać,

2. Poza wymaganiami etykietowania określonymi w ust. 1, etykieta powinna również wskazywać wszelkie właściwości lub własności. w sposób określony w zezwoleniu, w następujących przypadkach:

- a) jeżeli żywność odbiega od jej tradycyjnego odpowiednika w zakresie następujących właściwości lub własności:
- składu,
 - wartości i skutków odżywczych,
 - zamierzonego używania żywności,
 - skutków dla zdrowia określonych grup populacji,
- jeżeli żywność może podnosić zagadnienia etyczne lub religijne.

3. Poza wymaganiami dotyczącymi etykietowania określonymi w ust. 1 oraz metodami etykietowania określonymi w zezwoleniu, etykietowanie środków spożywczych wchodzących w zakres niniejszej sekcji, które nie posiadają tradycyjnego odpowiednika powinno zawierać właściwe informacje dotyczące charakteru i właściwości przedmiotowej żywności.

Znakowanie jest obowiązkowe dla produktów zawierających od 0,9% modyfikacji genetycznej. Obowiązku znakowania nie stosuje się, jeżeli produkty zawierają organizmy genetycznie zmodyfikowane w ilości nieprzekraczającej 0,9% i zawartość tych organizmów jest przypadkowa lub technicznie nieunikniona.

Oznakowanie jest jednym z elementów podlegających kontroli i służby kontrolne (m.in. Państwowa Inspekcja Sanitarna, Państwowa Inspekcja Weterynaryjna, Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych) podczas kontroli sprawdzają prawidłowość znakowania dla produktów genetycznie zmodyfikowanych. W stosunku do produktów, które nie są oznakowane, natomiast istnieją podejrzenia, że mogą to być produkty genetycznie zmodyfikowane, inspekcje pobierają próbki kontrolne celem wykonania analiz na obecność GMO.

Podkreślić należy, że nie istnieje prawny obowiązek znakowania produktów pochodzących ze zwierząt karmionych paszami GMO. Inicjatywa utworzenia takiego przepisu wielokrotnie pojawiała się podczas dyskusji prowadzonych na szczeblu UE, gdyż kwestie te jeżeli już, to będą uregulowane na poziomie Wspólnoty – indywidualne kraje nie mają kompetencji do regulacji tych kwestii. Istnieje jednak możliwość utworzenia na poziomie kraju, po uprzednim notyfikowaniu tego zamiaru KE, systemu znakowania „wytworzone bez udziału GMO”. Z taką inicjatywą wystąpili już Niemcy, proponując odpowiedni znak na swoich produktach.

MINISTER
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
Marek Sawicki

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 11.06.2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z dnia 21 maja 2008 roku, znak BPS/DSK-043-494/08, zawierające oświadczenie pana senatora Grzegorza Wojciechowskiego w sprawie upraw roślin transgenicznych w Polsce, przedkładałam następujące informacje odnoszące się do problematyki zawartej w oświadczeniu pana senatora.

Odnosząc się do pytania w sprawie podjęcia przez rząd działań, jakie powinny być zainicjowane i prowadzone, aby zapobiec nielegalnemu wwozowi nasion odmian transgenicznych na potrzeby własne, co stanowi rzekome łamanie przepisu art. 57 ust. 3, uprzejmie informuję, że artykuł ten dotyczy obrotu zdefiniowanego w art. 2 pkt 19 przedmiotowej ustawy i obejmuje wyłącznie podmioty prowadzące taki obrót. Podmioty te również zostały określone w niniejszej ustawie i zgodnie z jej przepisami ciąży na nich szereg obowiązków wynikających z faktu prowadzenia obrotu. Jednak indywidualni rolnicy nie mieszczą się w definicji podmiotów prowadzących obrót, zatem przepis zakazujący wprowadzania do obrotu materiału siewnego genetycznie zmodyfikowanego z przeznaczeniem go na potrzeby własne nie dotyczy rolników.

Ponadto należy zaznaczyć, że zakres przedmiotowy ustawy o nasiennictwie obejmuje:

- sprawy rejestracji odmian gatunków roślin uprawnych oraz gatunków roślin uprawnych, których materiał siewny jest używany do uszlachetniania gatunków określonych w załączniku nr 1 do ustawy;

- zasady wytwarzania i oceny materiału siewnego, w tym materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego, a także materiału szkółkarskiego, odmian gatunków roślin uprawnych o których mowa w pkt 1, oraz gatunków i odmian roślin użytkowanych jako rośliny ozdobne;

- zasady obrotu i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin uprawnych określonych w załączniku nr 2 do ustawy oraz gatunków i odmian roślin użytkowanych jako rośliny ozdobne;

- zasady wytwarzania, oceny oraz obrotu i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin rolniczych objętych systemami oceny określonej przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej (co stanowi wdrożenie na grunt prawa krajowego przepisów wspólnotowych dotyczących nasiennictwa). Kwestie upraw roślin transgenicznych nie są uregulowane na poziomie wspólnotowym w przepisach dyrektyw nasiennych. W tej sytuacji ustawa o nasiennictwie nie może dokonywać regulacji tej sprawy i tym samym nie może być podstawą podejmowania przez służby kontrolne działań o charakterze interwencyjnym, ponieważ one do tego stosownych uprawnień.

Uprawa roślin genetycznie zmodyfikowanych jest sprawą niezwykle istotną i spotykającą się z dużym zainteresowaniem społecznym. Mając na względzie możliwe konsekwencje związane z niekontrolowanymi uprawami roślin transgenicznych uprzejmie informuję, że w chwili obecnej trwają prace nad przepisami określającymi zasady prowadzenia upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych w warunkach polskich. Przepisy te będą stanowiły część ustawy „Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych”, która jest opracowywana w Ministerstwie Środowiska. Zgodnie z projektowanymi przepisami, uprawy roślin genetycznie zmodyfikowanych mają być prowadzone w sposób zapewniający należyłą ochronę upraw ekologicznych i tradycyjnych. Prowadzenie upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych będzie wymagało zgłoszenia do wojewódz-

kiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa właściwego ze względu na miejsce prowadzenia tej uprawy. Użytkownik będzie miał obowiązek prowadzenia uprawy roślin genetycznie zmodyfikowanych w sposób zapobiegający przekrzyżowaniu lub mechanicznemu zmieszaniu roślin genetycznie zmodyfikowanych z roślinami genetycznie niezmodyfikowanymi, czyli do zachowania odpowiedniej izolacji przestrzennej. Szczegółowe warunki uprawy roślin genetycznie zmodyfikowanych oraz szczegółowe wymagania w zakresie zachowania izolacji przestrzennej i sposób doboru roślin uprawianych po roślinach genetycznie zmodyfikowanych zostaną określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw rolnictwa. Nadzór nad uprawą roślin genetycznie zmodyfikowanych sprawować będzie Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Użytkownik prowadzący uprawę roślin genetycznie zmodyfikowanych bez jej zgłoszenia obowiązany będzie wносить na rachunek wojewódzkiego inspektoratu ochrony roślin i nasiennictwa, właściwego ze względu na miejsce prowadzenia uprawy roślin genetycznie zmodyfikowanych, kaucję za każdy rozpoczęty hektar uprawy. Ponadto projekt ustawy „Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych” przewiduje tworzenie stref wolnych od upraw roślin GM. Strefa wolna będzie obejmować obszar sąsiadujących ze sobą działek ewidencyjnych. Czynności związane z tworzeniem strefy wolnej od upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych oraz sprawowaniem nadzoru nad uprawami prowadzonymi w tych strefach będą należały do zadań samorządu województwa. W celu utworzenia strefy wolnej od uprawy roślin genetycznie zmodyfikowanych sejmik województwa podejmie uchwałę o rozpoczęciu prac nad utworzeniem takiej strefy. Uchwałę sejmik województwa podejmie z własnej inicjatywy, na wniosek marszałka województwa, rad gmin położonych na obszarze województwa lub posiadaczy gospodarstw rolnych położonych na obszarze województwa. Marszałek województwa przekaze Głównemu Inspektorowi Ochrony Roślin i Nasiennictwa kopię uchwały o utworzeniu strefy wolnej od upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych i będzie prowadził rejestr uchwał o utworzeniu strefy wolnej od upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych. Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa ogłosi, w drodze obwieszczenia, informację o podjęciu uchwały o utworzeniu strefy wolnej od upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych. Nadzór nad uprawami prowadzonymi w strefie wolnej od upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych sprawować będzie marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce położenia tych upraw. Obecnie projekt nowej ustawy podlega uzgodnieniom z ministrem właściwym ds. rolnictwa.

W sprawie ustawy o paszach uprzejmie informuję, że mając na względzie zaawansowane postępowanie pomiędzy Komisją Wspólnot Europejskich a Rzeczpospolitą Polską oraz liczne protesty producentów krajowych obawiających się o swoją przyszłość i przewidujących ogromne komplikacje wobec braku surowców białkowych, które mogłyby zastąpić soję genetycznie zmodyfikowaną, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracował projekt ustawy o zmianie ustawy o paszach, który przesuwa do dnia 1 stycznia 2012 r. termin wejścia w życie zakazu wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego. Przesunięcie terminu wejścia w życie zakazu określonego w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o paszach, a nie jego całkowite uchylenie, jest wyrazem ostrożnego stanowiska Polski w odniesieniu do stosowania GMO, a równocześnie pozwala na zachowanie konkurencyjnej pozycji krajowym producentom żywności zarówno na rynku krajowym jak i na rynkach zagranicznych. Projekt ustawy o zmianie ustawy o paszach został przyjęty na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 12 maja 2008 r. i skierowany do prac parlamentarnych.

Polska opowiadała się konsekwentnie przeciwko projektowi decyzji Komisji Wspólnot Europejskich i Rady UE w sprawie zniesienia tymczasowego zakazu stosowania i sprzedaży w Austrii zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy *Zea mays* L. linii T25 oraz *Zea mays* L. linii MON810. Tym samym Polska popierała starania Austrii o utrzymanie na jej terytorium zakazu sprzedaży i stosowania ww. odmian zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy w przemyśle paszowym i do produkcji żywności. Starania Austrii o utrzymanie zakazu poparło jednak tylko 14 Państw Członkowskich UE, za mało by osiągnąć kwalifikowaną większość głosów. A zatem zgodnie z procedurą regulacyj-

na połączoną z kontrolą określoną w decyzji Rady 2006/512/WE zmieniającej decyzję Rady 1999/468/WE ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji to do Komisji Wspólnot Europejskich należy podjęcie ostatecznej decyzji o przyjęciu proponowanych środków wykonawczych. Prawdopodobnie sprawa ta nie będzie już przedmiotem dyskusji na forum wspólnotowym. Należy podkreślić, że Austria nie wprowadziła całkowitego zakazu stosowania wszystkich produktów GM, co jest sprzeczne z prawem wspólnotowym i dlatego nie można stawiać znaku równości pomiędzy działaniami Austrii i Polski (np. zakaz w ustawie o paszach obejmuje wszystkie pasze genetycznie zmodyfikowane oraz organizmy genetycznie zmodyfikowane przeznaczone do użytku paszowego). Większość Państw Członkowskich UE wprowadzających tymczasowe zakazy stosowania produktów GM kieruje się względami politycznymi, głównie niechęcią własnego społeczeństwa do wykorzystywania produktów biotechnologicznych w praktyce. Jednak wszystkie państwa, które takie zakazy wprowadzały prowadziły badania naukowe w kierunku wykazania potencjalnych negatywnych skutków użytkowania poszczególnych produktów GM dla zdrowia ludzkiego lub środowiska. Zgodnie z prawem wspólnotowym państwo może wprowadzić na swoim terytorium zakaz, jeśli uzyska nowe lub dodatkowe informacje mające wpływ na ocenę ryzyka dla środowiska lub w wyniku ponownej oceny posiadanych wcześniej informacji na podstawie nowych lub dodatkowych danych naukowych, ma uzasadnione podstawy, aby uważać, że organizm genetycznie zmodyfikowany, wchodzący w skład produktu, który prawidłowo zgłoszono i dla którego uzyskano zezwolenie, stanowi ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub środowiska naturalnego. Należy nadmienić, że każdy zakaz wprowadzony przez dane Państwo Członkowskie UE musi uzyskać akceptację większości pozostałych Państw Członkowskich UE i Komisji Wspólnot Europejskich, aby mógł być utrzymany. Przed podjęciem decyzji analizuje się wyłącznie nowe dowody naukowe uzasadniające wprowadzenie zakazu. Bez dostarczenia stosownej dokumentacji naukowej nie ma mowy o przeciąganiu postępowania. Komisja wyda w takiej sytuacji decyzję nakazującą zniesienie zakazu bez konsultowania sprawy z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności. Niestety Polska nie dysponuje wynikami badań, które pozwoliłyby na przekonanie Komisji i innych Państw Członkowskich UE o celowości ograniczenia stosowania danego produktu GM na terytorium naszego kraju lub jego części.

Sprawy znakowania żywności genetycznie zmodyfikowanej są uregulowane w rozporządzeniu nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy oraz rozporządzeniu nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie możliwości śledzenia i znakowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów genetycznie zmodyfikowanych i zmieniającym dyrektywę 2001/18/WE. W związku z tym nie ma konieczności (a także możliwości) ustalania odrębnych wymagań w przepisach krajowych.

Obowiązek znakowania dotyczy środków spożywczych dostarczanych do konsumenta końcowego lub zakładów zbiorowego żywienia, które zawierają lub składają się z GMO (np. chleb z ziarnami soi GM, wafle wyprodukowane z udziałem mąki kukurydzianej z kukurydzy GM, wędliny z dodatkiem białka sojowego wyprodukowanego z soi GM) lub są wyprodukowane z GMO, lub zawierają składniki wyprodukowane z GMO (np. olej sojowy wyprodukowany z soi GM, majonez z dodatkiem oleju wyprodukowanego z soi GM).

Zgodnie z art. 13 rozporządzenia 1829/2003 w oznakowaniu powyższych środków spożywczych musi być zamieszczona jedna z następujących informacji: „genetycznie zmodyfikowany”, „zawiera genetycznie zmodyfikowaną (tu: nazwa organizmu np. soja)”, „zawiera (tu: nazwa składnika np. olej) wyprodukowany z genetycznie zmodyfikowanej (tu: nazwa organizmu np. soja) lub „wyprodukowany z genetycznie zmodyfikowanej (tu: nazwa organizmu np. soja, burak). Powyższe określenia mogą pojawiać się w przypisie do wykazu składników. W tym przypadku przedsiębiorca jest zobowiązany do ich wydrukowania czcionką przynajmniej tej samej wielkości co wykaz

składników. Jeżeli nie istnieje wykaz składników, określenia te umieszcza się czytelnie na etykiecie. Jeżeli żywność jest oferowana do sprzedaży konsumentowi końcowemu w postaci żywności wstępnie niepakowanej (np. produkty cukiernicze pakowane na miejscu przez sprzedawcę) lub żywności wstępnie pakowanej w niewielkich pojemnikach, z których największa powierzchnia mierzy mniej niż 10 cm², powyższe określenia należy w sposób trwały i widoczny umieścić albo na tabliczce informacyjnej na danej żywności, albo bezpośrednio obok niej, lub na opakowaniu tej żywności, czcionką na tyle dużą by można było je łatwo odnaleźć i odczytać.

W chwili obecnej nie istnieją w Polsce ani w innych krajach UE przepisy regulujące znakowanie produktów pochodzących od zwierząt karmionych paszami genetycznie zmodyfikowanymi. Główną przyczyną, dla której także Komisja Wspólnot Europejskich nie proponuje takich rozwiązań na poziomie wspólnotowym jest fakt, że produkty pochodzące od zwierząt karmionych paszami genetycznie zmodyfikowanymi nie różnią się jakościowo od produktów pochodzących od zwierząt karmionych konwencjonalnymi paszami. Należy tu podkreślić, że materiał genetyczny (DNA) z produktów GM czy też DNA z produktów konwencjonalnych są zawsze trawione w przewodzie pokarmowym zwierząt i ludzi. Nie istnieją dowody wskazujące na to, że materiał genetycznie zmodyfikowany może przedostawać się do mięsa, mleka, jaj lub innych produktów pochodzących od zwierząt karmionych paszami GM.

Ewentualne wymagania dla takiego znakowania musiałyby być jednak wprowadzone na poziomie wspólnotowym. Republika Federalna Niemiec planuje przyjęcie w najbliższym czasie uchwały, której przepisy określą zasady znakowania takich produktów. Będą one posiadały etykiety: „wyprodukowane bez zastosowania technik genetycznie zmodyfikowanych”. Tego rodzaju oznakowanie będzie mogło się znaleźć m.in. na produktach pochodzenia zwierzęcego. Jednak uchwała ta przewiduje, że wyżej wymienione określenie będzie mogło się znaleźć także na produktach pochodzących od zwierząt, które tylko przez określony okres nie będą karmione paszami genetycznie zmodyfikowanymi (np. określenie „wieprzowina wyprodukowana bez zastosowania technik genetycznie zmodyfikowanych” będzie mogło być zastosowane, jeżeli trzoda chlewna nie była karmiona paszami GM na 4 miesiące przed ubojem). Oznacza to, że do pewnego momentu zwierzęta będą mogły jednak spożywać pasze GM, a więc powyższe określenie może wprowadzać w błąd konsumenta (nie tylko niemieckiego, gdyż produkty z takim oznakowaniem będą mogły być wprowadzone również na rynki innych krajów UE). O tym fakcie Polska poinformowała (za pośrednictwem GIS) Komisję Wspólnot Europejskich. Biorąc pod uwagę tę sprawę i ewentualne przyjmowanie przez Państwa Członkowskie UE swoich krajowych przepisów regulujących powyższe kwestie mogłoby dojść do odmiennego znakowania tych samych jakościowo środków spożywczych. Dlatego też najlepszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie jednolitych przepisów dla całej Unii Europejskiej.

Z poważaniem
z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Konserwator Przyrody
dr Maciej Trzeciak

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do wojewody łódzkiego Jolanty Chełmińskiej

Zwrócił się do mnie o pomoc przedsiębiorca, pan Wiesław Jeziorski, który od roku 1989 prowadzi działalność gospodarczą w swojej rodzinnej miejscowości, wsi Karczów. Z opisu sprawy wynika, iż pan Wiesław Jeziorski zwracał się do urzędu wojewódzkiego z prośbą o pomoc. W związku z tym, iż jego prośba została odesłana od Urzędu Gminy w Wielgomłynach, który w tym przypadku jest stroną sporu, chciałbym skierować na ręce Pani Wojewody prośbę o ponowne rozpatrzenie okoliczności przeprowadzenia przetargu oraz przeanalizowanie sytuacji, w jakiej został postawiony przedsiębiorca w tym sporze. Wynik tego sporu wiąże się de facto z powolną likwidacją jego działalności, ze względu na zablokowaną możliwość rozwoju firmy.

Moje szczególne zdziwienie budzi fakt braku przychylności władz gminy dla przedsiębiorcy i jego działalności, w przypadku, gdy na terenie tej gminy działa około pięciu przedsiębiorców zajmujących się sprzedażą produktów rolno-przemysłowych. Oznacza to, że upadek działalności pana Wiesława Jeziorskiego będzie miał dość istotne znaczenie. Co więcej, istnienie działalności gospodarczych na terenie gminy wiąże się nie tylko z korzyścią dla budżetu (podatki), ale także dla mieszkańców, dla których funkcjonowanie kilku podmiotów zajmujących się tą samą lub podobną działalnością przekłada się na większą konkurencję, zarówno cenową, jak i jakościową.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski*

Odpowiedź

Łódź, 11 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie z dnia 21 maja 2008 r. znak: BPS/DSK-043-515/08, niniejszym przedkładam stanowisko, dotyczące sprzedaży, w drodze przetargu nieruchomości, będącej własnością Gminy Wielgomłyny, położonej w miejscowości Karczów.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną poprzez badanie zgodności z prawem uchwał i zarządzeń organów gmin. W przedmiotowej sprawie Rada Gminy Wielgomłyny w dniu 26 września 2006 r. podjęła uchwałę, wyrażającą zgodę na sprzedaż, w drodze przetargowej, opisywanej nieruchomości. Badając legalność tej uchwały Wojewoda Łódzki nie stwierdził okoliczności, które świadczyłyby o jej sprzeczności z prawem. O ustaleniach w tym zakresie, pismem z dnia 21 listopada 2007 r., został również poinformowany Rzecznik Praw Obywatelskich, w związku z wystąpieniem z dnia 11 października 2007 r., znak: RPO-569517-IV/07AB, dotyczącym m.in. omawianej uchwały.

Analizując ponownie sprawę opisywanego przetargu ustalono, że Pan Wiesław Jeziorski w dniu 31 lipca 2007 r. wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyj-

nego w Łodzi na wyżej powołaną Uchwałę Rady Gminy Wielgomłyny, zarzucając jej naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.), w którym przewidziano bezprzetargowy tryb zbywania nieruchomości lub ich części na polepszenie zagospodarowania nieruchomości przyległych. Zgodnie z treścią art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił opisywaną skargę wyrokiem z dnia 24 października 2007 r., w którym wskazano, że „(...) art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami – wobec braku spełnienia przez skarżącego przesłanek w nim zawartych – nie jest przepisem prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie Wiesław Jeziorski mógłby skutecznie żądać od Rady Gminy Wielgomłyny zawarcia z nim umowy sprzedaży ww. działki z pominięciem trybu przetargowego. Z przepisu tego nie wynikają więc dla skarżącego konkretne prawa podmiotowe, które zaskarżona uchwała narusza”.

Od powyższego rozstrzygnięcia Pan Wiesław Jeziorski wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, którego posiedzenie w tej sprawie odbędzie się w dniu 18 lipca 2008 r.

W tym stanie rzeczy, ocena prawidłowości sprzedaży w drodze przetargu nieruchomości, będącej własnością Gminy Wielgomłyny, położonej w miejscowości Karczów, należy obecnie do sądów administracyjnych.

Z poważaniem
WOJEWODA ŁÓDZKI
Jolanta Chełmińska

Oświadczenie senatora Jana Wyrowińskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Szanowny Panie Premierze!

Komisja Europejska w świetle przedstawionego przez Polskę sprawozdania z realizacji w 2007 r. Krajowego Programu Reform (KPR) oraz własnych analiz dokonała oceny postępów naszego kraju w realizacji kluczowych reform strukturalnych. Komisja uznała, że Polska w realizacji swojego KPR poczyniła postęp zaledwie ograniczony. Jednocześnie Komisja uznała, że Polska powinna:

- zwiększyć konsolidację finansów publicznych i uzupełnić zasadę utrzymywania nominalnej kotwicy budżetowej (pułapka deficytu) o dodatkowe mechanizmy zwiększające kontrolę wydatków,
- poprawić warunki ramowe dla rozwoju konkurencji w sektorach sieciowych oraz zdecydowanie kontynuować liberalizację rynków energii,
- kontynuować reformę publicznego sektora badawczego oraz poprawić warunki dla badań i rozwoju w sektorze prywatnym,
- podnieść poziom i skuteczność opartej na modelu flexicurity aktywnej polityki zatrudnienia, wdrożyć strategię uczenia się przez całe życie oraz ulepszyć system edukacji i szkoleń z uwzględnieniem potrzeb rynku pracy.

W świetle tego, jak również w związku z zaleceniem Komisji, by w okresie wdrażania KPR Polska zwróciła szczególną uwagę między innymi na wyzwanie modernizacji infrastruktury transportowej, pozwalam sobie uprzejmie zapytać:

Jakie działania podejmuje rząd, aby w 2008 r. zrealizować wymienione zalecenia Komisji Europejskiej?

Kiedy zostanie przygotowany KPR na lata 2009–2010?

W jaki sposób przy tworzeniu budżetu na 2009 r. będą uwzględniane wymagania wynikające z KPR?

Z wyrazami szacunku
Jan Wyrowiński

Odpowiedź

Warszawa, 23 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

W odpowiedzi na pismo z 21 maja br. (znak: BPS/DSK-043-473/08) dotyczące oświadczenia złożonego przez pana senatora Jana Wyrowińskiego podczas 12. posiedzenia Senatu RP w sprawie odnowionej Strategii Lizbońskiej uprzejmie informuję co następuje:

Rząd z uwagą przyjął rekomendacje oraz obszary monitorowania wskazane przez Komisję Europejską w raporcie z 11 grudnia 2007 r. *Sprawozdanie strategiczne na temat odnowionej Strategii Lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: rozpoczęcie nowego etapu (2008–2010) – Utrzymanie tempa zmian*, zwłaszcza, że stanowiły one podstawę dla rekomendacji w odniesieniu do Polski przyjętych przez Radę Europejską 13–14 marca 2008 r.

W celu jak najlepszej realizacji wskazanych zaleceń Rady Europejskiej, 6 maja br. Rada Ministrów przyjęła *Dokument Implementacyjny Krajowego Programu Reform na*

lata 2005–2008 na rzecz realizacji Strategii Lizbońskiej. Harmonogram działań na I półrocze 2008 r. Dokument przygotowany przez Ministerstwo Gospodarki jest aktualizacją Dokumentu Implementacyjnego Krajowego Programu Reform na lata 2005–2008 na rzecz realizacji Strategii Lizbońskiej (DI) i zawiera szczegółowy wykaz działań podejmowanych przez resorty i urzędy centralne w I połowie br.

Priorytetowe działania Rządu w I półroczu br. stanowią przede wszystkim prace legislacyjne dotyczące upraszczania prawa gospodarczego w ramach tzw. *Pakietu na rzecz rozwoju przedsiębiorczości* obejmującego ustawy: Kodeks pracy, ustawę o stażu absolwenckim, Ordynację podatkową, Kodeks cywilny, Prawo dewizowe, ustawę o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny pod groźbą kary, Prawo upadłościowe naprawcze, Kodeks spółek handlowych, Kodeks postępowania karnego, ustawę o izbach gospodarczych. W ramach zaktualizowanego DI przygotowywane są także rozwiązania prawne, które przyspieszą realizację reformy emerytalnej, przyczyniając się do zwiększenia konsolidacji finansów publicznych i poprawy zarządzania finansami publicznymi. Ponadto zgodnie z rekomendacją Rady Europejskiej dotyczącą reformy publicznego sektora badawczego oraz promowania badań i rozwoju oraz innowacji, na I połowę br. przewidziano m.in. uchwalenie przez Sejm ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, a także szereg działań realizowanych w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka. W odniesieniu do rekomendacji w zakresie rynku pracy i systemu edukacji, zgodnie z harmonogramem na I połowę br. m.in. zaplanowano przyjęcie przez Radę Ministrów *Programu Solidarność pokoleń – Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+*, a także opracowywanie Strategii uczenia się przez całe życie.

Działania na II półrocze 2008 r. oraz na kolejne lata zostaną określone w *Krajowym Programie Reform na lata 2008–2011 na rzecz realizacji Strategii Lizbońskiej (KPR)*. Polski dokument planistyczny Rządu przygotowywany w celu wdrażania kolejnego cyklu odnowionej Strategii Lizbońskiej, obejmuje dodatkowo działania planowane na 2011 r., ze względu na polską Prezydencję w drugiej połowie 2011 r.

Obecnie trwają intensywne prace nad opracowywaniem projektu KPR, m.in. w ramach Międzyresortowego Zespołu do spraw realizacji Strategii Lizbońskiej w Polsce, w skład którego wchodzi sekretarze i podsekretarze stanu ze wszystkich resortów oraz wiceprezesi urzędów centralnych. Podczas prac nad ww. dokumentem, resorty i urzędy centralne wraz ze wskazaniem poszczególnych działań, za które są odpowiedzialne w ramach KPR-u, określają skutki budżetowe realizacji konkretnych zadań.

KPR na lata 2008–2011 oparty będzie przede wszystkim o przyjęte przez Radę Europejską *Zintegrowane Wytyczne w Sprawie Wzrostu Gospodarczego i Zatrudnienia na lata 2008–2010*, rekomendacje oraz obszary monitorowania wskazane w marcu 2008 r. przez Radę Europejską w odniesieniu do Polski, a także *Strategiczny Plan Rządzenia* Rządu Premiera Donalda Tuska. Zgodnie z założeniami nowego KPR-u reformy przeprowadzone zostaną w trzech kluczowych obszarach: aktywne społeczeństwo, innowacyjna gospodarka oraz sprawne instytucje. Ostateczna wersja KPR-u na lata 2008–2011, uwzględniająca uwagi przedstawione w trakcie konsultacji z resortami oraz partnerami społeczno-gospodarczymi, zostanie przedłożona we wrześniu br. do akceptacji Rady Ministrów, a do 15 października br. przekazana zostanie do Komisji Europejskiej.

Waldemar Pawlak

Załącznik

Dokument Implementacyjny Krajowego Programu Reform na lata 2005–2008 na rzecz realizacji Strategii Lizbońskiej. Harmonogram działań na I półrocze 2008 r.

MINISTERSTWO GOSPODARKI

**Dokument Implementacyjny Krajowego Programu Reform
na lata 2005-2008 na rzecz realizacji Strategii Lizbońskiej**

Harmonogram działań na I półrocze 2008 r.

Warszawa, 6 maja 2008 r.

Obszar polityki makroekonomicznej i budżetowej

Priorytet 1. Konsolidacja finansów publicznych i poprawa zarządzania finansami publicznymi

1.1. Optymalizowanie dostępu do świadczeń prowadzących do wcześniejszej dezaktywizacji pracowników

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – przyjęcie przez RM projektu ustawy o zakładach emerytalnych oraz projektu ustawy o zasadach wypłat emerytur kapitałowych – **MPiPS**

I półrocze – przyjęcie projektu ustawy o emeryturach dla niektórych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, tzw. emerytur pomostowych – **MPiPS**

1.2. Doskonalenie systemu ubezpieczeń społecznych rolników

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – prace analityczne i studyjne mające na celu wypracowanie optymalnego kształtu systemu ubezpieczeń społecznych rolników - **MRiRW**

1.3. Reforma systemu rentowego

Harmonogram planowanych działań:

II kwartał – przyjęcie przez RM projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw - **MPiPS**

1.4. Kontynuacja reformy organizacji ochrony zdrowia

Harmonogram planowanych działań:

- przygotowanie pakietu ustaw wprowadzających istotne zmiany w systemie organizacji ochrony zdrowia, określających zakres kompetencji i odpowiedzialności poszczególnych organów władzy publicznej w zakresie ochrony zdrowia, zakres odpowiedzialności i praw pacjentów oraz regulacje dotyczące poszczególnych grup zawodowych w ochronie zdrowia – **MZ**

1.5. Racjonalizacja wydatków publicznych na administrację oraz zwiększenie kontroli nad środkami publicznymi, będącymi w dyspozycji funduszy celowych i agencji państwowych

Harmonogram planowanych działań:

- konsolidacja organów inspekcyjnych – **właściwi ministrowie**
- przeprowadzenie prac analitycznych w celu opracowania rozwiązań prowadzących do poprawy jakości finansów publicznych poprzez zwiększenie efektywności wydatków publicznych - **MF**
- przygotowanie programu racjonalizacji wydatków na funkcjonowanie sprawnej administracji rządowej - **KPRM**

1.6. Dalsza decentralizacja wydatków publicznych

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – przekazanie do regionów dwóch transz dotacji rozwojowej, zgodnie z zapisami kontraktu wojewódzkiego oraz przedstawionym przez regiony zapotrzebowaniem na środki w ramach dotacji rozwojowej – **MRR**

1.7. Wdrażanie systemu wieloletniego planowania budżetowego

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - przeprowadzenie prac analitycznych nad rozwiązaniami poprawiającymi sposób zarządzania finansami publicznymi poprzez wydłużenie okresu obejmowanego projektem planu dochodów i wydatków poszczególnych części budżetowych o kolejne dwa lata po roku budżetowym - **MF**

I półrocze - opracowanie harmonogramu prac nad budżetem zadaniowym na lata 2008-2015:

- stworzenie narzędzia do lepszego planowania wydatków budżetowych i osiągania celów poprzez ich powiązanie z zadaniami i miernikami,
- zwiększenie dyscypliny finansów publicznych,
- użycie bazy mierników określających stopień realizacji priorytetowych zadań,
- stworzenie instrumentu kontroli efektywności działań podejmowanych przez dysponentów i zarządzania realizacją budżetu – **MF**

1.8. Przejęcie standardów unijnych (ESA'95) w zakresie statystyki oraz prognoz z zakresu sektora finansów publicznych

Harmonogram planowanych działań:

- dokończenie prac nad określeniem metodologii dochodów i wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych według ESA'95 – GUS
- uzgodnienie metodologii sporządzania szczegółowej listy podatków i składek na ubezpieczenia społeczne (tablica 9 ESA'95 Transmission Programme) – GUS
- opracowanie metodologii oraz określenie źródeł danych, wykorzystywanych przy sporządzaniu kwartalnych i rocznych rachunków finansowych sektora instytucji rządowych i samorządowych – GUS
- kontynuacja prac nad pozyskiwaniem danych niezbędnych dla właściwej rejestracji w statystykach transferów pomiędzy stroną polską a UE, w tym zgodnie z wymogami EBC – GUS

1.9. Informatyzacja finansów publicznych

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – prace przygotowujące do wdrożenia nowych zasad bankowej obsługi budżetu państwa oraz rozpoczęcia produkcyjnej pracy w systemie TREZOR – MF

1.10. Dalsze wprowadzanie obowiązkowego audytu wewnętrznego w instytucjach publicznych

Harmonogram planowanych działań:

- dalsze prowadzenie koordynacji systemu kontroli finansowej i audytu wewnętrznego, realizowanej poprzez:
- prowadzenie weryfikacji i oceny prawidłowości wykonywania audytu wewnętrznego przez pracowników MF, zmierzające w szczególności do poprawy efektywności audytu wewnętrznego w jednostkach sektora finansów publicznych,
- przeprowadzanie audytów zleconych, koordynowanych przez Ministra Finansów, dzięki którym uzyskiwane będą jednolite wyniki i informacje z jednostek sektora finansów publicznych będące podstawą do podejmowania decyzji w skali całej administracji publicznej – MF

1.11. Ukierunkowanie pomocy publicznej na cele horyzontalne

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - przygotowanie koncepcji badania skuteczności i efektywności pomocy publicznej oraz jej przejrzystości, a także jej przejrzystości, a także wpływu pomocy publicznej na konkurencję – UOKiK

I półrocze – pełne wdrożenie w organach skarbowych systemu SHRiMP w zakresie pomocy publicznej udzielanej przez organy skarbowe i celne - MF

Obszar polityki mikroekonomicznej i strukturalnej

Priorytet 2. Rozwój przedsiębiorczości

2.1. Poprawa jakości regulacji prawnych

Harmonogram planowanych działań:

II kwartał – ocena skutków oraz założeń horyzontalnej ustawy deregulacyjnej – likwidującej lub upraszczającej warunki podejmowania działalności gospodarczej (planowany termin przyjęcia ustawy przez RM – II półrocze 2008 r.) – **MG**

I półrocze – prowadzenie prac legislacyjnych dotyczących uproszczenia prawa gospodarczego w ramach tzw. pakietu na rzecz rozwoju przedsiębiorczości obejmującego ustawy: Kodeks pracy, ustawę o stażu absolwenckim, Ordynację podatkową, Kodeks cywilny, Prawo dewizowe, ustawę o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, Prawo upadłościowe i naprawcze, Kodeks spółek handlowych, Kodeks postępowania karnego, ustawę o izbach gospodarczych (planowany termin wniesienia dokumentu pod obrady RM – I półrocze 2008 r.) – **MG, MI, MS, MPiPS, MF**

I półrocze – wyznaczenie celu redukcji obciążeń w obszarach priorytetowych (środowisko, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, zabezpieczenie społeczne, prawo działalności gospodarczej, prawo probiercze, usługi turystyczne, prawo pracy) oraz określenie priorytetowych aktów prawnych wymagających uproszczenia – **MG, MI, MŚ, MPiPS, MSiT**

2.2. Uproszczenie procedur administracyjnych i obniżenie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej

Harmonogram planowanych działań:

I kwartał – przyjęcie przez RM projektu nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej regulującego m. in. instytucję zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej – **MG**

II kwartał – opracowanie projektu nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie pełnego wdrożenia instytucji jednego okienka dla przedsiębiorców oraz uporządkowania zasad przeprowadzania kontroli u przedsiębiorców – **MG**

- prowadzenie prac nad rozwojem portalu internetowego wspomagającego działanie przedsiębiorców w ubieganiu się o zamówienia publiczne – **UZP**

I półrocze – udostępnienie usług przewidzianych w projekcie e-deklaracje, m.in.: przyjmowanie drogą elektroniczną deklaracji i innych dokumentów, aktualizacja danych rejestracyjnych podatnika – **MF**

2.3. Usprawnienie sądownictwa gospodarczego

Harmonogram planowanych działań:

I kwartał – przyjęcie przez RM nowelizacji prawa upadłościowego i naprawczego, polegającej na usunięciu dostrzeżonych wad i skorygowaniu przepisów zakwestionowanych przez Trybunał Konstytucyjny - **MS**

I półrocze - nowelizacja ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów w zakresie uproszczenia procedury o wpis zastawów rejestrowych, m.in. wprowadzenie możliwości składania wniosków o wpis zastawu drogą elektroniczną - **MS**

I półrocze - nowelizacja Kodeksu postępowania cywilnego zmierzająca do dalszego przyspieszenia i uproszczenia postępowań w sprawach gospodarczych przez wprowadzenie zasady pisemności postępowania w trybie zwykłym oraz ułatwień w przeprowadzaniu dowodów osobowych - **MS**

I półrocze - kolejna nowelizacja Kodeksu postępowania cywilnego, której celem jest przyspieszenie i uproszczenie postępowania upominawczego. Istotą tej zmiany jest wprowadzenie jednego ogólnokrajowego sądu, do którego wnoszone byłyby pozwy w formie elektronicznej. Orzeczenia sądu uprawomocniałyby się w przypadku braku sprzeciwu, a w razie jego wniesienia traciłyby moc – **MS**

- realizacja programu informatyzacji stopniowo we wszystkich sądach w kraju (rejonowych, okręgowych i apelacyjnych) (zadanie realizowane od 2007 r., planowany termin zakończenia do 2009 r.) - **MS**

2.4. Zakończenie głównych procesów prywatyzacyjnych

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - opracowanie programu prywatyzacji na lata 2008-2011, oraz przygotowanie wykazu spółek, które nie będą podlegać prywatyzacji – **MSP**

- dalsze prowadzenie procesów prywatyzacyjnych zgodnie z corocznymi kierunkami prywatyzacji (zadanie realizowane od 2006 r.) – **MSP**

2.5. Zakończenie procesu przekształceń własnościowych przedsiębiorstw państwowych działających na podstawie ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych

Harmonogram planowanych działań:

- kontynuowanie komercjalizacji przedsiębiorstw państwowych działających na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych, dla których MSP jest organem założycielskim – **MSP**

- kontynuowanie realizacji procesu składania przez pozostałe organy założycielskie wniosków do MSP o dokonanie komercjalizacji ich przedsiębiorstw, zgodnie z ustawą z dnia 12 maja 2006 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz zmianie innych ustaw – **MSP**

2.6. Wzmocnienie finansowe funduszy pożyczkowych, poręczeniowych i kapitałowych

Harmonogram planowanych działań:

Fundusze pożyczkowe i poręczeniowe:

- kontynuacja dokapitalizowania funduszy mikropożyczkowych i poręczeniowych w ramach SPO WKP, lata 2004-2006 (poddziałania 1.2.1. i 1.2.2.) – **MG, PARP**
- kontynuacja dokapitalizowania funduszy mikropożyczkowych i poręczeniowych w ramach RPO – **JST**
- wzmocnienie systemu funduszy pożyczkowych i poręczeniowych w ramach NSRO 2007-2013 – **MG, PARP**

Fundusze *venture capital*:

- kontynuacja wdrażania instrumentów wsparcia funduszy *venture capital* w ramach PO IG – **MG**

2.7. Uproszczenie budowlanego procesu inwestycyjnego

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - prace nad założeniami zmian ustawowych w celu usprawnienia procesu inwestycyjnego w budownictwie - **MI**

- opracowanie *Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju* (termin zakończenia realizacji zadania do 2009 r.) - **MRR**

2.8. Wsparcie systemu promocji gospodarczej, w tym systemu obsługi eksporterów, inwestorów, turystyki

Harmonogram planowanych działań:

- uruchomienie realizacji działań PO IG w zakresie promocji gospodarki (priorytet 6) – **MG**
- przygotowanie *Strategii promocji gospodarki polskiej* - **MG**
- opracowanie założeń do ustawy o systemie promocji polskiej gospodarki - **MG**

Działania dodatkowe przyjęte przez RM w październiku 2007 r., ujęte w Raporcie 2007 z realizacji KPR na lata 2005-2008 na rzecz realizacji odnowionej Strategii Lizbońskiej w Polsce (przyjętym przez RM 11 października 2007 r.):

- rozpoczęcie wdrażania koncepcji Pełnomocnika do spraw MSP - **MG**
- rozpoczęcie prac nad budową portalu internetowego wspierającego Pełnomocnika do spraw MSP. Portal będzie integrował w jednym miejscu wszystkie informacje niezbędne dla przedsiębiorców m. in. w zakresie: polityki rządu w zakresie MSP, informacji o funkcjonujących instrumentach wsparcia przygotowywanych na szczeblu krajowym, informacji o funkcjonującym w Polsce systemie instytucji otoczenia biznesu (IOB) oraz ich zakresu usług - **MG**

Priorytet 3. Wzrost innowacyjności przedsiębiorstw

3.1. Rozwój rynku innowacji oraz otoczenia instytucjonalnego służącego współpracy między sferą B+R a gospodarką

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - uchwalenie przez Sejm ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej wprowadzającej nowe zasady udzielania kredytu technologicznego oraz nadawania statusu CBR - **MG**

I półrocze - przyjęcie przez RM projektu dokumentu *Nowe podejście do zamówień publicznych. Zamówienia publiczne a małe i średnie przedsiębiorstwa, innowacje i zrównoważony rozwój*. Dokument określa rekomendacje na rzecz zwiększenia popytu m.in. na rozwiązania innowacyjne, bez tworzenia nadmiernych obciążeń regulacyjnych, wskazuje możliwości dokonywania tzw. „inteligentnych zakupów”, pozwalających stosować inne niż dotychczasowe kryteria wyboru, biorąc pod uwagę: (1) małe i średnie przedsiębiorstwa, (2) innowacje, (3) zrównoważony rozwój, (4) elektronizację oraz (5) kwestie społeczne – **MG, UZP**

I półrocze - rozpoczęcie prac związanych z opracowaniem Planu Działań wynikającego z dokumentu *Nowe podejście do zamówień publicznych. Zamówienia publiczne a małe i średnie przedsiębiorstwa, innowacje i zrównoważony rozwój* – **MG, UZP**

I półrocze - powołanie Rady ds. Innowacyjności i Nauki przy Prezesie Rady Ministrów poprzez przekształcenie Rady Rozwoju Nauki i Techniki. Powołanie Rady pozwoli na zwiększenie koordynacji działań pomiędzy poszczególnymi instytucjami administracji centralnej, a także między administracją centralną i regionalną w zakresie polityk innowacyjności i naukowo-technicznej – **MG**

I półrocze - przyjęcie przez RM Dokumentu Wdrażającego *Kierunki zwiększania innowacyjności gospodarki na lata 2007-2013*. Celem dokumentu jest efektywne przeprowadzenie realizacji założeń strategii i w konsekwencji wzrost innowacyjności przedsiębiorstw. Dokument stanowić będzie narzędzie umożliwiające przeprowadzanie monitoringu i ewaluacji wdrażania strategii – **MG**

I półrocze - ratyfikacja za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie Porozumienia o Europejskim Państwie Współpracującym między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) – **MG, MSZ**

I półrocze - podpisanie Karty Działań w ramach Porozumienia o Europejskim Państwie Współpracującym między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) – **MG**

I półrocze - rozpoczęcie prac na rzecz opracowania *Strategii rozwoju sektora kosmicznego w Polsce* (planowany termin przyjęcia dokumentu przez RM – I półrocze 2009 r.) – **MG**

I półrocze - przyjęcie przez RM projektu rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie dokonywania zgłoszeń wynalazków, produktów leczniczych i produktów ochrony roślin, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i topografii układów scalonych oraz prowadzenia korespondencji w postaci elektronicznej – **MG**

I półrocze - przyjęcie przez RM projektu rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie rejestrów prowadzonych przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej – **MG**

I półrocze - przyjęcie przez RM projektu rozporządzenia RM zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat związanych z ochroną wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i topografii układów scalonych – **MG**

Wdrażanie Narodowego Planu Rozwoju 2004-2006 r.:

SPO-WKP

- w zakresie działań ukierunkowanych na wzmocnienie instytucji otoczenia przedsiębiorstw (działanie 1.1), rozwój Krajowej Sieci Innowacji (działanie 1.2) – **MG, PARP**

- wspieranie powstawania inkubatorów technologicznych i parków naukowo-technologicznych (działanie 1.3) – **MG**

- w zakresie wspierania prac B+R prowadzonych przez przedsiębiorstwa – projekty celowe (działanie 1.4.1) – **MNiSW**

Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego (ZPORR):

I półrocze - realizacja projektów wynikających z Regionalnych Strategii Innowacji – **MRR**

Działania pilotażowe PARP:

I półrocze - przygotowanie do uruchomienia instrumentu na rzecz współpracy mikro i małych przedsiębiorców z jednostkami badawczymi – *Program pilotażowy na lata 2008-2010 Bony na Innowacje* – **MG, PARP**

PO IG:

- uruchomienie działań w ramach PO IG (priorytet 3, 4, 5) – **MG**

- wspieranie finansowania przedsięwzięć innowacyjnych przez fundusze podwyższonego ryzyka przy wykorzystaniu KFK {por. działanie 2.6 oraz poddziałanie 1.2.3. w ramach SPO WKP (wsparcie funduszy kapitału zaangażowanego)} - **MG**

3.2. Wspieranie sfery badawczo-rozwojowej

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - przygotowanie projektu pierwszego strategicznego programu badawczego do realizacji przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (NCBR) – **MNiSW**

Restrukturyzacja sektora jednostek naukowych:

I półrocze - wprowadzenie zmiany zasad przyznawania dotacji na podstawową działalność statutową: modyfikacja będzie polegać na skoncentrowaniu finansowania podmiotowego na najlepszych jednostkach naukowych (w tym jbr), co powinno doprowadzić do konsolidacji jednostek naukowych oraz wzmocnienia tych o najwyższym potencjale (zadanie realizowane od 2007 r.) – **MNiSW**

I półrocze - przygotowanie założeń nowej ustawy o Polskiej Akademii Nauk (PAN) dostosowującej strukturę i zasady funkcjonowania PAN do standardów UE i OECD oraz umożliwiającej koncentrację potencjału naukowo-badawczego (planowany termin przedłożenia RM projektu ustawy – II półrocze 2008 r.) - **MNiSW**

Realizacja polityki naukowej państwa (w szczególności programu *Foresight*), ukierunkowanej na rozwój badań i technologii w dziedzinach zapewniających szybki wzrost gospodarczy:

I półrocze – kontynuacja realizacji Narodowego Programu *Foresight* w trzech polach badawczych: Zrównoważony Rozwój, Technologie Informacyjne i Telekomunikacyjne oraz Bezpieczeństwo – MNiSW

I półrocze - przygotowanie założeń *Strategii rozwoju nauki do 2015 r.* wskazującej główne cele oraz kierunki rozwoju polskiej nauki do roku 2015, a także instrumenty realizacji odpowiadające zmianom zachodzącym w jej otoczeniu prawnym, ekonomicznym i organizacyjnym (planowany termin przyjęcia przez RM dokumentu – I półrocze 2008 r.) – MNiSW

Wspieranie międzynarodowej współpracy badawczej i rozwojowej, w szczególności promowanie udziału przedsiębiorców w programach i inicjatywach europejskich:

I półrocze - prowadzenie akcji informacyjno-szkoleniowej na temat 7. Programu Ramowego (priorytety, instrumenty finansowe, zasady uczestnictwa) – MNiSW

I półrocze - prowadzenie działań wspomagających uczestnictwo w programach UE: opracowanie założeń i wdrożenie konkursu „Granty na granty” – wsparcie w zakresie przygotowania wniosków projektowych do programu szczegółowego „Współpraca” 7. Programu Ramowego – MNiSW

I półrocze - opracowanie i wdrożenie założeń konkursu na prace mające na celu zwiększenie uczestnictwa jednostek naukowych w programach badawczych UE lub innych programach współfinansowanych z zagranicznych źródeł niepodlegających zwrotowi – MNiSW

Inwestycje w infrastrukturę badawczo-rozwojową, służące prowadzeniu użytecznych gospodarczo prac B+R, realizowanych przez jednostki naukowe:

I półrocze - realizacja programów: Wsparcie międzynarodowej mobilności naukowców, Wspieranie rozwoju młodych doktorów - finansowanie badań wybitnych młodych naukowców – MNiSW

I półrocze - przygotowanie *Założeń ustawy o finansowym wsparciu programu rozwoju badań poznawczych w Polsce* (planowany termin przedłożenia RM założeń do ustawy – II półrocze 2009 r.) – MNiSW

- kontynuacja realizacji działania 1.4. w ramach SPO WKP – MNiSW, MRR

- uruchomienie działań realizowanych w ramach PO IG (1 i 2 osi priorytetów) – MRR, MNiSW

3.3. Rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych w gospodarce i administracji

Harmonogram planowanych działań:

II kwartał - przedłożenie pod obrady RM *Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce na lata 2007-2013* - MSWiA

II kwartał - wybór krajowego koordynatora oraz rady programowej *Programu szkoleń z zakresu wykorzystania technologii informatycznych dla urzędników administracji rządowej i samorządowej* - CORA – MSWiA

II kwartał - opracowanie *Planu Informatyzacji Państwa na lata 2007-2010* (termin zakończenia: koniec 2008 r.) – MSWiA

II kwartał – przyjęcie przez RM *Programu działań na rzecz wspierania elektronicznego handlu i usług* - MG

II kwartał - realizacja projektu PESEL 2: przeprowadzenie postępowań przetargowych na komponenty systemu, analiza i dokonanie niezbędnych zmian legislacyjnych, wdrożenie systemu PESEL 2 na poziomie gminnym i centralnym, uruchomienie usług elektronicznych dla przedsiębiorców – MSWiA

I półrocze – wprowadzenie zmian w ustawie Prawo zamówień publicznych, mających na celu rozszerzenie zastosowania nowych elektronicznych technik i metod udzielania zamówień publicznych – UZP

I półrocze - wdrożenie systemu ePUAP – MSWiA

I półrocze - kontynuacja prac nad projektem ePUAP2 - MSWiA

I półrocze - faza utrzymania, rozwoju i spłaty rat wynikających z kontraktu z wykonawcą systemu CEPIIK (termin zakończenia: do 2009 r.) – MSWiA

I półrocze - uruchomienie procedury konkursowej w ramach 8 osi priorytetowej w ramach PO IG – MSWiA, MRR

I półrocze – kontynuacja prac w zakresie wprowadzania systemów informatycznych w ochronie zdrowia - MZ

3.4. Ułatwienie wykorzystania eko-technologii, wspieranie efektywności energetycznej oraz kogeneracji

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – kontynuacja realizacji działania 2.4. w ramach SPO WKP w zakresie dostosowania przedsiębiorstw do wymogów ochrony środowiska, w tym w zakresie zmiany technologii - poddziałanie 2.4.1., 2.4.2., 2.4.4.; w zakresie kogeneracji – poddziałanie 2.4.3 (zadanie realizowane od 2005 r.) – MŚ

I półrocze - realizacja zadań w ramach Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) i Norweskiego Mechanizmu Finansowego (NMF), w zakresie zwiększania efektywności energetycznej - Priorytet 2.1., 2.2., 2.6., w zakresie tzw. zazieleniania zamówień publicznych - Priorytet 2.2., w zakresie zmniejszania energo-, materiało- i wodochłonności produkcji – Priorytet 2.2., 2.6., w zakresie gromadzenia i upowszechniania informacji, np. o BAT i o czystszej produkcji – Priorytet 2.8 (zadanie realizowane od 2005 r.) - MŚ, MRR

I półrocze - przygotowanie *Programu na rzecz wzorców zrównoważonej produkcji i konsumpcji* (planowany termin przyjęcia dokumentu przez RM – II półrocze 2008 r.) - MG

I półrocze - uruchomienie realizacji działań w ramach PO IiŚ (priorytet 4, 9, 10) oraz PO IG (priorytet 4) - MŚ, MG, MRR

- realizacja zadań objętych Planem Działań w zakresie zielonych zamówień publicznych, przyjętym przez KERM dnia 30 stycznia 2007 r. – **UZF**
- kontynuacja akcji promocyjnej dotyczącej wspólnotowego oznakowania ekologicznego skierowanej do producentów, konsumentów, administracji publicznej oraz organizacji ekologicznych - **PCBC**

Priorytet 4. Rozwój i modernizacja infrastruktury oraz zapewnienie warunków konkurencji w sektorach sieciowych

INFRASTRUKTURA

4.1. Tworzenie nowoczesnej sieci transportowej (drogi, lokalny transport publiczny, koleje, porty lotnicze, porty morskie)

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - realizacja projektów drogowych, kolejowych (finansowanych z udziałem środków UE z FS) i lotniczych oraz zakończenie realizacji części projektów drogowych, kolejowych i infrastruktury dostępu do portów morskich finansowanych z udziałem środków UE ze SPOT – **MI, MRR**

I półrocze – przygotowanie dokumentu pod nazwą *Szczegółowy plan realizacji strategii rozwoju portów morskich do 2015 roku* - **MI**

– realizacja działań w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR): działanie 1.1. Modernizacja i rozbudowa regionalnego układu transportowego i 1.6. Rozwój transportu publicznego w aglomeracjach oraz działanie 3.1. Obszary wiejskie, 3.2. Obszary podlegające restrukturyzacji i 3.3. Zdegradowane obszary miejskie, przemysłowe i powojenne - **MRR**

- uruchomienie realizacji działań w ramach PO IiŚ (priorytet 6, 7, 8) – **MI, MRR**

4.2. Restrukturyzacja i przekształcenia własnościowe sektora paliwowo-energetycznego

Harmonogram planowanych działań:

Elektroenergetyka:

I półrocze - prywatyzacja przedsiębiorstw sektora, z wyjątkiem operatorów przesyłowych - zgodnie z *Programem dla elektroenergetyki*, przyjętym przez RM dnia 28 marca 2006 r. (zadanie realizowane od 2006 r.) – **MSP**

I półrocze - kontynuacja restrukturyzacji zatrudnienia odpowiednio do potrzeb produkcyjnych, z jednoczesnym zapewnieniem wzrostu wydajności i efektywności pracy w przedsiębiorstwach górniczych i elektroenergetycznych – **MG, MSP**

Gazownictwo:

Zrealizowano działania zaplanowane w KPR na lata 2005-2008.

4.3. Wsparcie budowy i modernizacji infrastruktury energetycznej

Elektroenergetyka

Harmonogram planowanych działań:

II kwartał – przyjęcie przez RM projektu ustawy o efektywności energetycznej - **MG**

I półrocze - uruchomienie działań w ramach PO IiŚ (priorytet 9)– **MG, MRR**

Gaz ziemny

Harmonogram planowanych działań:

- uruchomienie realizacji działań w ramach PO IiŚ - **MG, MRR**
- kontynuacja budowy oraz rozbudowy podziemnych magazynów gazu ziemnego - **MG**
- kontynuacja budowy sieci przesyłowej gazu ziemnego – **MG**
- kontynuacja budowy sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego – **MG**
- umożliwienie importu skroplonego gazu ziemnego (LNG) – **MG**

4.4. Wspomaganie rozwoju odnawialnych źródeł energii (OZE)

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – kontynuacja realizacji działań w ramach ZPORR : działanie 3.1. Obszary wiejskie, 3.2. Obszary podlegające restrukturyzacji oraz działanie 1.2. Infrastruktura ochrony środowiska – **MRR**

I półrocze - uruchomienie realizacji działań w ramach PO IiŚ obejmujących wsparcie w zakresie zwiększenia wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, w tym biopaliw - **MG, MRR**

4.5. Poprawa dostępności mieszkań dla obywateli oraz budowa i modernizacja infrastruktury sanitacji

4.5.1. Poprawa dostępności mieszkań dla obywateli

Harmonogram planowanych działań:

Brak działań zaplanowanych na I półrocze 2008 r. Realizacja dalszych działań planowana jest w ramach Krajowego Programu Reform na lata 2008-2011.

4.5.2. Budowa i modernizacja infrastruktury sanitacji

Harmonogram planowanych działań:

- kontynuacja realizacji działań w ramach ZPORR - działanie 1.2. Infrastruktura ochrony środowiska, działanie 3.1. Obszary wiejskie oraz działanie 3.2. Obszary podlegające restrukturyzacji – **MRR**

4.6. Upowszechnienie i rozwój Partnerstwa Publiczno-Prywatnego (PPP)

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - dokonanie zmian w prawie sprzyjających rozwojowi partnerstwa publiczno-prywatnego - **MG**

I półrocze - promocja partnerstwa publiczno-prywatnego, w szczególności poprzez współfinansowanie szkoleń, konferencji oraz projektów pilotażowych - **MG**

LIBERALIZACJA RYNKÓW SIECIOWYCH

4.7. Wprowadzenie konkurencyjnego rynku energii elektrycznej i gazu ziemnego

Energia elektryczna

Harmonogram planowanych działań:

II kwartał - opracowanie przez grupę roboczą Zespołu Sterującego do Spraw Realizacji Programu dla elektroenergetyki projektów aktów prawnych zapewniających odbiorcom słabym ekonomicznie właściwy poziom ochrony na konkurencyjnym rynku energii elektrycznej oraz nadających Prezesowi URE odpowiednią rolę i narzędzia regulacyjne na takim rynku – **MG, URE**

II kwartał - wzmocnienie pozycji odbiorcy na rynku energii elektrycznej, w tym ochrona odbiorcy najsłabszego - **URE**

II kwartał - wzmocnienie pozycji regulatora poprzez zastosowanie instrumentów nadzoru i regulacji - **URE**

I półrocze - dokonanie przeglądu istniejących regulacji pod kątem możliwości korzystania przez odbiorców z zasady TPA, czyli swobodnego wyboru dostawcy oraz podjęcie działań wynikających z przeprowadzonej analizy – **MG, URE**

- powołanie Zespołu ds. ochrony konkurencji i odbiorców energii elektrycznej - **URE**

- opracowanie propozycji zmian regulacji ustawowych oraz projektów nowych rozwiązań dotyczących ochrony odbiorcy, w tym odbiorcy wrażliwego, niezależności regulatora i zasad funkcjonowania rynku hurtowego i bilansującego - **URE**

- opracowanie przez właściwe organy i przyjęcie przez RM projektów nowelizacji ustaw umożliwiających wzmocnienie pozycji odbiorców niezależności regulatora i zmiany zasad funkcjonowania rynku energii elektrycznej w zakresie niezbędnym w tworzeniu zliberalizowanego rynku energii w uzgodnieniu programu z Komisją Europejską
- URE

Gazownictwo

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – wydanie regulacji prawnych dotyczących szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego – **MG**
– wyznaczenie przez Prezesa URE operatorów systemów magazynowania gazu ziemnego - **MG, URE**

4.8. Liberalizacja transportu kolejowego

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze – przekazanie RM dokumentu pn. *Master Plan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku* - **MI**

4.9. Stworzenie warunków dla efektywnej konkurencji na rynku telekomunikacyjnym

Harmonogram planowanych działań:

II kwartał – przedstawienie RM oraz przesłanie do Parlamentu projektu ustawy zmieniającej ustawę Prawo telekomunikacyjne w zakresie pełniejszego dostosowania do przepisów unijnych – **MI**

I półrocze – przygotowanie projektu ustawy zmieniającej ustawę Prawo telekomunikacyjne oraz podjęcie konsultacji społecznych nad tym projektem, głównie w zakresie przepisów nie odnoszących się do regulacji unijnych - **MI**

I półrocze - zakończenie I rundy analiz rynków określonych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 25 października 2004 r. w sprawie określenia rynków właściwych podlegających analizie przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty. W wyniku zakończenia I rundy analiz rynków wyłonione będą podmioty, na które nałożone zostaną obowiązki regulacyjne - **UKE**

I półrocze - zapewnienie użytkownikom końcowym danego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego możliwości komunikowania się z użytkownikami innego przedsiębiorcy - **UKE**

I półrocze - zapobieganie dyskryminacji przez operatora zasiedziałego (posiadającego pozycję znaczącą na większości rynków właściwych) innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych - **UKE**

I półrocze - rozpoczęcie konsultacji w sprawie wskaźników jakości publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych i przedstawienie materiału do opracowania projektu rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych do realizacji art. 63 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne - UKE

4.10. Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe w radiofonii i telewizji

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - przygotowanie dokumentu określającego plan przejścia na emisję cyfrową w telewizji naziemnej wraz z projektem stosownych zmian legislacyjnych oraz koncepcją przyszłego zagospodarowania tzw. dywidendy cyfrowej – MI, MKiDN, UKE

4.11. Rozwój usług rynku pocztowego

Harmonogram planowanych działań:

I kwartał - przyjęcie przez RM ustawy o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” - MI

Obszar polityki rynku pracy

Priorytet 5. Tworzenie i utrzymanie nowych miejsc pracy oraz zmniejszanie bezrobocia

5.1. Obniżenie obciążeń nakładanych na pracowników o najniższych dochodach

Harmonogram planowanych działań:

Zrealizowano działanie zaplanowane w KPR na lata 2005-2008 w zakresie obniżenia składek rentowych i zmiany podatku PIT.

5.2. Wdrożenie nowych rozwiązań organizacyjno-finansowych zapewniających zwiększenie dostępu do usług rynku pracy świadczonych na rzecz bezrobotnych, poszukujących pracy i pracodawców

Harmonogram planowanych działań:

- ułatwienie i monitorowanie wdrażania rozporządzenia w sprawie standardów usług oraz rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia przez publiczne służby zatrudnienia usług rynku pracy. Przygotowywanie i upowszechnianie komentarzy ułatwiających stosowanie rozporządzeń - MPiPS

I półrocze - opracowanie nowych rozwiązań organizacyjnych dotyczących funkcjonowania urzędów pracy w projekcie nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – MPiPS

5.3. Wzbogacenie oferty i podwyższenie jakości usług świadczonych przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - przygotowanie propozycji rozwiązań prawnych uwzględniających:

- a) poszerzenie kręgu osób korzystających z usług urzędów pracy,
- b) zwiększenie różnorodności form wsparcia udzielanego przez urzędy pracy,
- c) rozszerzenie formuły indywidualizacji świadczonych usług – MPiPS

I półrocze - koordynowanie udziału publicznych służb zatrudnienia w sieci EURES i rozwój usług EURES – MPiPS

I półrocze - przeprowadzenie analizy pomocy pracodawcom w doborze pracowników w ramach świadczenia poradnictwa zawodowego i informacji zawodowej - MPiPS

5.4. Poprawa informacji o rynku pracy

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - rozpoczęcie prac nad systemem internetowego upowszechniania informacji zawodowej – MPiPS

- doskonalenie monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych – MPiPS

5.5. Aktywizacja osób z grup znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji na rynku pracy

Harmonogram planowanych działań:

I półrocze - przygotowanie projektu nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Regulacje prawne wprowadzone ustawą m. in. zintensyfikują działania na rzecz aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem i intensyfikowaniem działań wobec osób powyżej 50 roku życia mających na celu zwiększenie zatrudnienia w tej grupie wiekowej - MPiPS

I półrocze - kontynuacja działań w zakresie rozwoju zatrudnienia socjalnego w ramach Programu Aktywne Formy Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu oraz Programu Wspierania Spółdzielczości Socjalnej – MPiPS

I półrocze – przedłożenie RM projektu Programu Solidarność pokoleń – Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+, którego celem jest zwiększenie

wskaźnika zatrudnienia wśród osób po 50-tym roku życia poprzez wspieranie zatrudnialności i zatrudnienia tych osób, w tym: zwiększanie zachęt do zatrudniania osób w wieku 50+ przez przedsiębiorców i działania sprzyjające poprawie kwalifikacji, umiejętności i efektywności pracy tych osób - MPiPS

5.6. Aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych

Harmonogram planowanych działań:

Nie zrealizowano działania zaplanowanego w KPR na lata 2005-2008 związanego z wprowadzeniem nowej ustawy o wspieraniu zatrudnienia i integracji osób niepełnosprawnych.¹ Brak działań zaplanowanych na I półrocze 2008 r. Realizacja dalszych działań planowana jest w ramach Krajowego Programu Reform na lata 2008-2011.

Priorytet 6. Poprawa zdolności adaptacyjnych pracowników i przedsiębiorstw poprzez inwestowanie w kapitał ludzki

6.1. Zwiększanie elastyczności i różnicowania form zatrudnienia i organizacji pracy

Harmonogram planowanych działań:

Zrealizowano działania zaplanowane w KPR na lata 2005-2008.

6.2. Inwestowanie w kapitał ludzki

Harmonogram planowanych działań:

Działania na rzecz dostosowania kształcenia zawodowego i ustawicznego do potrzeb rynku pracy w okresie:

I półrocze - rozpoczęcie prac mających na celu utworzenie i wdrożenie Krajowych Ram Kwalifikacji, w tym m.in. rozwijanie standardów kwalifikacji zawodowych (zadanie realizowane od 2006 r.) - MEN, MNiSW

I półrocze – opracowanie ponadsektorowej *Strategii uczenia się przez całe życie* z uwzględnieniem doświadczeń i wniosków wynikających z realizacji działań określonych w *Strategii rozwoju kształcenia ustawicznego do roku 2010*, w tym projektowanie zachęt do kształcenia ustawicznego i popularyzacja idei uczenia się przez całe życie – MEN, MNiSW

¹ Wprowadzenie ustawy nie zostało zrealizowane z powodu przesunięcia przez Komisję Europejską prac nad nowym rozporządzeniem w sprawie wyłączeń blokowych, którego wejście w życie determinuje prace nad projektem ustawy.

Działania na rzecz rozwoju kształcenia zawodowego i ustawicznego przy wykorzystaniu środków z EFS (2005-2007):

I półrocze – realizacja działań w ramach ZPORR – Priorytet 2 Wzmocnienie rozwoju zasobów ludzkich w regionach, działanie 1. Rozwój zawodowy dostosowujący zasoby ludzkie do regionalnego rynku pracy, działanie 2. Reorientacja zawodowa, działanie 3. Rozwój kadr regionalnej gospodarki - **MRR**

I półrocze - opracowanie i upowszechnienie materiałów metodycznych i dydaktycznych do planowania kariery zawodowej uczniów - **MEN**

- przygotowanie modułowych programów do kształcenia zawodowego poprawiających zdolności adaptacyjne systemu do zmian na rynku pracy - **MEN**

- wyposażenie centrów kształcenia ustawicznego, centrów kształcenia praktycznego oraz szkół prowadzących kształcenie zawodowe w specjalistyczne stanowiska do przeprowadzania zewnętrznych egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe - **MEN**

- realizacja działań określonych w *Strategii rozwoju kształcenia ustawicznego do roku 2010*, przy wykorzystaniu środków z EFS, służących:

a) podnoszeniu jakości kształcenia ustawicznego poprzez doskonalenie systemu akredytacji instytucji prowadzących kształcenie ustawiczne w formach pozaszkolnych (zadanie realizowane od 2006 r.) – **MEN**

b) zwiększaniu dostępności do kształcenia ustawicznego poprzez opracowanie programów do kształcenia na odległość (zadanie realizowane od 2006 r.) - **MEN, MNiSW**

Działania na rzecz rozwoju kształcenia zawodowego i ustawicznego przy wykorzystaniu środków z EFS (2007-2013 r.):

- tworzenie Krajowych Ram Kwalifikacji, w tym m.in. rozwijanie standardów kwalifikacji zawodowych - **MEN, MPiPS, MNiSW**

- dostosowanie kształcenia do potrzeb rynku pracy – **MNiSW, MEN**

- podniesienie atrakcyjności kształcenia w obszarze nauk matematyczno-przyrodniczych i technicznych na wszystkich poziomach kształcenia – **MNiSW, MEN**

- podniesienie kwalifikacji kadr sektora B+R w zakresie współpracy z gospodarką oraz marketingu i komercjalizacji badań naukowych - **MNiSW**

Informacja z realizacji działań zawartych w niniejszym Harmonogramie zostanie przedstawiona Radzie Ministrów w sprawozdaniu obejmującym I półrocze 2008 r.

Oświadczenie senatora Jana Wyrowińskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Z informacji, które przekazało mi Stowarzyszenie Rodzin Dyplomatów RP, wynika, że status rodzin dyplomatów polskich jest znacznie gorszy niż status rodzin dyplomatów pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej. Nie dość, że pensje naszych dyplomatów należą do jednych z najniższych w Europie, to oni oraz członkowie ich rodzin są pozbawieni wielu podstawowych świadczeń. Najbardziej dotkliwy jest brak zasiłków rodzinnych oraz rekompensaty utraconych praw emerytalnych przez współmałżonków towarzyszących dyplomatom, którzy przerywają własną karierę zawodową, często nie mają możliwości zatrudnienia w ambasadzie, a po powrocie do kraju nie przysługuje im nawet zasiłek dla bezrobotnych na okres poszukiwania nowej pracy. Nie mają zagwarantowanego powrotu do pracy, a jak twierdzą, trudniej znaleźć pracę im niż osobom pozostającym w kraju. W przeciwieństwie do Polski, w większości krajów europejskich pokrywane są koszty przedszkoli i szkół, jeżeli dzieci przebywają z rodzicami na placówce, a często również szkół z internatem, w wypadku gdy pozostają w kraju. Powszechną praktyką, której niestety nie ma w Polsce, jest również pokrywanie raz w roku kosztów podróży urlopowej całej rodziny do kraju.

Istniejąca sytuacja stawia polskich dyplomatów w gorszej sytuacji w stosunku do pozostałych, w szczególności reprezentujących państwa członkowskie Unii Europejskiej. Jest ona trudna do zaakceptowania, ponieważ godzi w prestiż naszego państwa.

Zapytuję zatem, jakie kroki zamierza Pan przedsięwziąć, aby zmienić istniejący stan rzeczy.

Z wyrazami szacunku
Jan Wyrowiński

Odpowiedź

Warszawa, 24 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Jana Wyrowińskiego (pismo nr BPS/DSK-043-493/08 z dnia 15 maja br.) w sprawie statusu rodzin polskich dyplomatów, przekazuję poniżej następujące wyjaśnienia.

Kierownictwo resortu spraw zagranicznych docenia zainteresowanie i podziela troskę Pana Senatora Jana Wyrowińskiego o rozwiązanie problemów socjalno-bytowych członków polskiej służby zagranicznej oraz ich rodzin i ma świadomość konieczności podjęcia kroków zmierzających do polepszenia warunków materialnych, w jakich przychodzi im wykonywać obowiązki zawodowe.

Mimo sygnalizowanych w exposés kolejnych ministrów spraw zagranicznych potrzeb podjęcia działań w skali państwa, mających na celu zwiększenia nakładów na polską dyplomację, od wielu lat przeznaczane środki są bardzo niskie zarówno w skali

europiejskiej, jak i w stosunku do PKB i budżetu państwa. Najbardziej dotkliwym tego skutkiem są, odbiegające znacznie od poziomu zagranicznych odpowiedników, zarobki członków polskiej służby zagranicznej. Pensje naszych dyplomatów są nie tylko wielokrotnie niższe od uposażeń dyplomatów „starych” krajów Unii, ale również bardzo niekorzystnie wypadają na tle nowych państw UE, a nawet najbliższego otoczenia, czyli państw Grupy Wyszehradzkiej (polscy dyplomaci zarabiają o ok. 30% mniej niż ich czescy czy węgierscy koledzy i średnio zaledwie 1/5 tego, co otrzymują dyplomaci włoscy, francuscy czy niemieccy). Kwestia wynagrodzeń jest niezwykle problematyczna w przypadku pracowników niższego szczebla, co szczególnie w przypadku pracy w krajach zachodnich, o stosunkowo wysokich kosztach utrzymania, zmusza do życia na bardzo oszczędnym poziomie. Należy mieć także świadomość, że biorąc pod uwagę konkurencyjność warszawskiego rynku pracy, również w centrali MSZ poziom zarobków nie tylko skutecznie zniechęca młodych ludzi do podejmowania pracy w polskiej służbie zagranicznej (obserwowany jest spadek zainteresowania przy ogłaszanych przez MSZ naborach do pracy), ale w wielu wypadkach powoduje nawet odpływ wykwalifikowanej kadry do innych instytucji.

Różnice w poziomie uposażeń w porównaniu ze służbami dyplomatycznymi innych państw uwidaczniają się nie tylko w zarobkach, ale także w pakietach socjalnych, zakresie świadczeń zdrowotnych, refundowaniu przyjazdów do kraju czy refundowaniu kosztów szkoły międzynarodowej dla dzieci. W przeciwieństwie do niemal wszystkich krajów Unii, polscy dyplomaci nie otrzymują żadnych dodatków na dzieci i niepracujących współmałżonków. Wyjątek stanowią żony kierowników placówek, które otrzymują wprawdzie niewielki dodatek, ale mają całkowity zakaz podejmowania jakiegokolwiek pracy zawodowej.

W obecnych warunkach, wyjazd na placówkę oznacza przede wszystkim rewolucję w życiu rodziny. Współmałżonek dyplomaty musi pozostawić swoją pracę bez gwarancji, że będzie mógł pracować za granicą. Nawet jeśli dostanie urlop bezpłatny na czas wyjazdu, nie ma pewności, że po powrocie zostanie ponownie zatrudniony. Nagminnie więc współmałżonkowie, którzy mają dobrą pracę w kraju nie decydują się na wyjazd za granicę nie mając możliwości podjęcia pracy na miejscu i nie otrzymując żadnego zasiłku ani rekompensaty finansowej wynikającej z tej sytuacji. Niepracujący współmałżonkowie polskich dyplomatów podczas pobytu na placówce nie mają nawet opłacanych składek emerytalnych. W przypadku rozwodów, a te niestety zdarzają się w tej grupie zawodowej dość często, w związku ze specyfiką pracy i częstymi rozłąkami, współmałżonki dyplomatów, które z racji towarzyszenia mężowi podczas pobytów za granicą nie miały szansy na wypracowanie emerytury, pozostają w bardzo trudnej sytuacji materialnej.

Wspomnieć w końcu należy o sytuacji dzieci, które wraz z wyjazdem z rodzicami opuszczają swoje dotychczasowe środowisko szkolne i muszą przystosować się do nauki w innym języku i innym systemie edukacyjnym. Na placówce nie zawsze zapewniona jest edukacja taka, jaką wybiorą rodzice. Zdarza się, że dzieci skazane są na lokalne szkoły reprezentujące znacznie niższy poziom niż szkoła polska. Ponowne przystosowanie się do wymagań szkoły polskiej po powrocie do kraju jest często bardzo bolesne.

Odnosząc się kroków podejmowanych przez MSZ w kierunku polepszenia opisanej powyżej sytuacji pragnę wskazać, że ministerstwo udzielało już kilkakrotnie odpowiedzi na podobne zapytania poselskie czy senatorskie. Powtórzyć za nimi należy, że najpilniejszą rzeczą wydaje się być rozpatrzenie kwestii podniesienia uposażeń pracowników polskich placówek zagranicznych, co najmniej do poziomu średnich uposażeń pracowników odpowiednich stopni z państw Grupy Wyszehradzkiej. Uwzględniając istniejące różnice należałoby zwiększyć wydatki na ten cel o ok. 30% w części 45 budżetu państwa. Analogicznego wzrostu wymagać będą wydatki innych części budżetu państwa, w ramach których przewidywane jest finansowanie uposażeń pracowników polskich placówek zagranicznych. Taka kalkulacja kosztów wyłania się z porównania wysokości średnich uposażeń pracowników polskich placówek zagranicznych poszczególnych stopni ze średnimi uposażeniami osiąganymi przez pracowników pozostałych państw Grupy Wyszehradzkiej (Czechy, Słowacja, Węgry).

W zakresie pozostałych zmian dotyczących dodatków rodzinnych, odprowadzania składek emerytalno-rentowych za niepracujących współmałżonków dyplomatów oraz zmniejszenia lub nawet zniesienia opodatkowania dodatku zagranicznego, uprzejmie informuję, że ich przeprowadzenie możliwe jest jedynie w oparciu o przyjęcie nowej regulacji ustawowej dotyczącej służby zagranicznej oraz nowelizację szeregu innych aktów prawnych, w szczególności ustaw podatkowych.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych prowadzi już od dłuższego czasu prace nad nową ustawą o służbie zagranicznej. Poniżej przedstawiam katalog sześciu zmian, których wprowadzenie zamierzone jest w ramach nowelizacji ustawy o służbie zagranicznej oraz aktów wykonawczych.

1. Ubezpieczenie niepracujących współmałżonków członków służby zagranicznej.

W chwili obecnej niepracujący współmałżonkowie członków służby zagranicznej nie są objęci systemem obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Ustawa przewiduje jedynie możliwość skorzystania przez te osoby z dobrowolnego ubezpieczenia społecznego, co nie stanowi dla członków służby zagranicznej ani dostatecznej gwarancji socjalnej, ani nie odpowiada rozwiązaniom stosowanym wobec rodzin dyplomatów przez ustawodawstwa innych państw członkowskich UE. Postulowanym rozwiązaniem jest objęcie tej grupy osób obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, finansowanym przez pracodawcę, obliczanym od podstawy wymiaru składki odpowiadającej wysokości średniego, prognozowanego wynagrodzenia.

2. Wprowadzenie nowego świadczenia w postaci dodatku na niepracującego współmałżonka członka służby zagranicznej.

W chwili obecnej dodatek na niepracującego współmałżonka przysługuje wyłącznie kierownikom placówek zagranicznych. Rozwiązanie to, jakkolwiek słuszne i pożądane, jest dalece niewystarczające, gdyż – jak wcześniej wskazywałem – w podobnej sytuacji znajdują się rodziny innych pracowników placówek zagranicznych. Jednym ze skutków tego rozwiązania jest naturalny trend poszukiwania możliwości zatrudnienia niepracującego współmałżonka na placówce zagranicznej na stanowisku personelu obsługi. Najczęściej nie przynosi to jednak realnych korzyści służbie zagranicznej. Zdecydowanie należy odwrócić tę tendencję przez stworzenie ustawowej gwarancji otrzymania rekompensaty braku zatrudnienia współmałżonka w okresie pełnienia służby poza granicami kraju. Uprawnienie to będzie dotyczyło rzecz jasna wyłącznie tych współmałżonków, którzy przebywają razem z uprawnionym członkiem służby zagranicznej na placówce zagranicznej.

3. Podwyższenie i urealnienie wysokości dodatku służby zagranicznej.

Dodatek służby zagranicznej, będący – co do zasady – odpowiednikiem dodatku służby cywilnej, przez dwa lata od wejścia w życie ustawy o służbie zagranicznej był naliczany w jednolitej dla wszystkich stopni dyplomatycznych, zaniżonej stawce, a następnie od 1 stycznia 2005 r. został ustalony w przedziale od 0,18 do 0,23 kwoty bazowej (wobec zakładanego jeszcze w 2002 r. przedziału 0,23–1,25). W efekcie różnica w dodatku służby zagranicznej pomiędzy najniższym stopniem dyplomatycznym – attache a ambasadorem tytularnym wynosi obecnie kilkadziesiąt złotych, co jest tym bardziej ironiczne, że zgodnie z założeniami to właśnie dodatek służby zagranicznej miał być czynnikiem wartościującym pozycję w służbie zagranicznej i zachęcającym do awansu na wyższy stopień dyplomatyczny. Postulowane rozwiązanie zakłada zwiększenie wysokości tego dodatku w poszczególnych stopniach dyplomatycznych w przedziale 0,3–0,65 kwoty bazowej.

4. Zwolnienie z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych dodatku zagranicznego (walutowego) do wysokości jednej diety za każdy dzień pobytu za granicą, w którym podatnik pozostawał w stosunku pracy.

Z początkiem 2004 r. zniesiono wcześniej obowiązujące zwolnienie podatkowe od części dochodów otrzymywanych przez pracowników placówek zagranicznych, co przyniosło skutek w postaci tzw. ubruttowienia płac członków służby zagranicznej, czemu nie towarzyszyło jednak objęcie dodatku zagranicznego przez składkę na ubezpieczenie społeczne. Od tego czasu radykalnie wzrosły koszty pracy w resorcie spraw zagranicznych, co znacznie utrudniło efektywne i elastyczne gospodarowanie ograniczonymi środkami na wynagrodzenia.

Skutkiem opodatkowania dodatku zagranicznego jest znacznie wcześniejsze w stosunku do pozostałych pracowników sfery budżetowej osiąganie przez pracowników kolejnych progów podatkowych, skutkujące z jednej strony automatycznym obłożeniem wyższą stawką opodatkowania każdego dodatkowego dochodu osiąganego przez pracownika, zaś z drugiej strony – koniecznością opłacania z zasady 40% stawki podatkowej przez pracownika powracającego do centrali MSZ w ramach corocznej rotacji. Oznacza to konieczność pobierania 40% zaliczki od pierwszego miesiąca po powrocie do Centrali MSZ aż do końca roku podatkowego od pracownika, którego dochód – po powrocie z placówki – składa się już tylko z wynagrodzenia złotówkowego. To obciążenie uciążliwie dotyka zwłaszcza młodych pracowników, osiągających niskie dochody z wynagrodzenia zasadniczego. Specyfika budżetu resortu spraw zagranicznych w znacznej mierze wynika z tego, iż zdecydowana większość (ok. 65%) wydatków budżetowych, w tym 57% wydatków na wynagrodzenia, wykonywana jest w walutach zagranicznych, co powoduje, że budżet resortu podatny jest na ryzyko wynikające z różnic kursowych złotego w stosunku do walut obcych. Ryzyko to dotyka także pracowników-podatników, którzy z dochodów walutowych rozliczają się po kursach walut z dnia postawienia do ich dyspozycji kolejnych kwot należnego im dodatku walutowego. Rozliczenie z fiskusem następuje z kolei w złotych, co całą operację ustalania należnego podatku czyni skomplikowaną i mało przejrzystą, a przez to kosztowną w obsłudze. Takie szczególne uwarunkowanie budżetowe MSZ powoduje, że nie można wykluczyć sytuacji, w której niekorzystny kurs złotego do walut obcych spowoduje niedobór środków budżetowych, a spadek kursu złotówki w stosunku do waluty dodatku zagranicznego zmusi podatnika do zapłacenia z tytułu osiągnięcia dochodu w walucie wyższego podatku w złotówkach, niż zakładał to na początku roku podatkowego. Postulowanym rozwiązaniem jest zatem zwolnienie dochodów pracowników otrzymywanych z tytułu dodatku zagranicznego (oraz dodatku walutowego przysługującego pracownikom niebędącym członkami służby zagranicznej) do wysokości jednej diety za każdy dzień pracy na placówce zagranicznej.

5. Wprowadzenie standardu szkoły międzynarodowej jako pułapu kosztów ponoszonych przez pracodawcę na kształcenie dzieci członków służby zagranicznej oraz objęcie zakresem tego świadczenia także dzieci od 3 roku życia.

Obowiązujący model zwrotu kosztów nauki dzieci członków służby zagranicznej, oparty o bezpłatną szkołę publiczną w państwie przyjmującym, uzupełniony o tzw. „szkołę bazową”, wyznaczaną przez pracodawcę w państwach, w których nie ma możliwości uczęszczania dzieci do szkoły publicznej, nie stwarza dostatecznej zachęty dla pracowników do wyjazdów na placówki oraz rodzi szereg trudności dla rodzin dyplomatów. Jednym z nich jest nierównorzędnność systemów i poziomów nauczania w poszczególnych państwach przyjmujących oraz różnice językowe, które praktycznie uniemożliwiają dziecku kontynuowanie nauki w innym państwie (obszarze językowym), niż w tym, w którym została rozpoczęta. Wzorem rozwiązań stosowanych w służbach dyplomatycznych innych państw UE, proponuje się wprowadzenie dla dzieci dyplomatów standardu szkoły międzynarodowej oraz objęcie systemem pokrywania przez pracodawcę kosztów nauczania także dzieci w wieku przedszkolnym (od 3 roku życia). Uzupełnieniem tak ukształtowanego świadczenia jest także pokrywanie przez pracodawcę kosztów kontynuacji nauki w szkole międzynarodowej w Polsce przez okres jednego roku od powrotu uprawnionego członka służby zagranicznej z placówki do kraju.

6. Wprowadzenie corocznych podróży urlopowych na koszt pracodawcy dla członków służby zagranicznej i członków ich rodzin.

Obecnie obowiązujące przepisy zakładają zwrot kosztów podróży urlopowej do kraju dla członków służby zagranicznej i członków ich rodzin co dwa lata w trakcie pobytu na placówce zagranicznej. Wzorem rozwiązań stosowanych w służbach dyplomatycznych państw UE proponuje się, aby wprowadzić jako zasadę coroczne pokrywanie przez pracodawcę tych kosztów.

Dodać należy, że proponowane zmiany, w istocie rzeczy mają charakter wyrównawczy, zaś ich celem jest wyrównanie szans rozwoju rodziny dyplomaty i ochrony jej interesów w stosunku do pozostałych grup zawodowych. Nie należy ich natomiast postrzegać jako przywilejów.

Dziękując za zainteresowanie problematyką socjalno-bytową członków polskiej służby zagranicznej i żywiąc nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia wychodzą naprzeciw oczekiwaniom Pana Senatora Jana Wyrowińskiego, pragnę skorzystać z okazji i poprosić o życzliwe podejście obu izb parlamentu do projektów rozwiązań prawnych, które w stosownym czasie zostaną przedstawione przez Radę Ministrów.

Z wyrazami szacunku
z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Jan Borkowski

Oświadczenie senatora Jana Wyrowińskiego

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Niniejsze oświadczenie składam w związku z listem zbiorowym, który skierowało na moje ręce kilkudziesięciu pracowników Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Toruniu.

Służby konserwatorskie należą do najgorzej opłacanych w stosunku do innych służb administracji zespolonej. Podkreślał to wielokrotnie w swoich wystąpieniach generalny konserwator zabytków.

Pracownicy Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Toruniu, podobnie jak ich koleżanki i koledzy w pozostałych urzędach w kraju, muszą posiadać wyższe wykształcenie specjalistyczne, w wielu wypadkach pogłębione studiami podyplomowymi. Z uwagi na interdyscyplinarny charakter działań związanych z ochroną zabytków praca w urzędzie konserwatorskim wymaga od pracowników stałego pogłębiania wiedzy i doskonalenia się. Niskie zarobki w znacznym stopniu uniemożliwiają doksztalcenie, a podnoszenie kwalifikacji nie skutkuje wzrostem wynagrodzeń.

Dysproporcja między specjalistyczną, interdyscyplinarną wiedzą, liczbą realizowanych zadań, odpowiedzialnością i wciąż zwiększającymi się wymaganiem a mizernymi zarobkami rodzi w pracownikach uzasadnione frustracje. Powoduje to pojawianie się, zarówno w województwie kujawsko-pomorskim, jak i w całym kraju, poważnego zagrożenia dla jakości pracy służb konserwatorskich: odchodzenia wykształconych i doświadczonych pracowników. Może to skutkować obniżeniem jakości, sprawności i skuteczności działań podejmowanych przez urzędy konserwatorskie.

Wobec tego trudno nie zgodzić się z prezentowaną przez sygnatariuszy listu opinią, iż troska państwa o dziedzictwo kulturowe jest nieadekwatna do troski o zapewnienie godziwych pensji tym, którzy w jego imieniu zajmują się na co dzień ochroną zabytków.

· źródłem dodatkowej frustracji pracowników jest niewspółmierność ich uposażeń w stosunku do honorariów wypłacanych ze środków publicznych wykonawcom prac konserwatorskich. Zdarza się, że wykonawcy owi otrzymują jednorazowo kwoty stanowiące wysokość ich dwuletniego wynagrodzenia!

Niepokój budzi narastająca dysproporcja pomiędzy przeciętną płacą krajową a przeciętną płacą w urzędach konserwatorskich.

W rzeczonym liście przedstawiono szczegółowe informacje dotyczące wynagrodzeń. Nie będę ich przytaczał oprócz jednego: główny specjalista z wykształceniem wyższym (historia), studiami podyplomowymi (archiwistyka, informacja naukowa) i dwudziestodziewięcioletnim stażem zarabia netto 1 tysiąc 396 zł !!!

Ponieważ trwają obecnie prace nad podziałem rezerwy celowej w poz. 60 ustawy budżetowej na 2008 r. z przeznaczeniem na zwiększenie wynagrodzeń i pochodnych, uprzejmie proszę Pana Ministra o prezentowanie podczas tych prac stanowiska, w którego konsekwencji nastąpi godziwy wzrost wynagrodzeń pracowników wojewódzkich urzędów ochrony zabytków w naszym kraju. Leży to w najlepiej pojętym interesie narodowym.

Z wyrazami szacunku
Jan Wyrowiński

Odpowiedź

Warszawa, 18 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Jana Wyrowińskiego podczas 12. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 maja 2008 r., w sprawie podjęcia działań zmierzających do znaczącej poprawy sytuacji płacowej pracowników wojewódzkich urzędów ochrony zabytków, skierowanego do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego – Bogdana Zdrojewskiego przy piśmie Pana z dnia 21 maja 2008 r., BPS/DSK-043-506/08 (data wpływu do MKiDN – 27 maja br.), proszę o przyjęcia następującego stanowiska.

Na wstępie chciałbym jednoznacznie wskazać, iż Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie ma bezpośredniego wpływu na kształtowanie poziomu wynagrodzeń pracowników wojewódzkich urzędów ochrony zabytków. Zgodnie z art. 89 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami organami ochrony zabytków są minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz wojewoda, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje wojewódzki konserwator zabytków kierujący wojewódzkim urzędem ochrony zabytków, wchodzącym w skład zespolonej administracji wojewódzkiej. Oznacza to, że wojewódzkie urzędy ochrony zabytków podlegają bezpośrednio wojewodom, którzy kształtują ich budżet, co ma zasadniczy wpływ na poziom wynagrodzeń pracowników tych urzędów.

Kierownictwo Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego od dawna interesuje się złą sytuacją służby ochrony zabytków. Praktycznie we wszystkich województwach uposażenie pracowników wojewódzkich urzędów ochrony zabytków należy do najniższych wśród wszystkich służb, straży i inspekcji podległych wojewodom. Tej kwestii poświęcone było spotkanie wojewódzkich konserwatorów zabytków z Sekretarzem Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji – Tomaszem Siemoniakiem, do którego doszło w marcu br. z inicjatywy Generalnego Konserwatora Zabytków. Podczas tego spotkania konserwatorzy naświetlili Panu Ministrowi dramatyczną sytuację wojewódzkich urzędów ochrony zabytków. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego – Pan Bogdan Zdrojewski wystosował list do Wicepremiera, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji – Pana Grzegorza Schetyny, w którym przedstawił aktualny stan służby ochrony zabytków oraz propozycje poprawy tej bardzo trudnej sytuacji. Nie ulega bowiem wątpliwości, że obecna kondycja kadrowa i finansowa służby ochrony zabytków wymaga podjęcia pilnych decyzji i rozwiązań systemowych zapobiegających całkowitemu paraliżowi funkcjonowania wojewódzkich urzędów ochrony zabytków.

W Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz zmianie niektórych innych ustaw. Projekt ten przewiduje między innymi reformę służb konserwatorskich, tj. podporządkowanie ich Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a nie jak dotychczas wojewodom. Pozwoli to na podjęcie przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zdecydowanych działań mających na celu poprawę sytuacji finansowej i kadrowej wojewódzkich urzędów ochrony zabytków, co przyczyni się do zwiększenia efektywności realizacji zadań podejmowanych przez wojewódzkich konserwatorów zabytków na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego. W chwili obecnej projekt wspomnianej ustawy oczekuje na rozstrzygnięcia dotyczące ostatecznego kształtu reformy administracyjnej Państwa. W przypadku zgodności propozycji zawar-

tych w projekcie ustawy z tym rozstrzygnięciami, zostanie on skierowany do Rady Ministrów.

Pragnę zapewnić Pana Senatora, że podczas prac nad podziałem rezerwy celowej w poz. 60 ustawy budżetowej przedstawiciele kierownictwa resortu kultury będą usilnie zabiegać o zwiększenie środków na poprawę wynagrodzeń pracowników wojewódzkich urzędów ochrony zabytków. Wzrost wynagrodzenia, adekwatnie do poziomu wykształcenia i zakresu obowiązków, miałby decydujący wpływ na zahamowanie nasilającej się w ostatnim czasie płynności kadr.

Łączę wyrazy szacunku
z up. MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Podsekretarz Stanu
Tomasz Merta

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Przedmiotem niniejszego oświadczenia pragnę uczynić kwestię związaną z funkcjonowaniem „Programu ochrony brzegów morskich” na lata 2004–2023.

Do mojego biura senatorskiego wpłynął list przewodniczącej Rady Gminy Rewal dotyczący ratowania klifu morskiego i odbudowy plaży na odcinku w granicach gminy Rewal. Ostatnio warunki atmosferyczne spowodowały, iż brzeg morski doznał poważnych zniszczeń, których naprawa jest konieczna zarówno ze względu na bezpieczeństwo ludzi, jak i zabezpieczenie mienia.

Gmina Rewal nie uchyla się od związanej z ratowaniem wybrzeża współpracy – tak materialnej, jak i finansowej – z administracją państwową. Jednak bez wątpienia odbudowa i zabezpieczenie wysokiego wybrzeża klifowego w gminie Rewal będą w dużej mierze ułatwione, jeżeli zadania z tym związane zostaną ujęte w „Programie ochrony brzegów morskich”.

Ochrona brzegu morskiego ma doniosłe znaczenie, zarówno dla mieszkańców gmin położonych wzdłuż wybrzeża, jak i dla milionów turystów polskich oraz zagranicznych korzystających z oferty turystycznej regionów nadmorskich. Ponadto zachowanie tak cennych miejsc, jakim jest wybrzeże klifowe w Rewalu, stanowi obowiązek państwa wobec mieszkańców i turystów, a także wobec przyszłych pokoleń.

Dlatego też zwracam się z prośbą o ujęcie działań związanych z ochroną brzegu morskiego w gminie Rewal w „Programie ochrony brzegów morskich” na lata 2004–2023.

Z wyrazami szacunku

Piotr Zientarski

Odpowiedź

Warszawa, 12 czerwca 2008 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z otrzymanym oświadczeniem Pana Senatora Piotra Zientarskiego w sprawie funkcjonowania „Programu ochrony brzegów morskich” w latach 2004–2023, zawierającym postulat ujęcia działań związanych z ochroną brzegu morskiego w gminie Rewal w ww. Programie..., pragnę poinformować Pana Marszałka, że ochrona wybrzeża morskiego w granicach gminy Rewal jest ujęta w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich” od dnia jej uchwalenia.

Zakres niezbędnych przedsięwzięć ochronnych brzegu morskiego i nakładów finansowych na lata 2004–2023 został zawarty w załączniku do ww. ustawy „Planowane szczególne nakłady na realizację zadań Programu w latach 2004–2023”, gdzie pkt 4 poz.17: „Niechorze – Dziwnówek (km 368,3–385,4) – Sztuczne zasilanie w rejonach Śliwna, Rewala, Trzęsacza, Pustkowa i Pobierowa wraz z budową umocnień brzegowych – 60 000 tys. zł”.

Istotnie w wyniku niekorzystnych warunków atmosferycznych na odcinku brzegu w granicach gminy Rewal nastąpiło zjawisko osuwisk klifów na skalę nieobserwowaną do tej pory w tym rejonie, co stało się groźne zarówno dla obiektów usytuowanych w pobliżu korony klifu, jak i dla osób przebywających na plaży. Dotyczy to w szczególności rejonu Ośrodka Zdrowia i DW „Jantar”, gdzie uszkodzona została konstrukcja schodów, odcinek promenady, a także pojawiło się realne niebezpieczeństwo uszkodzenia zabudowań baru. W zaistniałej sytuacji, została dokonana weryfikacja planu zadań w ramach „Programu ochrony brzegów morskich” na 2008 rok. W 2008 r. zostanie wykonana:

- opaska brzegowa na newralgicznym odcinku osuwającego się klifu w Rewalu, na km 370.85 – 371.25, tj. na zachód od „tarasu widokowego”, na długości ok. 350 m. Opaska będzie miała warstwową, wodoprzepuszczalną konstrukcję, o powierzchni zewnętrznej z kamieni o wadze zapewniającej stabilność pod uderzeniami fal. Opaska będzie podpierała dół klifu, chroniła przed rozmywaniem i umożliwiała swobodny odpływ sączącej się ze zbocza wody (przewidywana kwota 2 800 tys. zł),
- zabezpieczenie dolnej części osuwającego się zbocza klifu pod budowanym zejściem na plażę i tarasem widokowym w Trzęsaczu (technologia green terramesh tzn. obudowanie zbocza warstwą zagęszczonego gruntu spoistego przekładanego specjalną siatką plastikową, zastosowaną wcześniej do stabilizacji zbocza pod ruiną kościoła) – przewidywana kwota ok. 400 tys. zł.

W 2009 roku plan przewiduje wykonanie opaski zabezpieczającej odcinek podstawy niszczonego klifu na wschód od zjazdu na plażę przy ul. Klifowej w Rewalu (ok. 250 m, koszt ok. 2 000 tys. zł), oraz sztuczne zasilanie piaskiem całego odcinka brzegu zabezpieczonego opaskami (ok. 2 000 m, koszt ok. 3 000 tys. zł).

Jak wynika z oświadczenia Pana Senatora, w tej dramatycznej sytuacji, gmina Rewal deklaruje współdziałanie z administracją morską. Byłbym usatysfakcjonowany, gdyby za tą deklaracją poszły czyny, gdyż podkreślam, niezwykle istotną sprawą jest podjęcie przez gminę Rewal działań w kierunku uporządkowania sytuacji wodno-gruntowej na klifach (brak kanalizacji deszczowej i drenażu wód gruntowych). W trakcie silnych opadów atmosferycznych staje się to dodatkowym czynnikiem pogłębiającym rozmiary katastrofy.

Przedstawione tu planowane przedsięwzięcia wyczerpują środki finansowe, którymi dysponuje w ramach „Programu...” Urząd Morski w Szczecinie, do którego kompetencji terytorialnych należy brzeg morski w granicach gminy Rewal, a szacunkowa wielkość dodatkowych środków niezbędnych na opanowanie sytuacji na klifach rewalskich to ok. 10 340 tys. zł (w ciągu 2008–2009 r.).

W związku z powyższym pragnę Panie Marszałku poruszyć bardzo istotną sprawę, która, mam nadzieję, zostanie wzięta pod uwagę Szanownych Panów Posłów i Senatorów przy konstruowaniu budżetu na 2009 r.

Zapisy art. 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich” stwierdzają kolejno:

ust. 2 „Planowane nakłady z budżetu państwa na realizację zadań przewidzianych Programem nie mogą być, w poszczególnych latach, mniejsze niż 25 550 000 zł.

ust.3 „Kwoty określone w ust. 1 i 2 ustalone w cenach zadań w 2001 r. i **przeliczone według wskaźnika inflacji na ceny z roku realizacji zadań**”.

Panie Marszałku, kwota 25 550 000 zł, zapisana w ustawie, była zrewaloryzowana tylko raz w 2004 r. do kwoty 26 mln zł. Przez wszystkie następne lata, budżet Państwa przeznaczał na ochronę brzegu w ramach „Programu...” 26 mln zł, co oznacza, że zapis art.4 ust.3 nie jest przestrzegany przez Parlament, który ten zapis uchwalił.

Z wyrazami szacunku
z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Anna Wypych-Namietko